

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAGICAL MIDLIFE DATING

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
K.F. BREENE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BÜYÜLÜ ORTA YAŞ BULUŞMASI

OceanofPDF.com

K.F. BREENE

OceanofPDF.com

Copyright © 2020 by K.F. Breene

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

SPECIAL AUDIBLE DEAL

Keep the story going

Switch between reading the Kindle book and listening to the Audible narration without losing your place with Whispersync for Voice.

Sync your book across different devices and always pick up where you left off.

Save on Audible narration and get a reduced price when you buy it together with the Kindle book.

Listen on the Kindle App (iOS/Android).

You can also listen on the Fire Phone, Fire tablets, Kindle Touch, Kindle Keyboard, and Audible App (iOS/Android/Windows).

[Büyülü Orta Yaş Randevusu Sesli Anlatımını 7,49 \\$'a eklemek için BURAYA tıklayın!](#)

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32 Sonsöz</u>

Ayrıca K.F. Breene Yazar
Hakkında

OceanofPDF.com

"**J** sadece atla. Denemezsen asla bilemezsin." Bay Tom, Ivy House'un üçüncü katındaki bir deliğin yanında durmuş, aşağıdaki soğuk boşluğa bakıyordu.

Neredeyse otuz yıl önce çocukken Ivy House'u ziyaret ettiğimde ilk kez keşfettiğim tuzak kapısından atlamam için beni ikna etmeye çalışıyordu. O yükseklikten aşağıya bakmak o bana bir önsezi hissi vermişti ve o zamanlar kimse bana sahip olduğumdan emin olmadığım bir çift sihirli kanadın sırtımdan fırlayıp beni sıçramadan önce kurtaracağı umuduyla oradan atlamam için baskı yapmıyordu.

"Niamh görüş alanımın hemen dışında daireler çiziyor," dedi Bay Tom, beni öne doğru işaret ederek. Soğuk hava açıklıktan içeri girdi ve saçlarını karıştırdı. Yüzünü buruşturdu ve gri saç tellerini kafa derisi boyunca düzeltti. Ivy House'un bir koruyucusu olarak, büyüü kabul ettiğimde gençliğin gücünü ve canlılığını kazanmıştı ama saçlarının yeniden uzaması da dahil olmak üzere hiçbir görsel fayda elde etmemişti. Kendi görünüşümü korumaya karar vererek onun ve diğer koruyucular Niamh, Edgar ve Austin için bu seçimi yapmışım ve bunun diğer bazıları için bir tartışma konusu olduğunu çok çabuk öğrenmişim. Özellikle de Bay Tom için.

Neyse ki şimdi bundan bahsetmedi.

"Tamam, ama..." Başımı salladım ve nefesime odaklandım. "Aşağıda beklediğinden emin miyiz?"

"Ev, koruyucularına bir çağrı göndererek bugünkü eğitiminizde size destek olmamız konusunda ısrar etti. Direnmek ya da uzaklaşmak için inanılmaz bir irade gücü gerekir. Çağrılana kadar dönecek; Ivy House bunu sağlayacak."

"Austin'in dışında."

"Evet. Belli ki inanılmaz bir irade gücüne sahip."

Başımı salladım, yeşil çimlere ve kollarını kaldırmış Edgar'ın küçük şekline baktım.

"Beni bu kadar yüksekte yakalayabileceğini düşünmüş olamaz," diye mırıldandım.

"Tam bir kart destesiyle oynamıyor. Büyü onun gücünü ve hünerini geri getirdi ama büyü'nün zihin için yapabileceği çok şey var. O vampirin tabiri caizse suda sadece bir küreği var."

Sanki Bay Tom konuşabiliyormuş gibi. Tom onun gerçek adı bile değildi! Benimle ilk tanıştığında uydurmuştu. Silahlara isim verme alışkanlığından ve bebek odasını yakmama izin vermeyi kesinlikle reddetmesinden bahsetmek bile istemiyordum. Bay Tom tırnaklarından başka hiçbir şeyle gerçekliğe tutunamıyordu.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandım, korku kanımda soğuk ürpertiler halinde dolaşıyordu.

"Saçmalık. İçki zayıflar içindir. O zavallı kadın gibi olmak istemezsin, değil mi? Yabancılar ve müttefiklerine taş atmak ve masum insanlara zorla kuru sandviç yedirmek zorunda kalmak istemezsin, değil mi?" Niamh'ı kastediyordu. İkisi pek çok konuda aynı fikirde değildi. Ya da herhangi bir konuda, gerçekten. "Hayır. Atlayacaksın, mantığın kendini kurtarmak için uçman gerektiği sonucuna varacak ve böylece kanatların sırtından uzanacak."

"Uh-huh." Ayakkabılarımın ayak parmakları ahşap zemine sürtünerek ilerledim. Soğuk rüzgâr çıplak kollarımda geziniyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Gömleğim önümü örtmekten fazlasını yapmıyor, boynuma ve belimin üst kısmına dolanıyor, kanatlarımdan engellenmemesi için sırtımı açıkta bırakıyordu.

Varsayalım ki var.

"Evet, onları kullanmak istediğiniz kadar doğal olacak. Sana hiç söylemedim ama ben geç olgunlaşan biriydim. Uçmayı deneyecek iradeyi bulmam çok uzun sürdü. Sonunda babam beni uçurumun kenarından aşağı attı. Tek ihtiyacım olan küçük bir itişti!"

"Kanatların ne yapacağını biliyor muydu yoksa...?"

"Şey, hayır, ilk başta onları tam olarak senkronize edemedim, bu yüzden yanlışlıkla uçurumun yüzüne geri döndüm ve sonunda suya doğru spiral çizdim, ama üçüncü denemede başardım! Bir şey olmadı."

Düz bakışım yüzündeki destekleyici gülümsemeyi sildi.

"Kanatların narin olacak," diyerek aceleyle omzumu sıvazladı. "Kontrol etmesi çok daha kolay olacak."

Vücudum titriyordu ve bunun soğuktan mı yoksa korkudan mı kaynaklandığından emin değildim.

"Yeni bir şey deniyor olman, daha önce öğrendiklerini bir kenara bırakman gerektiği anlamına gelmez," diye hatırlattı Bay Tom usulca. "Soğuğu hissetmemelisin. Hatırladın mı?"

Düşünmeme bile gerek kalmadan, içimin derinliklerindeki ısıya uzandım ve vücudumu kaplayana kadar dışarı *çektim*. Bay Tom'un söz verdiği gibi, bu büyüyü öğrenmek şimdiye kadar ikinci doğam olmuştu. Edgar, sadece kendisinin çözebildiği anlaşılan eski bir kitaptan vücut ısını ya da her neyse onu kontrol etmeye yönelik talimatları okuyor ve bilgi sanki başından beri beynimin içinde saklıymış gibi ortaya çıkıyordu. Bazen daha da kolay oluyordu; bir şey düşünüyor ve nasıl yapacağımı bilmeden onu gerçekleştiriyordum. Bu noktada durumum tam olarak bir bilim değildi.

Edgar hatırlama yeteneğinin büyü transferine dahil edildiğini çünkü seçilenler arasında genellikle büyük zaman boşlukları olduğunu ve yeni varisi eğitecek kimsenin bulunmayacağını söylemişti. Bilinçsiz büyü yeteneği de aynı durumdaydı, sadece daha kontrolsüzdü.

Peki neden atlamadım?

Edgar'a göre, bazı yüksek seviye yeteneklerde ustalaşmak daha zor olacaktı. Uçmanın kolayca öğrenebileceğim sıradan bir büyü türü mü yoksa kapsamlı bir pratik gerektiren daha zor bir versiyonu mu olduğunu kimse bilmiyordu.

"Kanatlarım olduğundan bile emin misin?" Sızlanmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşarak sordum. "Hiçbir kanıt görmedik."

"Ivy House seni seçti. Sana büyüyü o verdi. Tamara Ivy dişi bir gargoyle idi, yani kanatlar paketin bir parçası."

"Gençliğin de öyle olması gerekiyordu ve bizde öyle bir şey yok."

"Bu senin yanlış düşüncendi, büyüünün suçu değil. İnan bana, kanatların olmasaydı Sarmaşık Evi ölüme düşmeni engellemek için bu kapıyı kapatırdı. Seçilmişlerini ne pahasına olursa olsun koruyacaktır."

Nefesimi tuttum ve açık duran kapının ağır çeliğine baktım. Bay Tom'un duraklamasından, onun da aynı şeyi yaptığını anlayabiliyordum.

Hiçbir hareketin olmadığı birkaç sessiz vuruştan sonra, "Kahretsin," diye fısıldadım ve bir nefes verdim. "Neden ikinci kattaki bir pencereyi denemiyorsun? Böylece hiçbir şey olmazsa boynum yerine bacağımı kırabilirim."

"Bir şeyleri anlamak için düşme zamanına ihtiyacın var. Eğer ikinci kattan atlarsan, kanatlarını açtığında muhtemelen bacaklarını kırarsın ve seni kurtarmaya çalışırken yoluna çıkan Edgar'ı neredeyse kesinlikle ezersin. Ayrıca, üçüncü kattan atlayarak kendini öldüreceğinden şüpheliyim. *O kadar yüksek değil.*"

Kesinlikle o kadar yüksek görünüyordu.

"Peki, tamam. Tamam, tamam. Tamam." Ellerimi salladım. Rüzgâr etrafımda savruluyordu. Sınırlı görüş alanımda Niamh'ın siyah kanatlarının çırpınısını göremedim. Orada olduğuna ve işler ters giderse beni yakalayacak kadar yakın olduğuna güvenmek zorundaydım.

İşlerin ters gideceğine dair her türlü inanca sahiptim. Daha birkaç ay önce sihrin gerçek olduğuna bile inanmazken uçabileceğime nasıl inanabilirdim ki? Fantastik olana alışma konusunda oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum ama bu zorluyordu. Sırtımdan sihirli bir şekilde kanatlar mı çıkacaktı? Ve ben onları anında kullanabileceğime güveniyordum, yavru kuşların bile pratik yapmadan yapamayacağı bir şey.

"Bu çok aptalca. Ne yapıyorum ben böyle? Kendimi öldüreceğim." Yumruklarımı sıkarak kendimi geriye doğru çekilmekten zor alıkoydum. Ayak parmaklarım uçurumun kenarında asılı kaldı. Dünya önümde yüzüyordu.

Atlamayı düşündüm. Belki de sadece öne doğru eğilip düşmeyi.

Ama, Tanrım, ya havada dönmeye ya da takla atmaya başlarsam ve kanatlarım çıkarsa, ama kırımın üstüne düşersem ve kendimi düzeltemezsem ve-

Zihnimi sakinleştirmeye çalışarak ellerimi sıktım ve açtım. Atlamak için gereken zihin yapısına girmeye çalışıyordum. Bacaklarım jöle gibiydi. Midem sıkışıyor ve enerji içimde uğulduyor, korkudan sıırılsıklam oluyordum.

Austin'in sesi kafamın içinde dolaştı, bana verdiği birçok moral konuşmasından birinden hatırladığım bir cesaretlendirme.

Hayata sıkı sıkı sarıl, Jess. Güçlüsün ve kendine güveniyorsun. O sihir olsa da olmasa da güçlüsün. Söyleyecek şeylerin var ve bu dünyanın onları duymaya ihtiyacı var. Hayatı taşaklarından yakala ve onu verimli hale getir.

"Evet, kesinlikle. Kesinlikle doğru." Dişlerimi sıktım ve başımı sallayarak büyük damlanın üzerine doğru eğildim.

"Ne?" Bay Tom sordu.

"Taşaklarından yakala..."

"Kim?" Bay Tom kasıklarını kapattı.

"Sadece tut..." Rüzgâr saçlarımı savurdu. Edgar biraz yukarı uzandı, hazırды. Beni kurtarma işinin kendisine kalacağını düşünüyor gibiydi. O

Niamh'a her zaman çok güvenirdi ama yine de onun başaramayacağı gibi davranıyordu.

Zihnim uğuldadı. Korku göğsümde bir davul gibi çalıyordu. Atlamaya hazırlanırken midem altüst oldu.

Niamh ellerim olmadan beni nasıl yakalayacaktı? Diğer formu uçan bir tek boynuzlu attı. Yapabileceği en iyi şey altıma atlamaktı, ama eğer etrafımda dönüyorsam, ondan bir bakış fırlatır, savrulur ve yine de yere çakılırdım. Ona tutunacak kadar aklım yoktu ve tutunsam bile eyeri yoktu. Neye tutunacaktım ki?

"Siktir et. Hayata sıkı sıkı sarıl. Şimdi ya da asla-"

OceanofPDF.com

I Zıplamak için bir ayağımı kaldırdım, midem artık boynumdaydı ve güçlü bir rüzgâr beni tokatladı. O kadar şiddetliydi ki katı bir his uyandırdı ve beni geri itti.

açıklık. Onu uzaklaştırmak için bilinçsizce ellerimi uzattım ve çelik tuzak kapısı yerinden savrulup çerçevesi üzerinde zıplayarak aşağı düştü.

Merkezimden bir nabız patladı, evin içinde yankılandı ve ötesindeki arazide şok etkisi yarattı. Oradan hiçliğe sürüklenene kadar hızını kaybetmeden ilerlemeye devam etti.

Bay Tom sanki bir açıklama bekliyormuş gibi bana baktı.

"Bu da neydi?" diye mi sormalıyım yoksa sebepsiz yere rastgele bağırma mıyım emin olamadım. Bu iki seçenek arasında gerçekten kaybetmek yoktu.

Bunun yerine, aptalca olduğunu bildiğim bir bakışla bakmayı tercih ettim.

Sessizlik etrafımızda yapışkan bir his yaratıyor, evin doğal gıcırtilarını boğuyordu. Bunu benim yarattığımı geç de olsa fark ettim.

Büyüyü yırtıp attım, yanlışlıkla beni sıcak tutan büyülü ısıyı kaldırdım. Kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Lanet ," dedim usulca, her şeyi dengelemeye çalışarak.

"Pekala. Sanırım ne tür bir yardım göreceğiz." Bay Tom doğruldu, burnunu çekti ve odadan çıktı.

Kapalı kapağa baktım. Anlaşılan Ivy House hayatın bu kısmına hazır olmadığını düşünüyordu. *Tanrıya şükür.*

"Aradığımı türden bir yardım derken neyi kastediyorsunuz?" Bay Tom'u odadan çıkıp koridordan merdivenlere kadar takip ettim. "Ben ne yaptım ki?"

"Yardım istediniz, Ivy Evi'nin sahibesi olarak bu sizin hakkınız. Görünüşe göre benim, Niamh'ın ve Edgar'ın yeterli olmadığını düşünüyorsunuz.

Sorun değil. Ne de olsa en iyisini sen bilirsin." Zemin kata ulaştığımızda burnu kalkmıştı. "Çay? Kahve? Aklın başına geldiğinde hissedeceğin korkunç suçluluk duygusunu hafifletecek bir şey?"

Edgar ve Niamh bizi mutfakta karşıladı, ikisinin de üzerinde beyaz pamuklu eşofmanlar vardı, Edgar'ınki buruşuktu ve üzerinde dūřünmek istemediğim sararmış bir leke vardı -bir tür kan kaynağı olmasından korkuyordum-, Niamh'inkininki ise bir tarafı kir ve çimenle beneklenmişti.

Bay Tom "işteyken", yani form değiştirirken, evdeki terlikleri seçmekten sorumluydu ve temiz kalanların sadece onunkiler olması şaşırtıcı değildi.

"Orada ne yanlış gitti?" Niamh mutfağa girerken kalın İrlandalı aksanıyla sordu, saçları hâlâ kısa ve beyazdı, yüzü bebek yumuşaklığındaydı ama yaşlılığın derin kırışıklıkları vardı ve adımları Ivy House'un övgüsü olarak hafif ve çevikti. "Earl, bir fincan çay koyar mısın? Susuzluktan ölüyorum."

Earl, Bay Tom'un gerçek adıydı. Her zamanki gibi, o bu ismi kullandığında Bay Tom onu duymamış gibi davranıyordu. Bu yüzden erkenden boyun eğmiş ve ona kendi seçtiği isimle hitap etmeyi kabullenmiştim.

"Earl, seni çekilmez budala, beni duyduğunu biliyorum," dedi Niamh, kendi tuhaflığına hükmederek. Onun bu sessiz davranışından rahatsız olmamıştı. Ayrıca o kadar eskiydi ki, aksanını her zaman korumasına rağmen, çeşitli ülkelerin argosuna ve kelime seçimlerine girip çıkıyordu. "Çalıştığın diğer aile seni yüzden mi kapı dışarı etti? Basit bir şeyi bile yapamadın-"

"Ah evet, Jessie'yi sizden bağımsız olarak yakın dövüşte eğittiğimiz son birkaç gündür yumuşak, tatlı ses tonunuzu nasıl da özlemişim," dedi Bay Tom alaycı bir tavırla çaydanlığa doğru ilerlerken. "Hepimizin yeniden bir arada olması ne güzel."

"Sen piknik falan yapmıyorsun, emin ol," diye mırıldanarak masaya yöneldi. Bacağına yapışan kir ve otları fark etti ve eğilerek onları sildi, yere serpti. Bay Tom'un ağzı ince bir çizgi halinde sıkıştı ama dilini tuttu.

"Cesaretini mi kaybettin?" Edgar kahverengi gözleri yumuşamış bir halde bana sordu. "Çağrıyı hissetmediniz mi?" Bay Tom çay bardağını indirerek sordu.

sarı ve turuncu çiçeklerle kaplı seti granit adanın üzerine yerleştirdi. Parçalar yerleşirken porselenler şingırdadı ve sallandı. Hayatımda gördüğüm en çirkin çay takımıydı. "Takviye kuvvet çağırıyor."

"Tabii ki hissettik. Muhtemelen tüm dünya hissetmiştir," dedi Niamh. "Neredeyse saçlarımı uçuracaktı. Hem de tam zamanında. Edgar o berbat kullanım kılavuzu bahanesiyle kıvranıp dururken ancak bu kadarını kaldırabiliriz."

Edgar sabırla, "Bu bir kullanım kılavuzu değil," dedi - adam hiç öfkelenmiyor gibiydi. "Yeni biri seçilene kadar kayıp kalan ve sonra mucizevi bir şekilde bulunan asırlık büyülü bir eser. Onu bahçede bulan kişi ben olduğum için, gizemlerini çözebilecek tek kişi de benim." Başını kaşdı ve küçük pullar tezgâha doğru sürüklendi.

"Edgar, *lütfe*." Bay Tom çay takımını kendisinden daha uzağa kaydırıldı. Porselenler takırdadı. "Biraz Head & Shoulders kullan ya da Agnes'i ziyaret et. O muhtemelen bu sorundan kurtulmak için bir iksir hazırlayabilir."

"Tırnaklarım. Onları kesmem gerekiyor." Edgar pençe gibi sivri tırnaklarına baktı.

"Gizemler, kışımın kenarı." Niamh başını salladı ve pencereden dışarı, güneşli ama soğuk öğleden sonraya baktı.

"Çağrının kitabı deşifre ederken yaşadığım küçük aksaklıklarla bir ilgisi yoktu," dedi Edgar, "yine de evin, seçtiği kişinin kitabı okumasını *biraz daha* kolaylaştıracağını düşünebilirsin. Çağrı uçma konusunda yardım içindi, ya da belki genel olarak yardım içindi, değil mi Jessie?"

Yuvarlak masada Niamh'ın karşısına oturdum ve dizüstü bilgisayarımı önüme çektim. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Tam ölüme doğru savrulmak üzereydim ki bir rüzgâr beni geri itti ve tuzak kapısı kendiliğinden kapandı."

"Bunları sen yaptın," dedi Bay Tom, demliçe bir poşet çay atarak. "Yaptığın şeylerin yarısı hâlâ bilinçaltında; bunu biliyorsun. Bu da beklenen bir şey elbette. Büyünüz ihtiyaçlarınıza cevap vermek üzere tasarlandı. Eğer öyle olmasaydı, yarısını bile kullanamazdın. Doğru eğitim olmadan olmaz ve Edgar'ın çabalarından da gördüğümüz gibi, sende bu yok."

"İyi gittiğimi sanıyordum," diye mırıldandı Edgarbaşını kaşımak için tekrar uzandı. Elinin yarısına kadar gelmişken durakladı, Bay Tom'un sert bakışını yakaladı ve yavaşça bıraktı.

Bay Tom'a kaşlarımı çattım. "Yine de atlamaya hazırlanıyordum."

"Sen sadece öyle düşünüyorsun. Gerçekte yaptığın şey her şeyi kapatmak ve yardım çağırmak için kendini psikolojiye sokmaktı." Burnunu kaldırdı ve dolaptan ekmek çıkardı. "Görünüşe göre ne tür bir yardıma ihtiyacın olduğuna dair bir fikrin var ve biz o değiliz."

Niamh'ın yüzüne bir sırtıma yayıldı. "Konsey Odası'nda personeli için on iki yeri var, ama eğer sen varsan, hepsini doldurmasına gerek kalmayacağını düşündün, öyle mi? Bu inanılmaz yeni büyüü fethetmek için tek ihtiyacı olanın, kafasında çok az bilye yuvarlayan yaşlı, kovulmuş bir uşak olduğunu mu düşündün? Kendini bir şey sanma evlat." Kıkırdayarak arkasına yaslandı. "O çemberdeki on iki kişiye de ihtiyacı olduğunu sen de biliyorsun. Bir numaralı yeri doldurması gereken kişiye kesinlikle ihtiyacı var."

Bu kez durakladığında, huzursuzluk dalgasına engel olamadım. Henüz kimse bana *neden* bir konseye ihtiyacım olduğunu açıklamamıştı. Sonunda kullanacağım inanılmaz sihirle ne yapmam gerektiğini. Benim için daha büyük bir amaç var mıydı, yoksa bu konsey sadece biri beni tehdit ederse beni hayatta tutmak için miydi? Bilmiyordum ve soramayacak kadar da korkaktım.

Niamh parmaklarını birbirine doladı. "İşte böyle. Her zaman böyle olmuştur, değil mi Edgar?"

Edgar gülümsedi. "Demek dinliyorsun-"

Niamh, "O çağrıyı şimdiye kadar göndermiş olmalıydı," diye devam etti. "Elliot Graves ona olan ilgisini çoktan gösterdi. Artık Ivy Evi'ni yönettiği düşünülürse, onu kendi grubuna nasıl katabileceğini düşünüyor olacak. O dünyanın en iyi büyücüsü, akranları tarafından izleniyor. İnsanlar Sarmaşık Evi'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikre sahip olmasalar bile, kesinlikle aceleyle merak edeceklerdir. Kapıyı çalmayacaklarını, ayıyı dürtmeye çalışmayacaklarını ve tüm bunların ne hakkında olduğunu görmeyeceklerini düşünüyorsanız, kalın kafalı bir aptalsınız, öyleyse öylesiniz. Ne yapabildiğini görmek için kavga çıkaracaklar. Bak ne diyeceğim, umarım sihir konusunda şu an olduğundan çok daha iyi olur. Şu anda çoğunlukla *işe yaramaz* durumda."

"Teşekkürler," dedim ekşi bir şekilde, otuz üç yaş ve üstü için en iyisi olması gereken (büyülü olmayan) olgun bekârlar için çevrimiçi bir tanışma uygulamasına tıklarken ekranı onlardan uzaklaştırdım. Otuz üç yaşına nasıl gelmişlerdi, hiçbir fikrim yoktu ama büyüm beni hedef haline getirdiğinden, hızıma daha uygun biriyle başlamanın en iyisi olduğunu düşündüm, dolayısıyla büyülmeyen.

Bir yandan, biriyle çıkmanın fırtınalı sularına girmek istediğimden emin değildim. İlk kez tek başıma olmak, hayatımı kolaylaştırmak ve beni atıştırmak isteyen yaşlı bir uşaktan başka kimseye hesap vermek zorunda kalmadan istediğim gibi gelip gidebilmek hoşuma gidiyordu. Hayatımın yarısını biriyle paylaştıktan sonra yatağın üzerinde dev bir denizyıldızı olmak nadir bir zevkti. Aslında oldukça harika hissettirdi.

Ama yakınlaşma ihtiyacı içimi kemiriyordu. Evliliğimin sonlarına doğru libidom yükselmeye başlamıştı, ama Matt'in ön sevişme anlayışı pozisyon almak ve sevişmekti. Ben ısınmaya başladığımda, o uyumaya hazırды. Bu tatmin edici olmaktan çok sinir bozucuydu ve dertleşebileceğim kimse de yoktu - bu benim yaşımdaki insanların pek konuşmadığı bir konuydu. En azından kadınların.

Sorunun bir parçası da bendim elbette. Ondan biraz daha çaba göstermesini ya da daha iyi sonuç verecek şeyleri öğrenmesini talep etmemiştim. Kızgınlık devreye girmiş ve seks günün sonunda *bir angarya işle* eşdeğer hale gelmişti. Beni değil onu memnun eden bir şey daha.

Bunu değiştirmeyi çok istiyordum. Yeni başlangıcımın yeniden fiziksel yakınlığı içermesini istiyordum. Eskiden severdim. Öpüşmeyi, sevişmeyi, el ele tutuşmayı ve yürüyüşe çıkmayı severdim. *Aşkı seviyordum* - en azından aşk fikrini. Bunu tekrar deneyimlemek istiyordum. Baş aşağı düşmenin telaşını ve altımdan zeminin kayıp gitmesinin endişeli ama tatsız olmayan korkusunu yaşamak istiyordum.

Sadece bunu birlikte yapabileceğim birini bulmam gerekiyordu. Bir köpek yaşına kadar kimseyle çıkmadığım, garip ya da ürkütücü olmadan nasıl flört edeceğimi bilmediğim ve vahşi doğada biriyle nasıl tanışacağıma dair ilk ipucuna sahip olmadığım için elbette çok kolaydı. Mesela, öylece bir rando'nun yanına gidip konuşmaya mı başlardınız? Bu benim için iyi olmazdı. Küçük konuşmalar benim düşmanımdı. *Gel buraya bakışları atıp, gelip gelmediklerini* mi beklerdin? Dengesiz bir seri katil havası vermeden bunu nasıl başarabilirdim ki?

Tüm bilinmeyenler. İnternette flört etmeye karar vermiştim. Bu gece ilk kez bu işe girişecektim.

Belki de daha önce atlamalıydım. Kaçınılmaz sakatlıklarım bana iptal etmek için bir bahane verebilirdi.

"Acaba bu kasabada yetişkinlere yönelik bir kitapçı var mı?" diye düşündüm, çünkü harekete geçmemin tek yolu kendimden geçmesiydi.

Tüm konuşmalar kesildi.

Yüzüm anında kızardı ve utancımın dizüstü bilgisayarımı kapattım. Gümbür gümbür zaman geçirmeyi sevmek bir şeydi, ama hazırda bulunmadığında ne yapmayı planladığımı yayınlamak tamamen farklı bir şeydi.

"Demek istediğim... Demek ..." Kekeledim.

Niamh hiç istifini bozmadan, "Her şeyin bir sırası var Jessie, işimizi halletmemiz gerekiyor," dedi. Edgar'ın iri gözleri onun o kadar da umursamaz olmadığını gösteriyordu.

her şey hakkında. "Ondan sonra, Tanrı'nın adını söylemen için sana yeterince çan ve düdük alacağız. Bir hafta boyunca o odadan çıkmak istemeyeceksin, yani çıkmayacaksın."

"Bu... Hayır. Söylemek istediğim şey-"

"Niamh sözlerine şöyle devam etti: "Austin, gelebilecek olanlara karşı hazırlık yapmaktan neredeyse kendinden geçmiş durumda. "Zavallı adam sanki bu kasabayı onlara karşı savunacak tek kişi kendisi olacakmış gibi davranıyor. Güvenebileceğimiz bir desteğe ihtiyacımız var."

"Onlara güvenebileceğimizi nereden bileceğiz?" Yaşım kadar olgunmuş gibi davranırken yüzüm hala bir fırın gibi yanıyordu.

Niamh bana uzun uzun baktı. "Bu sizin departmanınız. Evin yardımcı olacağına inanıyorum..."

"Evet." Edgar masaya yaklaşırken parmaklarını birbirine doladı. Şüphesiz bu hareket onun başını kaşımalarını engellemek içindi ama Niamh'ın *bakışı* duraklamasına ve mutfağın diğer tarafına çekilmesine neden oldu. "Çağrı, sihrinizin layık gördüğü tüm güçlü kuvvetli kişileri çağırmalı. Kimin sizin için çalışıp kimin çalışmayacağını seçmeniz gerekecek. Sanırım bu sadece ilk dalga olacak. İlk çağrılar. İlerledikçe daha fazlasını göndereceksiniz, şimdi olduğu gibi ilk birkaç kazara ve daha sonra ekibinizi doldururken kasıtlı olarak. Seçici olmanız bekleniyor. Çok seçici, eğer istersen. Düpedüz seçici-"

Bay Tom sandviçlere son rötuşları yaparken, "Anladık," dedi. "Edgar, sandviç istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, hayır." Edgar gülümsedi, uzun köpek dişleri pırıl pırıl gülümsemesinde korkunç görünüyordu - dişlerine beyazlatıcı jel sürüyordu, bu da Ivy House'un rengini biraz açmasını dilediğini belli eden ince bir ipucuydu. "Ev bizi çağırmadan önce ormanda gizlice dolaşırken yakaladığım bazı kaçakları sersemlettim. Gidip onlara sokulayım."

"Sen..." Boğazımı temizledim. Bunu daha önce de sormuştum ama her seferinde cevabın değişeceğinden endişeleniyordum. "Onları öldürmeyi planlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır, tabii ki değil." Edgar güldü. "Ben sadece spor olsun diye öldürürüm. Hayır, sadece beni idare edecek kadarını alacağım. Bugün dövüşme, başka bir güne sakla."

Niamh başını salladı. "Bu klişede hedefi ıskaladın." "Doğru, pekâlâ." Bana başını salladı. "Muhtemelen atlamamanız en iyisi. Orada Niamh'ın seni boynuzuyla ezip geçme ihtimali vardı. O zaman iyileşebilirdin ama ya seni yakalayamazsam? Bir boynuz ve sıçrama mı? Bu, Sarmaşık Evi büyüünün bile onaramayacağı kadar büyük bir yara olabilirdi."

Niamh, "Geç onu, kırımın kenarı," diye homurdandı. "Onu yakalayabilirdim. Yine de yükseklik zordu. Onu indirmek için daha yüksek bir nokta bulmalıyız. Böylece manevra yapmak için daha fazla zamanım olurdu. Bilirsiniz, *biri* ıskalayıp onu düşürmekten çok korktuğu için." Bay Tom'a sert bir bakış attı.

Çenemin düşmesine izin verdim ve sırayla her birine baktım. "Gerçekten mi? Hepiniz bunu düşünüyordunuz ve bundan bahsetmeye zahmet etmediniz mi?"

"Bahsetseydik atlamazdın," dedi Bay Tom, elinde sandviç tabağıyla adanın etrafından dolanırken.

Söyleyecek bir şey yoktu.

"Şimdi, şu randevu konusuna gelelim - bakalım orada ne varmış." Niamh masanın etrafında dolaştı ve dizüstü bilgisayarımı işaret etti. "Bu gece çıkacağın adam kim o zaman?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Itarihi teyit ettiğimde hepsine söylemiştim. Hatta son telefon görüşmemizde oğluma bile söyledim. Şaşırtıcı bir şekilde Jimmy bana iyi dileklerini iletti. Diğerleri çoğunlukla beni görmezden gelmişti. Randevuyu iptal etmediğime göre, ki Bay Tom'un bunu yapacağını umduğundan emindim, çünkü adam büyüdü değildi, belli ki Niamh şimdi bazı ayrıntılar istiyordu.

Midem bulandı. "Onu başka bir sitede buldum. Sadece bu profili kontrol ediyordum..."

"Tabii, evet, güzel, hadi bir bakalım. bakalım." durdu.

İkinci bir görüş muhtemelen kötü bir fikir değildi. Bu gece buluşmayı kabul ettiğim adam konusunda pek seçici davranmamıştım, bir flört profilinde nelere bakmam gerektiğini, hatta hangi kırmızı bayraklardan kaçınmam gerektiğini bile bilmiyordum. Benim yaşlarımdaydı, profil fotoğraflarına bakılırsa biraz formdaydı ve aktif kalmayı sevdiğini söylüyordu. Bunun iyi bir başlangıç olduğunu düşündüm.

Dizüstü bilgisayarını yavaşça açtım ve hesabıma tekrar tıkladım. "Bu siteye sadece bir profil gönderdim. Henüz kimseyle konuşmadım..."

Sesim kesildi ve beni bekleyen mesajların sayısı karşısında gözlerim büyüdü.

"Bu profil ne zamandır asılı?" Niamh yaklaşarak sordu.

"Ivy House'un seçilmiş randevusu mu?" Bay Tom tabağı masaya koydu ve ofladı. "Saçmalık. Prestijin sayesinde istediğin kişiyi seçebilirsin. Size söylediğim gibi, sadece beklemeniz gerekiyor."

"Sihrimin peşinde olan birini istemiyorum," dedim. "Ayrıca, sihirle ilgilenen herkes yeniden gençleştiğini varsayacaktır. Genç olmadığımı görünce de vazgeçebilirler."

"Onları rahatsız edecek tek şey senin sosyal beceriksizliğin olacak." Bay Tom arkasını döndü ve adaya geri döndü. "Eninde sonunda sana ısınacaklar."

Niamh bana doğru uzanıp ekrandaki mesaj simgesine dokunarak, "O gerçek bir muamele," dedi.

"Bu dokunmatik bir ekran değil," dedim, tıklayarak. "Profil sadece birkaç gündür açık. Bunu yapmamın imkanı yok- *Aman Tanrım!*"

İlk mesaj ereksiyon halindeki bir erkeğe aitti. Grenli ve açılı, belli ki o anın sıcaklığıyla kötü kaliteli bir kamerayla çekilmiş, gördüğüm en kötü penis resimlerinden biriydi.

Ve ben bilirdim - online randevu dünyasına girdiğimden beri epeyce görmüştüm. "Arkadaşlık sitelerinin bu kısmından *nefret ediyorum*." Tiksindim, çöpe attım ve bir sonrakine geçtim. "Hadi ama, gerçekten mi? Arka arkaya iki tane mi? Bunu neden yapıyorlar?"

Niamh biraz daha yaklaşıp inceledi. "Her şeyi yanlış anlamışsın. Pipiyi önden görmek en iyisidir. Bu şekilde, ekipmanı kontrol etmek için tüm bu zahmetlere katlanmak zorunda kalmazsın. Büyüklüğü iyi mi? Peki zaman, deneyelim. Çok mu küçük ya da büyük? Devam et canım, vaktim yok."

Bay Tom, "Önemli olan geminin büyüklüğü değil, okyanustaki harekettir," dedi.

"Bu sadece kadınların sana söylediği bir şey, seni yaşlı keçi. Kendini daha iyi hissetmeni sağlamaya çalışıyorlar," dedi Niamh, ben fotoğrafı çöpe atıp diğerine geçerken. Bir tane daha. *Çöp*.

"En iyi zamanlarımda, şey söyleyemeyecek kadar suskundular." Bay Tom gururla kabardı.

"Sanırım biraz önce içimden öldüm," diye inledim.

"Bu kadar çok fotoğraflı gözetleme gösterisi normal olamaz." Niamh profil bölümüne tıkladı.

"Bu konuda ne biliyorsun?" Bay Tom çaydanlığa sıcak su doldururken sordu.

"Edgar için bu randevu sitelerinin çoğunu kullandım. Canlılığını geri kazanmadan önce, yemeğini sahte bahanelerle içeri çekmek zorunda kaldık. Erkekleri ikna etmek daha kolay tabii, o yüzden ben de daha genç bir ben için profil hazırladım." Niamh ekrana göz kırptı, sonra biraz geri çekildi. "Ivy House'un gözlerimi düzelttiğini unutup duruyorum. Ben yeni bir kadınıym."

"Ne yazık ki hâlâ perişan haldeyim," diye mırıldandı Bay Tom.

"Ah. İşte." Rahatlamanın en sevdiğim yolları listemi işaret etti. "'Netflix izle ve rahatla' yazmışsın."

Başımı salladım. "'TV izle' demenin modasının geçtiğini, Prime'ın o kadar popüler olmadığını ve Hulu-Netflix'in bariz bir kazanan gibi görüldüğünü düşündüm."

Niamh yüzümü görebilmek için yana doğru eğildi. "*Şaka* mı yapıyorsun?" "Ne?" diye sordum.

"'Netflix and chill' seks aradığınız anlamına geliyor," dedi Bay Tom sanki bu bilinen bir şeymiş gibi.

"Bu da ne şimdi?" Gözlerimin önünde şekil değiştirecekmiş gibi kelimelere daha sert bakarak sordum.

"Tekli seks, grup seks, kirli seks-"

"Evet, anladık Niamh." Bay Tom çayı getirdi. "Kendimizi kaptırmayalım."

"Belli ki ." Niamh başparmağıyla beni işaret etti.

"Bu, penis fotoğraflarının çokluğunu açıklıyor," dedim usulca, hepsini çöpe attım ve profilimi düzenlemek için tıkladım.

"Hayır, o şekilde yapmayın." Niamh masaya geri dönüp yerine başını salladı. "Baştan başlamak isteyeceksin. Algoritmaları mahvettin. Artık eşyalarını yanlış kişilere gönderecekler."

"Emin misin?" Tereddüt ederek sordum.

"Ona güvenmelisin," dedi Edgar köşeden. O kadar sakın ve sessizdi ki orada olduğunu unutmuştum. "Erkekleri kendine çekmek için harika bir iş çıkardı. O kadar heyecanlıydılar ki arkalarından gizlice yaklaştığımı fark etmediler bile."

Bay Tom çay tepsisini masaya , "Edgar, Janelerin aksine, Dicks'in bir yabancının aniden saldırmasından nadiren fark etmiyor," dedi. Janeler ve Dicks, büyülü insanların büyülü olmayan kadın ve erkeklere verdiği addı.

"Evet, doğru." Niamh çaydanlığa uzanmadan önce bardağına süt doldurdu. "Janeler av olmaya alışkındır. Sık sık gardlarını . Ancak penisler boyunlarına bir vampir takılana kadar-la-dee-da. Daha tepki vermeden uykuya dalarlar."

"Bizim Jessie gibi değil," dedi Edgar gururla gülümseyerek. "Gecenin geri kalanında gözüm acıdı. Kaybedeceğimi sandım."

Büyülü dünyayı çok erken keşfetmemi engellemek için beni ısırdığı geceden bahsediyordu. Onun gözünü oymuştum.

ısırganının uyutucu etkisine yenik düştü.

"Sandviçimin içindeki bu *boktan* şey de ne?" Niamh hindisinin üstündeki marul ve domatesi itti. "Tereyağı nerede? Eminim üzerine İrlanda tereyağı koymamışsındır, değil mi?"

"Aklı başında bir insan gibi mayonez kullandım," dedi Bay Tom, "sandviçi güzelleştiren ve sana bile iyi gelen çeşitli sebzeler var, seni sefil inek. Eğer burada yemek yiyeceksen, medeni bir yetişkin gibi yiyeceksin."

"Hadi ama, ne varmış burada?" Niamh sandviçin içini inceledi. "Bu ne, *hardal* mı?" Ekmeği bıraktı ve arkasına yaslandı. "Teşekkür ederim, hayır. Zehirlenmeyeceğim. Geri döneceğim."

"Keşke gitmeni sağlamanın, *güzel* bir yemek yapmak kadar kolay olduğunu bilseydim.

sandviç," dedi Bay Tom.

"Aslında şirketinizi bana itmek kadar kolay." Kapıya doğru yöneldi. Kapıdan geçmeden önce bana döndü. "Sevgiline onunla barda buluşacağını söylemiştin, değil mi? Böylece onunla tanışabilirdim?"

Midem yine allak bullak oldu. "Sadece birbirimizi tanımak için birkaç bira içebileceğimizi söyledim. Başka bir şehirden geliyor, yani sadece gayri resmi bir buluşma. Ben de öyle düşünmüştüm-"

Niamh başını salladı, bana el salladı ve koridorda kayboldu.

Sandviçime eğilmeden önce sözümü, "İlk seferim için en iyisi," diye bitirdim.

"Ona aldırma Jessie, görgü kuralları konusunda biraz serttir. Pratik yapmıyor." Edgar bana gülümseyerek masaya doğru süzüldü. Ekmeğin dilimini hindinin üzerine yerleştirdi, sebzeleri bıraktı ve kapıya yöneldi. "İzinsiz girenlerin uyanık olma ihtimaline karşı bunu alacağım. İçecek bir şeyler ikram edersem muhtemelen burada kalırlar."

Buralarda mı? Muhtemelen kulübesinde bir yerde mahsur kalmışlardı. Bir sandviçin, haberleri olmadan bir yabancıнын evine taşınmış olmanın acısını sileceğinden şüpheliydim. En azından bir mağara değildi ama yine de. Edgar

odadan çıkarken Bay Tom üzüntüyle başını salladı. "İyi niyetli." Çıplak parmaklarının ucunda gevşek bir dilim İsviçre peyniri duran elini "Pratiği olmayan tek kişi Niamh değil. Eskiden mükemmel bir avcıydı. Şimdi ise.. Niamh'ın muhtemelen onun için randevu sitesine geri dönmesi gerek. Eskiden bunu yaptığını unutmuşum." eğilerek bilgisayara baktı. "Ya da belki onlar sadece senin kullanabilirler.

" Bir süre sonra peyniri bana doğru salladı. "Eee? Al bakalım. Peyniri unutmuşum. Bunu şuraya koy."

Burada ne kadar uzun süre kalırsam kalayım, işler hiçbir zaman normale dönmedi.

Ön kapıya gitmeden önce aynada kendimi kontrol ettim. Küçük siyah debriyajım, üzerime hatırladığımdan çok daha iyi oturan küçük siyah elbisemle uyumluydu. Koyu renk göz farı ve kötü yerleştirilmiş göz kalemi gibi görünen dumanlı göz versiyonumu, çıplak dudaklar ve sadece bir miktar allıkla eşleştirmiştım. Ayakkabılarım düzdü, çünkü yürümeyi planlıyordum ve açıkçası topukla uğraşamazdım. Moda için gidebileceğim bir yere kadar vardı. Stilts kesimi yapmamıştı.

Saçlarım istediğimden daha dağınıktı, üzerime bir şal aldım (gösteriş için; kışın ortasında çıplak da gayet sıcak olabilirdim) ve merdivenlerden inmeye başladım.

"Hanımefendi." Bay Tom beni orada karşıladı, smokini kırıksızdı, kanatları bir pelerin gibi sırtından aşağı sarkıyordu ve istemeden takviye çağırdığım için yüz ifadesi hâlâ tedirgindi (buna bir de genç görünmesine izin vermediğim için duyduğu üzüntüyü ekleyin, gerçek bir liste oluşuyordu). "Bu akşam ikrama ihtiyacınız olacak mı?"

Dışarı çıktığımda bana hep bunu sorardı ama bu sefer bir ton fark ettim.

"Hayır. Bu sadece bir buluşma. Onu yanımda geri getirmeyeceğim, Bay Tom."

"Yapıp yapmamanız beni ilgilendirmez. Ancak eğer yaparsanız, tedbiri elden bırakmamalısınız. Artık hastalık kapmıyor olmanız hamile kalmayacağınız anlamına gelmez. Gebe kalmak için çok yaşlı değilsiniz."

Zihnim kekeleyerek durdu. "Hastalık kapamam da ne demek?"

"Büyü. Bir bakıma kanı temizler. Hiçbir hastalığa yakalanmazsınız. Kanseri olmazsınız,... Dicks ve Janes'in zayıf bağışıklık sistemleriyle yakalandıkları diğer hastalıklara yakalanmazsınız."

"Ama... Niamh göğüslerinden birini meme kanseri yüzünden kaybettiğini söyledi.

Biliyorsunuz, Ivy House büyüü onu geri getirmeden önce."

Bana, Niamh'la ya da Niamh hakkında konuşmak için ayırdığı uzun ve acıyan bir bakış attı. "Dürüst davranmıyordu. Beş Maça Savaşı'nda kaybetti. Düşman zırhını deldi ve altın

Kılıcın ucu göğsüne saplanmıştı. Gümüş şekil değiştirenler için neyse, altın da onun türü için oydu. Ölümcül. Meme bezini kaybetmek hayatını kurtardı. Duyduğuma göre onu hemen kesmiş. Düşmanı öldürdükten sonra tabii. Onun yokluğu için hiç yas tutmadı. Şehirdeki hiç kimse onun görüşünü paylaşmıyordu, özellikle de şehir merkezinde ince beyaz bir tişört giyip yağmur altında sütyensiz dolaşırken. Görünüşe göre yaptığı şov kimsenin görmek istediğinden daha fazlaydı, ancak sanırım bu durumda bir veya iki meme bezine sahip olsaydı fark etmezdi." Doğruldu ve İngiltere gibi bir yerdeki eski uşaklar gibi bir kolunu arkasına koydu. "Kendini bir Dick'in seviyesine indirmeye karar verirsən, hiç kullanmadığın komodinin çekmecesinde prezervatif var, misafir tarafındaki. Bırak o koysun, belli ki bu işe alışık değilsin ve muhtemelen yanlış yaparsın. Banyoda daha fazlası var. Yapman gereken çok şey var, ama daha fazlasına ihtiyacın olursa, gidebilirim-"

"Aman Tanrım, iyi olacağım." Aceleyle kapıya yöneldim. "Ben iyiyim, Bay Tom.

Birbirimizin hayatında bu kadar çok yer almamıza gerek yok." "Koruyucunuz olarak, bayan, ben-"

Kapıyı kapattım. Orta yaşlı biriyle çıkmaya başlamak yeterince rahatsız ediciydi; yaşlı, kaçık uşağımın yardımına ihtiyacım yoktu. Bir yerde sınırı çizmem gerekiyordu.

Yürümeye başladığımda içimi bir gerginlik kapladı. Vay canına, ilk randevuma çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Uzun, çok *uzun* bir zaman. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Buluşacağım adam benden birkaç yaş büyüktü, iki çocuğu vardı, şarap üreticisi olarak düzenli bir işi vardı ve bir kasaba ötede oturuyordu. Benzer ilgi alanlarımız vardı ve görünüşe göre polisiye dizilere düşkün olsa da komediden de hoşlanıyordu. Eğer sinemaya falan gidersek, muhtemelen ortak bir nokta bulabilirdik.

Yine de bildiklerim bu kadardı. Bu işe girişmeden önce onunla daha fazla e-posta alışverişinde bulunabilirdim ama birisini elektronik iletişim yoluyla tanımaktan pek hoşlanmıyordum. Ses tonu gibi vurgu da eksikti. Alaycılığa büyük bir eğilimim vardı - birinin bunu gerçek bir endişe sanmasına izin veremezdim, çünkü o zaman nerede olurduk?

Austin'in barının pencereleri ileride parlıyordu, bal rengi parıltı kaldırıma yayılıyor ve ön tarafa park etmiş birkaç Harley'i aydınlatıyordu. Sağ tarafta bir ışık titremesi dikkatimi çekti. Kapalı şekerçi dükkânının önündeki ince ağaç gövdesine yaslanmış bir adam, başını eğmiş

telefonuna bakıyordu, ışık yüzüne ulaşmıyordu. Ben yanından geçerken başını kaldırdı, yüzü düz faturalı beyzbol şapkasının gölgesinde gizlenmişti.

Tanıdık bir uyarı hissi kafa derimden aşağıya ve cildime doğru yayıldı -Gölgelerde gizlenen bir erkek yabancıyla karşılaştığımda hissettiğim bir şeydi bu. Bunu bir meydan okuma ya da ilgi olarak algılamasın diye bakışlarımı çektim, bunun yerine göz ucuyla hareket olup olmadığını izledim. Aramızdaki mesafeyi artırırken nefesimi tuttum, oradan daha hızlı çıkmama yetecek kadar hızlandım ama korktuğumu görüp av peşinde koşmaktan hoşlandığına karar vermesine yetecek kadar değil. Teknik olarak artık insanlar için bir av olmayabilirdim ama eski alışkanlıklar zor ölüyordu.

Bir süre sonra başını tekrar telefonuna çevirdi, ilgisizdi. Rahat bir nefes aldım. Muhtemelen bir şey bekliyordu, canı ve yanından geçen elbiseli hatuna bakmaya karar vermişti.

Rahatlamam kısa sürdü.

İleride, barın dışında takılan, sigara içen ve Harley'lere bakan düşmanım duruyordu. Beni küçük yollarla kızdırmaya ve kışkırtmaya çalışıyordu, Austin'in benimle konuşursa onu taburesinden (kelimenin tam anlamıyla) yumruklayacağını bilmesine rağmen yaptığı bir şeydi bu. Kasabadaki ilk gecemde olmuştu, ayrıca o günden bu yana geçen iki ay içinde birkaç kez daha olmuştu. Adamın adı Ryan'dı, ama gerçek adıyla çağrılmayı hak etmiyordu, bu yüzden ona, muhtemelen kırıntıları ve pireleri aynı şekilde tutan tüylü saçları ve gür sakalı nedeniyle Koca Ayak adını vermiştim. Taş kadar aptal olduğu belliydi ve kan davası bu kadar trajik derecede sinir bozucu olmasaydı, komik olurdu.

Yaklaştığımda homurdandı, sigarasının kehribarı gür tek kaşının üzerinde parlıyordu. "Burada ne işin var? Perşembe günleri gelmiyorsun," dedi.

"Komik, ben de senin için aynı şeyi umuyordum." "Her gün geliyorum."

"Belki bir arkadaşın olsaydı, buna gerek kalmazdı."

"Belki bir arkadaşın olsaydı..." Kaşları çatıldı ve yüzünde kabız bir ifade belirdi. "Sen... Sen..."

Sırıttım. "Geri dönüş için biraz daha zamana ihtiyacın var mı? Daha sonra uğrayıp bir şeyler düşünebildin mi diye bakayım mı?"

Sigarasını bana doğru savurdu, sigaranın içinden geçerken kıvılcımlar saçıldı.

Hava.

"Aman Tanrım, bu da ne?" Avucuma bir tokat attığımda avucumda acı parladı, ilerleyişini takip eden bir kıvılcım telaşı. "Sorunların var dostum. Bu acıttı."

"Görünüşe göre artık büyülüsün. İyileşeceksin."

"Sihrimi daha iyi öğrenene kadar bekle. Umarım iyileşmezsin."

Kıkırdadı. "Büyük şans, terörist."

Başımı sallayarak bir süre ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. Sen buna ne dedin ki? Gerçekte hiçbir dayanağı yoktu.

Pek de şakacı olmayan atışmamızdan vazgeçerek kapıya doğru ilerlemeye devam ettim. En azından artık ondan korkmuyordum. Teşekkürler, Ivy House. Ve teşekkürler, bana Cheryl adında bir bıçakla yakın dövüş öğreten Bay Tom. Bu bıçak şu anda çantamda sakladığım bıçakla aynıydı; hafif, şık, yaylı bir bıçaktı ve sevimli deniz mavisini kılıfından fırlaması için çok az baskıya ihtiyaç duyuyordu.

Kapıdan geçmeden Koca Ayak önüme çıktı ve ilerlememi durdurdu.

"Gerçekten mi?" Kuru bir sesle sordum, şu anda Cheryl'ı bir tur atmak için dışarı çıkarmaya yarı meyilliydim.

"Önce bayanlar, bu yüzden sen en son gidiyorsun,"

dedi. "Harika, evet, çok hızlı bir şekilde aşağıladın, ahmak."

"Şimdi beni nasıl buluyorsun?"

Ne yapabileceğimi merak ederek dişlerimi sıktım. Sihirli bir şekilde onu yolumdan mı çekeyim? Şişlemek mi? Islak mendil mi? Hepsi berbattı ama Austin'in barına bu kadar yakın bir yerde kavga başlatmak istemiyordum. Birincisi kabalıktı, ikincisi de kazanacağımdan yüzde yüz emin değildim. Yani... Kazanabileceğimi *düşünüyordum* ama hayatım boyunca olası saldırganlarımdan daha zayıf olmak beni tereddütte bıraktı. Bir bar kavgasına başlamaya hazır olmadan önce halletmem gereken çok fazla geçmiş şartlanmam vardı. Ayrıca Austin, kimin başlattığına bakmaksızın barındaki şiddeti bastırırdı.

Koca Ayak yavaş ve ağır adımlar atıyor, beni kasıtlı olarak yukarı kaldırıyor, ağırlığını bir ayağından diğerine çok fazla sallıyordu. Onu devirmek kolay olacaktı ve sonra, dengesini geri kazandığında, muhtemelen kollarını sallarken, yumuşak yerlerinden birine keskin bir şey sokmak kolay olacaktı.

Vay canına. Bay Tom'un öğrettiklerini gerçekten muhafaza etmiştim. Belli ki içimde bir yerlerde şiddet yanlısı bir damar vardı, yirmili yaşlarımda etrafımdaki annelere, eşlere ve kadınlara daha iyi uyum sağlayabilmek için buldozerle ezilmiştim.

Sosyal şartlanma onların da ilginç yanlarını buldozerle mi yok etmişti? Sasquatch'i bara kadar takip ederken merak ettim, sadece ağzımdan nefes almaya dikkat ediyordum. Ondan yayılan ve dünyamı istila etmesini istemediğim bir koku vardı. Belki de hepimizin içinde dışarı çıkmak için pençeleşen bir ateş vardı ve kadın olarak ne olmamız gerektiğine dair bir başkasının kalıbına uymak için onu uzak tutuyorduk.

Dudağımı çiğnedim, düşünüyordum. Konudan sapıyorum. Zamanda geriye gidip birkaçıyla çok farklı konuşmalar yapmayı diledim.

Belki de birbirimizi hayata daha farklı yaklaştırmaya, o ateşin bir kısmını dışarı çıkarmaya teşvik edebilirdik. Çünkü kendimi çok iyi hissediyordum ve artık beni koruması için Austin'e ve diğerlerine güvenmek zorunda kalmayacağım günü iple çekiyordum. Bir gün ihtiyacım olan tek koruma ben olacaktım.

"Hedefler," diye mırıldandım ve yan taraftaki küçük bir masada oturan daha genç bir adamın dikkatini çektim. Omuz silktim. "Ben sadece akıllıca bir sohbe ihtiyacım olduğunda kendi kendime konuşurum," dedim ve devam ettim.

"Deli işi," dedi Koca Ayak.

"Konuşmalısın," diye cevap verdim, kaburgalarına bir yumruk atmamak için kendimi zor tuttum.

Koca Ayak kenara çekildi ve sonunda yolumdan çekildi. Austin'i barın arkasında gördüm, geniş omuzları gri pamuklu gömleğinin sınırlarını zorluyordu. Kumaş sağlam göğsünün üzerinden aşağıya doğru uzanıyor, göğüs kaslarının arasını sıkıca çekiyor ve düz karnının üzerinde biraz gevşiyordu. Kobalt rengi bakışları önce Koca Ayak'ı fark etti, sonra bana, sonra da tekrar Koca Ayak'a kaydı. Rahat duruşu ve rahat havası bir anda değişti ve aniden çok etkileyici vücudundaki her kas esnedi. Yavaşça doğruldu ve tehlike çığlıkları atarak bedenimi soğuk bir ürperti kapladı. Bana Cheryl'i olduğu yerde bırakmamı, sihrimi unutmamı -bu yeterli olmayacaktı- ve oradan hızla uzaklaşmamı söylüyordu.

Austin'in varlığı her şeyi tamamen söndürene kadar gevezelikler ve kahkahalar azaldı. Yüzü -yüksek elmacık kemikleri, düz burnu, gür dudaklarla son bulan düzlemler ve açılar- yakışıklı bir şeyden, düşmanın Dünya'da gördüğü son şey olabilecek bir şeye dönüştü. O düşman, şu anda Koca Ayak'tı.

Koca Ayak dondu kaldı. Bir an için gerildi, açıkça bir meydan okuma hissediyordu ve aynı şekilde açıkça cevap vermeyi düşünüyordu.

Bütün barın nefesini tuttuğunu hissedebiliyordum. Austin'i geniş açık alanlarda çalışırken görmüştüm. O güç, kuvvet ve inanılmaz bir vahşilikti,

bu dar alanda serbest bırakılırsa, barı mahveder.
Geriye doğru çekilmeye başladım.

OceanofPDF.com

SAsquatch bir nefes verdi ve yüzünü buruşturdu. Benimle uğraşmak Austin'le yüzleşmeye değmezdi. Dışarı çıkarken bir özür mırıldandı. kapı. Austin Koca Ayak'ın ne yaptığını bilemezdi ama *bir şey* olduğunu ve bunun Koca Ayak'ın suçu olduğunu anladığı açıktı. Birden misilleme yapmaya kalkışmadığıma sevindim.

Sessizce verdiği emri yerine getiren Austin'in tavrı, gemisini yöneten ve alkolünü dağıtan rahat bar sahibine dönüştü.

"Bunu yapmana gerek yok," dedim barın en ucundaki açık alana yaklaşırken. Beni orada karşıladı, bakışları vücudumun üzerinden aşağı kaymadan önce yüzümde gezindi.

"Çok güzel görünüyorsun, Jess."

"Teşekkürler." Ona gülümsedim, tanıdığım en seksi adamın bana iltifat etmesinden dolayı aniden telaşlanmışım. "Dolabımdaki tek güzel şeyin on yıllık olduğu ortaya çıktı. Yine de uyuyor, yani bu bir kazanç. Teşekkürler, Ivy House."

"Büyük zafer. Onları öldüreceksin." Bana göz kırptı.

Yüzüm ısınmıştı ve bunu duymanın ne kadar hoş olduğunu belli etmemeye çalışarak telefonumdan saati kontrol ettim. Sadece biraz erken gelmişim. İçimden bir ses randevumun çoktan barda olabileceğini söylüyordu.

Koca Ayak olayı endişemi geçici olarak rayından çıkarmıştı ama eskisinden daha güçlü bir şekilde geri döndü. Ne bulacağımdan korkarak bara bakmaktan kendimi alıkoydum.

"Koca Ayak'ı -yani Ryan'ı- buradan korkutmana gerek yok," dedim. "Evet, var. Bir bayana kaba davranmak için kendi yolundan gidiyordu. O biliyor bunu benim barımda yapmaktan daha iyidir."

"Eğer böyle devam etmesine izin verirsiniz, belki bir gün bıçaklanır..."

Austin'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu doğru. Barda buna izin veremem, ama belki daha az kalabalık bir bölgede, mesela bara giden yol üzerindeki gölgelerde takılırsan, onu şaşırtabilirsin ve ben de bundan haberdar olmam."

"Yani... bu kasabada alfanın kanun ve düzenini korumak için kendinizi baskı altında hissetmez misiniz?"

Sırıltısı yüzünden damladı. "Bu kasabanın alfası ben değilim."

"Evet, evet, biliyorum, ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Bu kasabanın bir üyesine rastgele saldırdığımı bilmeseydiniz, beni cezalandırmak zorunda hissetmezsiniz..."

Şaşkınlık ve tedirginlik yüz ifadesini ele geçirdi. "Denesem bile sana zarar verebileceğimi sanmıyorum."

"Ah." Dudaklarımı yana doğru büktüm, suçluluk duygusu içime yerleşti. "Ivy House büyüü yüzünden mi?"

Gözleri derin ve sıkıntılıydı. Yorum yapmadı.

"Dürüst olmak gerekirse, Austin, senin için bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. Gerçekten bulmaya çalışıyorum. Hepimiz senin evi değil beni korumaya çalıştığını biliyoruz. Ivy House da bunu biliyor. O - ya da o, sanırım, ama ben onu artık o olarak düşünüyorum - bir şekilde benimle iletişim kurabiliyor. Hızlı davrandığını biliyor. Bu konuda çok inatçı davranıyor ama işimi daha iyi öğrendikten sonra eve olan bağlılığını kırabileceğime eminim. Yapabileceğimi biliyorum. Sonsuza kadar büyüünün esiri olmayacaksın, Austin, ve sonra herkese yaptığın gibi bana da yapabilirsin, merak etme. Senden çok korkacağım, tıpkı karşılaştığın diğer normal Dick'ler gibi." Şaka yaptığımı göstermek için sırıttım.

Başını salladı, zar zor fark ettiğim küçük bir hareketti. Dişlerimi istemeden de olsa sıkılamamı sağlayan, gücünün, varlığının emrini hissetmemi sağlayan şey büyüünün şakırtısıydı. Bunu bana daha önce yaptığını hatırlamıyordum.

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, az önce sihrimi kullanmak istememiştim. Beni zorladığında senin yanında sihrimi kontrol etmekte tam olarak ustalaşamadım..." Düşüncenin uzaklaşmasına izin verdi.

"Hakimiyetin mi?" Gözlerimi kısmıştım. "Hiç hoş değil, dostum. Ben de en az kadar yönetilmek istemiyorum. Bir gün kazara bir tepki verebilirim

Bu sessiz emre olumsuz yanıt verirsiniz sonuçtan memnun olmayacaksınız. Yoksa senden daha fazla güce sahip olduğumda beni reddedecek misin?"

"Zaten benden daha fazla güce sahıpsin. İçinden taşıtığını hissedebiliyorum, bu yüzden büyüüm tepki vermeye çalışıyor. Bu kas hafızası."

"Yani, senden daha fazla gücü nasıl kullanacağımı bildiğim zaman."

"Benim egom kırılğan değil, Jacinta. Ne kadar güce sahip olduğun umurumda değil." Bir an durdu, bana baktı. Ani yoğunluğuna hazır olmadığım için yutkundum. "Yanlışlıkla büyüye tepki verebileceğini biliyorum, bu yüzden kendimi eğitmeye çalışıyorum. Ne yaptığından emin değilken seni harekete geçirmek istemiyorum. O çağrıyı daha önce hissettim. Niamh öyle diyordu zaten. Ivy House'dan gelen değil, ki onu da hissettim, ama senden gelen. İyi olup olmadığını öğrenmek için mesaj atacaktım ama bana yönelikmiş gibi gelmedi..."

"Evet, bu daha çok bilinçsiz bir sihirdi. Görünüşe göre Niamh'ın boynuzu tarafından ezilme ve ardından Edgar'ı ezme olasılığıyla birlikte ölüme düşmeye hazırlanıyordum ki bunun olduğunu hissettim. Evin yaptığını sandım. Bay Tom yardım çağırdığım için bana kızgın, Niamh sana söyledi mi? Şikayet listesi uzuyor. Dicks'le çıktığım için de kızgın. Adam şu anda hayat tercihlerimden pek memnun değil, o kadarını söyleyeyim."

Austin sırtıttı ve sonra neşesi kaçtı. "Dinle Jess, Ivy House'u görmezden gelmeye devam edeceğim. Onun için çalışmayı kabul etmedim, bu yüzden onun emrine . Yine de yardıma ihtiyacın olursa -beni ararsan- orada olacağım, tamam mı? Tek yapmanız gereken istemek."

"Biliyorum," diye mırıldandım, içim sıcacıktı. "Seni rahatsız etmedim çünkü uçma konusunda pek yardımcı olamayacağımı düşündüm. Yine de... beni yakalamakta Edgar'dan daha iyi olacağın kesin."

Austin'in kaşları çatıldı. "Yüksekten atladığını sanıyordum?"

"Evet. Üçüncü kat. Edgar kanatlarımı göstermezsem günü kurtarabileceğini düşündü."

"Ama..." Yarı açık bir ağız ve şaşkın bir ifadeyle durakladı. Aklındaki soru her neyse çözüldü ve başını salladı. Kabul ettim, tek *kelime etmedim*.

"Her neyse," dedi, "sen hilelerini kontrol altına alana kadar ben de elimi kolumu sallayarak dolaşmaya çalışacağım."

"Peki ya sonra?"

"Kontrolü tamamen ele geçirdikten sonra mı?" Dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış belirdi ve mavi gözleri parladı. "Yumruk atmayacağım. Kimin üste çıkacağını göreceğiz."

İçimde bir heyecan kıvılcımı çaktı, kanıma karıştı. Bu duyduğum en büyük meydan okumaydı. O yönetilmek istemiyordu, ben de yönetilmek istemiyordum ama birbirimizi yönetmeye çalışmak?

"Sıra sende," dedim onunkine uygun bir sırıtışla. "Dağların kralı statüye elveda de. Buralarda bir kraliçenin zamanı geldi."

Bir kahkaha attı. "Göreceğiz bakalım. Her neyse, sana nasıl hükmedeceğimi daha sonra konuşabiliriz..."

Sınırsız bir sıcaklık nefesimi kesti. Uzaklara baktım, hazır değildim o.

Çoğu zaman, Austin ile arkadaş bölgesinde olmaktan hoşlanıyordum. Onunla

onun da takıntıları vardı, benim de. O yalnız bir hayat yaşamak istiyordu, bense sürekli görüştüğüm seksi yerel bar sahibiyle kendimi utandırmak istemiyordum. İkimizin de iyi bir arkadaş a ihtiyacı vardı, açık olabileceğimiz yakın bir arkadaş a ve ikimiz de o kişiyi birbirimizde bulmuştuk.

Yine de bazen, onun sıcaklığı tüm savunmalarımı aşar ve beni diri diri yakardı. Çılgın bir yolculuk olacaktı. Vahşi, kavurucu sıcak, terden sıırılsıklam olmuş, lezzetli vücutlu bir yolculuk...

"İyi misin?" diye sordu.

Yüzümü yelpazeledim. "Evet. Sadece randevum için gerginim. O burada mı, biliyor musun?"

Barın aşağısına bakışı her şeyi anlatıyordu. Sırıtarak uzaklaştı ve birine yardım etmek için harekete geçti.

"Kahretsin," diye mırıldandım, saatimi tekrar kontrol ettim. Şimdi beş dakika gecikmişim.

Resmi olarak ortaya çıkma zamanı.

Tırnaklarımla bara vurdum ve kaçmayı düşündüm. Bay Tom haklıydı. Ben ve bu adam asla çalışamazdık; ben artık büyülü biriydim, o ise değildi. Dünyalarımız farklıydı ve bu asla değişmeyecekti.

Yine de bir yerden başlamam gerekiyordu. O benim flört hayatımda birinci seviyeydi. Eğer bu sefer korkup vazgeçersem, aynı seviyeden başlamak zorunda kalacaktım - ikinci seviyeye atlayamazdım.

Ayrılmak hiçbir şeyi başaramazdı. Ama bu tamamen körlemesine gitmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Austin," diye fısıldadım ellerini kahverengi şişelerine sarmış iki orta yaşlı adamın arasından. Onlar durdular onların yapmacık

ve rahatsız bir şekilde arkalarına yaslandılar. Barın diğer ucundaki kimse tarafından görülmemek için ben de onlarla birlikte eğildim. "Austin!"

Austin yolun aşağısındaki birinden bir yirmilik aldı ve bana baktı. Ona yaklaşmasını işaret ettim.

Yürüyüşü gevşek ve kendinden emin görünüyordu, sanki onu milyoner yapacak bir ata binmiş gibiydi. Ya da gerçekleşmesini görmek için sabırsızlandığı bir şaka biliyordu.

Ben şakaydım. Umarım flörtüm şaka konusu olmazdı. " biri?"

Yaklaşırken sordum, hâlâ çoğunlukla fısıldayarak konuşuyordu.

Austin bir eliyle bara yaslanmıştı, kasları sade gömleğinden dışarı fırlamıştı. "Tam da internetten randevu almak için beklediğiniz gibi biri."

Yüzümü buruşturdum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama iyi bir şey olmadığını varsayıyordum. "Nasıl bir adam bu?"

"Ve sürprizi mahvetmek mi?" Göz kırptı, bu hareketi her zaman ateşlilik seviyesini yükseltiyordu. Bunu bildiğinden emindim, tıpkı kas şovlarının etkisini anladığı gibi. Sade tişört, onun tam tersi sadeliğini daha da belirgin hale getiriyordu.

Bu göz kırpmaya kaşlarımı çatarak karşılık verdim. "Tehlikeli biri değil, değil mi? İyi biri mi?" "Tehlikeli değil, hayır. Büyü olmadan da iyi olurdu." O

kasaya doğru döndü. "Barın ortasında. Mavi elbise gömleği."

Yanımdaki adam "İyi şanslar," dedi ve birasını selamlamak için kaldırdı. Arkadaşı da onu takip etti.

"Doğru, tabii, evet. Teşekkürler." Bardan geri çekildim ve temkinli bir şekilde ortaya doğru yöneldim, bunu yaparken arkalara baktım. Bu bar çoğunlukla büyülü insanlarla dolu olduğundan, çoğu iyi durumdaydı. Bugünlerde pek dövüşmüyor olabilirlerdi -Austin, O'Briens'ın büyülü uyumsuzlar için güvenli bir sığınak olmasını sağlamıştı- ama görünüşe göre geçmişlerinin geri gelip onlara musallat olması ihtimaline karşı hazırlıklı bir durumda yaşıyorlardı.

...siyah renkte geniş sırt...kırmızı renkte ince ama kaslı sırt...mor renkte tonlanmış kadın sırtı...ilk yıkamadan sonra solacak çok parlak turuncu bir kazakta güçlü bir vücudu örten küçük bir dolgu...

Profil resimlerinden hatırladığımdan çok daha yumuşak bir vücudun üzerine gevşekçe örtülmüş mavi elbise gömleğine ulaştığımda durdum. Gri-beyaz saçları, gördüğüm resimlerle uyuşmayan kelleşmiş, parlak bir kafanın etrafında bir at nalı oluşturuyordu, saçları hem renk hem de dolgunluk açısından farklıydı. Büyük aşk tutamakları gri pantolonunun kahverengi kemerinden kurtulmaya çalışıyordu.

Bu kişi, arkadaşlık profilinde kendini açıkça tanımladığı ve - belli ki oldukça eski - profil fotoğraflarında gösterdiği gibi "orta yaşlı ve çok formda" diye bağırıyordu. Bir vücut geliştirmeci beklemiyordum ama "atletik" onun için benim için olduğundan farklı bir anlama geliyor gibiydi.

Onun iki koltuk ötesinde Niamh bana baktı. Tek kelime etmeden tekrar bara doğru kaydı. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum. Belki de bana ilk defa mahremiyetimi veriyordu.

"Um..." Flörtümün başkası olamayacağından emin olmak için daha da yaklaştım. Başka kimse mavi elbise gömleği giymiyordu ama belki Austin'in kafası karışmıştı. Sadece umut edebildim. Daha da yaklaştım. "Gary?"

Adam doğruldu ve yarım döndü, gevşek gıdıları ve bir dizi kırışıklığı ortaya çıktı. Beni görünce donuk, sulu gözleri parladı ve bakışları Austin'inkine benzer bir tarama yaptı.

"Oh, vay canına." Sararmış gülümsemesi çarpık dişlerini ortaya çıkardı, profilinden bir başka tutarsızlık daha. Başka nelerden bahsetmemişti? Photoshop ile nasıl sihir yapılacağını bildiğinden mi?

Tabureden kalkmaya çalıştı, hareketleri sertti. "Hel-lo!" Güldü ve sarılmak için hamle yaptı.

"Oh..." Kolları beni sararken yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Sertleşerek sırtını sıvazladım.

"Fotoğrafınızdan bile daha iyi görünüyorsunuz! Bunu çok sık göremezsin," dedi dişlek bir sırıtışla ve yanındaki açık tabureyi işaret etti. "Kadınların kiloları hakkında yalan söylemesine çok alışkınım, biliyor musun? *Fit* olduklarını söylüyorlar ama..." Koltuğuna zorlukla geri dönerken bana uzun uzun baktı, bu kadınların beklentilerini karşılamadığını açıkça gösteriyordu. Oturduktan sonra iç çekti ve etrafına bakındı. "Çok rahatladım. Bir barda buluşmak istediğine göre -en azından barda *oturmak*- senin de o kadınlardan biri olduğunu düşünmüştüm." Gözlerini açtı, kahverengi gözleri bir an için beyazlar içinde yüzdü. Yüzümdeki "şaşkın, kızgınlık sınırında" ifadeyi görmüş olmalıydı. "Bar tavşanları, bilirsiniz? İpin ucunu kaçırmış, boşa kürek çeken, bir erkek için yanıp tutuşan türden..." Güldü. "Ama bu sen değilsin, değil mi?" Sırıtışından bir tür şakayı paylaştığımız anlaşılıyordu.

Bir yanıt bile veremiyordum. Bu çılgınlık o kadar hızlı üzerime geliyordu ki ne yapacağımı bilemiyordum. Elbette bir yerlere sığdırabileceğim birkaç iğneleyici söz vardı ama önce, ilk buluşmada tamamen yabancı biri bir yana, herhangi biriyle bu şekilde konuşmayı seçtiği gerçeğini kabullenmem gerekiyordu.

"Ama hayır, şu haline bak," dedi daha ciddi bir şekilde, bakışları takdir ediciydi. Ürperti-o-metremdeki ibre kırmızı bölgeye doğru sallanmaya başladı. "Güzel ve . Kendine dikkat ediyorsun." Bir barmeni işaret etmek için döndü ve yirmili yaşlarının ortasında, bir şekil değiştiren için çekingen görünen Paul'e el salladı. "Bu çok önemli. Senin yaşındaki pek çok kadın kendini bırakıyor. Bu trajik bir durum."

Hâlâ tüm bu olanları anlamaya çalışırken ona inanamayarak baktım. Bu adam kendine dikkat eden bir kadın bulma konusunda endişeliydi ama belli ki kendisini aynı standartta tutmuyordu. Ne yani, kendisi büyük bir göbeğe ve ona uygun göğüslere sahipken, göbeği olmayan ve muhtemelen harika göğüsleri olan bir kız arkadaş bulmayı mı bekliyordu? Kimi kandırmaya çalışıyordu? Camdan bir eve taş atmaktan bahsediyoruz. Umarım kırıklar şahdamarına isabet eder.

O koşucuyu çekmek için çok mu geçti?

Niamh, "Daha yeni geldi ve bu randevu şimdiden berbat oldu," dedi.

Mahremiyetime bu kadar saygı yeter.

Niamh ile benim aramda duran ve daha önce hiç tanımadığım adam, yüzünü dosdoğru bana dönerek usulca, "Söylersen kendini isimsiz bir mezarda bulur," dedi. Çok sinsice. "İstersen yardım edebilirim. Söyle. Bu adam tam bir şaka. Onu dışarı davet etmeli ve sonra zilini çalmalısın. Pislikler anlamıyor."

Sevgilimin yüksek sesi barda otoriter ve talepkâr bir şekilde çınladı. Paul ve Austin'in diğer insanlara yardım ediyor olmalarına rağmen kendisiyle ilgilenilmemesine sinirlendiği her halinden belliydi. Ya öyle ya da bana hava atmaya çalışıyordu.

Eğer ikincisiyse, yanlış bardaydı. Yine de onu uyarmaya cesaret edemedim. Bir yandan her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmek isterken, bir yandan da kendimi bıçaklayarak bu korkunç randevu hayatından kaçmak istiyordum.

"Hey," diye bağırdı, "bir cin tonik daha alabilir miyim, bir de..." Paul işini bitirip aceleyle yanıma gelirken bana döndü.

"Bir bardak Pinot Noir," diye mırıldandım.

"Hangisi?" Paul sordu. "Bu türü çok sevdiğin için artık iki tane var."

"Oh..." Şarap listesini önüme çekip seçeneklere baktım.

Sessiz bir ritmin ardından Gary beni acele ettirmek için elini daire şeklinde hareket ettirdi. "Hadi ama, bütün gün sürmesin. Kadınlar!" Paul'e abartılı bir şekilde gözlerini devirdiğini görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. "Asla karar veremezler."

Küçümseyici kıkırdaması içimde derinlerde bir şeyleri tekmeledi. Cinsiyetim yüzünden kaç kez küçümşenmişim? Kaç kez bir erkek beni kararsız bir kadın, kötü bir şoför ya da histerik bir kadın gibi klişelere indirgemişti, çünkü etrafta sallanacak ve sürekli oynaşacak bir penisim yoktu? Bunu hep "Hepsi aynı değil mi?" der yapmışlardı. Erkekler olarak onlarla dalga geçmek zorundayız. Ne yazık ki hayattaki kaderimiz bu. Onlarla yaşayamazsın, onları öldüremezsın, haksız mıyım?"

Her zaman peşi sıra gelen kahkahalardan nefret ederdim. Bu palyaçonun şu anda sergilediği gibi kahkahalar. *Onlar bize karşı zihniyetini oluşturuyor gibiydi, ben dışarıydaydım. Ben daha aşağıdaydım.*

Karnımda bir ateş yandı.

Hayata sıkı sıkı . Sesinizi duyurana kadar yükseltin.

Ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Onu bıçaklamak dışında böyle bir şeyle nasıl mücadele edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bana her zaman bu tür "şakalara" sessiz bir gülümsemeyle karşılık vermem, küçümseme içimi ürpertse *de erkek çocuk* gibi davranmam öğretilmişti.

Austin yaklaşırken, "Onunkini ben aldım, Paul," dedi. Önüme temiz bir şarap kadehi koydu, bakışları benimkilerin üzerindeydi. Kontrol ediyordu, biliyordum. Her zaman benim şövalyem, nasıl güçlü olacağımı bilmediğim zamanlarda rehberim oldu. İri yarı adamın teklifi ve Cheryl'ın istekliliği hakkında düşündüğümü bilip bilmediğini ifadesinden anlayamıyordum...

Austin şişenin mantarını çıkardı ve bardağa uzandı.

"Dur, dur." Öfkem ve kızgınlığım bir an için geri planda kaldı. Bazen şarap bu yerde sonsuza kadar dururdu. Bana birkaç kez üzüm sirkesine eşdeğer bir şey doldurmuştu. "Bu ne zamandır açık?"

Mavi kollu bir kol görüş alanıma girdi ve Gary'nin nemli eli ön kolumu kavradı. "Eminim bir şey yoktur," dedi. "Sadece al şunu."

Austin'in doğal yırtıcı baskınlığına tepki verdiğini, hiyerarşiyi hissettiğini ve çok kaslı ve çılgın gözlü oldukça iri adamı üzmemek için sıraya girdiğini biliyordum, ama beni bastırma girişimi lokomotifime kömür ekledi.

Dişlerimi sıktım ve ter alnımı kapladı. Parmaklarım karıncalanıyordu ve nedeninden emin değildim ama elinin yanlış yerde olduğundan emindim, tıpkı üzerime yerleştirmeye çalıştığı ağızlık gibi.

Ben daha dönüp konuşmadan Austin öylesine tarifsiz bir kötülükle öne doğru eğildi ki, garip bir şekilde içimde yanan fırından biraz olsun kurtulduğumu hissettim. Bakışları bir şekilde Gary'nin yüzüne çarpıyordu.

bardağa bakmadan döktü. Bu harika parti numarasını da uzun yetenekler listesine ekleyin.

"Sen oturduğunda açıldı," diye hırladı Austin, sesinin sertliği vücuduma çılgın, ilkel bir korku yayıyordu.

Kaçın! Kaçın! Şimdi kaç! diye bağırdı.

Göz ucuyla yanımdaki iri yarı adamın kalkıp havuza ve banyo alanına doğru yürüdüğünü görebiliyordum. Onun ötesinde Niamh iki elini bara dayamıştı ve yüzünde kararlı bir ifade vardı. Austin'in gücünü hissediyor ve aktif bir şekilde onu savuşturmaya çalışıyordu.

"Evet, işte bu yüzden ona almasını söyledim," diye kekeleydi Gary. "Beni duydun mu? Ona söyledim-"

"Seni duydum. Bir erkeğin işi flörtünü kontrol etmek değildir. Onun işi onu rahat ettirmek ve iyi vakit geçirtmektir. Şimdiye kadar başarısız oldun. Daha sıkı çalış." Austin arkasını döndü. Bir damla bile dökülmemiştir.

Paul biraz sonra elinde cin tonikle geldi. "Efendim," dedi ve sonra koşarak uzaklaştı.

Gary bana döndüğünde bardağıma uzandım, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı ve kendisine haddinin bildirilmesinden dolayı utanç içindeydi. Austin'in egosu kırılabilir ama bu adamınki kesinlikle . "Şimdi musun?" Tükürükler yüzüme çarptı.

Dayanabileceğim tek şey buydu. Neyden yapıldığımı ve onu bu bardan ne kadar çabuk kaçırabileceğimi görme zamanıydı. İyi geceler öpücüğü istiyorsa, bu öpücük Cheryl'in yaylı bıçağından olacaktı.

OceanofPDF.com

"Jessie, artık gitmelisin," dedi Niamh, ben daha ona izin vermeden. "Uçurumun kenarındasın kızım. Bütün bar bunu hissedebilir, sadece sen bana güven. Eğer kazara başka bir yardım çağrısı yaparsan, ben Bu uğurlamadan ortaya çıkacak şeyi beğeneceğimizden emin değilim. Yürü git. Bırak Austin Steele bunu çözsün. Bu tür şeyler o koca sersemin iyi yaptığı şeylerdir." Sesi bir mırıltıya dönüştü. "Bu gece Ivy House'un etrafında sinsice dolaşan biri varsa Tanrı yardımcımız olsun. O el' evi senin ruh halinden beslenecek ve o zavallı piçleri canlı canlı yüzecek. Edgar aç kalacak, sonra da tuhaf gülümsemesi ve kambur vücuduyla kasabada dolaşacak ve polisler aramaya gelecek. Bu gece onlarla uğraşamam, tabii ki uğraşamam."

Tereddüt ettim çünkü Niamh'ın benim iyiliğim için (ve aynı zamanda kendi iyiliği için) konuştuğunu biliyordum. Genellikle şiddete başvurmam için beni kıskırtırdı. Bir şovdan vazgeçtiği ve Ivy House'un şiddete başvurduğundan bahsettiği göz önüne alındığında, çünkü biz birbirimize bağlıydık ve Edgar bunun benim duygularımdan beslendiğini söylemişti...

"Eğer şarabı benim gibi içseydin-"

Parmağımı kaldırdım ve Gary benim algılanan eksikliklerim hakkında mırıldanmayı kesmeyince, onun yerine ben konuştum.

"Seninle tanışmak güzeldi. Sanırım ikimiz de bunun yürümeyeceğini biliyoruz ve bunun tek nedeni profilinde ciddi bir şekilde yalan söylemen değil. Fotoğraflarını güncelle, dostum. Bu kedi avcılığından bir adım ötede. Eğer bu kadar kötü bir iş çıkarmasaydın, vampir arkadaşın için birini bulmaya mı çalışıyorsun diye merak ederdim-"

"Bu da senin işaretin Jessie," dedi Niamh.

"Evet." Normal insanlarla vampirler hakkında konuşamazdım. Hoppala.

Gary, "Bir dakika," diye başladı ama ben çoktan uzaklaşmıştım.

Barın sonuna, neredeyse barın bu bölümünü bilardo masası alanından ayıran açıklığa gelene kadar durumun gerçek doğası dank etmedi. Yavaşladım, Gary'nin şaşkın ve sinirli konuşması arka planda kayboldu.

Bar alanı neredeyse tamamen boşalmıştı, sadece birkaç kişi kenarlarda, kabinlerde ya da masalarda, gözleri aşağıda ve vücutları çoğunlukla boş bardaklarının üzerinde kamburlaşmış bir şekilde oyalanıyordu. İçkiler, sahipleri tarafından terk edilmiş, çeşitli doluluk aşamalarında bar yüzeyini kaplamıştı. Diğer uçtaki iki adam bile biralarını geride bırakarak uzaklaşmıştı.

Gary'ye ve ilk randevumdaki dehşet gösterisine o kadar odaklanmışım ki, bir şekilde toplu göçü kaçırmışım.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtararak dışarı çıkmaya devam ettim ve Niamh'ın istediği gibi Austin'i bu işi çözmesi için bıraktım. Adamın üzerine gidecek tek kişinin o olmadığına dair şüphelerim vardı. Niamh'ın söz hakkı isteyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Bilardo salonunda bir kalabalık topların yeşil keçe üzerinde yuvarlanışını izliyordum. İçeri girdiğimde, çoğu yukarı baktı, sonra hızla geri çekildi, sanki bir silahşör salona girmiş ve sorun istemiyorlarmış gibi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, Austin'in bir saatten kısa bir süre içinde ikinci baskınlık iddiasının suçlusu olduğumu biliyordum.

"Hey..." Yanımda oturan iri yarı adam etli omuzlarını silkti ve elleri cebinde bir kenarda durdu. "Eğer varsa, gösteriş yap."

Etrafındakiler bir o yana bir bu yana kayarak ve başlarını sallayarak onaylarını mırıldandılar.

Eğer varsa... gösteriş mi yapayım?

Banyoya doğru dönerken göğüslerimi kontrol ettim. Yakamın kesimi neredeyse hiç göğüs dekoltesi göstermiyordu. Elbette, spagetti askılarım vardı ama ne olmuş yani? Son baktığımda, küçük bir omuz kimseyi çıldırtmıyordu. Etek ucum dizimin hemen üzerinde duruyordu, çok mütevazıydı. Üzerime tam oturmamasına rağmen tam bir *anne gecesi* elbisesi gibiydi. Hiçbir şeyimi göstermiyordum.

Belli ki bir şeyleri kaçıırıyordum ama o anda ne olduğu umurumda değildi. Başımı salladım ve banyoya girerek kot pantolon ve fanila giyen iki kadının arkasındaki yerimi aldım.

"Affedersiniz." Önümdeki kadın yolumdan çekildi. "Ah." İki dolu işaret ettim. "Beklemiyor musunuz?"

"Hayır, hayır. Devam et." Bana devam etmemi işaret etti ve arkama düştü.

Bir adım öne çıktıktan sonra, sıranın başındaki kadın bana sıkı bir gülümseme verdi. "Buyurun." Daha büyük bir bölmeden biri çıkarken o da yoldan çekildi.

"Oops. Özür dilerim! Bu kadar uzun sürmesini istemezdim." Dalgalı bir yakası ve kalçasının üst kısmına tembelce dokunan bir eteği *olan* daha genç bir kadın hızla yoldan çekildi.

"Merak etme," dedim, yanından geçerken ısıltılı pullarına hayranlıkla bakarak.

Yıllardır ilk defa böyle bir şey denemek istedim. Biraz gürültülü ve biraz da *bana bakın, dünya, işte buradayım!* Yirmili yaşlarımdayken hep böyle şeyler giyerdim. Vücudum bir insan için bekleme hücrelerine dönüştükten ve sonra geri dönmeyi reddettikten sonra, zayıflatıcı nitelikleri için daha koyu kıyafetlere ve siyalara yönelmişim. Yaşıma daha uygun olduğunu düşündüğüm mütevazı kıyafetleri hedeflemeye başlamışım.

Ama Niamh yağmur fırtınasında beyaz bir tişörtle şehirde sütyensiz dolaşabiliyorsa, insanların ne düşündüğü konusunda hiç endişelenmiyorsa, ben neden biraz renk tercih etmeyeyim? Siyah harikaydı, ama o kadının üzerindeki ısıltılı payet fantezisi de öyleydi. Biraz daha uzun süreye ihtiyacım vardı çünkü eğilirken kendimi izleyecek kadar aklım yoktu (tüm dünyaya defalarca gösterirdim), ama beni bunu yapmaktan alıkoyan neydi? İnsanların tepkileri mi?

Kendimi kabine kapatırken karnımda rahatsız edici bir his kıvrıldı.

Dürüst olmak gerekirse, evet, insanların tepkileriydi. Kulvarımın dışına çıkarsam ya da orta yaş mütevazılığından sıyrılırsam küçümseyici bakışlara maruz kalacağım korkusuydu. Biraz göğüs dekoltesi, biraz bacak ve bolca kişilik sergilediğimde yargılanacağım, küçümseneceğim ve hatta belki de acınacağım korkusuydu. "Şu kadına bak Janice! Tanrım, böyle bir elbise için çok yaşlı. Zavalılık gençliğine tutunmak için çok çabalıyor."

Kendime karşı acımasızca dürüst olma zamanı. Hayal ettiğim kurgusal pislikler sorun değildi. Beni geride tutan tek şey bendim. İnsanlar tarz sahibi olmak için çok yaşlı olduğumu düşünebilirdi, ne olmuş yani? Bir tür bataklık canavarı gibi giyindiğimde insanların hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değildi. Neden seksi bir disko topu gibi giyinmekten çekineyim ki?

Yapmamalıydım, işin özü buydu. Dünyanın Gary'lerinin beni aşağı çekmesine ya da bana kötü davranmasına izin vermemeliydim ve insanların

benim yaşımdaki kadınların beklentileri. Çılgın muhteşem bir taraflıyla seçkin, işte geldim!

Kendime güvenim . Ne de olsa Roma bir günde inşa edilmedi.

İşim bittiğinde, beni önlerine alan aynı kadınları bulmak için tezgâhtan çıktım. İçlerinden biri, şimdi sıradaki, bana sıkı bir gülümseme verdi ve beni tezgâha geçirdi. Diğerleri ise dolu kabinde zamanını geçiren kişiyi bekliyordu.

Orta yaşlı kadınların mesanelerini tutamayacağından korktukları için mi (biraz da haklı olarak) önce beni bırakmışlardı? İçlerinden birinin en az benim kadar yaşlı olması dışında.

Şaşkınlığım artınca ellerimi yıkadım ve dışarı çıktım. Bekleme salonuna dönüşmüş olan havuz odasına tekrar girdiğimde bakışlar beni buldu. Neredeyse anında bakışlar tekrar uzaklaştı.

Bardaki iri yarı adam açıklığın karşı tarafındaki duvara yaslanmıştı.

"Dick'in -büyücü olmayan adamın- gidip gitmediğini biliyor musun?"

Fısıldadım. "Dick bu adamla birkaç şekilde kullanılabilir. Nasıl oldu da onu buldun mu? O gerçek bir cevherdi."

"Açıkçası konu online randevular olduğunda çok saf oluyorum."

"Ah. Evet, bu her şeyi açıklıyor. Duyduğuma göre internetten randevulaşmak tam bir kabus olabiliyormuş. İstenmeyen kişiler sizi yüz yüze bulana kadar küçük tuhaflıklarını gizleyebiliyorlar." İri yarı adam yana doğru adım attı, kapı çerçevesinin en ucuna kadar geldi, sonra dönüp baktı. "Her yolunda." Bana bir başparmak işareti . "Sanırım komşumdan bir kürek ödünç almama gerek yok."

İçimi çekerken sııttım. Bu kasaba isimsiz mezarlar hakkında şaka yapmayı severdi. "Harika." Odanın etrafına bakındım. Kimse kımıldamadı. "Herkes ne

bekliyorsun o zaman? Austin'in bir soğuma dönemine falan mı ihtiyacı var?"

Adam ayakkabılarını inceledi. " sanmıyorum. Çöpü dışarı çıkarma konusunda oldukça temizdir. Austin Steele bu işlerle her zaman ilgilenir."

"Doğru." Dudağımı çiğneyerek başımı salladım. "Eee..."

"Jessie, şarap eskiyor," diye bağırdı Niamh içeriden. "Gözlerimin önünde çamura ."

"Sirke," dedi Austin.

"Çamur, sirke, her neyse. Gelebilir misin Jessie? Boğuluyor . Gel de bir içki al."

İri yarı adama bir başparmak işareti yaptım, ayakkabılarını incelemeye döndüğü için muhtemelen görmedi, yüzümü, bakan biri olsaydı sosyal beceriksizliğimi yüksek sesle ilan edecek bir ifadeyle buruşturdum ve tabureme döndüm.

Austin, cin tonik ve bir daha asla görmemeyi umduğum bir adamdan yoksun, neyse ki boş bir koltuğun önünde bekledi. Şarabım bıraktığım yerde duruyordu, tıpkı bilardo salonundaki insanların terk ettiği içkiler gibi.

"Austin, hakkını vermeliyim," dedim taburemin arkasına geçerken. "Bir odayı gerçekten temizleyebilirsin. Yine de onlara her şeyi açıklayabilirsin. Diğer odada bekliyorlar, içmiyorlar."

"Buraya. Jessie, yanıma otur. Logan hareket edebilir." Niamh iri yarı adamın içkisini itti.

"Oh hayır, ben sadece-"

"Harika olacak," dedi Niamh. "Aldırmayacaktır."

Austin yine bakmadan benim bardağımla Logan'ın birasının yerlerini değiştirirken beni inceledi.

Niamh elma şarabını yudumlarken Austin sonunda, "Bu benim vermem gereken bir izin değil," dedi.

Yer değiştirirken kaşlarımı kaldırdım. "Neden? Gary'yi buraya ben davet ettim diye bu benim suçum mu? Diğer odaya girdiğimde üzgün olduğumu söyledim ama adam -Logan- bana garip bir tepki verdi." İkisi de sessiz kalınca ellerimi kaldırdım. "Dürüst olacağım, ne yapacağımı şaşırdım. Bir siki buraya davet ederek çizgiyi aştım mı? Çünkü herkesin içeri girebileceğini düşündüm ve sadece-"

Austin alçak ve eşit bir sesle, "Herkesin odaya geri dönmesine izin vermelisiniz," dedi.

"Ondan sonra," dedi Niamh, "internetten randevu seçme konusunda ne kadar boktan olduğun hakkında konuşalım, çünkü hakkını vermeliyim-"

Austin elini kaldırdı ve Niamh'ın ağzı kapandı, bu da Austin'in güç kırbaçlarından birini almış olması gerektiği anlamına geliyordu (onu susturacak başka bir şey bulamadım henüz). Yüz ifadesi buruşarak kaşlarını çatı.

"Tamam, sihirli bir şekilde demek istediğinin farkındayım," dedim Austin'e, "ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, neler olduğunu hâlâ anlamış değilim. Bunun neden benim işim olduğunu bilmiyorum."

Kendini barın kenarına dayadı, kolları kaslarla şişti ve gözleri bana sabitlendi. "Bir güç dalgası barı süpürdü, herkesi dağılmaya çağırdı - hayır, emretti. Daha önce hiç hissetmediğim bir büyü.

beni yanına çağırdı. Niamh'ı çağırdı. Neden Bay Tom- Lanet olsun." Dişlerini sıkarken çenesindeki bir damar alevlendi. "*Earl* neden içeri dalmadı, bilmiyorum - belki de bunu yerel tuttunuz. Bar alanının dışındaki insanlara ulaşmış gibi görünmüyordu. Her ne yaptıysan Jess, herkesin buradan hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı kaçmasını sağladın. Dışarıda bekliyorlar çünkü onları tehlikeden uzak bir yere koydun. Aksiyonun dışında. Muhtemelen sen bırakana kadar orada ."

Dünya dönüyordu. Başım hafifledi. O sabit kobalt bakışa doğal olandan daha fazla göz kırptım. Ona inanmak zordu, çünkü hiçbir şey hissetmemiştim, tek bir şey bile. O kadar büyü kullanmış olsaydım, anlamaz mıydım? Çağrıyla birlikte garip bir nabız da gelmişti.

Sonra parmaklarımın karıncalanmasıyla ilgili bir anı canlandı. Hissettiğim tek şey buydu, sadece öfke ve karıncalanan parmaklar. Sonuçlar rahatsız ediciydi - eğer denemeden, bir şey yaptığının farkında bile olmadan böyle bir büyü yapabiliyorsam, yanlışlıkla başka ne yapabilirdim?

"Ben olduğuma emin misin?" Sessizce sordum.

"Evet," dedi, aynı sessizlikte, rahatlatıcı bir şekilde. "Muhtemelen senin için en tehlikeli zamandayız. Umarım öyledir. Büyücülerin, şekil değiştirenlerin ya da diğer pek çok sihirli varlığın aksine, sen sihrini yavaş yavaş geliştirme avantajına sahip olmadın - onu görece güvenli bir ortamda deneme yanılma yoluyla öğrendin. Bunun yerine, size önceden büyük bir dozda büyü verildi, muhtemelen dünyadaki diğer tüm büyüleri gölgede bırakacak büyük bir dozda istikrarlı bir şekilde çalışıyorsunuz ve sıfır talimatınız var."

Niamh, "Bol miktarda talimatı var - bunu daha önce konuşuyorduk," dedi. "Petunyaların arasında büyülü bir kitap bulan ve zar zor deşifre edebilen bunak bir vampiri var. Bence bu onun sıralaması."

"Her zaman olduğu gibi çevrenize tepki veriyorsunuz," dedi Austin, "ama şimdi duygularınız sihirli bir şekilde tezahür ediyor. Neyse ki parlak bir karakterin ve iyi bir kalbin var, çünkü sana karşı bir tehdit olarak gördüğün şeyi hallederken herkesi güvenli bir yere gönderdin. Ben de olsam böyle yapardım. Aslında bu durum size iyi ve düşük riskli bir pratik sağladı. Daha büyük bir tehdit daha güçlü bir tepki vermenizi sağlayabilirdi ve kontrolün doğrudan sizde olmadığı düşünülüyorsa..."

"Her şey olabilirdi ve biz bunu düzeltmek için yeterli olmayabilirdik," diye bitirdi Niamh.

"Ben de burada sinir bozucu yaşı adamlarla uğraşmaktan ve seksi disko topu elbiseleri giymekten endişe ediyordum," diye mırıldandım.

"Bunların ikisi için endişelenmemelisin. Birini gayet iyi hallettin, diğerini ise..." O damar tekrar alevlendi ve Austin bardan geriye doğru itildi, gözleri gergindi.

"Sana kesinlikle çok yakıştırdı," dedi Niamh. "Ya öyle ya da palyaço kıyafeti gibi görünür. Ama tabii, bunu da başarabileceğini görebiliyorum. Bunun için gerekli esprilere sahipsin."

Ona düz bir bakış attım. "Teşekkürler."

"Onları içeri al Jess, sonra bu konuyu konuşuruz." Austin başını bilardo salonuna doğru salladı.

"Tabii, evet, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Earl taş formundayken ona nasıl seslendiğini hatırlıyor musun?" Austin söyledi. "Sadece ondan ne istediğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Bu çok iyisin." Niamh boş bardağını yeniden doldurmak için öne itti. "O herif bugünlerde sürekli gidip geliyor, şunun bunun için uçmak istiyor. Bana sorarsanız biraz fazla heyecanlı. Bu durum doğrudan kafasına girmiş ve beyninden geriye kalanları da aşındırmış."

"Onlara her şeyin yolunda olduğunu söyle Jess," dedi Austin, sözlerinde sihir vardı, derinliklerinde bir emir gizliydi.

Daha önce olduğu gibi direnmek yerine, onun gücüne ve emrine girdim, beni yönlendirmesine izin verdim. Resmi olarak alfa rolü için kaydolmamış olabilirdi ama bu kasabadaki insanları yönetmekte ustaydı. Gelişen bir sihirli toplum yaratmak için neye ihtiyaç duyulduğuna bağlı olarak davranışlarını engelleyebilir veya onları destekleyebilirdi. Sadece Ivy House'un şu anki koruyucularına uygulasam ondan çok şey öğrenebilirdim. Niamh ve Bay Tom'un didişmeyi bırakmalarını sağlamak için Austin'in tüm bildiklerini öğrenmem gerektiğinden emindim.

Liderlik için ona, savaş stratejisi için Niamh'a, avcılık dersleri (teoriye bağlı kalması konusunda ısrar etmiştim) ve kitabın talimatlarını okuması için Edgar'a ve evi (ve beni) idare etmesi ve bana yakın dövüş öğretmesi için Bay Tom'a sahip olduğum için şanslıydım. Bu harika bir başlangıçtı ama hâlâ sihrimin pratik uygulamaları hakkında bir *şeyler* bilen birine ihtiyacım vardı. Sihirle büyüyen insanların yeteneklerini kullanmayı öğrendikleri gibi, sihrimi aşama aşama kullanmam için bana rehberlik edebilecek birine. Ve öğrenmek için güvenli bir yere ihtiyacım vardı, *bu* sefer neyse ki zarar vermediğim insanlarla dolu bir bardan uzakta, çünkü gelecekte *bu* kadar şanslı olmayabilirdim.

Her zaman hızlı bir öğrenci olmuşumdur. Biraz daha içgörü ve uygulamalı eğitimle bu şeyi gerçekten kullanabileceğimden emindim. Gerçekten kullanacaktım. Dünyanın Gary'lerini ezecek, disko elbiselerini güvenle giyecek ve sihrimi bir şampiyon gibi kullanacaktım.

Dediğim gibi, hedefler.

Bir büyü patlaması havayı sarstı ve benden bir dalga gibi dışarı aktı, bardan çıkıp kasabaya ve ötesine yayılarak daha önceki büyülü güç gibi yayıldı. Bu seferki biraz farklıydı ama bir öncekiyle aynı şeyi yaptığını biliyordum. Yardım çağırıyordu.

"Ah, Tanrım, yine aynı şeyi yapıyor." Niamh başını salladı. "Earl'e söyleme, yoksa çok kötü inler."

"Bunu hissedebilirdi," dedi Austin, yüz ifadesi asıktı.

Bilardo salonundakiler bara dönmeye başladı. En azından bunu başarmıştım.

"Evet, sanırım," diye yanıtladı Niamh. "Austin Steele, yakında ziyaretçilerimiz olacak. Kim bilir ne türden." Boş bardağına vurdu. "Bana bir viski getirir misin? Kafayı bulacağım. Gelecek ayıkken yüzleşmeye gerek yok."

OceanofPDF.com

Austin, Ivy House'un önündeki kaldırımında cipinin içinde oturmuş, elleri direksiyonda, parmak eklemleri bembeyaz olmuş bir halde önüne bakıyordu. O almıştı Motoru kapatmaya kadar.

Bu evden gelen büyüğü bir çağrıya asla cevap vermeyeceğine yemin etmişti.

Ve ev onu koruyucularından biri olarak kabul ettiğinden beri bunlardan birçoğı olmuştu. Her birini görmezden geldi. Ne kadar güçlü oldukları önemli değildi: eğer çarpıyorlarsa, zonkluyorlarsa ya da içinde derinden nabız atıyorlarsa, kararlılığını omuzlamış ve çekime direnmişti.

Ta ki Jess'in dünyanın en kötü internet randevusuyla buluşmak için barına gelmesinden bir hafta sonrasına kadar.

Güneş ışığı gökyüzünden sızarken sokağı baktı. Yerde kar yoktu ama düşen hava sıcaklığı hafif bir tozun çok uzakta olmadığını gösteriyordu. Hiçbir turist kaldırımından aşağı, eski, Gotik tarzdaki eve doğru yürümüyordu. Yılın bu zamanında çok az insan ziyaret ediyordu ve ziyaret edenler de soğukta yürümek yerine içeride içmeyi tercih ediyordu.

Genelde Niamh hâlâ verandasındaki sallanan sandalyesinde oturuyor olurdu, taş yığını düzenli ve bir kol mesafesindeydi. Bu kadın çok iyi nişan alıyordu ve mesafesi de iyiydi. Polis onu insanlara taş atmaması konusunda uyarmak için onlarca, belki yüzlerce kez gelmişti...

Genellikle sadece meraklı turistleri hedef almasına rağmen (Earl istisnaydı) onu bu yüzden hiç tutuklamamaları şaşılacak bir şeydi. Bu kasabadaki sorunların çoğı ziyaretçilerden ya da en azından insan polislerin çözmesi beklenen sorunlardan kaynaklanıyordu, bu yüzden belki de memurlar yabancıları korkuttuğı için ona minnettardı. Bunu söylemek zor.

Niamh'ın yokluğu onun başka bir işle meşgul olduğu anlamına geliyordu. Austin bardan gelmişti ve her zamanki yeri boştu. Alışveriş yapmıyordu, yiyecekleri teslim etmeleri için insanlara para ödemeyi tercih ediyordu, bu nedenle Ivy House'da olmalıydı.

Adamın görmezden gelmekte çok iyi olduğu normal emri mi almıştı, yoksa onunki de bir yalvarış mıydı? Umutsuz bir yardım ihtiyacı.

Dilencilik.

Cipini çalıştırıp yola koyulmak için kendini zorlayarak bir nefes verdi. Çağrının Jess'ten gelmediğinden neredeyse emindi, ama güçteki değişim ve dalgaya binen gerçek endişeyi hissedebiliyordu...

Acı dolu bir nefes verdi.

Derinlere inmiş ve köklerini yakalamıştı.

Jess'in başı dertteyse yardım etmek istiyordu. Bu hayattaki yeri için savaşıyordu ve ona sırtını dönerse lanetlenirdi. her şeyle onun başarılı olmasını istiyordu. Yeniden başlamak zorunda kalmıştı ve onun yaptığı gibi kaçıp gitmek, yeteneklerine ve deneyimine kesinlikle meydan okumayan küçük bir kasabada saklanmak yerine yıldızlara ulaşmıştı.

Övgüye değerdi. Övgüye değerdi. Ona hayatın ortada bitmediğini göstermişti - hala şanslar yakalanabilir, yeni fırsatlar kucaklanabilirdi.

Onun yeni rolünü ve beraberinde getirdiği tüm yükleri kabul ettiğini görmek, kendi rolünde de değişiklikler yapması için ona ilham vermişti. Ev onu serbest bıraksa da bırakmasa da, kız güvende olduğunda yoluna devam edecek ve sonunda olması gereken alfa olacaktı. Yeniden başlayacaktı ve bu sefer doğru yapacaktı.

Devasa ev, büyülü gölge örtüsünün içinde, sokaktan geriye itilmiş bir şekilde oturuyor ve ona gülüyordu. Ona istediğini yaptırmak için doğru taktiği bulmuştu.

O lanet evden nefret ediyordu.

"Deliliğe giden yol bu mu?" diye sordu kendi kendine sessiz cipin içinde. "Kendini büyülü ama nihayetinde cansız bir nesneyle karşı karşıya getirmek diğerlerini çatlatan şey mi?"

Çünkü çatlamışlardı. Diğer muhafızların hiçbirinin aklı başında olduğu düşünülemezdi ve o da onlara katılma yolunda ilerliyor olabilirdi.

Evden, Jessie'den -ya da en azından Jessie'den- gelen bir başka çaresizlik *zonklaması* onu dayanılmaz darbelerle yıktı.

"Tamam." Cipten dışarı çıktı, mevsim ne olursa olsun hâlâ kapısı da üstü yoktu. Soğuğu hiç hissetmemişti. "Bu savaşı sen kazandın ama savaşı ben kazanacağım."

Şimdi de bir evle yüksek sesle konuşuyordu.

Başını sallayarak mırıldandı: "Tanrı yardımcım olsun, eğer insanlardan bana rastgele farklı bir isimle hitap etmelerini istemeye başlarsam, bu iş biter. Ben yokum." Tek taraflı konuşmasına tanıklık edecek kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakınarak arabaya doğru yürüdü.

Büyük ön kapıya doğru uzanan çiçeklerin açması havayı hoş bir kokuyla doyuruyordu. Edgar'ın bir vampir olarak hünerleri zamanla azalmış olabilirdi ama yeşil eli kesinlikle zarar görmemişti. Austin vampirlerin büyüleri bir yetiştirme gücüne sahip olduklarını düşünmüyordu -tam tersi doğru gibi görünüyordu- ama kış olduğu için kasabada başka hiçbir çiçek açmıyordu. Bunları sürekli bahar halinde tutmak için bir şeyler yapmış olmalıydı.

Bir ayağı tüvit paspasın üzerinde, demir çirkin başlı tokmağı görmezden gelerek yumruğunu vurmak için havaya kaldırdı.

Tokmak döndü ve kapı yavaşça açıldı. İçeride kimse yoktu.

Eğer turistler bu evin neler yapabileceğini gerçekten bilselerdi, hiçbir şekilde aramaya gelmezlerdi.

Ürperti ile savaşıarak eşikten geçti ve boş ve sessiz alana baktı. Her iki yandaki iki kapı, ikisi de boş olan, ön tarafa bakan oturma odalarına açılıyordu. Ötede, iki boş merdiven boşluğu ikinci kata doğru kıvrılıp bir kemer oluşturuyor, buradan da boş bir koridor evin arka tarafına geçiyordu.

"Tamam o zaman," dedi sessizliğin içinde. "Beni içeri aldınız-şimdi nereye gideceğimi söyleyin."

Bir şey olması için bir an bekledi. Damarlarında dolaşan sihir ne olursa olsun, o yine de sadece bir evdi, bir insan değil. Konuşamıyordu. İşaret edemiyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ve Jess'i bulmaya gitmek üzereyken ikinci kattan gelen bir ses dikkatini çekti. Küçük ayaklar önce tahtaya, sonra da halıya sürtünüyor gibiydi ve giderek yaklaşıyordu.

Görünmeyen bir şey merdivenlerden aşağı süzüldü.

Rahatsız edici bir ürperti teninde gezindi. Bu evin, onu geri almak için savaşa girdiklerinde ne tür savunmalar yaptığını hatırladı. Belki konuşamıyor ve işaret edemiyordu ama bunu yapanları kesinlikle öldürebiliyordu.

Tırabzanın artık görüşünü engellememesi için birkaç adım daha attı.

"Fu-" Sıçradı ve merdivenlerden aşağıya topallayarak inen şeyi görünce hızla geri çekildi.

Bunları ilk serbest bırakıldıklarında görmemişti ve eve döndüğünde saklanmışlardı. Jess'in neden hayatı için korktuğunu şimdi anlıyordu.

"Tamam, ," dedi, hızla geri çekilerek. "Kendini kanıtladın."

Boyunu tam olarak kestirmenin zor olduğu ama muhtemelen kalçasına kadar uzanan büyük bir oyuncak bebek merdivenlerden aşağıya doğru ilerledi. Küçük kızın yüzü, uzuvların plastiğinden farklı bir malzemedен yapılmıştı, pembe yanakları ve somurtan bir ağzı vardı, sanki ağlamak üzereymiş gibi bükülmüştü. Sanki birisi bir çocuğu on dokuzuncu yüzyıldan koparıp küçültmüş ve bir hayal dünyasına hapsedmiş gibiydi.

Ürkütücü olduğunu söylemek doğru olmaz.

Dibe ulaştığında dik durdu, rütbesine yakışır bir şekilde korkmadığını gösterdi. Küçük yüzü ona doğru eğildi ve yüzünü buruşturup onu tekmeleyerek uzaklaştırmamak için elinden geleni yaptı. Bebek koridorun aşağısını işaret etti.

"Aşırı ölüm," diye mırıldandı kendi kendine. Anlamıştı. Ev işaret edebilirdi.

Bebeğin gösterdiği yöne doğru bir adım attı, ama bebek iki yaşındaki bir çocuk gibi ağır ağır ilerledi. Bu sefer yüzünü buruşturmasına engel olamadı. Bütün bu evin ateşe verilmesi gerekiyordu.

Oyuncak bebek koridorda topallaya topallaya yürüyor, plastik beyaz ayakkabılar giydirilmiş küçük ayakları yumuşak sesler çıkarıyordu. Halıların üzerinde onun pıt pıt seslerini duydu ve hafızasına kazıdı. Bu canavarların neler yapabileceğini bilmiyordu ama işler değişirse hazırlıklı olmak istiyordu.

Evin arka tarafına yaklaştığında tereddüt etti. Buranın net bir haritasına sahip değildi ama öne çıkan birkaç odayı biliyordu, biri de Konsey Odası'ydı, evin varisinin toplantı yaptığı bir yerdi ya da Earl öyle söylemişti. Jess sonunda seçilmiş on iki kişiye, dünyanın en iyi ve en parlak büyülü insanların liderlik edecekti. Yine Earl öyle söylemişti. Austin'in onları nereye ya da neye götürmeyi planladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Earl'ün kendisinin de çemberin bir parçası olması tüm sistemi şüpheli hale getiriyordu. Gerçi Austin sadece yeri garanti olan bir kişinin

Yıllarca boş evin etrafında dolanmaya, ortaya çıkabilecek ya da çıkamayacak bir varisi beklemeye istekli.

Austin odayı sadece bir kez, Jess şehre gelmeden önce görmüştü. Earl'ün izin vermesiyle evi kontrol etmeye gelmişti ama odanın eşiğinden geçemez korkunç bir hastalık kaplamıştı içini. Kusmak için zar zor dışarı çıkabilmişti. Earl'ün kapıyı arkasından kapatması uzun sürmemişti.

Şimdi ona yaklaşırken Austin'in içinden sadece hoş duygular yayılıyordu. Sıcaklık, kabul ve karşılama.

Çenesini sıkılmaktan ağrıyan çenesi, kapıya dayanana kadar bebeği takip etti. Kapıdan çekilmeden ve yanından geçip gitmeden önce her şeyden önce ona selam verdi.

Ona bolca yer verdi.

Kapının eşiğinde durup, evin onun bu işe karıştığına dair daha fazla fikir edinmesi ihtimaline karşı eşiği geçmek istemeyerek içeri baktı ve Jess'in süslü, yüksek arkalı ahaap sandalyelerden oluşan bir dairenin ortasında durduğunu gördü. Karşısındaki duvara bakıyordu, tamamen hareketsizdi. Saçları yüksek bir atkuyruğu şeklindeydi ve tuttuğu kadar saçın dışarı çıkmasına da izin vermişti. Vücuduna oturan kot pantolonu kıvrımlarını sarıyor, kırmızı kapüşonu kaslı poposunun hemen üzerinde toplanıyordu.

"Merhaba," dedi bakmadan.

"Hey," diye cevap verdi, kız arkasını döndüğünde gözlerini ona dikerek.

Ona bir göz attı, bakışları göğsünde gezindi. "Güzel gömlek.

Bu senin için iyi bir görünüm."

Rahat beyaz gömleğine baktı. Gömlek için söyleyebileceği tek şey temiz ve kırıksız olduğuydu. "Teşekkür ederim. Az önce bebeklerinizden biri bana eşlik ."

Titredi. "İkisinden kurtulmayı başardım ama onları bahçede yakamadan Bay Tom beni yakalayıp duruyor. Bu sihirle daha iyi olduğumda..." Parmağını boğazında gezdirdi.

bir kıkırdama yükseldi. Korku gösterisi bebeklerini yakma konusunda son derece ciddiye ve bunda komik bir şeyler vardı. Neşesi kısa sürdü. Gelmekte haklıydı. Onu rahatsız eden bir şey vardı, bunun endişesi yüzünü buruşturuyor ve gözlerinde ağırılaşıyordu.

"Bana bir şey için ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Yakında tekrar uçmayı deneyecek misin?"

İçini çekti ve sırtı mağlubiyetle eğilmiş bir halde sandalyelerin oluşturduğu çemberin dışına doğru yürüdü. "Uçuş konusunda bana yardım edemezsin. Bu öğleden sonra Edgar ve Bay Tom ile antrenman yapmam gerekiyor ama bunun için sana ihtiyacımız yok. Dürüst olmak gerekirse, kitapla çok ileriye gidebileceğimizden şüpheliyim. Edgar tam olarak anlayamadığı zor bir pasajın ortasında. Kitap bildiği beş dilde karışık olarak yazılmış, bunlardan biri de Sanskritçe. Bilgi vermek için çok aptalca bir yol. Tercüme etmesi ve sonra da anlamlandırması sonsuza kadar sürüyor. Adil olmak gerekirse, başka birinin bunu yapabileceğinden şüpheliyim. Çok sabırlı. Ne olursa olsun, Edgar kafasını kaşırken ben de Bay Tom'la yakın dövüş alıştırmaları yapacağım." Pencerenin önünde durdu, küçük ahşap bir masanın önündeki iki sandalyeden birine oturmadı ve dışarıdaki bahçeye baktı.

"Genel olarak iyi gitmiyor, ha?"

"Hayır, ki bu iyi olurdu - tüm bunlara alışmak benim için sorun değil - ama..." Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Neye ihtiyacın var Jess?" diye sordu yumuşak bir sesle, kendine rağmen odaya girip onun yanında durarak. "Yardım etmek için buradayım."

Kaşları önce kalktı, sonra düştü. "Ya mükemmel bir zamanlaman var ya da Ivy House sonunda seni yakaladı, ha?"

Bu yüzden gelmişti. Yardım istemeyi sevmezdi ama biri teklif ederse kabul ederdi. Evin de onun hakkında bunu bildiği açıktı.

"Neye ihtiyacın var?" diye tekrarladı.

Başını tekrar salladı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Şu anda hiçbir şey, sadece..." Omuz silkti. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun, insanları okumakta çok iyi olduğunu söylemiştin?"

"Evet."

"Geçen hafta gönderdiğim celpleri hatırlıyor musun?"

"Uh-huh."

"Şey..." Ellerini biçimli kalçalarının üzerine koydu. "Sanki geliyorlarmış gibi hissediyorum. Nasıl olduğunu açıklayamıyorum, sadece hissettiriyor... Dürüst olmak gerekirse, tehlike gibi hissettiriyor. Çağrıma cevap veren her neyse tehlikeli olacakmış gibi geliyor."

"Biz hallederiz."

"Doğru, işte bu kadar. Kasabayı idare etmen konusunda endişelenmiyorum. Sen onu . Kim gelirse gelsin, benimle çalışmak için geliyor. *Benim* halletmem gerek. Tehlikeli bir insana liderlik edecek ya da muhtemelen onunla savaşacak kadar güçlü olmalıyım. Belki de tehlikeli insanlar."

"Ve bunu yapamayacağından mı korkuyorsun?"

"Korkarım yapamam, Austin. Barda ne olduğunu gördün. Çok fazla gücüm var elbette ama nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Ya kazara ya da Edgar sonunda o kitaptaki bir bölümü çözdüğünde rastgele patlamalar halinde geliyor. Buraya tehlikeli biri gelirse, ağırlığını ortaya koyarsa, bununla nasıl başa çıkacağımın emin değilim. İş o noktaya gelirse Niamh ve diğerleri muhtemelen onlarla savaşabilir ama bu bize sadakat kazandırmaz." Bir an durakladı. "Bana liderlik hakkında bir şeyler öğretebileceğini biliyorum ama buna zaman yok. Bu yakında olacak ve hazır olduğumu sanmıyorum. Bildiğim küçük sihir muhtemelen yaklaştığını hissettiğim varlık için yeterli olmayacaktır. Ben..." Derin bir nefes aldı. "Bunu itiraf etmekten mutlu değilim ama işler kızışmaya başlayabileceğinden beri... Kendime pek güvenmiyorum Austin. Güçlü olmak ve buradaki rolümü domine etmek istiyorum ama... yeterli olamayacağım konusunda endişeliyim. Ev kötü bir seçim yaptım."

Olmamıştı. Onun herkesi şaşkına çevireceğini biliyordu ama birinin ona bunu söylemesine ihtiyacı yoktu. Birinin onu anlamasına ihtiyacı vardı. "Gergin olman normal," dedi, "ve henüz liderlik edecek durumda hissetmemen de normal. Koşmadan önce yürümelisin."

"Aslında hala gelişiminin 'yatma' aşamasındayım. Bir sonraki hedefim emeklemek."

Sırtını okşadı, kadının sıcaklığı dokunuşuna sızıyordu. "Ben buradayım, tamam mı? Liderlik konusunda deneyimim var. Açıkçası Niamh ve diğerleri konusunda benim yardımına ihtiyacın yok ama yeni insanlar gelirse bana güvenebilirsin. Sen öne çıkıp yönetimi devralmaya hazır olana kadar onları yerlerine ben koyacağım. Geçmişimi biliyorsun, gücü gasp etmeye çalışmayacağımı biliyorsun. Sonunda, umarım, bunu yapamayacağım."

Hafifçe sırtıttı, ama onun dokunuşuna yaslandı ve sunduğu rahatlığı kabul etti. Evet, evin ona yalvarmasının nedeni buydu. Jess'in umutsuzca yardıma ihtiyacı vardı ve bunu isteyecek kadar rahat hissetmiyordu. Çağrıya cevap verdiği için mutluydu.

"Ne kadardır buradayım, üç ay mı? Daha az mı?" Bu kez yana doğru eğildi, omzu adamın koltuk altının hemen altına geldi. Adam kolunu ona doladı ve onu daha sıkı kendine çekti. "Birdenbire arazisi olan bir evim oldu, bir personelim var ve hiç para, banka hesabı ya da başka bir şey görmemiş olmama rağmen görünüşe göre çok zenginem. Ve evet, büyü gerçek ve nasıl kullanılacağını bilmediğim bir sürü büyüye sahip olmam gerekiyor." İçini çekti. "Her neyse, büyük bir hayat değişikliğinden sonra, birdenbire nasıl yöneteceğimi bilmediğim bir sürü yeni şeyim oldu. Ve bunları zamanım yok,

Çünkü bu geri kalmış, inanılmaz tuhaf operasyona katılmaya gelen bazı sihirli insanları çağırdım. Boyumdan büyük işlere kalkıştım, Austin. Boyumu *oktan* açtı. Bay Tom, Niamh ve Edgar'a anlatmaya çalıştım ama hiçbiri dinlemedi. Mucizevi bir şekilde her şeyi nasıl hallededeğimi bildiğimi düşünüyorlar. Ben sosyal açıdan beceriksizim ve onların zihinleri de çarpık - sihirli dünyada bir etki yaratmak için nasıl bir şansımız olabilir ki?  nemli insanlar benimle ya da evle tanışmaya gelirlerse, iyi yağlanmış bir makine gibi bir ekibe sahip sofistike bir sihir ustası beklerlerse ve bu kadarını bulurlarsa?" Başını iki yana salladı. "şu lanet bebeklerle bile başa çıkamıyorum!"

"Kimse o bebeklerle başa çıkamaz," dedi Austin istemeden. "Hiç kimse."

"Ben sadece... Hiç her şeyden bunaldığınızı hissettiniz mi?"

" fke, testosteron ve aptallıkla o kadar doluydum ki, gerçekten yapmam gerekirken bunaldım ve aklım başıma geldiğinde, yeniden başlamaya çalışmak yerine saklandım. G lgelere çekilip yaralarımı sardım ve bana dağıtılan el için inledim. Bunu şimdi fark ediyorum. Olması gerekenden daha azına razı olduğum için bunalmadım." Onu sıktı. "Endişen sorumluluğunu gösteriyor. Her şeye rağmen denemeye devam etmen cesaretini gösteriyor. Bu ev iyi bir seçim yapmış. Gördükçe bu gerçeğe daha da ikna oluyorum. Niamh ve diğerlerini de hafife almayın. Deli gibi görünebilirler ama fazla deneyime sahipler. *Hem de çok*. Sizi doğru y nlendireceklerdir ve eğer biri ağırlığını koymaya çalışırsa ve bununla başa ıkamazlarsa, ben varım. En kötü durumda, o bebekler ve bu ev var. Burada korunuyorsun Jess. Buna güven ve öğrenip büyümek için kendine izin ver. Sadece daha iyi olacaksın."

Başını salladı, hâlâ bahçeye bakıyordu. "Teşekkür ederim. Her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun."

"Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Kadın ona gülümsedi ve adam o güneş patlaması gözlere bakarken bir an başının döndüğünü hissetti. Yer alçaldı ve dünya kendi ekseninde bir aşağı bir yukarı, bir sağa bir sola dönmeye başladı.

Bir an sonra kadın ondan uzaklaştığında, adam onu tutmak için neredeyse kolunu sıkacaktı. Kadın, yumuşak bir kalbi ve özünde ateşi olan bir g zellikti. Bu ev varisini m kemmел bir şekilde seçmişti. Tüm bunlar onun için yeni olabilirdi ama bu durumun üstesinden kolayca geleceğinden hiç şüphesi yoktu.

Sadece bu evin onu seçmemiş olmasını diledi. Belki de farklı olmayı diliyordu. Onun gibi bir kadın için kendini yeterince tanımlamamıştı. Yoluna çıkan her şeyi yok etmeye kararlı, kayan bir yıldız gibi orta yaşına giriyordu. Orta yaşına uykuda girmişti, her şeyin etrafına dağılıp onu uyandırmamasını umuyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu onları odadan dışarı çıkarırken.

"Ekibinize olan alıcılarınızı kesmeyi öğrendiğinizi söylediğinizi sanıyordum?"

Bu reseptörler Ivy House'un büyüünün bir kafes gibi hissettirmesinin bir başka nedeniydi. Jess'in eve hizmet eden insanlarla sihirli bir bağlantısı vardı, bu da onların duygularını okumasını sağlıyordu. Onun mahremiyetini korumak için onunla olan bağlantısını engellemişti. Görünüşe bakılırsa, hayatları hakkında daha fazla bilgi edinmemek için diğerlerini de engellemişti. Onu suçlamıyordu.

Yine de sonuçta Jess'in bu konuda kontrolü vardı - reseptörleri kapattığı gibi kolayca yeniden açabilirdi. Sözünü tutması için ona güveniyordu, bu güvene alışık değildi.

"Kurbağa yutmuş gibi görünüyorsun," dedi ve ona evin arka tarafındaki çıkışı işaret etti. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Sadece hayattaki seçimlerim üzerine düşünüyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye mırıldandı, kapıyı açtı ve ona dışarı çıkmasını işaret etti. "Efendim."

Elinin üstünden uzandı ve kapının kenarını tuttu. "Hanımefendi."

Gülümsedi ve onun önüne geçti.

"Sence Gary kapını açık tutar mıydı?" diye sordu sırtarak, kendini tutamayarak. Niamh'ın Jess'in berbat seçimiyle dalga geçmesine izin vermişti, çünkü daha önce hiç internette flört etmemişti ve bildiği kadarıyla adam başka birinin resmini koymuş ve kişiliği hakkında yalan söylemişti. Ama adamım, bu iş başından beri berbattı. Adam içeri girer girmez Austin onun kim olduğunu anlamış ve Jess'in onunla nasıl başa çıkacağını düşündükçe başı dönmüştü.

Gerçi Niamh'ın kalbini küt küt attıran inanılmaz güçlü bir büyü patlamasıyla tüm barı boşaltacağını bilemezdi ama ne olursa olsun, karşılaşma boyunca Niamh'ın yüz ifadeleri onun bir yılını almıştı. Eğer sihir olmasaydı, Jess'in Gary'ye hak ettiği uyandırma çağrısını yapabilmesi için Niamh'ı sustururdu.

Tabii ki, Austin bunu kendisi yapmaktan çok mutlu olmuştu...

"Evet, aslında." Geniş çim alanın içinden sağa doğru yöneldi. "Yine de çoğu insan gibi kapıyı açık tutmayı bir saygı göstergesi olarak görmezdi."

"Sana kapıyı açık tuttuğum için sana saygı duyduğumu mu sanıyorsun?"

Ona *çok aptalsın* bakışı atmak için etrafında döndü. "Evet, ama bana saygı duymasan bile, kibar olacak kadar kendine saygı duyuyorsun. Görgü sahibisin. Bir düşman için kapıyı açık tutarsın."

"Bir düşman için kapıyı tutardım çünkü hem onun arkasında olmak isterdim hem de onun benim arkamda olmasını istemezdim."

"Şey... muhtemelen, evet. Demek istediğim, sen yaptığında çoğu erkek yaptığından farklı oluyor. Bir keresinde şarap tatmaya gittiğimizde bunu fark etmiştim, hatırlıyor musun?"

Elbette hatırlıyordu. O gün onun merkezine uzanmış, korkunç geçmişini çekip çıkarmış, üzerine peri tozu üflemiş ve tekrar içine sokmuştu. Onun kim ve ne olduğuna dair bakış açısını tek başına değiştirmişti. Bu, ömrünün sonuna kadar hatırlayacağı, zamanda asılı kalmış bir andı.

"Evet," dedi, çünkü tüm bunları ona nasıl anlatacağından emin değildi - ya da anlatması gerekip gerekmediğinden bile.

"Seninleyken kendimi gerçekten güvende hissettim. Muhtemelen aptalca gelecek ama sanki arkamı kollayabilmek için beni önüne almışsın gibi hissettim. Bilmiyorum, açıklaması zor. O zamanlar hayatım şimdikinden çok daha ve dünya görüşüm altüst oluyordu ama gerek olmayan tek bir şey vardı: güvenliğim. Bunu hallettiğini biliyordum. Bir kadın olarak, en azından çevremle ilgili farkındalığımı korumam gerekir, ama o gün... bunu yapmak zorunda olduğumu hissetmedim. Güzel bir duyguydu. Yani, çoğunlukla dikkat ettim ama... *Blech*. Gevezelik ediyorum." "Doğru söylüyorsun. En güçlüsü olarak benim işim arkayı kollamak ve

en savunmasız olanları. Bölgemdeki herkes için bunu yaparım." "Bu senin işin değil."

"Bu... benim pozisyonum."

"Bu senin işin *olmalı*. Ivy House benim işim. Burası benim mekanım. Kasaba senin olmalı. Resmi olarak sizin. Buraya gelen insanlar size hesap vereceklerini bilmeli. Burada ise bana hesap verecekler." İlerideki ağaçları işaret etti. Çalılıklar yaşlı muhafızları gözden saklıyordu ama aralarındaki didişme konumlarını ele veriyordu; Niamh ve Earl işleri yoluna en iyi yolunu tartışıyorlardı. "Görünüşe göre bugün ağaçlarda eğitim yapıyoruz. Lord

sadece nedenini bilir. Bana hiç söylemiyorlar. Ama havada kimse olmadığına göre, bugün uçmak için beni düşmeye zorlamayı planlamıyorlar."

"Muhtemelen başka kimi arayacağından korkuyorsundur," diye mırıldanarak onu uzanan dalların arasından takip etti.

İlk gördüğü muhafız Edgar'dı; açıklığın kenarına çömelmiş, sayfaları sararmış büyük bir kitabın üzerine eğilmişti. Başını bir bisiklet kaskı süslüyordu ve vücudunun etrafına bir beyzbol yakalayıcısının göğüs yastığı sarılmıştı.

Austin durdu ve Niamh ile Earl'ün bakışları arasında bir an Edgar'a baktı. Bu yaşlı vampirin tuhaflık konusunda eşi benzeri yoktu.

"Neden şimdi bu ayrımı yapayım ki?" sordu Jess, Edgar'a bakmamak için dönerek. Bu durum çok dikkat dağıtıcıydı. Onun söylediklerine odaklanmakta zorlanacaktı.

Yüzü ona dönüktü, ifadesi ciddiye. "Dediğim gibi, son çağrıda tehlikeli bir şey çağırmışım gibi hissediyorum. Her ne ise geliyor. Ivy House bu konuda bana yardım edecek, bunu hissedebiliyorum. Liderlik konusunu çözmek bana düşüyor ama ev bana bebek gibi bakacak, beni zorlayacak ve gerçek potansiyelime ulaşana kadar beni ikna edecek. Sorun şu ki, kasaba üzerinde hiçbir etkisi yok. Austin, sana söyledim, boyumdan büyük işlere kalkıştım. Yapacağımı söylediğimi biliyorum ama şu anda kasabayı korumana yardım edemem. Henüz yeterince bilgim yok. Korkarım tam da korktuğun durumu yaratmak üzereyim."

"Sana yardıma gelen insanlar kasabayı dağıtmayacak," dedi ona.

"Yardım etmeyi seçenler, hayır. Peki ya seçilemeyenler? Merak ettikleri için gelenler ne olacak? İsteddiğimden daha fazlası geliyor gibi hissediyorum. Geliyorlar ve kasabada pusuya yatacaklar, ağırlıklarını sallayacaklar ve kendilerini gösterecekler. Açıkçası bu sadece bir önsezi, ama... bu his giderek artıyor..." Başını iki yana salladı. "Tehlikeliler, tek söylediğim bu. Tehlike yaklaşıyor. Bunu *hissediyorum*."

"Şu anda sen sadece düzeni sağlayan bir adamsın. Gerçek bir otoriten yok. Taçsızsın. Bu da seni tanımayan insanların seni dinlemek zorunda hissetmeyeceği anlamına geliyor - çoğu cehaletten, bazıları da inatçılıktan. Birisi her haddini aştığında hakimiyet için savaşmak zorunda kalmamalısınız. Eski western filmlerindeki gibi bir şerif rozetine ihtiyacınız var. Yasal olmalısın. Aksi takdirde kargaşa çıkar."

Jacinta'nın endişeli yüzüne bakarken küçük açıklık sessizliğe gömüldü. Parmaklarını nazıkçe Jacinta'ya sararken sözlerine sihrini kattı.

üst kollarının etrafında. "Burada olduğum sürece hep düzeni sağlayan bir adam oldum. İnan bana Jacinta, bu ihtiyacım olandan çok daha fazlası. Ben şerif rozetiyim ve bunu kanıtlamak için egemenlik için savaşmayı *seviyorum*. Kasaba için endişelenme, ne olursa olsun ben hallederim."

OceanofPDF.com

A Birkaç saat önce ağaçlarda eğitimimi tamamladıktan sonra, beklediğim gibi çoğunlukla yakın dövüş ve Austin tarafından İlk seferinde Niamh'ın ayarladığı randevuya hazırlanmak için izin istemiştim. İnternetteki flört hesaplarımı devralmıştı çünkü onun deyişiyle, düzgün adaylar seçme konusunda bana güvenilemezdi. İtiraz bile etmemiştim, benden daha iyi bir iş çıkarıp çıkarmayacağını gerçekten merak ediyordum. Daha kötüsünü yapamazdı.

Aynada kendimi kontrol ettim ve yüzümdeki tüm rengin akıp gittiğini hissettim.

Gözlerimi çektim... sonra yavaşça geri gelmelerine izin verdim.

Geçen hafta tren kazası randevusundan sonra kendime yaptığım moral konuşması beni alışverişe çıkmaya ve yeni elbiseler almaya teşvik etmişti. Bedenime uygun eğlenceli disko topu kıyafetleri bulamamıştım ama kıvrımlarımı ve yeni sıkılaştıran vücudumu gösteren birkaç elbise seçmiştim - her şeyi yeniden sıkılaştırdığın için teşekkürler Ivy House. Kazanmak için hile yap.

Tüm o cesaret nereye gitmişti?

Aynadaki kadına baktım; göğüs dekoltesini ortaya çıkaran dar, parlak kırmızı bir elbise giymiş, push-up sütyeniyle yukarı doğru itilmiş, bol bacaklı ve vücudunun her bir düzlemini ve açısını gösteriyordu. Üzerinde "Bana bakın, seksi ve göz alıcıyım!" yazan bir tabela da olabilirdi.

Renksiz bir soyunma odasında bir şeyler denerken ve ne zaman fikrini sorsam Bay Tom'dan ışıltılı onay işaretleri alırken bu tam bana göre görünüyordu. Şimdi, yabancıların beni görebileceği gerçekliğe geçmeye hazırlanırken, birden o kadar emin olamadım. Kırk yaşında boşanmış bir anne olarak... Kendime aval aval bakmak, gergin bir şekilde gülmek ve sonra pijamalarımın içine girmek istiyordum.

"Hayır." Yumruklarımı sıktım, yüzüm artık elbisemle aynı renkteydi. "Ben sekiyim, lanet . Göz kamaştırıcıyım. Dikkatlerden kaçmak için rüküş siyah elbiseler içinde yüzmeyeceğim. Kahretsin, çok fazla göğüs gösteriyorum."

Sütyenlerimi değiştirmeyi düşündüm ama açıkçası bundan kurtulmak için mücadele etmek istemiyordum, elbiseden bahsetmiyorum bile. Elbise aslında oldukça rahat olsa da, malzeme biraz esnediğinden korsajdaki ve sırtımı saran dantel çok sıkı olmadığından, fermuarı kırabileceğimden veya bir dikişi falan patlatabileceğimden endişelendim. Elbise seçecek enerjim yoktu. başka bir kıyafet. En iyisi onunla gitmek.

"Umarım bu adam bir pislik değildir," diye mırıldandım, ışıltılı bir elmas ve yakut kolyeyi takarken. Eski sevgilimin de hataları vardı ama iş mücevhere gelince harika hediyeler verirdi.

Eşleşen bileziği taktım, küpeler için sarkan elmasları seçtim ve saçımı ve makyajımı son bir kez kontrol ettim. Dumanlı göz yeteneğim bu sefer çok daha iyiydi-teşekkürler YouTube eğitimleri. Saçlarım... omuzlarımdan aşağı düşen düz saçlarımda *biraz* kıvrım vardı. Yeterince iyiydi.

Nefesimi içime çektim, şimdi elbisemden fırlamak üzere olan göğüslerime gözlerimi diktim ve nefesimi tekrar dışarı üfledim. Restoranda bunu yapmamam gerektiğini hatırlamalıyım. Niamh'ın seçtiği adam hakkında pek bir şey bilmiyordum; nefes alış verişlerimin bir davet olduğunu düşünmesini istemiyordum.

Bu elbiseyi herkesin içinde giymek, başka bir potansiyel romantik ilgiyle tanışmaktan daha gergindim.

"Sen seksi, bağımsız bir kadınsın Jacinta," dedim aynadaki kadına. Böyle süslenince onu tanımakta güçlük çekiyordum. "Yıllardır olmadığın kadar iyi görünüyorsun. Yıllardır *hissetmediğin* kadar iyi *hissediyorsun*. Daha özgür. Austin tehlikenin ortaya çıkma ihtimaline karşı buralarda olacağını söyledi. Tek yapman gereken-"

Yürüyüş yoluna bir yabancı indi, onu bir diğeri izledi. Ziyaretçiler yavaşça yürürken, varlıkları içimde zonkluyordu. Hâlâ yaklaştığını hissettiğim, uzaktan eve doğru ilerleyen tehlike bu değildi. Bunun ilk çağrının sonucu olduğunu biliyordum. Bu insanlar, göndermeden önce herhangi bir şart koşmadığım ilk yardım çağrıma cevap veriyorlardı.

Hiç düşünmeden, sallanmamak için (umarım) bir çift kalın topuklu bantlı sandalet giydim ve birinci kata indim.

Bay Tom oturma odalarından birinin kapısında durmuş, elini çerçeveye dayamış, ön kapıya bakıyordu.

"Pencereden bir şey görebiliyor musun?" Niamh oturma odasının içinden sordu.

"Sessiz ol, kadın," diye tısladı Bay Tom.

"Sessiz mi? Gözlerini kullanman gerekiyordu, kulaklarını değil, seni aptal."

"Biri Jess'i çağırmalı," dediğini duydum Austin'in. İçimi bir rahatlama kapladı.

-Henüz bara dönmemişti. Yardım edecekti.

"O burada." İki çift ayak verandaya çıkarken Bay Tom inişimi bitirmemi izledi.

Kapı tokmağının metali tahtaya çarptı. Donuk gümbürtü, evin iliklerine kadar titreyerek boşlukta yankılandı. Merdivenlerin dibinde durdum, kapının yanındaki pencereyi örten şeffaf perdenin üzerine gölgenin düştüğünü gördüm. Parlak mandalina rengi ışık verandayı kaplayarak karanlığı geri itti.

"Bununla nasıl başa çıkıyorum?" Elim korkulukta, Bay Tom'a sordum.

"Tanrım, bayan, çok güzel görünüyorsunuz. Bu gece için mükemmel bir elbise seçimi.

fırsat. Tıpkı kraliçe gibi görünüyorsunuz, yeni sadık tebaanızı selamlamaya hazırsınız."

"Janey Mack, ne diyor bu şimdi?" Niamh söyledi. "Sadık tebaa mı?

Bir randevuya çıkıyor Earl, taht odasına çekilmiyor."

Bay Tom kibirli bir tavırla, "Kapıdaki gargoye büyü, bunu hissedebiliyorum," dedi, "ve şimdi o bizim türümüzün kraliçesi. Türünüzden herhangi biri tek kişilik ordunuza katılmaya dayanabilseydi ne demek istediğimi anlardınız."

"Benim türünden pek kimse kalmadı, bunu biliyorsun. Çoğu öldürüldü. Kalanlar da hep viski içiyor. Çılgınlar gibi çılgınlar. Etrafta olmak korkunç."

"Evet, sizin gibiler genellikle öyledir." Kapı tokmağı tekrar vurulunca Bay Tom durakladı.

Austin, Bay Tom'un yanında belirdi, ağzı konuşmak için açıktı. Ama bakışları beni buldu ve ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Dondu kaldı.

Aptal yüzüm yine alev aldı.

"Earl, kapıya bak," diye Niamh. "Jessie, benimle buraya gel.

Bırakın sizi istesinler."

Austin'in bakışları gözlerime, tekrar aşağıya ve sonra tekrar yukarıya kaydı. İlk kez yanaklarında hafif bir kızarıklık fark ettim. Gözleri hareket etmeyi bıraktı,

Sanki tüm gücüyle göz temasını korumaya odaklanmış gibiydi.

Sonunda konuştuğunda sesi yavaş, derin ve sertti. "Sen bir gösteri yıldızısın, Jacinta. Büyüleyici."

Midem bulandı ve içimi bir rahatlama kaplayarak gülümsedim. Bay Tom'a kapıyı işaret ederek onlara doğru ilerledim.

Smokin ceketini düzeltti ve kanatlarını çırpı. "Uygun bir yaşta olsaydım ve güzel, kalın, siyah, dolgun bir saçım olsaydı bu çok daha etkileyici olurdu, ama dilenciler seçilemez..." Ama bana yan gözle bakması aksini gösteriyordu.

"Bir kulak dolusu saçın olduğu kesin, bu görür mü?" Niamh aradı.

Ellerimi yanlarımdan aşağıya doğru düzelttim. "Sence de çok fazla değil mi?" Austin'e sordum. "Ya da çok mu açık?"

"Hiç de değil. Mükemmel olmuş. Kesinlikle çok güzel görünüyorsun." Austin döndü ve kolunu tutmam için uzattı, beni oturma odasına götürmeye hazırdı.

Niamh elinde birası ve ayaklarını uzatmış bir şekilde bir koltuğa oturdu. Edgar arkada duruyordu, duş almış ve yakasının yanında iki hardal rengi leke olan yeni beyaz eşofmanlarını giymişti. Bay Tom'la eşofmanların rengini değiştirmesi konusunda konuşmam gerekiyordu. Beyazın vampir için işe yaramadığı açıktı. Bay Tom çamaşır suyu almak için dükkâna gidip gelmeler yüzünden sinirlenmeye başlamış ve işi savsaklamıştı. Sonuç ideal değildi.

Niamh ısıklık çaldı. "Şu haline bak. Yeni bir kuruş gibi parlıyorsun. Kesinlikle ölümcül görünüyorsun. Aferin sana."

Edgar gülümsedi, uzattığı köpek dişleri ifadeyi korkunçlaştırıyordu. "Çok güzel, Jessie. Onları öldüreceksin."

Austin bir aşk koltuğunun yanında durdu ve kolunu açarak beni serbest bıraktı. Yüzümde aptalca bir ifade olduğunu bildiğim bir ifadeyle oturdum ama bana narinmişim gibi davranılması hoşuma gitmişti. Kraliyet ailesindenmişim gibi.

Austin yanıma otururken ön kapı açıldı.

"Hissettiğin tehlike bu muydu ?" diye sordu, Bay Tom'un "*Çaldınız* mı?" dediğini çok net duydum.

Niamh, "Ne *aptal* ama," diye mırıldandı. "Gerginleşiyor ve bir eşeğe dönüşüyor. *Daha çok* bir eşeğe diyebilirim."

"Hayır, sanmıyorum," diye fısıldadım, kapıda kimin olduğunu duymaya çalışarak. "Bu ilk dalga olmalı - bardan önce çağırdığım insanlar."

"Eğer Bay Tom haklıysa," dedi Edgar, Bay Tom'un isim değiştirmesiyle ilgili bir sorunu yoktu, "ve onlar gargoylelerse, o zaman işinizi halletmiş olursunuz."

senin için biçilmiş kaftan, Jessie. Yaşayan en inatçı yaratıklardan bazılarıdır, seninle çiftleşmeye çalışacaklarından bahsetmiyorum bile. Bu yönden karıncalara benzerler. Çaresizce kraliçelerine ilgi duyacaklar ve gebe kalmana yardım etmenin görevleri olduğunu düşünecekler."

"Bu sadece çocuk istiyorsa geçerli." Niamh bu düşünceyi elinin tersiyle itti. "Eğer amacı bu değilse, onunla yatmaya çalışırlar. Özellikle de böyle görünüyorken, değil mi Jessie? Kim istemez ki? Bu gece sevgilinin seni gezdirmesine izin verecek misin?"

Gözlerim büyüdü ve Austin ellerini kavuşturmadan önce kaskatı kesildi.
kuc

ak. "Hayır," dedim, utancımı gizlemeye çalışmak için yüzümü eğerek.

"Eğer öyleyse, Earl'ün co-'ye yüklendiğini biliyorum."

"Biliyorum, , sorun değil, onlara ihtiyacım yok," dedim hızlıca onun sözünü kesmek için.

off. Bay Tom neden herkese bir tür cinsel aydınlanma için stok yaptığını söylüyordu? Kendimi toparlamak için birkaç randevuya çıkmayı planlıyordum, tüm kasabayı becermeyi değil. Aman Tanrım.

"Kendisi burada, lütfen." Bay Tom ağır adımlarla odaya girdi, göğsü kabarmış ve kanatları arkasında çırpınıyordu. Kapının hemen içinde durdu ve elini uzatarak kenara çekildi. "Gitmek üzere. Zamanı kısıtlı. Tahmin edebileceğiniz gibi çok meşgul."

Biri diğerinin arkasında, yirmili yaşlarının ortasında ya da otuzlu yaşlarının başında, Austin kadar sağlam olmasa da kalın kollu ve göğüslü iki adam onu takip etti. İkisinden ilki, daha genç olan, yuvarlak burunlu ve kalın kaşlı geniş bir yüze sahipti. Arkadaşı daha uzun boyluydu, biraz daha ince bir çerçevesi ve yüzüme bir yumruk gibi yerleşen delici kahverengimsi siyah gözleri vardı. Kalın, parlak pelerinlere benzeyen kanatları yanlarına doğru açılmış, ışıktaki parlıyordu.

Niamh'ın oturduğu sandalyenin hemen önünde durdular, arkadaki diğerinin yanına geldi, varlıkları heybetliydi, etraflarındaki hava yoğundu. Hissettiğim tüm gerginlik geri geldi. En azından gözümü korkutuyorlardı. Onlarla aynı odada olmak istediğimden bile emin değildim.

Onlara nasıl *liderlik* edebilirdim ki?

Bay Tom yeni gelenlerin kendisini görebilmesi için biraz kaykıldı, sadece ayaklarını kaydırırken şişkin duruşunu korumaya çalıştı. Saçma görünüyordu. "Jacinta, bu Cedric" -uzun boylu olan başını aşağı eğdi- "ve Alek." Diğer de sırayla başını eğdi. "Jacinta, Ivy Evi'nin sahibi ve büyülü varisidir. Eminim adını duymuşsunuzdur."

İkisi de kıpırdamadı ya da konuşmadı, yüz ifadeleri sertti. Bundan önce büyülmü olmadığım ve Sarmaşık Evi'nin nesillerdir sahipsiz olduğu düşünöldüğünde beni nasıl duymuş olabilirlerdi?

"Merhaba." Ayağa kalkmak için öne doğru eğildim ama dikişlerim inledi. Biraz daha ilerlersem patlayabilirlerdi. Bu elbise eşofmanların hareket özgürlüğüne izin vermiyordu.

Gülümsememi sabit tutup bir muammayla yüzleşerek öne doğru kaydım ve herkese iç çamaşırımı göstermemek için etek ucumu tuttum. Böyle devam edersem Bay Tom'la En Gülmüç Ödülü için dövüşecektim.

Austin ayağa kalkmadan önce sessizce, "Bekle," dedi ve ölümcül bir zarafetle yerinden doğruldu. Her iki yeni gelenin bakışları lastik bantlar gibi ona takıldı.

Eğilip bana elini uzattı, ben de memnuniyetle tuttum ve bana yardım etti. Yukarı.

Onlara doğru gülümseyerek yürümeye başladığımda Yeni gelenler tekrar bana odaklandılar ama yüzlerindeki gerginliğe ve arkamdan gelen Austin'e ara sıra attıkları bakışlara bakılırsa onun varlığı akıllarında yer etmişti.

"Hoş geldiniz," dedim durarak. Niamh ayağa kalkmaya zahmet etmedi ama başı öne eğik, elinde birasıyla bizi izledi.

Her iki yeni gelen de diz çökmüş, derin bir şekilde eğilmiş, gözleri sürekli Austin'e kayıyordu.

"Bu Austin Steele, kasabanın barış koruyucusu." Biraz kenara çekildim ve ona işaret ettim.

Austin tahmin ettiğim gibi öne doğru adım atmadı ya da eğilmedi. Bunun yerine, gözleri agresif bir şekilde parlayarak düz bir ifadeyle sırayla her birine baktı. Şu anda evin komutanı rolünü üstlenmeye çalışmıyordu bile - bu sadece onun tarzıydı. Bu poz verme işini uykusunda bile yapıyordu, sanırım bu yüzden şerif rozeti takmasına gerek yoktu.

"Bu Niamh." Ona elimi uzattım. "O da Edgar gibi Ivy Evi'nin orijinal koruyucularından biri, arkada oturuyor."

"Merhaba. Sizi görmek ne güzel." Edgar eğildi. "Tanıştığımıza memnun oldum." Niamh, "Başarısız," diye söylendi.

"Bay Tom'la tanıştınız elbette." Ona elimi uzattım. "Peki... bir süre kalmayı planlıyor musunuz, yoksa..." Oturmalarını işaret ettim.

"Bize ihtiyacınız olduğu sürece buradayız Majesteleri." Alek beni selamladı. "Hayır, hayır." Ona bir dur işareti yaptım.

"Bana öyle deme."

"Evdeyken gayri resmi kalmayı seviyor," dedi Bay Tom, kibirinde sınır tanımayarak öne doğru bir adım atarak. "Ona 'bayan' diye hitap edebilirsiniz."

"Evet, elbette." Alek tekrar eğildi. Bu açıkça onun en sevdiği hareketti. "Bu bir onurdur hanımefendi. Halkımız..." Anlam veremediğim bir dizi hece mırıldandı.

"Kıskanç," diye yardım etti Edgar, Alek'in hangi dili kullandığını açıkça biliyordu.

"Evet, evet, *jeal-os*." Alek başını salladı. "Biz seçeriz. Onlar hayır. Biz en iyisiyiz. Kanıt."

"Geçmişin sarmaşık varislerinin hikayeleri hep onun güzelliğinden ve gücünden bahseder..." Cedric elini göğsüne koydu. "Haklıydılar. Büyüleyici bir kadınsın. Tecrübeli bir kadınsın da. Ben daha genç bekliyordum." Gerildim, sonra beklemediğim bir yöne gidince gözlerimi açtım. "Bu güzel bir sürpriz. Senin yüksek tensel deneyimini dört gözle bekliyorum. Sizin yaşınızdaki bir kadının cinsel açıdan zirvede olduğu söylenir, öyle değil mi?"

"Şimdi. Sizi stokladığıma sevinmediniz mi, bayan?" Bay Tom'un kaşları kalktı ve sanki "*Gördün mü?*" der gibi gözlerini ileri geri hareket ettirdi. *Sırayla yatmak için iki genç adam.* "Mükemmel bir dayanıklılıkları olacak. İnternette Dick'le buluşma saçmalığından kurtulabileceksiniz."

"Aman Tanrım, onun arızası ne?" Mahcup bir şekilde mırıldandım.

"Zaman kontrolü," dedi Niamh çarpık bir gülümsemeyle. "Kiralık yardımcı yüzünden geç kalmayın."

"Ben seni geçiririm," dedi Austin, eli sırtımın alt kısmına değerken.

"Doğru. Pekâlâ." Utancımı gizlemeye çalışarak çocuklara gülümsedim. "Bay Tom size yiyecek bir şeyler hazırlayacak ve yerleşmenizi sağlayacak. Kalacak bir yere ihtiyacınız olursa bir sürü odamız var."

Austin'in kafası bana doğru döndü, bakışları sorgulayıcıydı. "Biz... kalacak mıyız?" Alek sordu.

Cedric dönüp çıkışımı izledi.

"Evet, evet, ilgilenmesi gereken bazı işleri var." Austin ve ben geçtikten sonra Bay Tom kapı aralığında yerini aldı. "Dediğim gibi çok meşgul. Geciktirilmemeli. Şimdi yerleşin ve ben de size tüm ayrıntıları açıklayayım. Şu ana kadarki hayatını bilmeniz gerekiyor."

Ben dışarı çıkarken sesi kesildi. Şalımı unuttuğumdan, ısınmak için sihrimi etrafıma sardım.

Benim sihrim. Hâlâ kulağa çok çılgınca geliyordu ama bazı açılardan artık ikinci doğam haline gelmişti.

"Bay Tom'un nesi var?" Austin'in koluna tekrar girerek sordum. Daha yavaş bir tempoyu seçti, daha çok bir yürüyüş gibi, kaldırımdan aşağıya, randevumla buluşacağım kasabaya doğru ilerliyordu. "Bu gargoyller neden sevişeceklerini sanıyorlar?"

"Gargoyller sanırım en karışık büyü türlerinden biridir. Huysuz yapılarından dolayı bunu bilemezsiniz, ancak istekli olan herkesle birlikte olmayı severler. Türün dışısı oldukça nadirdir ve genellikle çiftleşmek istediği birini bulana kadar boş zamanlarında erkekler arasında dolaşır. Seçtiği kişi bir gargoylle olmayabilir ama genellikle öyle olduğunu duymuştum. Güç ve kudret onları cezbeder ve bazı gargoyller buna fazlasıyla sahiptir."

"Öylece varsaymayacaklar, değil mi?" Korku ve belirsizlik içimi sardı. "Rıza endişeleri olmayacak mı?"

Sesi sert bir hırıltıya dönüştü. "Eğer saçının teline zarar verirlerse, Jacinta, onları parçalara ayırırım. Kelimenin tam anlamıyla."

"Her şey iyi de Austin, ama bu kötü bir durumdan kaçınmama yardımcı olmayacak. İntikam almak istemiyorum; ilk etapta incinmemek istiyorum."

Elimi kendi eliyle kapattı. "Haklısın. Özür dilerim, düşünemedim. Hayır, duyduğum kadarıyla böyle bir sorun olmayacak. Açık sözlü olursan geri adım atarlar. Yine de eğer istersen... pratik yapabilirsin."

Bu son cümle sanki ağzından zorla alınmış gibiydi. Sanki o da benim kadar bu konuda konuşmaya isteksizdi.

"Evet, o kapıyı tartışmaya açmalım," dedim dosdoğru önüme bakarak. "Keşke Bay Tom bunu yapmasa."

"Bu adam çok tuhaf. Her zaman ona alışacağımı düşünüyorum ve sonra tuhaf çıkmasını yükselterek beni şaşırtıyor. Edgar da öyle. Gerçekten inanılmaz. Bu ekip hayatım boyunca tanıştığım en tuhaf insan grubu."

Ana cadde üzerindeki küçük bistroya vardığımızda çaresizce gülüyordum, henüz gitmediğim ama harika olduğunu duyduğum bir İtalyan restoranıydı. Kapının yanında durdu, elimi geri çekmemi bekledi ve sonra bana daha fazla yer açmak için geri çekildi.

"Yani," dedi bakışlarımı tutarak.

"Yani," diye cevap verdim, sessiz sokağa bakarak. Sonra boş ellerimi ona sarılmak için kaldırdım, belki de? Emin değildim ama önemli değildi çünkü bu bana bir şeyi fark ettirdi. "Lanet olsun." Tekrar eve doğru baktım. "Oradan çıkmak için o kadar acele ettim ki bütün eşyalarımı unuttum. Hesabı bölüşmemiz gerekiyordu. Saat kaç?"

Büyük bir teknoloji karesi olan saatini kontrol etti. "Sekizi beş geçiyor. Geç kaldınız."

"Lanet . Bay Tom'u arayıp benim için getirmesini söyler misin lütfen? telefonumla."

"İşte." Elini arka cebine attı ve donuk yeşil bir tomarı sıkıştırarak altın bir para klipsi çıkardı. "Ne kadar lazım?"

"Hayır, merak etme. Benim de telefonuma ihtiyacım var, o yüzden hepsini getirebilir."

"Arayacağım ama bu randevunun da bir önceki gibi çabuk bitme ihtimaline karşı..." Restorana göz atarken katlanmış banknot paketini çıkardı. "Burası oldukça pahalı." Önce birkaç beşlik ve yirmiliği, sonra bir yüzlüğü, sonra da bir diğerini önünden çekti. Onları uzattı.

"Hayır, bu-"

"Jess, al onu. Eğer ihtiyacın yoksa, harika, önemli değil, senden geri alırım. Niamh'a bara giderken senin debriyajını bırakmasını söyleyeceğim. O palyaço Bay Tom'dan daha az utanç verici olmalı. Earl."

"Sadece teslim ol." Kıkırdamama engel olamadım. "Pes et ve ona Bay de. Tom. Bunu istediğini biliyorsun."

"Hayır," diyerek gülümsemekle tehdit etti. Para tomarını kot pantolonunun içine geri soktu, malzeme geniş paketini ve kaslı kalçalarını kucaklıyordu. Bilerek mi dar almıştı bilmiyorum ama gözleri üzerine çekmek için harika bir iş çıkarmıştı.

"Doğru, ama nereye koyacağım..." Notları elimde tutarken dar elbiseme bakıyordum.

Austin'in gözleri büstüme takıldı.

"Oraya sığmayacak," dedim sırtarak.

Loş ışıkta, o masmavi gözlerdeki açlık parıltısını zar zor görebiliyordum. "Hayır, sanırım değil. Ayakkabın mı?"

Güldüm, katladım ve sütyenime geçirdim. "Şaka yapıyorum, para için her zaman yer vardır."

Bu sefer bundan emindim -açlık, vahŖi ve acımasız, bakıŖlarının içinde hareket ediyordu. Vücutum ısındı, sonra çarpmaya başladı, ekirdeğim tepki olarak sıkılaŖtı.

Ne bir yorum yaptı ne de bakıŖlarını kaçırdı.

"Yani," diye tekrarladım gergin bir fısıltıyla.

"Görüşürüz" -diŖlerini sıktı, Ŗimdi gergin olan restorana bir kez daha baktı ve tekrar uzaklaŖtı- "sanırım seni gördüğümde. İyi Ŗanslar."

"Ah, sormayı unuttum," diye seslendim arkasından manzaraya hayranlıkla bakarken. Adam bir Yunan tanrısı kalıbında yaratılmış olmalıydı. "Bu adamların durumu nedir? Tepenin kralını sessizce seçtiniz mi?"

"Elbette," dedi durmadan omzunun üzerinden. "Her zaman ben olacağım."

OceanofPDF.com

Tanoranın içi beyaz örtüler, titrek mum ışığı ve zarif cam vazolardaki kırmızı karanfillerle son derece şıktı. Çoğu İçerideki masaların çoğu doluydu, çiftler ya da aileler sessizce yemek yiyordu. Sağ tarafımda dört kişilik küçük bir bar vardı ama sadece bir kişi oturuyordu; siyah yakalı gömleği ve kenarlı şapkasıyla genç bir adam.

Babamın kardeşime masada şapkasını hatırlattığı anı, bakışlarımı ona sabitledi ve bir an içinde dikkatim açıkça fark edildi. Omuzları gerildi ve oturduğu yerde döndü. Ama etrafına bakıp ürpertisinin kaynağını aramak yerine doğrudan bana baktı.

Bakışlarımı başka yöne çevirmeliydim -bu senaryoda kaba olan bendim, sebepsiz yere bir yabancıya bakıyordum- ama yapamadım. Yirmili yaşlarının başında olduğunu gösteren taze bir yüzü vardı ama gözlerindeki bir şey bana çok eski gibi geliyordu. bir restoranda bu kadar uzaktan renklerini ya da herhangi bir ayrıntıyı göremiyordum ama bu hayatı üç kez yaşamış ve sadece farklı bir şey olmasını bekleyen birinin sıkıntısını taşıyorlardı. Belli ki yaşlı bir ruh ya da belki de sadece küçük bir kasabada çaresizce dışarı çıkmak isteyen bir adam.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Hostesin geldiğini görmediğim için sıçradım. Adımı söyledikten sonra adama tekrar baktım. Telefonuna bakmaya devam ediyordu, önünde terli kahverengi bir şişe bekliyordu.

"Bu taraftan," dedi hostes.

Beni arka tarafa, bir adamın çoktan oturmuş olduğu pencere kenarındaki bir masaya götürürken nefesimi tuttum. Benim yaşlarımda görünüyordu.

Tıraşlı bir kafa ve mütevazı bir kahverengi sakal. Burnu uzun ve düzdü ve sakalının kısmen gizlediği dudakları geniş bir gülümsemeyle yukarı kalkmıştı.

Ev sahibesi elinde bir menüyle masanın yanında durduğunda ayağa kalktı. "Merhaba. Ben Ron." Elini uzattı.

Sarılmak için harekete geçmediğine şükrederek ona rahatlamış bir gülümseme sundum ve el sallayarak selam verdim. "Ben Jacinta. Arkadaşlarım bana Jessie der."

"Lütfen oturun." Sandalyemi işaret etti ve oturdu, benim de onu takip etmemi bekledi ve ev sahibesi uzaklaşana kadar konuşmadı. "Buralarda mı yaşıyorsunuz?"

"Evet, var. Sokağın hemen aşağısında, gerçekten."

"Öyle mi? Bu şehre şarap festivalleri için ve burada bazı arkadaşlarım olduğu için milyonlarca kez geldim. Hangi bölge?"

"Sadece..." Garson kız içki siparişimizi almak için geldiğinde evin yönünü işaret ettim. "Uzun zamandır burada değilim. Sonunda ürkütücü bir ev olan avlu. Genelde insanlar bilir-"

"Ivy House." Garson kız gülümseyerek başını salladı, elinde kâğıt kalem hazırdı. "Doğru mu? Ivy House'dan mı bahsediyorsunuz?"

"Evet-"

"Doğru ya! O evi biliyorum." Ron bir kadeh şarap ısmarlamam için durakladıktan sonra kendisi için de aynısından ısmarladı. Garson gittikten sonra menülerimize bakmaya başladık ve Ron, "Demek bu harika, ha? O evin olduğu sokakta mı yaşıyorsun? Ev sahibinin Avrupa'da falan yaşadığını duydum ve yan tarafta evi kontrol etmeye çalışan insanlara taş atan deli bir yaşlı kadın varmış..." Tüm bunların çılgınlığına güldü ve ellerini havaya kaldırdı. "Eminim o evle ilgili pek çok şehir efsanesi vardır."

Garson kız içeceklerle geri döndüğünde omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Sadece birkaç aydır oradayım. Ama sondaki kadın... bu doğru. Bunu gerçekten yapıyor."

"Hayır!" Keyifle güldü ve ben de kendimi onunla birlikte gülümserken buldum. Kaygısız, bulaşıcı bir kahkahası vardı. "Bu çok komik. Gidip kendim kontrol ederdim ama başıma taş düşsün istemem!"

"Evet, gerçekten iyi bir nişancı." Kıkırdadım, garson döndüğünde sipariş vermeye hazırdım.

Kız tekrar gittiğinde, "Ne kadar yakında yaşıyorsun? Geceleri hayalet ya da başka bir şey görüyor musun? Gerçekten ürkütücü olduğunu duydum."

"Ürkütücü ve... aslında ben içinde yaşıyorum. Artık sahibi benim."

Bir an durakladı, bardağının yarısını dudaklarına götürdü. "Bekle... bu evde mi yaşıyorsun? Sahibi misin?"

"Evet. Yakın zamanda satın aldım. Ürkütücü eski evleri severim."

Sakalının içinde çarpık bir gülümseme vardı. Güldü. "Ne yolculuktu ama." Gözlerini kısarak bana baktı ve alaycı bir şüpheyile yüzünü yana çevirdi. "Benimle kafa mı buluyorsun? Dalga geçiyorsun, değil mi? Çok merak ettiğim için dalga geçiyorsun."

Ellerimi kaldırdım. "Hayır, gerçekten. Yemin ederim." Güldüm, az önceki gerginliğim uçup gitmişti. Çok normal görünüyordu. Büyülü olmayan, meraklı, geceleri neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmayan... En fazla ev taksiti ya da kira, faturalar, biriyle çıkmak gibi normal hayatla ilgili şeyler için endişelenmesi gerekiyordu. Uçmayı, rastgele yaratıkların tekliflerini savuşturmayı, çılgın bir evi ya da büyü öğrenmeyi düşünmek zorunda değildi. Gittikçe yaklaştığını hissettiğim tehlike ya da Austin'in aslında mahallenin en büyük, en kötü alfası olmadığını yakında zor yoldan öğrenip öğrenmeyeceği konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Ya da korkusuz koruyucumuz düşerse geri kalanımıza ne olacağını merak etmiyordu.

Şarabımı yudumladım, bu bir an için rahatlamıştım. Sadece bir geceliğine de olsa eski normal halime döndüğüm için rahatlamıştım. Bir Dick'le çıkmak istememin nedenlerinden biri de buydu.

"Vay canına!" Tabaklarımız geldiğinde arkasına yaslandı. "Muhtemelen bunu sormamalıyım, çünkü bir solucan kutusu açmak istemiyorum, ama... perili mi?"

Ona bebeklerin odasından bahsettim, tabii ki canlandıkları detayını atlayarak. Akşam yemeklerimiz boyunca küçük şeylerden bahsettik, sohbet havadan sudan konuşmalarla başlayıp durdu, hobilerimize ve eğlenmek için yaptığımız şeylere doğru ilerledik. Yaşamak için ne yaptığımız hakkında konuşmaya başlayana kadar sohbet çılgılık atarak durdu.

"Oh...uh..." Çatalımı bıraktım ve ağzımı sildim, tabağım neredeyse boşalmıştı ve karnım tamamen doluydu. "Aslında son zamanlarda elime biraz para geçti, bu yüzden şu anda çoğunlukla... evle ilgileniyorum."

Tamamen yalan değildi. Sihrim üzerinde çalışmak ev üzerinde çalışmaya benziyordu.

"Oh, öyle mi? Hmm." Başını salladı. "Ne... uh... Çok fazla çalışmaya ihtiyacı var mı, yoksa..."

"Oldukça fazla aslında," dedim. Kaşları sıkıntılı bir ifadeyle birbirine yaklaştı. "Baştan başlamak zorundayım- Neymiş o?"

Ona bu kabız bakışı attıran şeyin ne olduğunu görmek için arkamı döndüm.

Cedric bize doğru yürüdü, gömleği ve pantolonu kalın kaslarını gösterecek kadar dar, kanatları ince ceketinin altından tuhaf bir şekilde dışarı fırlamıştı ve yüz ifadesi çivi gibi sertti. Karanlık bakışları Ron'un üzerine dikilmişti, belli ki onu donduruyor ve inanılmaz derecede rahatsız ediyordu.

Elimi uzattım, rahatlatıcı bir gülümsemeyle Ron'a baktım. "O sadece benim... kuzenim. Bir süre benimle kalacak. Bilirsin, evi düzenlemek için. Dışarı çıkarken el çantamı unutmuşum, onu benim için getiriyor."

Kavrama bekleyen avucumu doldurdu.

Tekrar gülümsedim ve masanın altına koydum.

Cedric'e kısa bir bakış atarak, "Teşekkürler," dedim. Hâlâ zavallı Ron'a vuran ölüm bakışını yakalayınca bir an duraksadım. Açıkça ortaya konan tehdit, etkisi kadar açıktı -Ron'un yüzü kül gibi görünüyordu.

"Ona aldırmayın," dedim Ron'a, yalanlar artık daha hızlı geliyordu. "O bir MMA dövüşçüsü." Omzumun üzerinden, "Teşekkürler dedim. *Artık gidebilirsin.*"

Cedric'in arkasını dönerken başını salladığını güçlkle yakaladım. Geri dönmeme fırsat kalmadan kapının yanındaki hareket dikkatimi çekti: Alek. Bakışları Ron'un üzerindeydi, tehdidi de bir o kadar açıktı.

"Diğer kuzenim. Onlar-"

Bay Tom'un başı pencerenin çerçevesine yaslanmıştı, perdeler çekilmemişti, üzgündü. Melon şapkası başını örtüyor, tel çerçeveli gözlükleri gözlerini çevreliyor ve trençkotunun yakası yukarı kalkık olduğundan yüzünü kısmen gizliyordu.

Ron, Bay Tom'la göz göze gelene kadar başını yavaşça çevirdi.

Gergin bir vuruştan sonra Bay Tom yavaşça pencere çerçevesinden geriye doğru eğildi.

"Ben, uh..." Bu konuda ne söyleyebilirdim ki? "Ailem... tuhaftır."

Ron'un başı geriye döndü. Ellerini kucağına bıraktı, sanki hızlı bir hareket "kuzenlerimden" birini çağırabilirmiş gibi çok yavaş hareket ediyordu.

Dişlerimi sıkarak Cedric ve Alek'i çılgınca uzaklaştıracak kadar uzun süre döndüm, sonra Ron'a büyük, umarım sakinleştirici bir gülümseme verdim. "Bunun için çok üzgünüm. Onlar sadece..."

"Koruyucu mu?" Ron sordu, bakışları kapıya doğru kaydı, sonra diğer tarafa baktı, muhtemelen Bay Tom'un yine bizi dikizleyip dikizlemediğini görmek istiyordu.

"Zorba diyecektim. Kuzenlerim daha bu gece geldiler. Henüz tam olarak alışamadılar."

"Küçük kuzenlerinin sevgililerini korkutması için biraz yaşlısın, değil mi? Yani, bu gençler için bir şey." Esprisiz bir kahkaha attı, bunu bir şaka gibi göstermeye çalıştı, belli ki bu sözlerin ne kadar derinden yaraladığına dair hiçbir fikri yoktu. Nefesini üflemeden önce peçetesini tabağına bıraktı. "Onlar da dışarıda pompalı tüfekle mi bekleyecekler?"

Sesindeki titremeyi duyabiliyordum. Yüzündeki tedirginliği açıkça görebiliyordum. Onu sarsmışlardı, buna alışık olmadığı belliydi ve o bunu hafife almaya çalışıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, gerçekten üzgünüm. Arkadaşımdan -kadın arkadaşşımdan- çantamı bırakmasını istemiştım. Sadece rol yapıyorlar, gerçekten. Genç, aptal ve sıkılmışlar."

"Bu iyi, ama penceredeki ürkütücü adam-"

"Buna inanmayacaksınız ama... o bir uşak. Aslında evle birlikte geldi."

Ron'un bakışı sabit ve soğuktu. Gözlerini kırıştırarak, Bay Tom'un amcam olduğunu söylemeliydim, dedi. Ama dürüst olmak gerekirse, Ivy House'u ziyaret etseydi, *amca* teriminin uygun olmadığını bilirdi.

"Eski evimizin bekçisi gibiydi ve onu kovduğum için kendimi kötü hissettim," diye ekledim Ron hesabı imzalarken.

"Oh, anladım. Ve... o... kuzenlerinle mi takılıyor, yoksa...?"

Saçmalık. "Muhtemelen debriyajımı teslim ettiklerinden emin olmak istemiştir."

"Ah." Başını salladı ve hesap geldiğinde ona uzandı.

"Oh, işte." Debriyajı tutarken gülümsedim. "Tam zamanında, ha?"

"Ben hallederim." Kartını deri dosyanın içine yerleştirdi ve hepsini masanın kenarına itti. "Kuzenlerinin bacaklarımı falan kırmasını istemiyorum." Gülümsemesi gergindi.

Özür dilemenin ya da açıklamanın başka bir yolunu düşünemiyordum ve düşünsem bile, hissettiği şeyden geri dönmeyecek gibi görünüyordu. Eğer yeni çocuklarla başa çıkamıyorsa, Austin'le nasıl başa çıkacaktı?

"Yani... uzun zamandır internetten mi çıkıyorsun?" Ne zaman havlu atacağımı bildiğim için sandalyemde arkama yaslanarak sordum.

"Çok ciddi değil. Geçen yıl uzun bir ilişkiden çıktım ve..." Omuz silkti. "Yine nereden başlıyorsun, biliyor musun?"

"Biliyorum. Yirmi yılın ardından yeni boşandım. Yeni bir kasabada, yeni bir evdeyim - eğlence olsun diye ürkütücü bir evde..." Güldü. "Ben de nereden başlayacağımı bilmiyordum. Online randevu mantıklı bir yer gibi göründü."

"Çılgın bir mayın tarlası olması dışında."

"Evet!" Garson hesabı götürürken ellerimi ona doğru uzattım. "Sen benim sadece ikinci randevumsun. İlk adam... O tam bir felaketti. Geçmiş yıllardan bir profil oluşturdu ve *sürpriz*! Temelde farklı bir adam."

Ron güldü. "Bunlardan birkaç tane yaşadım. Ya da atletik ve açık hava tutkunu olduğunu söyleyen kadınlarla, yürüyüş yapmak için randevulaşırsınız, ancak size söylemedikleri bir rahatsızlıkları olduğunu fark edersiniz ve aniden eğlenceli randevunuz mümkün olmaz. Bu yüzden çırpınırsınız."

"Ama neden size yürüyüşün hayır olduğunu ?"

"Bilmiyorum." Hesap geldiğinde güldü ve bahşiş bıraktı. "Gidelim mi?"

"Benimle barda buluşmasını sağladım," dedim ayağa kalkarken. "Görünüşe göre bu beni şüpheli yaptı."

"Oh, şehir merkezindeki mi?" O da ayağa kalktı ama önce benim gitmemi bekledi. "Hayır, yolun yukarısındaki mi? Paddy Wagon mu?"

"Vay canına, ilk buluşma için bunu mu seçtin?" Başını salladı ve ön tarafta durdu. Kaşlarını şaşkınlıkla çatattığında, portmantoyu işaret etti. "Sarınacak bir şeyin yok mu senin?"

"Hayır. Kuzenlerim geldikten sonra evden çıkmak için o kadar acele ettim ki her şeyi unutmuşum. Sorun değil, soğuk beni rahatsız etmiyor."

Beni dışarı kadar takip etti, yüzündeki şaşkınlık çok açıktı. "İstersen sana bir sweatshirt getirmelerini içeride bekleyebiliriz. Bu sefer hazırlıklıyım. Yoğun kaş çatmalarla başa çıkabilirim."

"Hayır, gerçekten, sorun değil. Ciddiyim." Kapıyı ittim ve hemen sihrimi etrafıma sardım. "Yolun yukarısındaki bar hakkında ne diyordun?"

"Oh, sadece bu - *donuyor* olmalısın! Al." Ceketini silkti ve omuzlarına attı.

"Hayır, gerçekten, bu..." İçimi çektim ve bitirmesine izin verdim. Bir beyefendi gibi davranıyordu ve neden buna ihtiyacım olmadığını anlamayacaktı. "Teşekkürler."

"Orası gerçekten kaba saba bir bar," dedi. "Birinin buluşmak istediği yer orası olsaydı gerilirdim."

"Hayır, sorun değil. Komşum, taş atan yaşlı kadın mı?" Bana gülümsedi. "Şehirdeki ilk gecemde beni oraya getirdi ve şimdi sahibini tanıyorum. Her şeyin kurallara uygun olmasını sağlıyor. O görevdeyken muhtemelen şehirdeki en güvenli yerdir."

"Şu iri yarı adam mı?" Ron park yerinde duraklayarak nefesini dışarı verdi. "O adam, güvenli mi?" Ron gülümseyerek başını salladı. "O adam bütün kasabayı korkutuyor."

"Düzeni böyle sağlıyor. Kuralları çiğnemeyin, o da sizi rahatsız etmesin."

Titredi ama bunu saklamaya çalıştı, soğuk gömleğine nüfuz ediyordu. "Sen şu heyecan arayan kadınlardan falan mısın?"

"Hayır! Dürüst olmak gerekirse, o gerçekten harika bir adam. Bu gece beni buraya o getirdi."

"O..." Ellerini havaya kaldırdı. "İşte böyle. Eğer o senin tarafındaysa, her şey hazır demektir."

"Umalım, ha? Eğer biri onu geçerse, hepimiz mahvoluruz."

"Bu adamı kimse geçemez. O bir tank. Hey, seni bırakmamı ister misin?"

"Hayır." Cedric yolun aşağısındaki duvardan bir adım öne çıktı, bir an tamamen görünmez oldu, bir an sonra ise yakındaki sokak lambasının ışıkları vücudunu aydınlatıyordu. "Ne kadar zayıf olursa olsun yabancı bir adamla arabaya binmeyecektir."

Onun varlığının Alek ve Bay Tom'un da yakınlarında bir yerde gizlendikleri ve binaya uyum sağlamak için gargoye sihirlerini kullandıkları anlamına geldiğini bildiğimden, inanamayarak ona doğru döndüm. Bu yetenek her türlü taş ya da çimentoda kullanılabilirdi.

"Defol buradan," diye bağırarak geri çekilmesini işaret ettim. "Bay Tom, Alek, siz de buralarda takılacaksanız kendinizi gösterseniz iyi olur."

"Kendimizi ifşa etmemizi istememelisiniz, bayan." Bay Tom ellerini kavuşturdu ve aniden Ron'un bir metre arkasında belirdi.

"Ah!" Ron ayağa fırladı ve otoparka doğru birkaç hızlı adım atarak kendine biraz yer açtı. "Ne- Nereden geldi bu?"

Alek restoranın uzak köşesinde belirdiğinde Bay Tom, "Maskemizi düşürecek güce sahipsiniz," dedi. Ne tarafa gidersem gideyim, diğerleri bana yetişirken onlardan biri peşimde olacaktı. "Varlıkları hissetme gücüne sahipsin. Bir daha asla gizlice yaklaşılmamalısn. Bunu daha yeni öğrendik."

"Bay Tom," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, "defolun *buradan*. Hepiniz gidin buradan!" Bu aptallar beni biraz rahat bırakmayı öğrenmezlerse bu randevuların hiçbiri iyi geçmeyecekti.

"Bizi buraya sen çağırdın. Artık bizim korumamız altındasın. Seni yalnız bırakamayız-"

Kocaman, çılgın gözlerle ve yumruklarımı sıkarak Cedric'e döndüm.

Bay Tom hızlı ve yüksek sesle, "Gidin," dedi ve bir jet filosunu çağırır gibi kolunu havada salladı. "Gidin!"

"Bunu kaldırabilirim." Cedric kendini tuttu ama tıpkı Bay Tom gibi onun da etrafımdan sızan büyüü hissettiği belliydi. Ben de hissedebiliyordum, öfkemden ve kızgınlığımdan besleniyordu. Kontrol edilebilirliğin sadece bu tarafı.

"Emin misin?" Kısık bir sesle sordum.

Cedric'in bakışları benimkilere dikilmiş, vücudu inatçı bir öfkeyle kenetlenmişti. İradesine boyun eğmek istemiyordu ve bir parçam bunun onun türünün bir özelliği olduğunu biliyordu. Artık benim türümün de. Eğer yumuşarsam ya da geri adım atarsam, bana eskisi kadar saygı duymayacaktı. Daha da kötüsü, bunu üzerime yürümek için yeşil ışık olarak görecekti. Onun gibi adamların, gargoylelerin, sert bir ele ihtiyacı vardı.

Muhtemelen Bay Tom'un hayatıma hükmetmesinin ve her işime burnunu sokmasının nedeni de buydu. İnatçılığı tuhaflıkla karıştırmıştım. Doğrusu, tamamen yanılmamıştım.

"Evine git. Şimdi," dedim, tartışmaya girmeden, reddederse ne yapacağımı merak ederek.

İlk başta kıpırdamadı, sanki Vahşi Batı'da bir hesaplaşmadaymışız gibi bir kas yığını halinde bana bakıyordu. Sonunda isteksizce başını salladı, ağırlığını sağa kaydırды ve ilerlemek için bir ayağını kaldırdı.

"Sen de," diye arkamdan. Alek'e iki kez söylenmesine gerek yoktu, ikisinden daha az baskın olduğu açıktı. İri sırtları gölgelere bürünmüş, kanatları bacaklarından aşağıya doğru çırpınarak Ivy House'a doğru yöneldiler. Arkalarına bakmadılar ve olayların bu şekilde gelişmesinden memnun olmadıkları belliydi.

"Çok iyi iş çıkardınız, bayan. Çok iyi iş çıkardınız." Bay Tom başıyla onayladı, sonra duvara yaslanıp beni beklemeye başladı.

"Siz de Bay Tom," dedim.

"Oh, aptal olma. Birinin seni eve bırakması gerekecek. Sevgiliniz korkunun neden olduğu felçten kurtulur kurtulmaz buradan koşarak çıkacaktır."

"Beni eve götürecek birine ihtiyacım yok." Bay Tom'la konuşmamı solgun bir yüzle izleyen Ron'a doğru bir adım attım.

"Ben zaten buradayım. Ben de gelebilirim," dedi Bay Tom. "Az önce çok güzel bir çikolatalı kek pişirdim. Kulağa hoş gelmiyor mu?"

"Ron?" Ona silahsız bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey verdim. "Bunun için üzgünüm."

Sersemliğini üzerinden attı. Gülümsemesi daha çok yüzünü buruşturmaya benziyordu. "Geç oluyor. Sanırım ben çıkacağım."

Kalbim sıkıştı. "Tabii, evet." Ceketini omuzlarımdan çıkardım.

Beni durdurmak için elini uzattı. " değil. Eve soğuk bir yürüyüş olacak. Sende kalsın."

"Oh, ama..."

"Güzel zamanlardı!" Geriye koştu, asfalt yürüyüş yolu kirli otoparka dönüşürken topuğuyla bir taşa çarptı ve poposunun üzerine düştü. Etrafında toz kabarmıştı. "Ha! Oops. Sakarlık." Ayağa kalktı, bana bir başparmak işareti yaptı ve yan yan yürüyerek bir Ford Explorer'a doğru ilerledi. "Tamam, görüşürüz. Seni ararım!"

"Aramayacak," dedi Bay Tom sahneyi izlerken. "Kaçmak için o kadar çaresiz ki, otuz dolarlık ceketini kaybedecek."

"Evet, Bay Tom, farkındayım, teşekkürler." Kalbim daha da battı ve sarktım. "O da iyiydi. Gerçekten iyi birine benziyordu."

"Sanki biri yüzüne dörtte iki ile vurmuş gibi görünüyordu." Mr. Tom ellerini kavuşturdu. "Tekrar tekrar."

Cık cık ettim. "Hayır, değildi! İyi görünüyordu. Ortalama."

"Çirkin. Hadi, seni neyin neşelendireceğini biliyorum. Ama önce..." Ceketini omuzlarımdan sıyırdı. "Bunun nerede olduğunu bilmiyoruz, pis Dick. Yüzündeki o vahşi büyümeden dolayı pire kapmış olabilir. Onu restorana geri bırakacağım." Döndüğünde bana kasabayı işaret etti, sonra bizi bara doğru çevirdi.

"Beni Niamh'ın yanına mı bırakacaksın?"

"Hayır, aslına bakarsan seninle bir şeyler içmeye gidiyorum. Niamh'a başarısız olduğunu söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Başarısız olmadı; Doobie Brothers partiyi basmasaydı çok iyi anlayabileceğim birini seçti."

"Kim?"

"Boş ver." İçimi çektim. "Çizim tahtasına geri dönelim. En azından bu, çevrimiçi arkadaşlık sitelerinde düzgün adamlar olduğuna dair umut bırakıyor. Sadece ihtiyacım var

Niamh onları benim için bulsun."

"O sitelerde kimin olduğu önemli değil. Sizin için asla işe yaramayacaklar, bayan. Bütün Dick randevularınız böyle bitecek." Yol ayrımına gelmiştik ama Bay Tom kolunu göğsümün önünde tutuyordu, sanki bir çocukmuşum da arabanın geçmesini bekliyormuşum gibi. Yol güvenli hale geldiğinde elini genişçe açtı ve ben kaldırımdan inip onu takip edene kadar bekledi. Bu akşam nadir görülen bir formdaydı. "Orası artık sizin dünyanız değil . Bunu kabul etmek zorundasınız. Eski hayatınızdaki mahremiyete de sahip olamayacaksınız. Siz Ivy Evi'nin seçilmiş ve varisisiniz. Bununla birlikte beklenti ve ayrıcalık da geliyor. Artık size hep eşlik edilecek. Bizim işimiz seni korumak ve benim türüm" -göğsünü avuçladı- "bunu herkesten daha iyi yapıyor. Merak etme, buna alışacaksın."

"Sana alışamadım..."

"Ne güzel, Niamh sana da bulaşmış gibi görünüyor," dedi kuru bir sesle. "Neşe benimdir."

Bar bir Cumartesi gecesini için sakindi ama rahat ortam ve tanımaya başladığım yüzler Ron'la yaşadığım başarısız karşılaşmadan sonra beni neşelendirdi. Niamh'ı her zaman oturduğu yerde buldum, destek kirisinin dörtte üçü kadar aşağıda, elma şarabının üzerine eğilmişti. Sağındaki koltuk boştu ve onun ötesindeki koltuğa da sevgili dostum Koca Ayak oturmuştu.

Austin doldurduğu içkiden başını kaldırdı, Bay Tom'un yanında olduğunu fark etti ve yüzünde o kadar hızlı bir dizi ifade belirdi ki neredeyse yakalayamıyordum: üzüntü, rahatlama, şaşkınlık, endişe. Başını sallamadan yüzünü tekrar aşağı eğdi.

Paul gülümsedi ve bizimle Niamh'ın yanında buluştu. "Merhaba, Jacinta. Vay canına, gerçekten çok güzel görünüyorsun. Elbisen çok hoş."

Niamh yarı dönerek, "Evet çocuklar," dedi. Sasquatch'a baktı. "Çıkarken o koltuğu silin. Muhtemelen yağ lekesi kalmıştır."

Bay Tom, Koca Ayak'a bakarak, "Evet, arada bir banyo yapmak ruh halinizde gerçekten harikalar yaratır, sanırım," dedi. "Ben de hep öyle düşünmüşümdür."

Kocaayak kaşlarını çatarak Bay Tom'a baktı ve sonra bana ters ters baktı. "Ne istiyorsun?"

"Şimdi, Koca Ayak, seni kıllı piç, bunun her zaman nasıl gittiğini biliyorsun," dedi Niamh. "Kutsal bir gösteri yaparsın, sonra Austin Steele seni kış üstü yere serer ve utanç içinde kovalar. En iyisi ayağa kalk ve o koca kıcını biraz aşağı indir de artık varlığından gıdıklanmayalım."

"Seni gıdıklayacağım," diye mırıldandı Koca Ayak ekşi bir sesle.

"Harika. Pipini bulur bulmaz beni gıdıklayabilirsin, bu iyi olur. Şimdi bize biraz huzur ver ve *yürü*."

"Önce o geldi," dedi Paul usulca, yüz ifadesi az önce bir böcek yemiş gibiydi. Niamh'a karşı durmaktan hoşlanmıyordu ama anlaşılan başka seçeneği olmadığını düşünüyordu.

"Hayır." Koca Ayak elini havada gezdirdi. "Yapmak istediğim son şey bir grup tavuğun gıdaklamasını dinlemek."

Bay Tom öfkeyle kabarak, ", " dedi.

"Beni duydun," diye homurdanan Koca Ayak tabureyi iterek bardan ayrıldı.

"Kasabaya geldiğinden beri onun içki alışkanlığını gerçekten mahvettin." Niamh elma şarabına geri döndü.

"Neyin var senin?" Bay Tom taburemi çekerken Niamh'a sordum. "İyiim Bay Tom, yapabilirim-"

"Üzerinizde dar bir elbise var hanımefendi, bulmamız bütün günümüzü aldı ve parasını ödemem için korkunç bir kavga çıktı. Bu tabureye ata binen bir kovboy gibi çıkmaya çalışırken yırtmanızı istemiyorum. Şimdi." Koltuğu sıvazladı.

Hayır, Bay Tom'la girdiğim irade savaşını asla kazanamayacaktım. Bu çabaya asla değmezdi.

Oturduktan sonra, ki dürüst olmak gerekirse Bay Tom'un biraz jimnastik yapması gerekti, Niamh bana cevap verdi.

"Çok yorgunum." Biraz daha sarktı. "Bugünkü antrenman her zamankinden daha yorucuydu ama bir de sen gittikten sonra Tom ve Jerry'nin ortalığı birbirine katması ve şimdiden kendilerinin en üstte olduğu bir sıralama oluşturmaya çalışmaları..."

"Denemiyorlardı-"

Niamh elini kaldırarak Bay Tom'u susturdu. "Hayır. Yeter artık. Bugün gargoylelerin saçmalıklarına daha fazla katlanamayacağım. Hepiniz *kalın kafalısınız!*" Başını iki yana salladı. "Varsa yoksa inatçı piçler. Artık seninle birlikte o evde kalacaklar, Jessie. Onları sen davet ettin ve şimdi sen o koca, aptal kıçlarını dışarı atana kadar birer odaları var. Sözlerime kulak ver. Şu Cedric denen herif devam ederse benim de *ayağım* onun deliğine girecek. Ona işlerin nasıl *olduğunu* söyleyeceğim ve hepsi bu kadar."

"Ben gittikten sonra ne oldu?" Paul, Niamh'ın bardağının yanına bir şişe elma şarabı koyarken sordum.

"Jessie? Sana ne getireyim?" Paul gülümseyerek sordu.

"Her gibi. Pinot Noir, hangisi biraz tazeyse." "Peki ya senin için Earl?"

Bay Tom öne doğru eğildi, eli barın üzerindeydi. "Bu müesseseyi sık sık şereflendiren *bazı* insanlar gibi ayyaş olmadığım için size anlatma fırsatım olmadı..."

Niamh, "Devam et, bakalım nasıl olacak," diye mırıldandı. "Bu gece hiç havamda değilim."

"Artık benim adım Tom." Bay Tom barı okşadı ve Paul'ün kaşları çatıldı. "Bay Tom." Beklentiyle gülümsedi.

"Tamam." Paul yardım için Niamh ve bana bakıyorsa, yardım alamazdı. Omuz silktim ve o da durumu tamamen görmezden geldi. "Uh... Tom-"

"Bay Tom."

"Doğru. Bay Tom, size ne ikram edebilirim?" "Bir şeri iyi olurdu, teşekkürler."

"Hey." Austin bize doğru yürüdü, ellerini beyaz bir bar havlusuna sildi ve bana yüzünü buruşturarak baktı. "Ee, nasıl gitti?"

"Bu gece Gary bendim." Durumu anlatırken Bay Tom'un kanatlarının hafifçe çırpındığını fark ettim. Birinin beni izlediği hissi kürek kemiklerimin arasını gıdıkladı. Arkama bir bakış attığımda nedenini anladım.

İnledim. "Onlara eve gitmelerini söyledim."

Cedric ve Alek kapının iki yanında oyalanıyor, duvara yaslanıp bana bakıyorlardı. Bardaki diğer müşteriler de bunu fark etmiş, gargoyleler ve Austin arasında kaçamak bakışlar atarak bu yeni adamların bir sorun olup olmadığını merak ediyorlardı.

"Ama onlara orada kalmalarını söylemediniz, hanımefendi." Bay Tom parmağını havaya . "Dediğim gibi, onların görevi sizi korumak. Ki bunu yapıyorlar."

"Onların işi muhtemelen benim uçmama yardım etmek." Şaraptan bir yudum aldım. "Çağrılmadan önce ben de bunu düşünüyordum. Açıkça yardım istemedim ama..." Omuz silktim. "Benim tahminim de bu."

"Peki bunu ne zaman deneyeceksin?" Austin elindeki havluyu barın arkasına bırakarak sordu. Onların varlığından rahatsız olduysa da bunu belli etmedi.

İçimi çektim. İçimden bir ses uçmanın sihrimin temel taşı olduğunu söylüyordu. Uçmayı öğrenmek diğer yeteneklerimi de ortaya çıkaracak ve Ivy Evi'nin varisi olarak rolümü sağlamlaştıracaktı. Beni bu yeni hayata hazırlayacaktı.

Ama bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak etmeye başlamıştım.

"Ne kadar erken o kadar iyi, sanırım." Bakışlarımı Niamh'a çevirdim. "Bu geceki adam mukemmeldi-"

"Kız onun aşıyordu," diye araya girdi Bay Tom.

Ona düz bir bakış attım. "Eğer bu sirk peşimde olmasaydı, harika biri olabilirdi. Ama büyücü olmayan erkeklerle çıkmamın mantıklı olmadığını anlamama yardımcı oldular. Bu benim geçmişe tutunmamın bir yoluydu ama muhtemelen durumumu kabullenmemin ve sihirli dünyaya daha rahat girmemin zamanı geldi."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" Austin bakışlarını yoğunlaştırarak sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım ve bir yudum daha aldım. "Kesinlikle hiçbir fikrim yok."

OceanofPDF.com

I Bugünkü durumun en son uçmaya çalıştığım zamanki *dejavu* olduğunu söylemek isterdim. Gerçekten öyle ama bu durum çok daha kötüydü.

"Pazartesi günü yeni bir şeye başlamak berbat bir fikir, bunu herkes bilir," dedim Edgar'a. Soğuk rüzgâr kelimeleri ağızımdan fırlattı.

"Bu yeni bir şey değil," diye yanıtladı Edgar, uğuldayan rüzgâra karşı sesini yükselterek. Bisiklet kaskını düzeltti. "Bir hafta önce denemiştin, hatırladın mı? Bir Dick'le ilk başarısız çıkma girişiminden hemen önce."

"O kaskı takmanın nedeni, seni bu uçurumdan aşağı atacağımı bilmen mi?"

"Atılmak, zıplamak, ne fark eder ki? En azından senin kanatların var. Yakalanıp taşınmam gerekecek. Ya da düşüp ölmem."

"Başlangıçta bahsettiğim yeni şey, bir dağın yamacında, kemik kıran kayaların üzerindeki devasa bir uçurumdan atlamaktı. Ancak şimdi, sanırım yeni şey, bunu yapmak için bana manevi destek olman."

"Evet, bu tür durumlarda berbat olduğum bilinir ama kanatları olmayan tek kişi benim. Hatırlayacağınız gibi kendimi bir böcek sürüsüne dönüştürebilirim ama bu daha çok havada asılı kalmak ve hızlı hareket etmek içindir. Yerle bir ilişkim var. Eğer yer yoksa, formumu sürdüremem, geri dönmek zorunda kalırım ve sıçrar giderim. Bu destek rolü, uçmak söz konusu olduğunda hizmet edebileceğim tek amaç. Sizi koştuktan vazgeçirmem gerekiyor ama Ivy House'a geri dönmek uzun bir yürüyüş olacağı için buna gerek yok. Korkudan kaynaklanan saklambaç sadece kısa bir süre için eğlenceli bir oyun, sonra geri dönüp müzikle yüzleşmek zorunda kalacaksın. Yine de söyleyebilirim ki, sizi oradaki ağaçların arasında bulmaları sonsuza kadar sürer."

Uzun başparmağını omzunun üzerinden dağın yamacındaki sık ağaçlara doğru uzattı, eğim yaklaşık yüz metre kadar hafifti, sonra tekrar çok da uzak olmayan zirveye doğru hızla tırmanmaya başladı.

Niamh kasabadan yaklaşık bir saat uzaklıktaki bu noktayı seçmişti. Sadece en ileri düzeydeki kaya tırmanıcıları uçuruma tırmanmaya çalışırdı ve hava bunun için muhtemelen çok soğuktu. Yürüyüşçüler aşağıdaki sık ağaçların arasından beni göremezlerdi. Parlak beyaz kar parçaları etrafımızdaki kayalara yapışmış ve arkamızdaki yaprakları tozlandırmış, altımızdaki zemine yapışmamıştı.

Bizden *çok çok* aşağıda.

"Düşmek için uzun bir yol var," dedim, ayak parmaklarım kenara doğru itilmişti ve vücudum titriyordu.

"Evet, öyle. Yüksekten pek hoşlanmam, bunu sana daha önce söylemiş miydin?" Edgar, Niamh'ın kâbus gibi alikorn formunda uçup gidişini izledi; batan güneş yağlı siyah tüylerinin üzerinden kayarken derin gölgeler onun ardından dönüyordu. "Bu benim için biraz eziyetli. Yine de ne derler bilirsin -"Sizi öldürmeyen şey, hayatınızın sonuna kadar peşinizi bırakmaz..."

"Söyledikleri bu değil! Destekleyici bir rolde yanımda durabilecek dünyadaki tüm insanlar arasında sen kesinlikle en kötüsüsün."

"Evet. Muhtemelen."

"Austin'e gelmesi için yalvarmalıydım."

"Ve o genç gargoyl'lardan biri onu bir patates çuvalı gibi buraya mı uçursun? Hiç de değil. Bunu sana karşı zaafı olduğu için yapmış olabilir ama bu işte benden daha iyi olacağından şüpheliyim."

", inan bana. Çok daha iyi olurdu." *Haklısın* der gibi omuz silkti. "Peki, planımız nedir?"

Cüsseli, morumsu Cedric uçurumun yakınından uçtu, dev kanatları havada tembelce çırpınarak süzüldü. Kalın kas yığınları iri çirkin suretini kaplamıştı, alt yarısı ise dökümlü bir pantolon giymişti. Keşke o ve Alek, Bay Tom'a o pantolonlardan giydirebilselerdi. Yer değiştirdiğinde genellikle çıplak kalırdı.

Alek'ten bahsetmişken, o da biraz ötede, ters yönde daireler çizerek uçtu. İnsan formu Cedric'inkinden daha kısa olsa da, çirkin suretleri benzer boyutlardaydı. Vücudu koyu kahverengiydi, tıknaz kaslarla kaplıydı ve kanatları havayı döverken kalın kolları yanlarından sarkıyordu.

Bay Tom, Alek'inkinden daha koyu bir kahverengi, neredeyse gece yarısı gözlerine uyacak şekilde siyah, aşağıda daha alçak bir düzlemde süzülüyordu, kanatları daha inceydi.

genişliği ve bunu telafi etmek için dakikada daha fazla atım ihtiyaı.

"Aleğ ve Cedric gerçekten harika uçuyorlar," dedim cesaretimi toplayarak. "Gökyüzünde ne kadar zarif olduklarına baksana. Bunun için doğmuşlar."

"Gargoylelar uçmak için doğarlar, evet. Sen hariç, sen uçmak için yaratılmışsın.

-Ve türün dişileri daha küçük kanatlara sahiptir. Gökyüzündeyken sizi agresif bir şekilde korumaları gerekecektir."

"Önce beni yakalamaları gerekebilir." Altımızdaki ağaçların gölgesi, kanatlarımın çalışmaması halinde düşüşümü engelleyecek devasa, sivri kayalardan oluşan hoş bir bahçeyle karşı karşıyaydı. "Beni yakalamaları gerekecek. Kanatlarım işe yaramayacak."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"ünkü bu hayata hazır olduğumu sanmıyorum. Yani, henüz bekar olmaya bile alışamadım. Hayatımın yarısı boyunca aynı insanlarla yaşadım ve birdenbire yabancı, *büyülü* bir dünyada tamamen farklı bir durumdayım. Her şey çok fazla. Bir Dick'le çıkmak istememin nedenlerinden biri de bu."

"Ama... zaten her şey senin için yeni olacaktı, değil mi? Son yirmi yıldır bir kozanın iindeydiniz. Son bekarlığından bu yana flört etmek değişti. ıktığın kişinin bir Dick ya da büyüğü biri olmasının ne önemi var? Her iki durumda da, alışılmadık hissedeceksiniz. Sihirli kısım, o kişi hakkında öğrenilecek bir şey daha, ayrıca ortak bir noktanız da olacak. Ne iş yapıyorsun? Uluslararası bir ödöl avcısısın, harika. Bugünlerde işler nasıl? Seni buralara getiren nedir, umarım ben değilimdir." Kıkırdadı. "Gördün mü? Sana başlangıç için bir buz kırıcı şaka bile verdim."

"Bu küçük kasabada uluslararası bir ödöl avcısıyla nasıl tanışabilirim ki?"

"Herkes gibi onlar da geçip gidiyor. Austin'e söyle seni Birini. Ya da artık şekil değiştirenlere aşına olduğunuzu biliyorum, o yüzden belki oradan başlayabilirsiniz. Ödöl avcılarını daha büyük bir heyecan istediğin zamanlara bırak."

Çok mantıklı konuşuyordu, hakkını vermek lazım. Tüm bu sihir olayını bir iş olarak düşünmek biraz daha az ürkütücü hale getirdi.

"Teşekkürler Edgar, bunun gerçekten yardımını oldu."

"Bu harika! Bu moral konuşmasını, başımızda ölüm korkusu olmadan yapmak daha iyi olabilirdi, ama dedikleri gibi dilenciler seçici olamaz. Hala ay içmeye gelmedin. Bu günlerde seni benim kulübeme getirmemiz gerekecek. Tabii düşüşten sağ ıkabilirsek."

Cedric yine yanımdan geçip giderken içimi çektim, sanki çok vakti varmış gibi dümdüz önüne bakıyordu. Ne beni acele ettiriyor ne de neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyormuş gibi görünüyordu. Bu da üzerimdeki baskıyı biraz azalttı.

"Tamam, atlamam lazım." Ellerimi birbirine sürttüm. "Yeterince oyalandım."

"Kahretsin. Reddedeceğini umuyordum, böylece saklambaç oynayabilirdik. Bu konuda oldukça iyiyimdir. Belki o zaman eve kendi ayaklarımızla gideriz."

"Bu sonsuza kadar sürer."

"Ama en azından bu yaratıkların pençeleri arasından kayıp düşerek ölmeyiz."

"Destek için mümkün olan en kötü seçim. En kötüsü." "Evet, haklısın."

"Tamam, kanatlar..." Dehşet ve adrenalin telaşıyla ileri atıldım, daha hızlı nefes alıyordum. "İşte başlıyoruz, kanatlar..." Kollarımı sebepsiz yere iki yana açtım - ne yapacaktım, çırpıp numara mı yapacaktım? Rüzgâr etrafımda savruluyor, arkası açık yarım gömleğimi çekiştiriyor ve bol eşofmanlarımı itiyordu. "Yapabilirim. Oh, kahretsin, bu çok yüksek. Bu çok, çok yüksek."

Aşağıdaki ağaçlara ve kayalara baktım. Sonra tekrar sınırsız mavi gökyüzüne, berrak ve soğuk. Eğer şansımı denemezsem asla uçamayacaktım. Beni yakalamaya hazır dört kişi vardı, üçü gerçek kollara sahipti. Uzun bir düşüş vardı, bu yüzden üzerime çullanmak için bolca zamanları olacaktı.

"Benden birkaç yabancıya çok fazla güvenmemi istiyorlar. Daha yeni tanıştığım adamlara." Parmaklarımı oynattım. Cedric giderek daha küçük daireler çizdi, şimdi bana bakıyordu, hâlâ beni acele ettirmeye çalışmıyordu, biliyordum ama hazırlanıyordu.

Bay Tom da daha yakından çalıştı ve Niamh muhtemelen son çare olarak alçaldı.

Dört kişi. Kanatlarım açılmazsa beni yakalarlar. Yakalayacaklardı. "Aman Tanrım!" Herhangi bir sayım yapma zahmetine girmeden hiçlik. Midem yuvarlandı ve korkudan karıncalanan vücudumda bir adrenalin patlaması daha oldu. Ünlemim elimde olmayan bir çığlığa dönüştü.

Yerçekimi beni emiyor, aşağıya doğru sürüklüyordu. Kalbim küt küt atıyor ve göğsüm hafifliyordu; beynim düştüğümü biliyor ve bu düşünceye bir de *ölüm ekliyordu*.

Reflekslerim devreye girdi ama sadece bedenimin refleksleri, büyüm değil. Cılız, tüysüz kollarım havayı dövüyor, durumu düzeltmek için kesinlikle hiçbir şey yapmıyordu. Ayaklarım sanki akıntıya karşı yüzüyormuşum gibi kendi iradeleriyle tekme atıyordu. Hızım arttı, bedenim bir çuval kaya gibi düştü. Ağzım korkumun sesini çıkarmak için açıldığında, yer - Tanrı'ya şükür hala çok aşağıda - sulu bakışlarımda titreşiyordu.

"Yardım edin," diye bağırdım. İçimden elektrik aktı. Tenimde parladı ve saçlarımda kavrıldı. Canlı bir kabloyu tutmuşum gibi hissettim, akım içimden akarken vücudum gerildi ve bana güç aşıladı. Çekirdeğime kadar indi ve sonra tekrar dışarıya doğru titreşti, bir gök gürültüsü Bay Tom'a ya da etrafımdaki birine yardıma gelmesini emretti.

Ama büyüyü hissetmemiş olmaları ihtimaline karşı... "Yardım edin!"

Etrafıma çılgınca baktım, vücudum havada tembelce dönüyordu, ayaklarım gökyüzüne bakarken başım yere dönüktü, bu pozisyon sadece hızımı arttırıyordu.

"Hayır. Tanrım. Yardım edin! Yakala beni!" Bir nabız daha gönderdim, daha güçlü, daha şiddetli, bir SOS. "*Neden kimse beni yakalamıyor?*"

Küçük bir büyü dalgası Sarmaşık Evi'nden bana ulaştı, mesafe ya da yoldaki birçok nesneden herhangi biri tarafından engellenmedi.

"*Çağırdıklarınız çoktan yola çıktılar. Sizi koruyacaklar.*"

İkinci çağrıdan bahsediyor olmalıydı, çünkü ilk çağrıdaki adamlar buralarda bir yerlerde işlerini yapmıyorlardı. Yere doğru düşüşümde beni korumadıkları kesin.

"Umarım bir sonraki dalga ilkinden daha iyidir," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, hâlâ kollarımı aptal gibi çırpıyor, kanatların filizlenmesini umuyordum. Onları gerçekten kullanabilirdim. "Ve umarım bir süredir yoldadırlar, çünkü zamanım tükeniyor!"

"*Yardım gönderdim.*"

"Zaten yardımcım var! Dört yardımcım var. *Neden hiçbir şey yapmıyorlar?*"

Ivy House artık öğrendiğim tüm küfürleri duyuyordu.

Kanatlar yanımda gümbürdedi. "Tanrı'ya şükür." Sanki sonsuza dek düşecekmişim gibi hissediyordum.

Havada dönmeye devam ettim ve üzerime doğru gelen kayaları gözden kaybettim. Sivri uçlar beni parçalara ayıracaktı.

Morumsu bir beden üzerime çullandı, kolları uzanıyordu. Cedric'in uzattığı eli tutmak için uzandım ama parlak beyaz bir ışık çizgisi

göğsünü yararak ve onu havaya uçurarak.

Çılgılık attım, çılgınca etrafıma bakındım ve bir sonraki an sırtım devasa bir örümcek ağına benzeyen esnek bir şeye çarptı, sadece görebildiğim hiçbir şeye bağlı değildi. Yapışkan malzeme etrafımı sardı ve beni neredeyse tamamen durma noktasına getirdi, ama sonra alt kısım sırtımdan yırtıldı ve beni dışarı attı, önce ayaklarım ve kığım. Yerçekimi açgözlülükle beni kavradı ve tekrar aşağı çekti.

Görüş alanımdan bir ışık huzmesi daha geçti. Bu seferki Niamh'ın yan tarafına çarptı, ışık onun mürekkep siyahı tüyleri tarafından yutuldu. Kanatlarını öfkeyle çırparak saldırıyla savaştı ve bana doğru gelmeye devam etti.

Sağ tarafımdan gelen bir patlama beni sarstı ve bu kez gökkuşağı renkleri ona doğru patlayarak sırtını parçaladı.

"Neler oluyor?" Nefes nefese kalmıştım, düşüyordum ve şimdi uçurumun inanılmaz yüksekliğine şükrediyordum. Eğer bunu Ivy House'da yapsaydık, çoktan çimlerin üzerinde ezilmiş olurum.

Ama bunu Ivy House'da yapmış olsaydık, muhtemelen saldırıya uğramazdık.

Kayalar bana doğru uzandı, otuz metre ve hızla yaklaşıyordu. "Oh hayır. Oh Tanrım, oh hayır."

Koyu tenli Bay Tom elini uzatmış bir şekilde görüş alanıma daldı. Kanatları çılgınca çırpıyordu ve umarım sadece benim hayal gücümdür, ama yankı aşağıdaki kayalara çarpıp geri sekiyormuş gibi geliyordu. Çevresel görüşümü ağaçlar süslüyordu.

"Önce Edgar gitmeliydi. Bekle, kahretsin, şu anda böyle düşünmemeliydim, cennete mi cehenneme mi gideceğime karar verilmeden hemen önce..."

Eli tam bileğime gelmişti ki yakıcı bir ışık kanadını delip geçti. Havada yalpaladı ama durmadı, kemikli parmakları bileğimi sardı.

Dönüp beni kendine çekmeden önce teşekkür etme fırsatı bulamadım.

Çılgılık atmak için ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı. Saçlarım, bir açıyla yukarı doğru fırlatılmadan önce, uçtan uca uzanan bir kayanın kenarına zar zor çarptı.

"Kanatlar," dedim, midem yuvarlanıyor, mesanem salınmakla tehdit ediyordu. "Kanatlar!"

İçimde elektrik çarptı ve onu dışarı ittim, şok dalgaları gökyüzünü doldurdu. Ivy House cevap verdi.

"Neredeyse oldu. Seni yakaladım."

"Kanatlarıma ihtiyacım var!" Ellerimi yumruk yapıp yanlara doğru ittim ve sırtımı esnetmeye başladım; tam o sırada yayımın zirvesine ulaştım ve tekrar düşmeye başladım.

"Hayır!" Kollarımı çırpmaya geri döndüm.

Kulağıma ağır bir *damla damla damla* sesi geldi, neredeyse bir helikopter gibi, ritmik ses çok güçlüydü. Nereden geldiğini göremiyordum.

Kahverengi bir gargoyle -Alek- en sağımda yuvarlanarak uzaklaştı, gökyüzünde bir yuvarlanan ot gibi havada ilerliyordu. Bir ışık akımı ağaçların arasından yükselip bana doğru yöneldi. Yine de çok geç olacaktı. Bana ulaştığında, kayaların üzerinde kırmızı bir posa lekesi olacaktım.

"Hadi, kanatlar," diye yalvardım, halkımdan kimseyi göremiyordum. Etrafıma doğru düzgün bakamıyor, on metre altımdaki benekli gri kayadan başımı kaldıramıyordum. Beş.

Gözlerimi kısıtım, kanatlarımda çalışmasını istedim, muhtemelen çalışmayacaklarını biliyordum, ritmik *throp-throp-throp* dünyamı dolduruyordu.

S Uzun kollar etrafımı sarmıştı, çelikten bantlar beni geniş, ağır kaslı bir göğse hapsediyordu, hafif bir parlaklığa sahip bazalt grisi deri, renk muhteşemdi, bunu görmek için hayatta olduğum gerçeği daha da . Devasa, ağır kanatlar etrafımızdaki havayı güçlü ve kudretli bir şekilde tıngırdatıyordu. Hızlandılar,

Bizi inanılmaz bir hızla havaya kaldırdı.

Ağaçların arasından bir ışık huzmesi bize doğru fırladı. Gargoyle eğildi ve döndü, manevrasıyla başımı döndürdü, öyle ki dünya etrafımızda dönüyor gibiydi. Kanatlarıyla havayı döverek doğruldu ve görünüşe göre korkusuzca ağaçların arasına gizlenmiş saldırganla yüzleşmek için döndü.

Çok korkmuştum. Eğer o ışık fermuarlarından biri ona çarparsa, benim için kayalıklara geri dönmek demekti.

"Git, git, en azından daha yükseğe çık," dedim, büyüm etrafımızı dövüyordu, kesinlikle hiçbir işe yaramıyordu.

O inanılmaz kanatlar, şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha güçlü, genişlikleri inanılmazdı, görünüşte minimum çabayla göz açıp kapayıncaya kadar bizi yerden yüz fit yukarı kaldırdı. İşte o zaman diğerlerini fark ettim.

Gargoyleler etrafından akıyordu, bazıları büyük ve güçlü, bazıları daha küçük ve inanılmaz derecede hızlı, derileri her renk ve tonda. İçlerinden biri yirmi adım ötede durdu, rengi genel olarak koyu griydi ama çeşitli yerlerinde bronzluk vardı ve bize baktı.

Beni tutan kollardan biri sıyrıldı.

"Oh hayır. Hayır, hayır!" Etrafımda dönmeye ve boynunu yakalamaya çalıştım. Bunun Ivy House tarafından gönderilen bir koruyucu olduğunu düşünmüştüm ama yanılıyor olsam bile umurumda değildi; ayaklarımız yere basana kadar canımı dişime takacaktım. Yine de tek kolu beni sıkıca tuttu, hiç boş vermedi.

Diğer eliyle ışık fermuarının çıktığı ağaçları işaret etti. Gargoyleler havalandı, o noktaya doğru uçtular, havada hızlı ve etkiliydiler.

Mavi gökyüzünde yaylanan ışık huzmeleri onları karşıladı, düşman yaklaşan saldırıyı gördü ve ona karşı savunma yaptı. Gargoyleler eğilip dönerek büyülü saldırıyı kıl payı atlattı. Beni tutan kişi daha da yükseğe itti, zarar görmeyecek şekilde yükseldi.

Ağaçlara ilk ulaşan neon-pembe bir gargoyle oldu; omzundan geçen bir patlama kanadını delip geçti. Kanatlarını iyice sıktı ve gölgelikten içeri daldı.

Morumsu teni dikkatimi çekti - gövdesinde pürüzlü bir yara vardı ve pantolonu yarıya kadar yırtılmıştı. Önümüzde durdu, onu su üstünde tutmak için kanatlarının beni tutan gargoyle'dan daha hızlı pompalanması gerekiyordu.

"Yardım edin," dedim daha ne diyeceğimi düşünmeden.

Ivy House'un büyülü iletişimi zihnimde yankılandı. "*Yardıma geldin.*"

"Boş ver." Niamh'ın alicorn bedeni düşmanın bulunduğu yerin yakınındaki ağaçların gölgesinden siyah kanatları üzerinde yükselirken, kristal boynuzu ve toynakları sönmekte olan ışığı yakalarken Cedric'e el salladım. Yükselmek için verdiği mücadele açıktı, bir kanadı parçalanmıştı ve arka bacağından bir şeyler damlıyordu. Kan olmalı.

Aynı bölgeden çift renkli bir gargoyle yükseldi. Elinden bir adam sarkıyordu, ayak bileğinden tutulmuştu, vücudu gevşekti. Uzun bir pelerin aşağı doğru sallanıyordu, kanatları değil giysileri vardı. Etrafında başka gargoyleler de yükseldi, üçü de sarkan bir kişiyi taşıyordu.

Niamh, havada kalmak için gösterdiği çabayla bize ulaştı, kırmızı gözleri beni tutan gargoyle bakıyordu.

"Sorun yok," diye bağırdım etrafımızda zonklayan kanatların arasından. "Onu Ivy House gönderdi. Diğerleri nerede? Alek ve Bay Tom?"

Kişnedi ve başını savurdu. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

Ona mahremiyet sağlamak için koyduğum bloğu kaldırdım ve bir acı, hayal kırıklığı ve sabırsızlık dalgası onun büyülü bağlantısı aracılığıyla beni patlattı. Eve gitmek istiyordu. Hemen şimdi.

Yeterince adil.

Gargoyle kurtarıcım diğer kolunu daha da sıkmak için etrafıma sararken, Edgar (belli ki güvende ama endişeli) ve Bay Tom'u (acı içinde kıvranıyor) kontrol etmek için diğer blokları sıyırdım. Orada

Ivy House büyüüne sahip olmayan Alek'i okumamın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden onu normal ve çok daha zor bir yoldan bulmam gerekecekti.

"Bay Tom orada." Aşağı ve sola doğru işaret ettim, büyüü bağlantımız sayesinde onu hissediyordum. "Acele et, yaralı. Niamh, sen eve geri dön. Bu adamlar belli ki tehlikeyi kontrol altına almışlar."

Olduğu yerde kaldı, şimdi sinirliydi, parlayan kırmızı bakışları suçlayıcıydı. Neyse ki düşüncelerini değil, sadece duygularını anlayabiliyordum; bana taktığı isimlerden hoşlanacağımdan şüpheliydim.

"Tamam, kal. Hey-" Tekrar işaret etmeden önce ortama dolanan büyük kolu okşadım. "Lütfen bana yardım edin. Bay Tom'a ulaşmamız gerek. Cedric!" Beni izliyor olmasına rağmen ona el salladım, on adım ötede olduğu yerde uçuyordu. "Git Edgar'ı getir." Ona yukarı doğru işaret ettim. "Seninle Ivy House'da buluşuruz. Ben dönene kadar *orada kal*."

Ama o hareket etmedi, başka kimse de etmedi. Diğer gargoyller toplanmıştı, dördü günün gevşek avlarını tutuyordu, bir dizi uçan yaratık gökyüzünde neredeyse hareketsizdi.

Ivy House'un sözleri kafatasımın içinde gürledi. "*Liderlik etmelisin, yoksa liderlik edilirsin*."

Dişlerimi sıktım. Büyüü yaratıklardan oluşan bir orduyu yönetme konusunda hiç tecrübem yoktu...

Yoksa ben mi?

İki yıl boyunca Okul Aile Birliği başkanlığı yaptım, sınıflarda veli yardımcılığı yaptım, izcilikte sarhoş bir babanın yerini almak zorunda kaldım ve ailemi zor zamanlardan geçirdim. Sıkılmış, pasif agresif annelerle, kendini beğenmiş okul personeliyle, çılgın çocuklarla ve daha iyisini yapabileceğini düşünen ama elini taşın altına koymak istemeyen bir grup mansplaining babayla başa çıkabiliyorsam, bir grup huysuz, inatçı gargoyleyle de başa çıkabilirdim.

Sinirlerimi çelikleştirdim ve şok edici bir büyü patlamasıyla onları gökyüzünde salladım.

"Cedric, *git Edgar'ı getir*," diye homurdandım, alçak sesle, sertçe ve beni dinlemezse acı çektireceğime söz vererek. Bu aslında üçe kadar saymanın yetişkinlerdeki karşılığıydı. Umarım tüm o gürültü patırtı arasında beni duyabiliyordur. Büyük kanatlar gürültülüdür. Demek istediğimi vurgulamak için büyümü kullanarak onu yukarı doğru fırlattım, onu itmekle aynı prensip, sadece belirli bir yöne doğru.

Ona kızgın bir demir saplamışım gibi çırpınarak havalandı.

"Koca adam. Hey." Kolumu tekrar sıvazladım ve Bay Tom'u işaret ettim.
"Acele edin. Yaralandı. *Hemen*."

Onu teşvik etmeye odaklandım, kıcına bir şaplak atar gibi. Daha önce hissettiğim elektrik, ne yazık ki kanatlarla sonuçlanmayan büyü dalgası, vücudumda tekrar yuvarlandı ve derimin üzerinde sıçradı. Sarsıldı, kolları kasıldı ve beni nefesimi kesecek kadar sıkı.

Doğru. Muhtemelen yanlış sihirli numara-

Ama sonra kanatları gökyüzüne çarptı, bizi ileriye taşıdı, bekleyen insanların ayırdı. Göğsümüz yeri gösterene kadar bizi eğdi, vücutlarımız hizalandı, böylece kanatları sırtımda bir yelken kanat gibi durdu. Bir anda kanatları içe doğru kıvrıldı ve hızlı bir dalışla hız kazanarak öne doğru eğildik.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," dedim sıkılmış dişlerimin , tırnaklarım onun kaba çirkin derisini kazıyor, midem ağzımdan boşalmaya çalışıyordu.

Uçmak sadece kanat çırpılmaktan ibaret değildi. Uçmak manevra yapmak, dalmak ve gökyüzünde güvenle yuvarlanmaktı. bir şeye hazırlıklı olduğumu düşünerek ne içiyordum ben? Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Kanopi görüş alanımda sallanıyor, sanki tekrar düşüyormuşum gibi hızla üzerimize geliyordu. Buna dayanamayarak gözlerimi kapattım ve rotamızdan sapmamak için Bay Tom'un yönünü işaret ettim. Kanatlarının şaklaması beni şaşırttı ve daraltan kollarına karşı sarsıldım, bir çığlık serbest kaldı. Ağaç tepelerinin hemen üzerinde süzülürken gözlerimi kırptıştırarak açtım. Yavaşça, kontrolü mükemmel bir şekilde, kanatları dalların hemen üzerinde çırpınana kadar dallara doğru alçaldı.

"*Tu-rrn*." Kollarını biraz gevşetti ve sonra tutuşunu değiştirerek beni kucaklamasının içinde dönmeye ikna etti. Ön tarafım kalın göğsüne, çirkin derisi sert ve biraz kaşıncı bir şekilde bastırıldığında kolları tekrar sıkılaştı.

Başımı çenesinin altına doğru itmeden önce sol kolumu, sonra da sağ kolumu kendine doğru çekti ve beni iri bedenine doğru kıvrılmaya zorladı. Bunu yaptıktan sonra her şey çok hızlı oldu. Bir kolu beni sıkmaya devam etti ve kanatları içe doğru kırıldı. Bir taş gibi düştük.

"Oh sh-"

Serbest kalan kolu uzanıp bir dalı yakaladı ve bizi sarsarak durdurdu.

Çatlak.

Dal ağırlığın altında kırıldı.

İnanılmaz derecede hızlıydı, bıraktı ve bir başkasını yakaladı, bizi tekrar yavaşlattı. İlk dal düşmeye devam etti, doğrudan bize doğru yöneldi, ama o öne doğru eğildi, etrafımda kıvrıldı ve dal başım yerine omzuna çarptı.

Güçlü dalı bıraktı ve bir başkasını, sonra bir başkasını yakaladı, bir kanadı yanlarımızda yarı kıvrılmıştı, beni yeşilliklerden korurken, beni koruyucu kucağında tuttu.

Yere yaklaşırken son dalı da bıraktı, kanatları tekrar arkasına geçti ve boştaki eliyle bana sıkıca sarıldı. Ayakları yere çarptı ve çarpmanın etkisiyle eğildi, tutuşunu gevşetti ve sonra vücudumu salladı, böylece sarsıntıyı neredeyse hiç hissetmedim.

Kıçım yere çarptı ve tek yapabildiğim yüzüne bakmak oldu; gözleri doğal olmayan bir şekilde şişmiş, çenesi öne doğru itilmiş ve iri dişleri kösele dudaklarının üzerinde çıkıntı yapmıştı. O anda, güzelliğın neden canavara aşık olduğunu çok iyi anlayabiliyordum. Böyle zamanlarda mesele dış görünüş değildi; mesele sadece hayatınızı kurtarmakla kalmayıp, bunu yaparken sizi mükemmel durumda tutmaya çalışan yaratığı takdir etmektir.

"Teşekkürler," dedim ve kolumu alnıma sildim.

Etrafımızdaki dallar kırıldı ve yapraklar titreyerek yere düştü. Niamh'ın ardından diğeri gargoyeller de yaprak ve dallardan oluşan bir fırtınanın içinde yere indiler.

Ayağı fırladım ve etrafıma bakındım, Bay Tom'un yirmi metre kadar ötede olduğunu hissettim. Bir kanadı bir damar boyunca yırtılmış ve diğeri kanadı vücuduna sıkıca kenetlenmiş, yüzlerce dikenle gömülmüş, dikenli çalılardan arasında yatıyordu. Göğsünde sivri bir kesik vardı ve alnından kan sızıyordu.

"Bay Tom?" Çalılıkların hemen dışında durdum ve etrafıma bakındım, kollarımı insanların gerçekten soğuk suya girmeye hazırlanırken yaptıkları gibi kaldırdım.

Homurdandı, gargoyellerin ağız ve dişleri konuşmaya pek elverişli değildi.

"Hareket edebilir misiniz, Bay Tom? Ne yapacağız?"

"İşte, Earl..." Niamh doğum günü kıyafetiyle geldi, her adımda yüzünü buruşturuyordu ama belli ki pes edip topallamaya hazır değildi. Bacağının süt gibi derisinden kalın kıpkırmızı damlalar akıyordu. "Ya taşa dönüş ki iyileşebilesin ya da insana dönüş ki neyin var görebilelim."

"Kanadı yırtılmış, sorunu bu," dedim, dikenli çalılıkların ortasında bir yol ararken. "Bir-"

"Evet, bir miktar hasar var ama iyileşmesini tehlikeye atacak bir şey olup olmadığını bilmemiz gerekiyor."

Bay Tom katı formuna geçerken kanyonda hareket eden kayalar gibi bir ses dikkatimi çekti. Ne istediğimi düşündüğümünden emin oldum -bir *erkeğe dönüşmek ve iyi olmak*- böylece onu oradan çıkarabilirdik. Bu da gargoylelerin bir başka tuhaflığıydı. Taş formundayken, bir şey yapmaları istendiğinde daha çabuk uyanırlardı. Umarım Cedric'in Edgar'la başı derde girmemiştir ama hâlâ bulmamız gereken Alek vardı.

Bay Tom bunu yaparken, ben de arkamı dönüp, zaten geniş ve iri olan omuzlarına bir buçuk metre yükseklik ekleyen devasa bazalt grisi çirkin yaratığa baktım. Her bir kanadının tepesinden hınzır bir pençe çıkıyordu ve her bir damarın ucunda, kanatlar içeri çekildiğinde kösele malzemenin toplandığı yerde bir pençe ile birleşiyordu. Kalın kolları yanlarından gevşekçe sarkıyor, tek bir hamlede boğazımı parçalayabilecek büyük, pençeli ellerle son buluyordu.

Muhteşemdi, devasa ve heybetliydi, hesaba katılması gereken bariz bir güçtü.

Ve benim bir şekilde ona liderlik etmem gerekiyordu. Neredeyse gülüyordum.

Onu buraya sen getirdin Jacinta, diye hatırlattım kendime. Onu sen çağırdın ve Bay Tom'u kurtarmak istemediğinde onu inmeye zorladın. Onu buraya sen getirdin, bu da onu yönetebileceğin anlamına geliyor - sadece güvene ihtiyacın var.

Soğuktan korunmak için büyülerimi etrafıma sardım ve etrafındaki gerçekten görmeden inceledim. Bu bir oyalama taktiği idi ve filmlerde gerçekten iyi görünen bir şeydi.

"Bütün adamlarını aldın mı?" Bazalt gargoyle'a sordum. "Hiç kayıp verdin mi?"

"Hayır," diye homurdandı, konuşması Bay Tom'un genellikle gargoyle formunda yapabildiğinden biraz daha açıktı.

"Peki, tamam. Bir tane var, çoğunuzdan biraz daha küçük, kayıp. Kahverengi formda. Nerede olabileceği hakkında bir fikrim yok. Ağaçların üzerinden uçup bakmaları için birkaç kişi gönderin."

"O kayıp gargoyle ortama karışmaya çalışacaktır. Yaralıysa görünmek istemeyecektir," dedi Niamh, elleri kalçalarında, bacağı serbestçe kanıyordu. "Bunların dost olduğunu bilmeyecektir."

Baş çirkin homurdandı ve bu bir onaylama gibiydi.

"Kahretsin," dedim ağaçların arasından dışarı bakarak. "Onu bırakamayız."

"Ah, tabii, harika olacak," dedi Niamh. "İyileşecek ve geri gelecek ya da iyileşmeyecek ve geri gelmeyecek."

Büyük gargoyle bir onaylama daha homurdandı.

"Bu..." Ona başımı salladım. Büyülü insanlar, ölmüş askerlere büyülmeyen meslektaşlarından çok farklı bir gözle bakarlardı.

Daha bu fikir kafamda şekillenmeden bir sihir dalgası havayı sarstı. Herkesi eve götürme ihtiyacını anlayan bir adam *vardı*. Ondan düşmüş bir adamı avlamasını istesem gözünü kırpmayacak bir adam.

Austin, yardıma ihtiyacım var. Lütfen gel.

İsteğin Ivy House'dan değil de benden geldiğini anlamasını umuyordum. Bunu düşündükçe, onun yardım etmek için mükemmel kişi olduğunu daha iyi anladım. Gargoyleler şekil değiştirenler gibi koku alamazdı. Avlanamaz ya da iz süremezlerdi. Yerde iyi değillerdi, Austin gibi.

"Evet, bayan, işte . Beni mi istediniz?"

Bay Tom'un yüzünü görmek için çalılıklara geri döndüm. Kıpırdamadan yatıyor, sürünmek için hiçbir hareket yapmıyordu.

"Bay Tom, iyi misiniz?"

Austin'e bir nabız daha gönderdim, yanıt verip vermediğini görmek için bağlantımızdaki bloğu aşağı çektim. Bulunduğu yer hemen dikkatimi çekti; bana doğru geliyordu ve hızla ilerliyordu, muhtemelen bulunduğum yerle kasaba arasındaki yolun yarısındaydı. Bir şekilde başımın belada olduğunu biliyordu ve çağırımı almadan önce gitmişti.

İçimden bir rahatlama geçti. "Tamam, güzel." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Austin yolda. Alek'i bulacak."

Niamh, "O çocuk savaşın içine etti," dedi. "Tabii, Cedric o büyüü yapan düşmana nişan aldığında yoluna çıktı. Bana sorarsan, delikanlı için büyük bir ders kaçırıyorsun. Yardımcı olmadığında ne olur? Ölüme terk edilirsin ve bu senin için yeterince iyi olur."

"Pek takım oyuncusu sayılmazsın o zaman, değil mi?" Bay Tom çalılıkların arasından, kelimeleri biraz geveleyerek ve sahte İrlandalı kazası son derece korkunç ve bu yüzden de komik bir şekilde konuştu.

Niamh bir nefes verdi ve uzaklaştı. "Zayıf halkaların ölmesine izin vermekten bahsetmişken..."

"Bay Tom, oradan çıkabilir misiniz? İyileşecek misiniz?" Durakladım, sonra ekledim, "Diğer halinizle sürünerek çıkamaz mısınız?"

"Hayır, bayan, ben iyiyim. Mücadeleye geri dönmeden önce biraz mola vermiştim. Burası inmek için çok rahat bir yer göründü. Biraz dürtüyor ama şiltelerimin altındaki bezelye gibi değil, değil mi?"

"Eşek," diye mırıldandı Niamh. "Belli ki kafasını kırmış. Eve taşınması gerekecek."

"Hayır, sorun olmak istemiyorum."

"Birini gönderip bir kamyon getirtsek ve onu şekilde eve götürsek?" Ben sordum.

"Diğerlerinden biri onu taşıyabilir," diye cevap verdi Niamh. "Dikkat edin, önce birinin onu sürüklemesi gerekecek. Üstünden uçup onu dışarı çıkarmak için yeterli yer yok."

"Kendilerini izin vermeyeceğim. O benim sorumluluğumda. Yapacağım," dedim iç çekerek.

Metal bir kıyafet getirmemek için onca gün arasında. "Tamam, Bay Tom, içeri gelip sizi alacağım, tamam mı? Gelip sizi alacağım. elini tutup seni dışarı sürükleyeceğim. Bu hiç hoş olmayacak." Sesimi bir mırıltıya indirdim. "İkimiz için de."

Etrafta dolaştıktan ve çalılıkların bir tarafında küçük bir aralık bulduktan sonra kendimi çelikleştirdim ve dalları kenara iterek içeri girebilmem için yer açtım. Artan iyileşme hızım göz önüne alındığında, bu sadece acı verici olacaktı. Buna biraz tahammül edip onu dışarı sürükledim ve işim bitti.

"Hayır." Büyük gargoye öne doğru bir adım attı, kanatları biraz daha açıldı ve uçları yere değdi. "Ben. *Git*."

"değil, gerçekten. Sadece-"

"Hayır." Elini nazıkçe omzuma koydu, sıcaklık tüylerimi diken diken etti. "Ben. *Git*." Dokunuşunun baskısı geri adım atmama, yoldan çekilmeme neden oldu. "Ben."

Derisi benimkinden daha kaba olduğu ve sert ve saçma sapan görünmediği için tartışmayı bıraktım. Böğürtlenler beni incittiği kadar onu incitmemeliydi.

Planladığım gibi diken karmaşasına nazıkçe girmedi. Dikenler kollarını sıyrarak ve ayaklarının altında ezilerek içeri girdi. Derisi boyunca kırmızı çizgiler açıldı, kan hızla aktı ve aşağı damladı.

Başını yana çevirdi ve uzandı. Kolu büküldü ve sonra dönüp zavallı Bay Tom'u arkasından sürükleyerek dışarı çıktı.

"Brillo pediyle peeling yapmak kadar eğlenceli değil," dedi Bay Tom, kanatları tutuşmuş ve yarılan kanadı arkasında bir kan izi bırakmıştı.

Büyük çirkin adam Bay Tom'u yere bıraktı, kötü bir şekilde yırtılmış kanadına baktı, homurdandı ve adamlarının önündeki yerine geri döndü.

"Ah." Bay Tom ayağa kalkmaya zahmet etmedi. "Bu çoğunlukla tatsızdı."

Bağlantıya bir kez daha baktım ve Austin'in neredeyse burada olduğunu gördüm. Alek'i bulur bulmaz hepimiz geri dönebilirdik. Bıkmak üzereydim. Dünyanın en kötü uçuş dersi. Keşke havlu atabilseydim. Ve şimdi elimizde başka bir sorun vardı - saldırı ve bu büyücülerin nerede olacağını nasıl bildikleri.

Birdenbire bitkin düşmüştüm, içimde gelecekle ilgili endişelenecek bir şey yoktu. O konuya sonra geleceğim.

"Bay Tom, taşa dönüşün ki iyileşmeye başlayabilesiniz. Onu taşımak için kim gönüllü olur?" Gargoylelarla yüzleşirken kaşlarımı kaldırdım. "O Ivy House'un bekçisi, ben de sahibesiyim. Gerçekten mi? Hiçbiriniz onu taşıma şerefine nail olmak istemiyor musunuz?"

Parlak pembe çirkin adam bir adım öne çıktı, göğsü elektrik mavisi bir parlaklıkla parlıyordu. Disko renklerinde olduklarını biliyordum. Oldukça hoşuma gitti.

"Teşekkür ." Bay Tom'u ayağımla dürttüm. ", üstünü değiştir. Acele edin."

"Elbette hanımefendi. Enerjiyi daha yeni topluyorum. Kolay değil, sizi temin ederim. Kendimi yutulmuş ve o zamandan beri diğer taraftan çıkarılmaya çalışılan bir sakız gibi hissediyorum."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Harika bir görüntü değildi ama doğru görünüyordu.

Birkaç dakika sonra pembe gargoyl Bay Tom'un taş versiyonuyla birlikte havalandı, ağırlık onu hiç etkilememiş gibi görünüyordu. Muhtemelen hayatta olan ama belki de ölmüş olan saldırganlarımızı taşıyan gargoyleler de onunla birlikte gittiler. Sadece yaralanmamış olanlar geride kaldı.

Gargoyleler yerlerinde dururken, "Arkadaşımı beklemek için fazla vaktimiz yok," dedim. Sabırsız görünmüyorlardı ama zaten yüz ifadeleri de yoktu.

Bir an sonra, ağaçların arasından gelen bir şeyin yumuşak hışırtısını duydum, beklediğimin yaklaşık yarısı büyüklüğünde bir şeydi. Bağlantım bunun Austin olduğunu söyledi ve bir an sonra donuk yeşil yaprakların arasından çıktı, vahşi doğadaki herhangi bir yaratıktan daha büyük, devasa bir kutup ayısıydı. Dört ayak üzerinde duruyordu, omzu neredeyse başımın tepesine ulaşacak kadar uzundu. Kafası keskin dişlerle doluydu ve pençelerinin her biri bir insanı tek bir hamlede parçalayabilirdi. Arka ayakları üzerinde durduğunda, gerçekten sizin tarafınızda olmasını umuyordunuz.

Başını eğmiş, boğazında derin bir hırıltıyla grubumuza doğru yavaşça ilerliyordu. Odak noktası, devasa yırtıcıyı aniden aramızda gören, hızla dönüp kanatlarını çırpıp, birindeki pençesi bir ağaç gövdesini geçerken kabuğu yırtan ve diğeri çalılardan oluşan bir duvarı delen bazalt grisi gargoyle idi. Yine de manevra yapacak alanı yoktu. Eğer ortada bir kavga varsa, Austin bunun üstesinden gelmek için çok daha donanımlıydı. Gargoyles'in elleri pençelerini ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalktığında ve ağzı uzun köpek dişlerini gösterecek şekilde açıldığında, bunun onu durdurmasına izin vermeyeceği açıktı.

"Dur, dur, dur." Hayatta kalma içgüdülerim bana oradan çıkmamı söylese de ellerim havada, aralarından koşarak geçtim. "Hop, hop. Dost ateşi. Austin, bu gargoyle ve adamları hayatımı kurtardı. Beni kelimenin tam anlamıyla havadan kopardı. Bize büyü yapan birini indirdiler. Aslında dört kişi. Tehdit ortadan kalktı. Şimdi ihtiyacımız olan şey düşenlerden birini bulmak. Alek, Alek'i hatırladın mı? Düştü ve Ivy House'un bir parçası olmadığı için onu nerede bulacağımı bilmiyorum."

Austin'in zeki mavi gözleri müthiş canavar formunun içinden bana bakıyordu. Başını hafifçe sallayarak tekrar büyük gargoyle'a baktı, bu bakış en cesur olanı bile tedirgin etmeye yeterdi. Gargoyle yine de yerinde durdu, kasları hala alevlenmiş ve kanatları tamamen açılmıştı.

Austin oflayıp puflayarak bir adım attı ve kendini savunmasız bırakarak karnının üstüne düştü, böylece bana ve gargoyleleri kontrol etme yeteneğime inanılmaz derecede güvendiğini göstermiş oldu. Koştum ve sırtına atladım, tam olarak yukarı çıkamadım ve çırpındım. Büyük pençesiyle arkama uzandı ve beni yolun geri kalanına itti.

"Teşekkürler." Dört ayak üzerine kalkarken, üstü kaba, içi bebek yumuşaklığındaki kürküne uzandım. "Yüzümü dallara çarpmamaya çalış. Henüz tekrar uçmak istemiyorum. Bir süreliğine bu kadar yeter." I

diğerlerine döndü. "Bizi havada takip edin. Hareket etmeyi bıraktığımızda, biriniz aşağı inip Alek'i alabilir, tamam mı? Niamh, evine git. Yeterince korumam var. Kan kaybından ölmene gerek yok."

"Ben-"

"Evine git. Bizi sadece ." Hiçbir tartışmaya girmeden ona baktım.

"Adil oyun sana," diye mırıldandı. "Barda görüşürüz. Bir içkiye ihtiyacım var."

"Git, Lassie, git! Timmy'yi bul!" Ani hız patlaması karşısında sırtıtarak bize yol gösterdim. En azından üstünden düşersem yere çakılmayacaktım.

Alek'i bulduktan sonra, beni kimin yakalamak ya da öldürmek istediğini öğrenebilirdik.

Niamh Sarmaşık Evi'nde bekliyordu, bacağı deli gibi çarpıyordu ve Earl taştan formuyla yanında kambur duruyordu. Onu çok ve saksı bitkileriyle süsleyerek onu rahatlattı. İyileşme sersemliğinden çıktığında ya da Jessie onu arayıp bir şeye ihtiyacı olduğunu söylediğinde her şeyi silkeleyip büyük bir dağınıklık yaratıyor ve sonra da bunu takıntı haline getiriyordu.

Küçük şeylerdi.

Çok kibar gargoylelerden oluşan ev sahibi, evin diğer birkaç oturma odasında çoğunlukla sessiz bir şekilde bekliyordu. Türleri pek konuşmazdı. Earl nerede yanlış yapmıştı?

O ekip saldıran büyücüleri fazla zorlanmadan alt etmişti, bu da iyi haberdi. Kötü haber ise, o büyücülerin Alek'i etkisiz hale getirilmeden önce yakalamış olmalarıydı. Alek başaramamıştı. Jessie gargoyle'lardan birinin cesedi güvenli bir şekilde Ivy House'a götürmesi için ısrar etmişti. Austin'le birlikte eve gitmek istemişti. O an için gökyüzünde yeterince zaman geçirmişti.

"Gideli uzun zaman oldu." Ürkütücü bir vampir gibi köşede duran Edgar, bir yandan büyükbabasının saatine bakarken yandan da nedense duvara vuruyordu. "Buraya geri döneceklerinden emin miyiz? Belki bara gitmişlerdir. Ya da Austin Steele'in kulübesine."

"Hiç umut yok. Austin Steele adamına iyice baktı ama hakimiyetini gösterme şansı bulamadı. Onu ölçüp biçmek için bir şans daha isteyecektir." Parmaklarını dikleştirerek iri yarı, bazalt grisi çirkin adamın anısını canlandırdı. Daha büyük, daha sert ve daha gelişmiş uçucular görmüştü ama bu mevcut durum için gayet iyiydi. Kontrol etmesi çok zor olmamalıydı.

ya da. Eğer Jessie için fazla kabadayı olursa Austin Steele'in onunla başa çıkabileceğinden Niamh'ın hiç şüphesi yoktu. Vahşi şekil değiştirenin alt edemeyeceği biriyle henüz karşılaşmamıştı. Karşılaştığı güne de pişman olmuştu. "Gergin birkaç dakikaydı. Kaçırdın."

"Büyük bir gargoyle'in altında inanılmaz yükseklikte çok uzun bir süre sallanmaktan daha gergin olamazdı."

"Ah, sızlanmayı kes. Eğer Austin Steele Jessie'nin gerçekten tehlikede olduğunu düşünseydi, bu gerginlik daha da artardı-"

"Yapmadığına emin misin? Gargoyle alpha'yı çok yüksek bir uçurumdan gördüm. Diğerlerine kıyasla devasa görünüyordu."

"Hepsi orada duruyordu, Jessie kenara çekilmişti. Eğer Austin Steele onların bir tehdit olduğunu düşünseydi, arkadan yaklaşır ve en sondaki en iri olana saldırarak hepsinin arasından geçerdi. Aksi takdirde o iri olanla boğuşurken diğerleri üzerine yığılırdı. Gerçekten Edgar, nasıl bu kadar uzun süre dayanabildin?"

"Çoğunlukla deliklerde ve gölgelerde saklanıyorum. İnsanlar beni kolayca unutuyor gibi görünüyor..."

Burnunu kaşıdı, sonra Earl'ün kafasına vurdu. Sessiz olması güzeldi, ama ona bira ve atıştırma ikram etmesi de güzeldi. Gerçi kendine gelip de Earl'ün halının her tarafını kanattığını, üstelik karanfiller ve saksı bitkileriyle ilgili bir numara yaptığını fark ettiğinde, muhtemelen bir soğuma dönemine ihtiyacı olacaktı.

Uzanıp bacağındaki yarayı kontrol etti, kötü bir durumdu. Ona vuran büyücü, iyileşmeye dirençli bir tür büyüyle saldırmıştı. Eve dönene kadar bacağı dışarı sızmıştı. Neyse ki, araziye iner inmez Ivy House onu hemen tedavi etmişti. Hâlâ biber yarışmasından çıkmış bir Teksaslı'nın kış deliği gibi acıyordu ama kan akması durmuştu. İyileşecekti.

İyileşirdi ve kin tutardı.

Birisi o palyaçoları peşlerinden göndermişti ve o kişi yavaşça ve acı çekerek ölecekti. Bundan emin olacaktı.

"Austin Steele'in onların bir tehdit olmadığını bildiğini söylediğimde bana inanabilirsiniz. Yine de kendini o koca çirkin yaratığın üzerine atacağını düşündüm. İstiyordu, bunu görebiliyordum. O gargoyle'a güzel bir tokat atmak istedi," dedi sırtarak. Tüyleri ürperdi. Tüm bu düşmanlık güzel bir ikram olmuştu. Ne yazık ki yarasının acısı adrenalin patlamasını engellemişti.

"Tehdit olmadığını biliyorsa bunu neden yapsın?"

Niamh yine Earl'ün kafasına vurdu. Gerçekten bira istiyordu. Ya da bisküvili bir fincan çay. Etrafta eli boş oturmaktan nefret ederdi. Bu doğru değildi.

"Çünkü onlar iki alfa, işte bu yüzden." Sırıttı. "İkisi de büyük bir bölgeyi gözlerini kırpmadan idare edebilecek iki alfa ve burası çok küçük bir kasaba."

"Evet, bu bir sorun. Austin Steele rekabeti sevmez." "Endişelendiği şey rekabet değil, itaatsizlik. Ve bu

Diğer adam birinin ona boyun eğdirmeye çalışmasından hoşlanmayacaktır, özellikle de gerçek alfa unvanına sahip olmayan birinin." Ellerini birbirine sürttü. "Ben de Jessie gelmeden önce emekli olmak istiyordum."

"Jessie'nin yaklaştığını hissettiği tehlike bu."

"Öyle olmalı. Bu ikisi birlikte bela olacak, sözümü unutma. Jessie'miz çok zeki. Duygusal olarak çok uyumlu. Muhtemelen anne olduğu içindir. Anneler normal insanların hissetmediği şeyleri hissederler. Eğer bir halı köpekbalığına bakmak zorunda olmasaydım, sırf ekstra güçlere sahip olmak için bir bebek sahibi olurum."

"Tam olarak güç olduklarını bilmiyorum..."

"Sizinle ve Bay Tom'la uğraşmak için biraz daha fazla sabır kesinlikle bir güç olarak sayılabilir..."

"Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum."

Bir varlık Ivy House'un düzlemini kesintiye uğrattı ve hemen Jessie ve Austin Steele'in hissine dönüştü.

Niamh sandalyesinden kalkarken yüzünü buruşturarak, "Şeytandan söz edersen şeytan ortaya çıkar," diye mırıldandı. "Hadi Edgar, gidip havai fişekleri izleyelim."

Jessie yaklaşırken ön kapı açıldı, Ivy House hanımını evinde karşıladı. Saçları başının etrafında bulanık bir hale oluşturmuş ve yorgun gözleri sarkmıştı. Kirli bir leke pembe tenini karartmış, dağınık giysileri muhtemelen fark ettiğinden biraz daha fazla yan göğsünü ortaya çıkarmıştı.

Niamh'ı gördüğünde "Selam," dedi. Boş ön girişe bakarak ekledi: "Herkes nerede? Cedric nerede?"

Jessie evdeki herkesi hissedebilme yeteneğine sahipti ama belli ki uğraşamayacak kadar yorgundu.

"Oturma odalarından birinde. Hangisini seçtiklerine dair herhangi bir yorumda bulunmadım." Niamh arkasından Edgar'a baktı ve onun yabancılara daha fazla dikkat edip etmediğini merak etti.

Omuz silkti. "Göz korkutuyorlar. Ortalıkta görünmemem gerektiğini düşündüm." Niamh başını sallayarak, "Evi mükemmel korudun Edgar, evet," dedi.

geri döndü. "Sen etraftayken her şey yolunda."

"Cesedi ne yaptınız?" Jessie sessizce sordu. Austin Steele onun arkasında durmuş, sert gözlerle evin derinliklerine bakıyordu. "Alek'in cesedi mi?"

"Ah, şu." Tekrar Edgar'a baktı. Cenaze defin işleri onun bölümüydü.

Edgar parmaklarını birbirine dolayarak, "Onu yakma fırınına atmanın en iyisi olacağını düşündüm," diye cevap verdi. "Eğer bir gün birisi Ivy House'un arazisini kazarsa, doğaüstü bir ceset bulmalarını istemeyiz. Bu soru işaretlerine yol açar."

Jessie'nin alnında bir kırılganlık oluştu. "Nasıl bilebilirler ki? Kanatlar mı? Çünkü, demek istediğim... birkaç ay önce o savaştan sonra bir ton doğaüstü ceset gömdük..."

Edgar biraz öne eğildi, kaşları saç çizgisine doğru kalktı. "Ah, evet. Onları unutmuşum. Şey..." Tereddüt etti, belli ki bezelye büyüklüğündeki zekâsıyla daha inandırıcı başka bir bahane arıyordu.

Niamh onu bu dertten kurtardı. "Tembelleşti ve gargoyllerden mezar kazmalarını istemeye korktu." Elinin tersiyle itti.

"Evet. Bu işin yolu bu. Ama merak etme Jessie, kimse onu özlemeyecek." Edgar odayı geçerek Niamh'ın hemen yanında durdu. "O kadar da zeki değildi ve iyi bir uçucu da değildi. Büyünün neden alıştırma tekerlekleri olan birini çağırdığını asla bilemeyeceğiz, ha?" Gülümsedi, dişleri hâlâ kırmızı lekeliydi.

Jessie'nin ağzı açık kaldı ve onu işaret etti. "Aman Tanrım, Edgar, ondan kurtulmadan önce ondan içtin mi?"

Edgar'ın ağzı kapandı.

Niamh, "İsraf , istemeyelim," dedi. "Cedric için endişelenme Jessie, o ve Alek yakın değillerdi. İkisi de çağrıldı, tabii, muhtemelen sen *sadece* uçmayı düşündüğün ve başka şeylerde işe yarar biri olmadığın için, ama arkadaşın çok ortaklılar. İkisi de buraya riskleri bilerek gelmişti. Ayrıca, o... yeni arkadaşlar buldu."

Austin Steele'in kobalt rengi bakışları Niamh'a kaydı, vahşi ve hırçındı ve tüylerini diken diken ediyordu.

Geri adım atarsa lanetlenirdi.

Sırtını hızla geri çekilen Edgar'a çarptı, ne korkusuyla savaşıyor ne de onu saklamaya çalışıyordu.

Saçmalık!

Jessie sola bakarak başını salladı. "Bay Tom'un hikayesi nedir? O-"

Yuvarlanan kayaların sesi Niamh'a doğru sürüklendi. Porselenler yere düştü.

Gülümsemesine engel olamadı.

"Şu çekilmez kadın. o yaptı, biliyorum," diye mırıldandı Bay Tom.

Kıkırdamalar kaçınılmazdı.

"Evet, hanımefendi. Geliyorum! Geliyorum, bayan."

Earl kaskatı kesilmiş, yüzünü buruşturmuş, başında bir örtü ve bir kanadı hâlâ neredeyse ikiye ayrılmış halde odadan çıkarken Niamh yoldan çekildi.

", Bay Tom, iyi misiniz?" Jessie ona doğru uzandı, gözlerinden merhamet akıyordu ve dudaklarını büzmüştü. "Taş olmalısın, değil mi? Bu iyileşmenize yardımcı olmuyor mu?"

"Ben tamamen iyiyim." Bir adım için çok fazla çaba harcayarak öne doğru sarsıldı. "Her şey yolunda. Gerginliğini azaltacak bir şeye ihtiyacın var ve benim de misafir için hazırlanmam gerekiyor. Merak etme, hemen halledeceğim. Sadece bir şişe kadar ağrı kesiciye ihtiyacım var, sonra hizmetinizde olacağım."

Kısa, dikenli, pembe-mavi boyalı saçları olan, ufak tefek yapıları bir adam yolun karşısındaki odadan çıktı.

"Oh. Selam." Jessie elini uzatarak bir adım öne çıktı. "Ben Jessie. Hoş geldiniz. Daha önce yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Tam zamanında geldiniz."

"Bize teşekkür mü edeceksin?" dedi kocaman bir sırıtışla. "Hayır, *size* teşekkür ederiz! Bizi aradığınız için onur duyduk." Eliyle odayı işaret etti. "Biz de sizi bekliyorduk." Austin Steele'e baktı, gözleri ışıltısını kaybetmemişti. "Hey, kardeşim." Eğildi, hareketi sıradan ama dokunaklıydı. Austin'in baskın erkek olarak üstün statüsünü tescil ediyordu.

Austin Steele büyük ve heybetli duruşuyla pembe saçlı adama başını salladı ama sonra hafifçe Jessie'ye doğru dönerek elini sırtının küçük bir bölümünde gezdirdi. "Tuvaletinizi kullanmamın bir sakıncası var mı?"

Niamh sırtmamak ve onaylarcasına başını sallamamak için kendini zor tuttu. Austin Steele, gargoye'un statüsünü kabul etmesini kabul etmişti ve

ve sonra da bunu işyerinin sahibine ilette. "Onun" banyosunu sorarak bu evin Jessie'ye ait olduğunu, onun izniyle orada bulunduklarını ve kendisinin onun oyununda sadece bir oyuncu olduğunu açıkça belirtmişti.

Austin Steele'in büyüü almakla ilgili mızızlanmasına rağmen kandırılarak gemiye alınmasını sağladıkları için çok şanslıydılar. Gerçekten güçlü olan çok az insan statülerini ve prestijlerini paylaşmaya istekliydi.

Jessie dalgın dalgın göğsünü okşayarak, "Elbette," dedi, ev terlikleri güçlü bedenine çok küçük geliyordu. Bay Tom'un sipariş verme oyununu geliştirmesi gerekiyordu.

Austin Steele gitti ve Earl Jessie' yanına geldi, kolları inanılmaz acısını belli edecek şekilde iki yanında kaskatı kesilmişti. Niamh bir arada durabildiği için onun hakkını teslim etmek zorundaydı.

"Oh, affedersiniz. Nerede benim terbiyem." Jessie yaralı bir çocuk gibi yine Bay Tom'a surat astı. Onun kolunu ovuşturdu. "Bu Bay Tom. Bekçi-"

Edgar bir pençesini Niamh'ın böğrüne saplayarak onun sıçramasına neden oldu. Buranın büyüü vampirin gücünün ve dinçliğinin çoğunu geri getirmişti ama belki de TOTF (işlevini yerine getiremeyecek kadar yaşlı) olduğu yıllar onu etkilemişti; beslendikten sonra pençelerini ve dişlerini geri çekmeyi sürekli unutuyordu.

Jessie saçmalarken Earl'ün kanadını işaret .

Kösele gibi derinin önünde parıltılı bir sis süzülüyor, gözyaşının etrafında yavaşça dönüyordu. Büyü parıldadı, bir kısmı içine çekilirken geri kalanı yavaşça dönmeye devam etti. Sanki görünmeyen eller onu dikiyormuş gibi, yırtık yavaş yavaş tekrar bir araya geldi.

Niamh büyüünün işleyişini izlerken sessizce, ", " dedi.

Bu Sarmaşık Evi değildi. Sarmaşık Evi kendisine bağlı büyüü yaratıkların iyileşmesini hızlandırırda ama işi kendisi yapmazdı. Bu büyü onun yırtık kanadını aktif olarak onarıyordu.

Bu Jessie olmalıydı. İşte bu annelerin güçlerinin olduğunun kanıtıydı. Jessie şu anda inanılmaz yorgunluğunu ve hayatına yapılan son saldırıyı görmezden geliyor, tamamen yabancı birine hoş karşılandığını hissettiriyor, bir erkek çocuğunu rahatlatıyor ve bir sümüğü onarıyor ve tüm bunları zahmetsizce yapıyordu. Aslında güçleri değil, kıcı.

"Sakıncası yoksa hemen gidip üstümü değiştireceğim. Hemen aşağıda olacağım." Jessie pembe saçlı adama gülümsedi, rahatlaması için elini Bay Tom'un kolunda gezdirdi ve aceleyle merdivenleri koşarak çıktı. Büyü sis etkisini sürdürmeye devam ediyordu.

"Gidip içecek bir Şeyler alacağım." Earl hızla uzaklaştı, kanadının yarısı çoktan onarılmıŐtı ama hareket ederken hâlâ çırpınıyordu.

Pembe saçlı adam Niamh'a sırtıttı. "Demek bu ürkütücü eski evde yaşıyorsun, ha?"

"Hayır," dedi, diğer insanları daha rahat ettirmeyi umursamadan. "Sizin trnzn pek konuŐmadıđını sanıyordum?"

"oğumuzun yok. Ben bir istisnayım."

"Yazık," dedi Niamh, sonunda sırtıŐının solmasını sağlayarak.

"Peki sen hangi gargoylesin?" Edgar yaklaşarak sordu.

"pek düşünen biri değil." Niamh Edgar'ın omzunu okşadı.

SırtıŐ geri gelmişti. "Pembe olan." Adam saçını işaret etti. "ocukken bana acımasızca sataŐırlardı. Pembe giyen erkekler havalı olmadan önce tabii."

"Oh hayır, çok zğnm. Zorbalık." Edgar başını salladı. "Bu kabul edilemez, sizin gibi Şok edici derecede vahŐı yaratıklar arasında bile."

Biri konuşacak, o.

Adam omuz silkti. "Hayatta kaldım." Ellerini havaya kaldırdı. "Bu beni sertleŐtirdi."

"Zorlu ve muhtemelen duygusal açıdan dengesiz biri olduğunu tahmin ediyorum." Edgar üzüntüyle başını salladı. Adamın gülümsemesi tekrar kayboldu.

"Neyse, daha önce dönmeliyim... Jessie? gerçek adıyla mı hitap edeceğiz?"

"Hayır, sadece kibarlık yapıyordu. Ona madam ya da efendi deyin." Niamh yüzünü asmadı. "zel durumlar için, kraliçe. Ama siz bunu biliyordunuz."

"yle bir Şey yapma." Earl elinde çay ve su dolu gümüş bir tepsiyle içeri girdi, üzerinde biraz buruşuk bir smokin vardı. Başını dik tutuyordu, belli ki acıyla savaşıyordu ya da belki Jessie onu uyuŐturmuŐtu. "Kendisine bu adların takılmasından nefret eder."

"Kill-joy," diye mırıldandı Niamh.

"Profesyonel bir ortamdayken ona bayan, gündelik bir ortamdayken Jessie diyebilirsiniz. Şimdi, gelin bakalım. Uyku düzenine karar vermeden önce tanışmak ve sohbet etmek için büyük salonda toplanalım."

Niamh Earl' takip etti. Tanışma faslını ya da Ivy House'a gelen bu kadar kalabalık bir topluluğu pek umursamıyordu ama Jessie'nin diğer alfanın insan halini grdğndeki yüz ifadesini görmek istiyordu. Eğer varsa o da güzel bir Şeydi. Gerçek bir güzel. Sonunda onu terk ettiyse

böyle bir adamla çıkmayı planlıyorsa, ayaklarını ıslatması iyi olur.

OceanofPDF.com

I Güzel bir kazak giymeden önce bir çift pantolon giydim. Bu insanları sadece emir vermek göre, en azından biraz şık görünsem iyi olur diye düşündüm. Ayrıca Zavallı Alek .

Aynada yüzümü kontrol ettiğimde midem bulandı ve hemen pişman oldum. Toprakta yuvarlanmış gibi görünüyordum.

Austin'in Alek'i bulması uzun sürmemişti, her iki parçasını da. Kafası gövdesinden epeyce uzağa yuvarlanmıştı ve ben de ondan epeyce uzağa fırlamıştım.

Gargoyle'lardan biri Alek'in cesedini uygun bir şekilde gömülebilmesi için geri götürmüştü -şaka benim üzerimdeydi- ve büyük baş gargoyle beni eve bırakabilmek için yaklaşmamı işaret etmişti. Austin'le birlikte (ya da onun üzerinde) gidebilmek için bu teklifi geri çevirmiştim; adam muhtemelen uçmak için yaratıldığımdan bunu anlamamıştı. Yine de düşüp neredeyse ölmemişti.

Saçlarımı tarayıp at kuyruğu yaptıktan sonra kurtarıcılarımınla resmen tanışmak için aşağıya indim. Beni karşılamak için koşuşturan o kayaların anısıyla kollarım bacaklarım titredi.

Ölümden üç metre uzaktaydım, henüz tam olarak korkmadığım bir şeydi bu. Austin'in sırtında gözlerimi kapatıp tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırmış, onun yumuşak adımlarının ritmiyle ve vücudumun altında kasılıp gevşeyen kaslarla rahatlamıştım. Rahatlamış ağlama daha sonra, kendi karanlık dolabımın mahremiyetinde bir şişe şarap ve bir tuğla çikolata ile gerçekleşebilirdi. Hemen ardından, aptal kanatlarımı uzatamadığım ya da sihrimi hiçbir işe yaramadığı için sinirli bir şekilde ağlamaya başladım

Beni kurtarması için birini çağırmak dışında uzaktan bile işe yaramıyordum. Baş belası olmam gerekiyordu ama bunun yerine sürekli zor durumdaki genç kız oluyordum. Bu beni deli ediyordu.

Austin merdivenlerin dibinde beni bekliyordu, başparmakları dar beyaz eşofmanının bandına takılmıştı, belirgin şişkinliğini garip bir şekilde gösteriyordu ve kasları buruşuk, çok dar eşofmanının altında parlıyordu. Bay Tom belli ki beden ölçüsünü yanlış almıştı.

Yaklaştığımda beni selamlamak için başını salladı. "Hepsi seni içeride bekliyor-"

"Biliyorum. Onları hissedebiliyorum," dedim.

Tekrar başını salladı. "Ben dışarı çıkıyorum. Çevreyi kontrol etmeden önce indirdikleri büyücüler hakkında biraz bilgi toplamak ve ardından savaş alanına geri dönmek istiyorum. Kimsenin kaçmadığından emin olmak istiyorum, bu bir, ve bu gruptan daha fazla sorun bekleyip beklemememiz gerektiğine dair bir fikir edinmek istiyorum, bu iki."

"Diğerleriyle tanışmak istemiyor musun? Onlarla bildikleri hakkında konuşmak?"

"Az önce oradaydım. Bana bilmem gerekenleri söylediler." Durakladı, sonra ekledi, "Ben buraya ait değilim, Jess. Bu senin işin. Kasabaya geri dönüp güvenliğinden emin olmalıyım. Bundan sonrasını sen halledebilirsin."

"Ivy House büyüüne ve eğer istersen Konsey Odası'nda bir koltuğa sahipsin. Buraya onlardan daha çok aitsin."

Başını yavaşça salladı. "İstemiyorum, bunu biliyorsun. Yine de varlar ve hepsi de senin iyiliğini düşünüyor gibi görünüyor. Damarion'la tanıştığında her ne yaptıysan-"

"Kim?"

"Damarion. Onların alfası. Eğer onu seçersen, senin ikinci komutanın."

"Ah. En büyükleri."

"Evet." Bir hırıltı kelimeyi yönlendirdi. "En büyüğü." Pazuları ve göğüs kasları şişmiş, tişörtünü zorluyordu. Boynunu kıvırdı, bir şey onu rahatsız ediyordu. İçimden bir ses bunun yakınıma gelip Damarion ve adamlarının beni öldürmeye ya da yakalamaya çalıştığını düşündüğü anı olduğunu söylüyordu. "Her ne yaptıysan seni onların en iyi belası yaptı." Gözlerinde bir gurur pırıltısı parladı. "Alfaları seni bir genç kız gibi taşımış olabilir ama sen onların gözünde kendini kanıtladın."

Hayal kırıklığımı dile getirmemiştim, ama bir şekilde bunu anlamış, zayıflığımı nasıl güç olarak yeniden şekillendireceğini bulmuş ve bana kendimi

aynı nefeste kendim hakkında şaşırtıcı. Bunu nasıl yaptı? Adamın bir yeteneği vardı.

Hiç düşünmeden ona doğru eğildim, gözlerimi kapattım ve kollarını bana sarıp sarmaladığında iç geçirdim. Şimdi bir dosta her zamankinden daha ihtiyacım vardı. Bu belirsizlik fırtınasında sağlam bir kayaya ihtiyacım vardı. Bir dahaki sefere biri benim için geldiğinde onun yanımda olacağını bilmeliydim, çünkü bunun tekrar olacağını biliyordum.

"İyi misin?" diye sordu usulca, sırtımı okşayarak. "Elbette."

"Sizi takip edecekler. Statükoyu koruduğunuz sürece, ki bu ilk etapta statü elde etmekten daha kolaydır, baş sersemsiniz. Takımınızda kimi istediğinizi seçebilirsiniz. Ama dinle..." Beni geri çekti, yüzü benimkinden çok uzakta değildi, nefesi nane ve bal kokuyordu. "Eğitim için bu topraklardan ayrılırsan beni ara, tamam mı? Ağaçların arasında sana ateş etmek için bekleyen büyücüler olmamalıydı. Ben sizin yer adamınızım. Benim işim sorun çıkmadan önce sorunu ortadan kaldırmak. Ama *beni aramalısın* ki neler olduğunu bileyim. Eğer o gargoyler son anda ortaya çıkmasaydı..."

"Onları Ivy House gönderdi... bir şekilde, ama evet, seni anlıyorum. İnsanların nerede olacağını nasıl bildiklerini bile bilmiyoruz."

Dişlerini sıkarken çenesinde bir damar sıçradı. "Cevaplamaya çalışacağım sorulardan biri de bu."

"Geleceğini nereden biliyordun? Ben seni aramadan önce yoldaydın. Nereden biliyorsun?"

Çenesindeki damar tekrar sıçradı ve gözlerinde ateş parladı. "Ivy House beni harekete geçirecek numarayı biliyor. Ya da en azından kontrol etmek için..." Başını iki yana salladı. "Bu lanet ev kendi iyiliği için fazla uyumlu."

Bununla birlikte, arkasına bakmadan yanımdan geçip kapıdan çıktı. "Ne yaptın sen?" Ivy House'a sessizce sordum, biraz da utanarak Evle sanki canlıymış gibi konuşma eğilimi. Kendimle konuşmak bir şeydi.

Merdivenlerin birleşmesiyle oluşan kemer boyunca uzanan ahşap oymalar hareket etmeye başladı. Ev bunu bazen yapıyordu - oymalardaki hareketli resimler aracılığıyla bana mesajlar gönderiyordu. Diğerleriyle bu konu hakkında pek konuşmadım. Bir gün tüm bunların ayrıntılı bir şaka olduğu ortaya çıkarsa, akli dengeme karşı bir yığın kanıt istemedim.

Çıplak göğüslü ve saçlı bir kadın at sırtında dörtnala sahnenin karşısına geçti. Korkunç yaratıklar uzun pençeleri ve keskin dişleriyle kadının üzerine çullandı. Hayvanlar onun savaş atına saldırdı, başı hızla öne eğilmişti, dikkati dağılmamıştı. Elinde mızrağıyla döndü ve etrafındaki savaşın şiddetiyle bana baktı.

Kanıma ateşin yayıldığını hissederek öylece durdum, sırtından kanatların filizlenip yanlara doğru açıldığını ve rüzgâra çarparak daha hızlı ve daha hızlı hareket ettiğini izledim. Atından indi ve sonra ahşap sahne yerden gökyüzüne doğru kayarken at gözden kayboldu. Mızrağı hâlâ elinde, bir bacağı bükük, diğeri aşağıda, duruşu gururlu ve görkemliydi, bana başparmağıyla bir işaret yaptı ve ben küçük bir gülümseme ve göz kırpmaya görmekten ziyade hissettim.

"Kurnaz küçük sürtük," dedim sırtıtarak, gülmekten kendimi alamıyordum. Austin bir ev tarafından domine ediliyordu ve nasıl olduğunu bilmesem de bunun onu kızdırdığını biliyordum. Bu onu kızdırıyordu ve Ivy House da bu zevk alıyordu.

"Kesinlikle tımarhaneye gideceğim," dedim bakışlarımı ahşap oymadaki muzaffer kadından ayırıp diğerlerinin yanına giderken. "Kutup ayısına dönüşen bir adamla irade savaşı yapan bir evi destekliyorum. Bir yerlerde kafamı çarptım ve şimdi hayal dünyasında yaşıyorum. Cheryl adında bir bıçak hakkında mırıldanırken muhtemelen yastıklı bir odada deli gömleği içindeyim..."

Toplantı için seçtikleri oturma odasına girdiğimde ağızımdaki tüm tükürüklerle birlikte mırıldanmalarım da kurudu.

Bakışlarım hemen odanın arka tarafındaki adama yöneldi. Koyu renk, karmakarışık saçları, gece yarısı saat beş gölgesi, güçlü bir çenesi ve düz, dar bir burnu vardı. Göz kapakları doğal olarak ağırlaşmış, sanki bir şeyler planlıyormuş gibi bakan gözleri bana doğru kaydı. Bir sonraki anda vücudunun pozisyonu, odadaki herkesi dikkatini onlardan ayırdığı ve şimdi tüm dikkatini bana verdiği konusunda uyarmaya yetecek kadar hafifçe değişti.

Diğerleri onu takip ederken odaya bir sessizlik çöktü ve o anda anladım. İnanılmaz kanat açıklığına sahip iri çirkin adam oydu. Hayatımı kurtaran, beni uzanan dallardan koruyan ve çizilmeyeyim diye çalılıarın arasında kendini kesen adam buydu. Bu benim parlak zırhlı şövalyemdi. Otuzlu yaşlarının ortasındaki bu inanılmaz seksi adam benim emrim altındaydı.

Nefesim göğsümü terk etti ve iç çamaşırlarımın içinde karıncalanan bir sıcaklık yayıldı. Genelde iktidar pozisyonunda bir erkek olurdu ve astı da

inanılmaz derecede seksi genç bir kadın. Rol değişimi biraz ateşliydi, içimde çok yaramaz şeyler yapma isteği uyandırıyor ve aman Tanrım, bu düşünceler nereden geliyordu?

Boğazımı temizledim, bunu yaparken zihnimi de temizlemeye çalışıyordum. Bu adamla çalışmak zorunda kalabilirim, birlikte çalıştığın biriyle hiç ilişkiye girmedin.

"Biraz yaşaman lazım. Pantolonunu çıkardığında, dizlerinin üstünde olanın o olduğundan emin ol."

Ivy House'un büyülu iletişimini ve dolayısıyla sesini engelledim. Yardımcı olmuyordu.

Niamh donmuş düşüncelerimi yarıda keserek, "İşte bu çok güzel, herkes öylece durmuş birbirine bakıyor," dedi. Bay Tom çok yüksek sesle iç çekti.

Tek bir yorumla tüm klaslık belirtileri yok oldu.

"Merhaba," dedim odanın geneline, gözlerimi arkadaki uzun boylu adamdan ayıramıyordum. Bay Tom'un boyundaydı -altı dört ya da beş- ama mükemmel duruşu sayesinde çok daha iri görünüyordu. Geniş omuzları ve kaslı göğsü neredeyse Austin'inki kadar sağlamdı ve kanatları o kadar aşağı düşüyordu ki neredeyse ayak bileklerinin tozunu alıyordu.

İçimde bir sıcaklık dalgası kabardı ve onunla tekrar uçmak istememe neden oldu. Havaya çarpmadan önce o inanılmaz kanatların açıldığını görmek için. İçimde bir şey bunu arzuluyordu. Sadece görmek de istemiyordum; ona katılmak, gökyüzünde onunla buluşmak ve birlikte aşağı yuvarlanmak ; bedenlerimiz birbirine dolanıyor, bitiş noktasına ulaşıyor ve yere çakılmadan önce ayrılıyorduk.

Ona bakarken yüzümü yelpazelediğimi geç de olsa fark ettim. Alnımı bir ter tabakası kapladı. Biraz yaşamak, gerçekten. Tamamen raydan çıkmıştım.

"Merhaba," dedim yine mahcup bir gülümsemeyle. "Hoş geldiniz. Ben Jacinta- Jessie, isterseniz." Bay Tom burnunu çekti ve ben de durup nedenini sorgulayacak değildim. Bakışlarımı Bay Ateşli Adam'dan zorla ayırıp odada toplanan diğerlerine baktım. On dört yeni yüz. Pembe saçlı adam bana gülümsedi, ama geri kalanlar ya ayakta duruyor ya da dik yüzleri ve sabırlı bakışlarıyla oturuyorlardı. "Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten. Günü kurtardınız. İnsanların bu bölgeye sızdığını bildiğimize göre artık çok daha dikkatli olmamız gerekecek. Sen olmasaydın, kayaların üzerine sıçramış olacaktım."

Bakışlarım tekrar o yakışıklı yüzdeki ciddi, koyu kahverengi gözlere kaydı ve son teşekkürün özellikle onun için olduğunu bilmesini sağladım. Başını kısa ve öz bir şekilde salladı; zor durumdaki genç kızları kurtardığı bir gün daha.

Odaya doğru birkaç adım daha atarak, "Mümkünse hepinizin ismini almak istiyorum," dedim. "Ondan sonra pizza sipariş edeceğiz, size buradaki durumum hakkında biraz bilgi vereceğim ve hepinizle ne yapacağımıza karar vereceğiz. Hepiniz Ivy House'a sığmayacaksınız."

Niamh, "En azından bir tanesi kesin yapacak," diye mırıldandı ve yüzüm alev alev yandı. Kızarmaya geri dönmenin zamanı değildi.

Ya da yüzümü yelpazeliyor.

Ya da Niamh'a katılıyorum.

Kesinlikle üçü için de uygun bir zaman değildi.

OceanofPDF.com

"O Kay, şey..." O gecenin ilerleyen saatlerinde Damarion'un seçtiği odanın önünde nasıl flört edileceğini bilmeyen inek bir genç gibi durdum.

Bay Tom, saldırıdan sonra beni korumak için en azından çok sayıda yerleşik gargoyle'a ihtiyaç olduğu konusunda ısrar ettiği için ona ve diğer iki kişiye, Cedric hariç, Ivy House'da odalar verilmişti. Damarion daha fazlasını istemişti ama kendi evimde yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuşum gibi hissetmek istemiyordum. Dört yabancı yeterince kötüydü, özellikle de biri şehvetle yanıp tutuşuyorsa.

Tanrım, adam çok ateşliydi. Ateşli ve yoğun ve hayatımı kurtardığı ve bu hareket hakkında hiçbir şey düşünmediği gerçeğini bir kenara itemiyordum. Bu onu çok daha çekici yapıyordu.

Eziyordum. Zordu. Nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Niamh'ın utanç verici sözleri ve Ivy House'un kışkırtıcı sözleri olmasa da hoşuma gidiyordu. Bırakın birkaçını, bir pezevenge bile ihtiyacım yoktu. Hay Allah.

Damarion kapının hemen içinde bekliyordu, bakışları benimkilere kilitlenmişti, az konuşan bir adamdı.

"Her şey için tekrar teşekkürler," dedim, onun yanında gevezelik etmeye eğilimliydim. Havadan sudan konuşmakta usta değildim ve onun yanındayken bu belli oluyordu.

"Geldiğime memnunum," diye cevap verdi. "Harika."

Dostum, az önce gerçekten ona baş parmağımı mı gösterdim?

Elimi havadan çektim. "Her neyse, bir şeye ihtiyacın olursa, koridorun sonundaki ana süittem." Bir duvarı işaret ettim. "Yani... Sen

Biliyorum." Parmak yaptım, sanki işaret parmağımın görünmez yolu izlemesi sayesinde koridorlarda yolunu bulacaktı gibi. "Yani..."

"Teşekkür ederim," dedi, öne doğru bir adım atarak, doğrudan bakışları korkutucuydu, çünkü çoğunlukla saf olmayan düşünceler düşünüyordum. "Bu ev - senin sihrin

-Türümüz arasında bir efsanedir. Buraya çağrılmak büyük bir onurdur."

"Oh." Ona gülümsedim ve sonra bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Sana yardım edebilirim. İçinde titreşen sihri hissedebiliyorum. Onu serbest bırakmana yardım edebilirim. Beni bu yüzden çağırdın, değil mi? Serbest bırakılmayı mı istiyorsun?"

Gözleri şeytani bir şekilde parlıyordu. Göğsüm sıkıştı, sanki yeterince hava alamıyormuşum gibi.

"Evet." Boğazımı temizledim, soğukkanlı davranmaya çalışıyordum ama bu konuda hiç alışık . Birinden, özellikle de çok daha genç ve çok daha ateşli birinden bu kadar çabuk etkilenmeyi beklemiyordum.

"Güç güzellikten üstündür," diye fısıldadı duvarlar. Ama bu Ivy House'un sesi değildi - bir kadının sesiydi, büyüü kabul etmeden önce duyduğum sesin aynısıydı - tahmin etmem gerekirse, bu yerin yaratıcısı olan Tamara Ivy'nin sesiydi. "Ama sana sadece güzelliğin için değer veren birine güvenmeyeceğin gibi, sadece gücünü arzulayan birine de güvenme. Seni sen olduğun için görmeyen hiç kimseye güvenme. Hayatınız buna bağlı."

Haklısın, ama iç karartıcı bir duygu. Kadınların en mutlusu değildi. Öldürülmek insana bunu kesinlikle yapar. Bunun arkasındaki hikayeyi gerçekten öğrenmem gerekiyordu, böylece onun sözleri için küçük bir referansım olacaktı.

"Yani, büyüü kontrol etmek için yardıma ihtiyacım var," dedim. "Bazı şeyleri yapabiliyorum ama öğrenmem gereken çok şey var. Bana öğretecek birine ihtiyacım var."

Bana doğru bir adım daha attı, başını eğerek gözlerimin içine baktı. Dudaklarımı yaladım, kendimi tutmaya çalıştım. "Bilmen gereken her şeyi biliyorsun," dedi. "Sadece zihnindeki bilgiyi ve onunla birlikte büyüü serbest bırakman gerekiyor. İlk başta yavaşça, alışmak için, ama sonra vahşi, sert, zevkli fişkırımlarla."

Tamam, bu çift anlamlılık biraz fazla oldu. Mantıksal olarak bunu biliyordum ama vücudum tam olarak anlamamıştı, çünkü sıcaktan ve soğuktan titriyordum.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

Bir adım daha attı, şimdi tam önümdeydi, üzerime eğildi, böylece nefeslerimiz birleşti, ağızlarımız arasındaki hava ısındı. "Bilmiyorum," diye fısıldadı, sesi bir mırıltıdan fazlası değildi. "Öyle işte. Ivy'nin üzerine indiğim an

Seni kurtardıktan sonra ev toprağını hissettim. Çağrını hissettiğim kadar sert hissettim. Tıpkı senin büyüünü hissettiğim gibi, ki bu normalde yapabileceğim bir şey değil. Ben bu rol için yaratılmışım Jacinta. Seni kraliçemiz yapmaya yardım etmem gerekiyor."

Edgar'ın eski senaryoları okuması gerektiği için kitabı bulması gibi. Belli ki Ivy House Damarion'u değerli bulmuş ve beni eğitmesi için ona birkaç araç vermişti.

Onun yakınında kanımı bir şekilde aşırı ısıtamazdı, değil mi? Çünkü bu pek çok açıdan yanlış.

"Tamam, peki..." Her ihtimale karşı büyük bir adım attım. "Tamam. Ben gidiyorum. Yarın görüşürüz. Uçuyoruz, değil mi?"

"Evet. Eğitiminden sonra seni uçuracağım, sonra da yemeğe götüreceğim." Ön kolunu belinin önüne koydu ve eğildi. "Eğer size eşlik etmeme izin verirseniz."

Karnım guruldadı. "Uhm, tabi. Yine de seni uyarmalıyım, flört konusunda pek şanslı değilim. İkide sıfır. Başarısız evliliği de sayarsan üçte sıfır..."

Benim sorunum neydi? Akşam yemeği demişti, çıkmakla ilgili bir şey söylememişti! Söylemiş olsa bile, cevabım aynı anda hem kendimi eleştirmek hem de boşanmış olduğumu söylemek olmamalıydı. *İptal, iptal!*

"Her neyse..."

"Yarın, kötü şans serine son vereceğiz." Avuç içleri bebek yumuşaklığında olan elimi nazikçe tuttu ve dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi.

Bayılmak istiyordum ama bunun yerine tek hissettiğim gariplikti, özellikle de pantolonu eğildiği için fark etmekten kendimi alamıyordum ve bu durum rahat olduğumdan çok daha hızlı tırmanıyordu.

"İyi geceler." Elim tuttuğu yerden çektim, bir ordu komutanı gibi döndüm ve kasıla kasıla uzaklaştım.

İlk nefesimi köşeyi döndükten sonra aldım. Vay anasını, çok yoğundu. Çok ileri gitmişti. Kendine güveni had safhadaydı, muhtemelen bu yüzden, ama yine de tüm bu alışveriş benim konfor alanımın kapılarını uçurmuştu.

Sol tarafımdaki kapı açıldı ve irkilerek sıçradım. Kapı çarparak kapandı.

"Oops." Sihirli bir şekilde iterek tekrar açtım. Büyü konusunda pek ustalaşmamış olabilirim ama Ivy House ile nasıl çalışacağımı biliyordum. "Özür dilerim.

"Pembe ve mavi saçlı Ulric kapıdan geri sıçrayıp önce kapıya, sonra da bana kocaman gözlerle bakarken," dedim.

"Hey," dedi elini saçlarının arasında gezdirerek. Kapıyı işaret etti. "Telekinezi yapabiliyorsun, ha?"

"Evet, sözde. Edgar öyle diyor ama nasıl olduğunu henüz bilmiyorum. Yine de bu telekinezi değildi, bu sadece Ivy House'un gücü."

"Uh-huh." Sanki bu rahatsız edici gerçeği düşünüyormuş gibi kısık gözlerle başını eğerek odadan çıktı. Ufak tefekti, boyu benden çok uzun değildi ve bir dansçı gibi zayıf kaslıydı, fiziki diğerlerine göre daha az vahşiydi. Gittiğim yolu işaret etti. "Yandaki odada bir sürü oyuncak bebek var. Yanlışlıkla benim odam olduğunu düşünerek oraya girdim. Ama değilmiş."

"Evet. Onlar benim değil. Yani teknik olarak benimler ama Bay Tom onları yakmama izin vermiyor, o yüzden..."

"Ah. Şey, bilirsiniz, bazıları iyi... ve normal. Bazıları ise biraz..."

"Batırdın mı?"

"Kabus gibi, diyecektim. Çarpık bir zihinden yapılmış. Sıvı içinde yüzen bebek gözleri kavanozu da biraz..." Ellerini havaya kaldırdı. "Yargılamıyorum. Kız kardeşimin bir ton bebeği vardı - o kadar çok değil ama çok. Yani, normal bir ev için çok fazla. Onlara aldırmiyorum, sadece şaşırdım, hepsi bu." Bana sırtıttı, o kendine özgü yüz ifadesiyle. "Ekselansları'nın bir oyuncak bebek aşığı olduğunu düşünmemiştim."

"Aslında onlardan nefret ediyorum, özellikle de canlanıp insanları öldürdükleri için." Gülümsemesi uçup gitti. "Ne?"

"Merak etmeyin, kapıları açamazlar. Ivy House açabilir ama onlar açamaz."

"Ivy House'un kötü tarafına düşersen, bu evden mümkün olduğunca çabuk çıkmalıyım, ha?"

"Evet, ama başaramazsın. Kapıya ulaşmadan ev seni öldürür. Eğer kapıya ulaşırsanız, sizi arazide daha da büyük tehlikeler bekler; ölene kadar asla göremeyeceğiniz tehlikeler." Ona gülümsedim. "Hoş geldiniz ve tatlı rüyalar."

"Dişi bir alfa..." dedi ben koridorda yürürken. "Dişi bir alfa için biçilmiş kaftan olduğumu sanmıyorum. Korkutma taktikleri konusunda çok daha yaratıcı oldukları açık. Kabuslar göreceğim."

"Kulübe hoş geldin."

"En azından bakması daha güzel," diye mırıldandı, odasına dönmedi.
"Hey, hızlı bir soru..."

Durdum ve geri döndüm, bekliyordum.

"Sen ve o devasa kutup ayısı misiniz?" diye sordu. "Hayır.

Sadece arkadaşız."

"Güzel. Sevişmek ister misin? Hızlı ya da yavaş, sana kalmış. İstersen saçını çekebilirim. Ya da sen benimkini çekebilirsin, nasıl istersen."

Bir an için tek yapabildiğim teklifini anlamaya çalışırken gözlerimi dikip bakmak oldu. En azından bana imalı sözlerle ve istemediğim bir samimiyetle yaklaşmamıştı. Bu yaklaşımı daha çok sevmiştim. Yine de cevap aynıydı.

"Hayır, ben iyiyim," dedim, kaşlarımın çatıklığı ruh halimin hafifliğini biraz maskeliyordu. Ona gülsem mi yoksa başımı mı sallasam bilemedim.

Parmaklarıyla bir silah yaptı. "Emin misin? İstersen senin için hızlı bir orgazm yapabilirim. Stresli görünüyorsun. Uyluklarının arasına küçük bir dil gıdıklaması tam sana göre olabilir."

Gülüşü kazandı. Bu konuda çok kaygısız ve umursamazdı. Bana teklifte bulunurken beni rahatlattı. Bu yetenektir.

"Yok, böyle iyiyim, sağ ol. Şarap da olur."

Elini bıraktı ve omuz silkti. "Endişelenme. Şarabın aslında daha iyi gelmediğini fark ettiğinde, kapım her zaman açık. Çoğunlukla çünkü görünüşe göre kendin açabiliyorsun. Gece ya da gündüz, istediğim zaman gidebilirim. Sadece atla gel."

"Aman Tanrım, iyi geceler." Tekrar güldüm ve döndüm, cevap olarak gelen kıkırdamayı duyduğuma sevindim.

"Bir kadının altında çalışmayı dört gözle bekliyorum," diye seslendi arkamdan, sesinde kahkaha vardı. "Eğlenceli bir yolculuk olacak..."

İşte . Vay canına, bu adamlara biraz zaman alacak.

Yatak odamın kapısını kapatırken iç çektim. Adımlarımı yavaşlatarak odayı geçip pencerenin yanındaki küçük masaya gittim ve karanlığa baktım. Çitlerden oluşan labirentin yanında bahçe makasını açıp kapatan Edgar'ı seçebiliyordum. Geçirdiğimiz günden sonra bile görevlerini yerine getiriyor, Ivy House'un güzel ve alışılmadık derecede tuhaf kalmasına yardımcı oluyordu.

Bir sandalyeye oturdum ve anıların üzerimden akıp gitmesine izin verdim - havada süzülme, beni alıkoymak için yapıldığı belli olan örümcek ağına düşmek, ağdan düşüp neredeyse kayalara çarpmak ve Bay Tom tarafından tekrar havaya fırlatılmak.

Hayatımı kurtardığı için Bay Tom'a teşekkür etmemiştim. Şu ana kadar hatırlamıyordum bile. Yaralıydı, ateş altındaydı ve yine de beni bir anlığına da olsa tehlikeden uzaklaştırmıştı. Damarion ve Ivy House'un beni kurtarmaya gelmesine yetecek kadar uzun süre hayatta kalmamı sağlayan onun davranışlarıydı.

Kalbim kabardı. Sonra suçluluk duygusu içimi kemirdi. Taş formunda tamamen iyileşmeden önce onu yanlışlıkla uyandırarak kahramanlığının karşılığını vermişim. Acı çekerken içki servisi yapmış, sonra da herkese pizza yapmaya başlamıştı çünkü paralı bir işletmenin işini yapması için acı çekemezdi. En azından Ivy House onun iyileşmesine yardımcı olmuştu ama yine de Damarion'un büyüüne o kadar kapılmışım ki zavallı Bay Tom'u unutmuşum. Bu doğru değildi.

"Yarın daha iyisini yapacağım," dedim telefonum sessiz odaya. Cebimden çıkardım.

Austin'den bir mesaj: *O dövüşten bir büyücü kaçmış. O artık ölü. Seninle konuşmam gereken bazı bilgiler var. Yarın bara uğrayabilir misin?*

Evet, mesaj attım, sandalyenin arkasına yaslanmış Edgar'ın çalışmasını izliyordum. *Saat kaçta?*

Niamh'ın her zamanki içki içme saatinin iyi olduğunu söyledi.

Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı salladım ve daha fazla yazdığını gösteren üç noktayı fark ettim. Bitirmesini beklerken pencereden dışarı baktığımda, Edgar makasın bir tarafını bırakıp el salladığında biraz irkildim, pençeleri neredeyse dolunaydan gelen ay ışığında parlıyordu. Işık sönüktü ama yine de beni fark etmişti, çünkü elbette fark etmişti. O bir vampirdi.

Kendimi biraz aptal hissederek telefona baktım. Noktalar kaybolmuş, sadece tekrar alevlenmişti, hiçbir mesaj gelmiyordu.

et ve tükür, diye mesaj attım. *Yorulдум.*

Noktalar kayboldu. Bir an sonra telefon çaldı, adı geliyordu

Yu

kar "Evet?" Merhaba demek için söyledim.

1. "Hey." Derin sesi yumuşak ve hafifçe hırıltılıydı. "Sadece söylemek istedim ki...

Hakkını vermek lazım. Bugün hayatımda hiç olmadığı kadar çok yol kat ettim ama oldukça inatçı bir büyücüyü alt edecek kadar enerjim kaldı. Yirmili yaşlarımdaki kadar güç ve dayanıklılığa sahibim ama on kat daha zeki ve deneyimliyim. Bu önemli. Ne zaman enerji tasarrufu yapacağımı, ne zaman kolayca kaçacağımı, ne zaman sertleşeceğimi bilmek, hepsi önemli. Bu beni şu anda hayatımda hiç olmadığım kadar iyi yapıyor. Bu mükemmel bir fırtına gibi."

Güldüm, başımı sandalyenin arkalığına yasladım. "Öyle mi? O kadar iyi, ha?"

"Daha iyi. Bunu mümkün kıldığın için sana hiç teşekkür etmedim."

"Muhtemelen bunu istemediğin ve ödemekten rahatsız olacağın bir fiyata geldiği içindir."

"Hâlâ. Teşekkür ederim. Tüm söylemek istediğim buydu. Açıklama bir metin için çok uzun oldu."

Tekrar güldüm, yatmadan önce normale döndüğüm için minnettarım. "Biri kaçtı, ha?"

"Evet. Gargoylelerin onu yakalayamaması beni sinirlendiriyor. Bu adam en iyi ihtimalle vasat biriydi, yani yakalamaları gerekirdi. Tamamen ortadan kaybolacak kadar iyi değildi."

"Açıkçası, artık o... bilirsiniz."

"Öldü, evet. Ondan bazı bilgiler aldım ama beni öldürmeye çalıştı." "Seni öldürmeye mi çalıştı?"

"Tabii ki. Onu yakalamıştım, başka ne yapacaktı ki? Yine de patronunun adını öğrenemedim. Bu da bize boş bir nokta bırakıyor. Ama Elliot Graves'in geçmişte sana olan ilgisi göz önüne alındığında..."

Cümlelerin uzamasına izin verdi.

Görünüşe göre Elliot Graves büyü dünyasında büyük bir olaydı, üst düzey bir suç patronu gibi biriydi. Elinde bolca büyü söylenmişti ve beni yakalamaları için birkaç adam gönderdiğine göre kesinlikle ilgileniyordu. Büyüyü talep ettiğim gece Ivy House'un dışında ortaya çıkan gizemli adamın da o olduğundan oldukça emindim, bu da eve yapılan saldırıyı büyümünü kabul etmemi sağlamak için düzenlediğini gösteriyordu.

Yakında benimle buluşacağını söylemişti.

Bunu kimseye söylememiştim. Söylemeye niyetlenmişim ama doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Ekstra baskının Austin'i beni korumak için evin büyüsunü kabul etmek zorunda olduğunu düşünmeye itebileceğinden ve onu istemediği bir role zorlayabileceğinden endişeleniyordum. Ya da Bay Tom'un tüm özgürlüklerimizi elimizden almaya çalışacak kadar strese girmesinden. Bir gün geçti, sonra bir hafta, sonra bir ay, sonra iki... Hiçbir şey olmamıştı. Sadece güven içinde ilerliyorduk. Bir şey şüpheli görüldüğü anda kesinlikle itiraf edeceğimi düşündüm.

Ben de anlatırdım. Her şeyi anlatırdım. Sadece bu görüşmede değil. Şu anda değil, yorgunluktan ölüyorken.

"Niamh yanımdayken seninle bu konuyu konuşacağım," dedi ve ben de kendi bilgilerimi paylaşmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. "O da isteyecektir."

detayları biliyorum. Earl de sanırım."

Sonuncusu için pek hevesli görünmüyordu. Güldüm, sonra planlarımı hatırladım. "Yarın Damarion'la akşam yemeği için anlaştım. Daha sonra uğrarım. Zaten muhtemelen o da bu konuşmanın içinde olmalı."

Bir an için hattı sessizlik kapladı. "Kulağa hoş geliyor." Ama ses tonu aksini söylüyordu ve ben de gözlerimi devirdim. İlk tanıştıkları zamanki halini unutmaması gerekiyordu. "Yarınki antrenman için planın nedir?"

"Arazide eğitim yapıp sonra da üzerinden uçmak. Ivy House arkamızı kollayacak. Eğer arazinin eşiğinden bir şey geçerse haberim olur. Zamanınız size ait."

"Kulağa hoş geliyor." Bu sefer sorununun ne olduğundan emin değildim. Zamanını boşa harcamadığı için bir teşekkür beklerdim. Sorabilirdim ama merak edemeyecek kadar da yorgundum. "Barda görüşürüz," diye ekledi. "Eğer bu işe yaramazsa... ben... oraya gelirim."

Kaşlarımı çatarak araziye baktım. "Neden yaramasın ki?" "Kim bilir. İyi geceler."

"Tamam, güzel-" Ama telefonu çoktan kapatmıştı.

Başımı ve telefonu masanın üzerine koydum, zihnimin bir an için yakışıklı bir yüz ve güzel bir çift gözle son bulmasına izin verdim. Yine de bu anı uzun sürmedi. Neredeyse anında, çaresizce düşme hissi sinirlerimi sarstı.

Uçmayı öğrenmem gerekiyordu. Ayrıca bu sihri kullanmam gerekiyordu.

Yakışıklı bir yüz ve güzel bir vücut bir yana, Damarion'un haklı olduğunu umuyordum. Umarım içimdeki kilidini açacak bir anahtarı vardır. Geleceğim buna bağlıydı.

HYine aynadaki kadına bakıyordum, bu kez üzerimde eğlenceli bir ışıltısı olan lacivert bir elbise vardı. Beni sıkıyordu.

Son elbise gibi, ama onun yerine kıvrımlarımı sarıyor ve göğsümün üzerinde dökümlü duruyordu, herhangi bir şeyi çok fazla ortaya çıkarmıyor ya da vücut şeklimi çok belirgin hale getirmiyordu. Mütevazıydı, ancak tüm bu örtülerin ve kıvrımların altında hayal gücünü harekete geçiren çekici bir şekilde. Doğruyu söylemek gerekirse, hâlâ böyle görünmeye alışmaya çalışıyordum.

"Alanınıza sahip çıkın. Hayata dört elle sarılın."

Yavaş bir nefes aldım, makyajıma ve saçıma baktım ve kazağıma uzandım. Sonra tereddüt ettim.

Bu sefer sihirli bir adamla birlikte olacaktım, bu yüzden üşüdüğümü hissetmiş gibi davranmak zorunda değildim. Aslında hiçbir konuda numara yapmama gerek yoktu. Bir Dick'ten saklamam gereken tüm büyü ve büyüyle ilgili şeyleri biliyordu. Hatta günün büyük bir kısmını antrenman yapmama yardım ederek geçirmişti.

Biraz heyecan verici ve eğlenceliydi. Etrafta dikilip Edgar'ın kimsenin gerçekten anlamadığı yapışkan bir büyü talimatını tercüme etmesini beklemek yerine, Damarion bana gargoyl formunda saldırdı, çok yavaş hareket etti ve tüm vuruşlarını abartarak, elimdeki herhangi bir silahla ona vurmama ve vurmama tamamen izin verdi. Bay Tom arkamda durup beni desteklerken, silah üstüne silah kullandım, darbelerden kaçtım, yakın çalıştım ve ona sopalı Ron ya da savaş çekici Carl ile vurdum. Bunu yaparken, gökyüzünü patlatan ya da Damarion'un ortasında kızgın kırmızı yaralar bırakan güçlü büyü patlamaları gibi, ortamdan yayılan çırpınışlar ve ateş hissettim. Her ne kadar hepsini almış olsa da

Refleks olarak bana birkaç kez elinin tersiyle vurmuştu. Ya da en azından refleks olduğunu düşünmüştüm - o sihirli saldırılar açıkça canımı yakmıştı.

Ulric kalkmama yardım ederken Bay Tom, "Bunun geleceğini bilmelisiniz hanımefendi," diye bağırdı, hayal kırıklığı sesinden okunuyordu. "Biraz refleks geliştirmeniz gerekiyor. Rüzgârda ot gibi çimlerin üzerinde yuvarlanmak senin için utanç verici. Ayağa kalk ve tekrar saldır!"

Ulric gülerek, "Ya da lanet olsun, sadece eğil," demişti. "Şimdi git ona gününü göster. Kanını akıtın."

"Yeni hayatına hoş geldin, Jessie," diye mırıldandım, devasa, ölümcül çirkin yaratıkla bir kez daha çarpışırken. "Ne zaman istersen Edgar. Büyü dersine istediğimiz zaman başlayabiliriz."

"Büyü dersi çoktan başladı," diye cevap verdi Edgar, başını büyük kitaptan kaldırmadan, uzun, kemikli parmağını sayfanın üzerinde gezdirerek. "Damarion'un harika bir eğitmen olduğu belli. Başladığımızdan beri olduğundan daha fazla ilerleme kaydettin bugün. Ama bu gece morluklarla kaplı olmanı istemiyoruz - büyücü olmayan insanlar aile içi şiddet kurbanı olduğunu düşünecekler."

"Ben bir aile içi şiddet mağduruyum," diye homurdandım.

Niamh kenardan, yumruklarını sıkmış ve dövüş katılma arzusunu belli ederek, "Onu zar zor çizdin, Jacinta," diye bağırdı. "Senin lanet olası bir savaş çekicin var, kızım. Kullan onu!"

Şimdiki zamana döndüm, aynanın önünde durdum ve o morlukları aramak için döndüm. Tıpkı yüzümle bir ağaca çarptığım yanağımdaki gibi, hepsi gitmişti, hafızamda kalan tek izler onlardı.

Damarion'a kıyasla ben ucuz kurtulmuştum. Zavallı adam çok ağır savaş silahlarıyla ezilmiş, bir mızrakla dürtülmüş, bir açıklıkta patlatılmış, gökyüzüne fırlatılmıştı ve Edgar kitapla birlikte hareket etmeye başladığında işkence daha da kötüleşmişti-Damarion katı havayla çarpılmış, görünmez pençelerle oyulmuş ve insan formuna geri dönmeye zorlanmıştı, bu da onu kıvrılmış ve nefes nefese iyileşmeyi beklerken bırakmıştı.

Kendimi çok kötü hissettim, yanına koştum ve çömelerek elimi büyük omzuna koydum, buza ya da belki bir turnikeye ihtiyacı olup olmadığını sordum. Diğer herkes alkışlamıştı. Adam bir azizdi.

"İşte başlıyoruz. Üç numara." Omuzlarımda bir şal olduğu halde aşağıya indim. Hiçbir şey olmadan dışarı çıkamazdım, yoksa kasabadaki büyülü olmayan insanlar sorular sorardı.

Bu randevu iyi gitmezse, bir süreliğine bu kadar olacağına çoktan karar vermiştim. Tüm bu süreç kuşlar içindi - o kadar çok zaman ve hazırlık yapılmıştı ki, özellikle de internet üzerinden randevular, peki ne için? Genellikle tam bir hayal kırıklığı ya da Gary örneğinde olduğu gibi gerçek bir korku gösterisiydi. Ciddi bir şey için piyasada olmasam da "mükemmel eşi" bulma baskısı kafamı karıştırıyordu. Her şey çok zahmetliydi.

Uzun, alçak bir ıslık dikkatimi koridorun aşağısına çekti. Ulric yüzünde minnettar bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü.

"Bir resme benziyorsun. Vay canına." Bana ulaştığında derin bir selam verdi. "Muhteşem, leydim. Krallar ve prensler size yaltaklanacak."

"Kim bu krallar ve prensler?" Merdivenlere ulaştığımızda uzattığı kolunu tuttum. "Artık etrafta onlardan pek kalmadı. Sanırım modern dünyadaki tüm kraliyet erkekleri evli ve/veya İngilizce konuşmuyor."

"Sihirli krallar ve prensler. Sadece sihirli dünyada unvanları vardır, ancak çoğunun sihirli olmayan dünyada geniş şirketleri ve holdingleri vardır. Büyülü toplumda kendi alanlarının kralları, büyülü olmayan dünyada ise kapitalizmin krallarındırlar. Dünyadaki pis zenginlerin büyük bir kısmı sihirli kraliyet mensuplarıdır."

Merdivenlerin dibine vardığımızda kaşlarımı kaldırdım. Damarion'u evde ya da arazide hissedemiyordum. Eğer iptal etmeye karar verdiyse ve bundan bahsetmediyse gerçekten sinirlenirdim. Ekilmenin sıradan bir versiyonundan on kat daha kötü olurdu.

Bay Tom bizi fuayede karşılar, "Bu... ilginç," dedim. Smokini yeni ütülenmişti, çenesi kalkıktı, havası önemliydi ve bükülmüş ön koluna beyaz bir havlu . Gerçek bir uşaktan ziyade bir uşağın karikatürü gibi görünüyordu, özellikle de "pelerini" ile.

"Hanımefendi, lütfen oturma odasında beklerseniz, Bay Stavish hemen sizinle ilgilenecek." Bay Tom kapı girişini işaret etti.

"Bay Stavish-"

"Damarion." Ulric beni o yönlendirdi. "Koridorda bir kızla buluşmak ezikliklidir. Kapıya kadar gelmesi gerekir. Bu da sürecin bir parçası."

"Yani kaldırımda mı bekliyor?"

"Hayır." Beni sandalyelerden birinde ayakta bıraktı, Bay Tom'un gözünden kaçtığı belli olan rastgele bir örtünün etrafından dolaştı ve küçük bir masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu. Daha fazla bilgi vermedi.

"Tamam o zaman."

Damarion'un ayaklarının Ivy House'un arazisine değdiğini hissettiğimde Bay Tom, içinde iki kadeh şarap bulunan bir tepsiyle içeri girdi. Bay Tom durdu, yüzünü buruşturdu ve tepsiyle birlikte odadan ıktı.

"Bekle, ama..." seslenmek faydasızdı. "Tuhaf biri, değil mi?" Ulric fısıldadı. "Bunu yeni mi fark ediyorsun?"

Damarion, n kapıda durana kadar yavaş ve amaçlı adımlarla yürüyüş yolunu tırmandı. Kapıyı hafıfe ve belli belirsiz çaldı, onun geldiğini hissedeceğimi bilen birinin kapıyı alması gibiydi.

"Bu benim işaretim." Bay Tom oturma odasını geçip n kapıya doğru yönelirken ayağa kalktım. Beni görünce durdu, geri geri gitti ve beni işaret etti.

"Ben sizi almaya gelene kadar yerinizde oturacaksınız."

"Bu iş çıktı," diye mırıldandım ve bana söyleneni yaptım. Ancak o zaman kapıya doğru ilerlemeye devam etti. "Ben kırk yaşında bir kadınıam. Tüm bu dramatize etme ihtiyaı yirmi yıl önce eskidi."

Ulric ısılk çaldı. "ok mu yoruldu?"

"Hâlâ yeni boşanmış durumdayım. Evet, bıkkınlık iyi bir terim."

Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen Damarion'a önceden haber vermeliydim."

Kapı açıldı ve Bay Tom'un görkemli sesini duydum ama ne dediğini anlayamadım.

"Yani..." Ulric bileğini dizinin üzerine koyup arkasına yaslandı. "Neden sen ona Bay Tom diyorsun da puca Earl diyor?"

Görünüşe göre hepsi daha önce pucalarla karşılaşmış ya da en azından onları tanıyorlardı. Niamh'ın türü hakkında araştırma yapmak için hâlâ boş vaktim olmamıştı. Onu iş başında gördüğümden, tanımının ne söyleyeceği hakkında iyi bir fikrim vardı. Sadece huysuz olmanın ve balık gibi içmenin normal özellikler mi yoksa ona özgü bir işaret fişeği mi olduğunu görmek istiyordum.

"Onun adı aslında Earl. Benimle tanıştığında değiştirdi, uzun hikâye. Siz devam edin. Daha garip şeyler de olacak."

Bay Tom kapı aralığını doldurdu, şarabı bitmişti ve duruşu en görkemli halinde gösteriyordu. "Bayan Evens, lütfen." Elini uzattı. "Misafiriniz bekliyor."

"şey..." Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama Ulric'ten dayak yedim, o da sanki kırılғанmıřım gibi bana yardım etti. İhtiyacım olan son şey otuzlu yaşlarının başındaki geç bir adamın bana gibi yardım etmesiydi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, umarım yaşıma değil de elbiseme ve topuklu ayakkabılarıma tepki veriyordur.

Ayağa kalktıktan sonra ellerimi uzatmadan önce dikkatle ayaklarıma baktım. "Kırmızı halım nerede Bay Tom? Bunca gürültü patırtı ve kırmızı halı yok mu?"

"Güzel kelime seçimi." Ulric güldü.

Bay Tom burnunu çekti. "Umarım bu geceki esprilerinizi canlandırırırsınız." Beni dışarı çıkardı ve sonra soyundu.

Göğsüm sıkıştı ve bir an için nefes almayı unuttum.

Damarion elinde bir buket uzun saplı gülle kapının hemen önünde duruyordu. Lacivert blazer ceketini geniş omuzlarını ortaya çıkarıyor ve vücudunun hatlarını mükemmel bir şekilde takip ederek ince kalçalarına kadar uzanıyordu. Krem rengi gömleğinin ilk birkaç düğmesi açıldı ve altındaki belirgin göğsüne işaret ediyordu. Koyu renk, yıpranmış kot pantolon bacaklarını sarıyor ve parlak siyah elbise ayakkabılarında son buluyordu. Düzeltilmiş saçları ürünle parlıyor, yakışıklı yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu.

Beni görünce elini cebinden çıkardı ve hafifçe eğilerek selam verdi, doğrulurken yüzü bana doğru eğildi, alnı çizgili ve gözleri biraz kısık ve kahretsin bu adam gerçekten çok çekiciydi.

Derin bir nefes aldım. Sizi bekleyen bu adam varken kırmızı halıya ne gerek vardı? Bu adam sonunda bekleseydi, gevşek bir toprak yığının ya da engelli bir parkuru bile kabul ederdim, hiç sorun değil.

"Merhaba," dedim, aradaki mesafeyi kapatarak.

Çiçekleri öne doğru itti, kendi türünün huysuzluğu bu hareketinde kendini gösteriyordu. Kanatları blazer ceketin dışından sırtına doğru sarkıyordu ve ceketini kanatlarının üzerine giymek yerine onları saracak şekilde özel olarak yaptırdığını fark ettim. Ceketin ve muhtemelen altındaki gömleğin bu kadar mükemmel oturmasının nedeni de buydu.

Onları nasıl çıkardı ?

Hayal ettiğimde içimde bir sıcaklık birikti.

Aşağı, kızım, diye düşündüm.

"Teşekkür ederim." Çiçekleri aldım ve alışlagelmiş koklama ve gülümsemeyi yaptım, onları almak için ayak parmaklarıma kadar memnun oldum. Uzun zaman olmuştu.

Ama onlarla ne yapacağım? Onları öylece bir masanın üzerine koyamazdım, değil mi? Onları bir vazoya koymamı kesinlikle beklemek istemezdi - özellikle bu kadar uzun saplarla zorlu bir işti. Onları vazoya göre ölçmem ve sonra kesmem gerekirdi...

Bay Tom her zamanki gibi beni kurtardı.

"Kesinlikle muhteşem, bayan." Yanıma geldi ve ellerini uzattı. "Onları en iyi şekilde sergileyebilmeniz için güzel bir kristal vazoya koymama izin verin."

"Oh, teşekkür ederim." Memnuniyetle onları uzattım. "Gerçekten çok güzeller, Damarion. Teşekkür ederim."

Başıyla onayladı ve kapı açıldı, Ivy House içeri girdi. O *gerçekten* benimle istiyordu. Şaşırdıysa da etmedi. "Gidelim mi?"

Bana dışarı çıkmamı işaret etti.

"Evet, elbette." Kapının yanındaki küçük masadan el çantamı aldım ve yolu gösterdim, Damarion yürüyüş yolunda yanıma düştü.

Kaldırım kenarında gümüş renkli bir Lexus bekliyordu, daha önce hiç görmediğim sportif bir sedan modeliydi. Işıklar yanıp söndü, Damarion sürücü tarafına geçerken kilidi açtı.

"Bu sizin arabanız mı?" Camdaki etiketi fark ettim, yepyeni olduğunu gösteriyordu.

"Evet. Etrafta bu kadar çok büyücü olmayan insan varken, ulaşım için bir arabanın gerekli olacağına karar verdim."

"Tamam." Krem rengi deri arabanın içine oturdum ve o binmeden önce her şeyin hâlâ elbisemin içinde olduğundan emin olmak için hızlıca bir kontrol yaptım. "Yani sen... gittin ve bir araba aldın, öyle mi?"

Kapısını kapattı. "Evet, tabii ki. Büyülü olmayan polis hırsızlıktan hoşlanmaz."

Gülümsedim, gülmek üzereydim ama sonra şaka yapmadığını fark ettim. Bu da beni daha çok güldürdü. "Çok doğru. Sinir bozucu, büyülü olmayan polis."

Motoru çalıştırdı ve sonra yola koyulduk. Birlikte arabaya kapandığımızda parfümünün kokusunu aldım: hafif ve tatlı, biraz da çiçeksi.

"Nerede yaşıyorsun?" Otoyola doğru ilerlerken sordum. "Oh. Kasabada akşam yemeği yemeyecek miyiz?"

"Hayır. Franklin'de hoşunuza gideceğini düşündüğüm güzel bir restoran var." "Oh, harika. O bölgeyi hiç keşfetmedim."

Otoyola çıktığında, ağaçlar ve tabelalar yanından hızla geçti, hızı sınırın çok üzerindeydi.

"Peki... nereden geldin?" Bunu yapmak için çenemi açmak zorunda kalarak sordum. "Memleketin neresi?"

"Pennsylvania'da küçük bir kasaba, yaklaşık dört katı büyüklüğünde. Orada sadece büyülü insanlar ikamet eder."

"Oh, gerçekten mi? Bu çok ilginç. Ve..." Bir arabanın etrafından dolanırken elimi sıktım, hızımız hâlâ artıyordu. Dişlerimi sıktım. *O kadın* olmak istemiyordum, patronluk taslayan, dırdır eden ya da ilk buluşmada bir erkeğe yanlış bir şey yaptığını söyleyen *kadın*, ama aynı zamanda ölmek de istemiyordum. O anda çok ince bir çizgi vardı. Onun da dudak uçuklatan bir hızla uçtuğunu bildiğim için görmezden gelmeye çalıştım. Tepki süresi muhtemelen yerde de çok farklı olmazdı, değil mi? "Büyülü insanları nasıl-Dikkat et, *geyik!*"

Gözlerini ileriye çevirmesi gerekirken başını çevirip baktı. "Sorun nedir?"

Araba son anda donmuş hayvanın etrafından dolandı.

O bizi tekrar şeride sokmadan önce sağ lastikler banketten yuvarlanıp toprağa girdi.

"Bir şey değil." Ciğerlerime hava çektim, adrenalinin ateşlenmişti. "Sadece sakince hayatımın gözlerimin önünden geçişini izliyorum. Bu bana daha önce uçtuğumuz zamanı hatırlatıyor. Beni aniden bıraktığın, düşmeme izin verdiğin ve sonra son anda kucağına aldığın zamanı hatırlıyor musun? Bu da onun gibi bir şey."

"Evet. Bir kadının bu kadar yüksek sesle çığlık attığını nadiren duymuşumdur. Umarım bir dahaki sefere bu sesi yatak odasında çıkarırsın."

Buna ne diyeceğimi bilemediğimden gözlerimi açtım. "Evet" demekle yetindim.

"Bütün ders boyunca çığlık attın."

"Şey, evet, çoğunlukla öleceğimi düşündüğüm için. Bir ara, seni sihirli bir şekilde yere düşürdüğüm için bana bir 'kaza' yaptırabileceğini düşündüm. Yine de başardım, yani bu iyi haber."

"Benim gökyüzünde kazalarım yok." Ses tonu kibirliydi. "Benim amacım seni korumak Jacinta. Bunu yapmak için ölürüm."

İçime bir sıcaklık doldu. İkinci kez ne diyeceğimi bilemedim.

"Havadayken neden kollarını çırpıyorsun?" Döndü.

aniden otoyoldan çıktı, bunu yapmadan önce yeterince yavaşlamadı. Lastikler köşeyi dönerken çığlık attı ve arabanın arka kısmı dışarı fırladı.

"Oh Tanrım." Gözlerimi sıkarak kapattım. "Lütfen biraz yavaşla. Hayatımı gerçekten sevmeye başlıyorum. Onu kaybetmek istemiyorum."

"Kontrol tamamen bende." Bir viraja daha çok hızlı girdi, neredeyse arabanın arka kısmıyla bir ağaca çarpıyordu ve tüm araç toprak yolda kayıyordu. "Yine de arabanın biraz daha iyi yol tutmasını beklerdim. Yollardan olmalı."

Çekiş gücü kazanacak kadar yavaşladı, sonra tekrar yola koyulduk, hız sınırlarına lanet olsun.

Bir gözümü kırarak açtım. "Kollarımı çırpıyorum çünkü kanatlar olmadan havada süzülüyorum."

"Kolları kanat olarak düşünmemelisiniz."

"Evet, teşekkür . Bu hiç aklıma gelmemiştir."

"Öyle değil mi?" Dışında büyük bir vagon tekerleği olan parlayan bir işletmeye yaklaşırken bana doğru baktı. Bahse girerim et lokantasıdır.

"İğnelemeyi sevmiyorsun, ha?" diye sordum.

"Hayır."

Arabasını park ettiğinde derin bir nefes aldım, arabası kolayca park yerindeki en sportif ve lüks araçtı.

"Ah, söylemeyi unuttum..." Arabadan çıktım ve kendimi dengeledim. "Yemekten sonra bara uğramamız gerekiyor."

Arabanın arkasında beni bekledi. "Ayının sahip olduğu mu?"

Topuğum bir çukura takıldı ve yalpaladım, kolunu tuttum, parmaklarım ön kolunu saramadı, hatta yaklaşmadı bile. Durdu ve ayaklarımı yeniden yere basmama izin verdi. "Üzgünüm, topuklu ayakkabılar ve çakıl taşları birbirine karışmaz. Austin'in barı. O kutup ayısı, evet."

Homurtuları okumakta pek iyi ama pek memnun görünmüyordu.

"Dünkü saldırıdan kaçan birini buldu," dedim.

Benim için kapıyı açtı ve içeri girmemi bekledi. Küçük bir koridor, şu anda boş olan, yıpranmış ahşap bir podyuma açılıyordu.

"Kaçtı mı?"

"Evet. Görünüşe göre adamlarınızın yakalayamadığı bir saldırgan daha varmış."

"İmkansız. Biz çok titiziz." "Adamın izini buldu."

"Kimi bulduğunu bilmiyorum ama o savaştan olamaz.

Adamlarım bana tehdidin ortadan kalktığına dair güvence verdi."

"Şey... yani... yalan söylemiyorlardı. Adam kaçmış, yani tehdit *ortadan* kalkmış. Sadece tüm saldırganlar onunla birlikte yok olmamıştı."

Kalın sakalı ve omuz hizasındaki saçlarıyla Koca Ayak'a taş çıkartacak olan sunucu, siyah bir yelek ve altına giydiği beyaz bir gömlekle podyuma çıktı. Kaşlarını bize doğru kaldırdı.

"Stavish," dedi Damarion, kolu omuzlarımı sahiplenici bir şekilde sararken. Bir yabancıнын bana bu kadar yakın olmasının verdiği garip his içimi ürpertti ama

Sessiz ev sahibi bizi masamıza götürürken bunu görmezden geldim. Arka tarafa oturduk, masa iki kişilikti, menülerimiz büyüklükleri nedeniyle yan yatırılmıştı ve aramızda çeşnileri tutan küçük bir araba vardı. Ev sahibi bir kez başını salladı ve uzaklaştı.

"Bu adam çok konuşkan. Sürekli susmasını bekledim." Kocaman menüyü açtım, kelimeler büyüktü ve hepsini doldurmak için aralıklarla yerleştirilmişti. "Bu bir erkek menüsü, ha?"

Beni sessizlik karşıladı. Hızlı bir bakış Damarion'un hâlâ orada olduğunu, parmaklarıyla menünün kenarını tuttuğunu ve geri kalanının menünün arkasına saklandığını gösterdi. Belli ki pek şakacı biri değildi. Yazık. Seksi erkekler espri anlayışına sahip olduklarında çok daha seksi oluyorlardı.

"Yani..." Garip bir his içimi kaplarken havadan sudan konuşacak bir şeyler aradım. Ne olduğunu çıkaramıyordum ama devam ediyordu. "Birlikte geldiğin tüm çocuklar seninle aynı kasabada mı yaşıyor?"

"Hayır. Hiçbiri. Onlarla birlikte geldim ama onlarla birlikte gelmedim."

"Oh, gerçekten mi? Onları nereden tanıyorsunuz? Mesela... nasıl tanıştınız?"

onlarla gelmedin mi?" Çünkü birbirlerini en azından biraz tanıyorlardı.

Hâlâ o duyguya ulaşmaya, onu olduğu gibi sabitlemeye çalışıyordum. Kaldırma kuvveti en fazla yaklaşılabildiğim şeydi. Beni normalden daha hafif hissettiriyordu, neredeyse gökyüzüne doğru sürüklenecekmişim gibi. Bu normal olamazdı. Damarion ateşliydi ama beni yüzdürecek kadar ateşli değildi.

"Hepimiz çağrıyı hissettik ve yolda onlarla karşılaştım."

"Mmm. Mhm."

Düşüncelerim dünkü saldırıya döndü. Onlar büyü işçileriydi. Biri kaçmıştı, vasat bir büyücüydü ve o kaçtıysa, daha yüksek kalibreli bir büyücünün de kaçmış olması mümkün değil miydi?

Etrafımdaki çiftlere ve ailelere baktım, sıra dışı bir şey görmedim. Kimse meraktan ya da kötü niyetle başını kaldırıp bakmıyordu. Görüş alanımdaki hiç kimse yalnız oturmuyordu.

Doğrusu, bana zarar vermek ya da beni ele geçirmek isteyen biri neden kendimi bir tüy kadar hafif hissettirsin ki? Ne anlamı olabilir ki?

"Onlarla nasıl tanıştın peki?" Emin olmak için sahnenin daha fazla ayrıntısına bakarak dalgınca sordum.

Bize oldukça özel bir masa verilmişti; Damarion'un sandalyesinin arkasında bir duvar ve sağında da yarım bir duvar vardı. Arkamdaki beş masadan dördü doluydu; iki çift, yanlarında genç bir kız olan üç kişilik bir grup ve bir grup yaşlı kadın.

"Sorun nedir?"

Elimdeki devasa menüyü indirdim, duvarın diğer tarafında kimin olduğunu düşünürken midem bulandı ve gerginliği atlatır gibi bu his kayboldu.

Kaşlarımı çattım, durakladım. Belki de araba yolculuğunun adrenalini gerginlikle karışmıştı. Her halükarda tehditkâr hissetmemiştim.

Ben daha fazla düşünmeden garson yanımıza yaklaştı; yirmili yaşlarının ortasında, ev sahibiyle aynı siyah yeleği ve beyaz gömleği giyen bir kadındı. Damarion'u fark ettiği anda gözlerinde şehvet parladı.

Karnıma sıkı ve rahatsız edici bir şey saplanmıştı ve bu sefer sihir değildi. Fiziksel seviyemi yükseltmiş olmama rağmen, bu kız kadar çekici değildim. Ve bir kez daha gerçek anlamda esnek olsam da, yirmi yaşındaki gibi başkalarının kaprislerine boyun eğemezdim. Böyle ateşli, genç bir adam kırk yaşının kapısından giren bir kadından ne isteyebilirdi ki?

Güç. Prestij.

Kelimeler içimden süzülüp bir kadeh şampanyanın içindeki küçük baloncuklar gibi patlıyordu ama karanlık bir ruh hali çoktan üzerime çökmüştü. Işıltılı bir elbiseyle kendimi göstererek ve hayatının baharında bir adamla koşturarak tam olarak ne yaptığımı düşündüğümü sorgulayan bir ruh hali. Böyle hissetmem -bazı şeylerin benim yaşındaki bir kadın için "uygunsuz" olduğu fikrine kapılmam- beni kızdıırıyordu ama toplumun prangalarından kurtulmak istediğimden daha zordu.

"Şarap listemize bakma fırsatınız oldu mu?" diye sordu garson kız ve ben de küçük bir kovboy heykelciği ile yarım duvar arasına sıkıştırılmış küçük bir kitapçığı geç fark ettim. Doğrusunu söylemek gerekirse Vahşi Batı temasında biraz ileri gitmişlerdi. Austin yemek partnerim olsaydı bunu söylerdim ama Damarion'un sadece homurdanacağını ya da başını sallayacağını hissediyordum.

"Oh hayır, ben-"

"Bir şişe Migration Pinot Noir alacağız," dedi Damarion. "Su da lütfen, buz olmasın."

"Elbette." Garson kız ona fark etmediği bir gülümseme fırlattı.

Damarion gözleri yüzümde gezinirken, "Bay Tom Göç'ün en sevdiğiniz yemek olduğundan bahsetti," dedi. "Önceden aradım ve ellerinde olduğundan emin oldum."

OceanofPDF.com

MKaranlık ruh halim akşam yemeği boyunca pek de hafiflememişti. Damarion yine benim için sipariş vermişti, her birimiz için biftek ve yanında fırında patates, tereyağı, ekşi krema ve frenk soğanı yok. Anlaşılan Bay Tom bu yemeği sevdiğimi söylemişti. Bu çoğunlukla iyiydi, çünkü zaten onu sipariş etmeye niyetliydim, ama aynı zamanda biraz can sıkıcıydı.

Austin'in barının sıcak ışıltısına yaklaştığımızda Damarion acımasız bir kararlılıkla, "Fazla kalmayacağız," dedi.

Niamh her zamanki koltuğuna oturduğu için bu aşinalık beni daha da rahatlattı. Onun yanındaki yer -ben geldiğimde her zaman oturduğum yer- bar dolu olmasına rağmen hâlâ boştu.

Boş sandalyenin arkasında dururken Niamh'a "Hey," dedim. Paul yolun aşağısında durmuş gümüş bir içecek karıştırıcısını sallıyordu ama Austin'den eser yoktu. "Nasılsın? Nasıl gidiyor?" Damarion'u gördü, yüz ifadesi rahatsız edici bir maskeye dönüşmüştü ve pazuları blazer ceketini itiyordu, belli ki yumruklarıyla eşleşecek şekilde esnetilmişti. Austin'le nasıl tanıştıkları ona hiç de hafif gelmemişti. Ya öyle ya da Niamh'tan hoşlanmıyordu. İkisi de olabilirdi. "Damarion, yemek nasıldı? Sipariş izin verdi mi?" Açık koltuğun yanında oturan en iyi dostuma odaklandı. "Sasquatch, pis taşak. Sonuna kadar git. Aç şunu koltuk."

Ona kaşlarını çattı, şüphesiz gerçek adını kullanmamasına . Bay Tom'un aksine, değişikliği o istememişti.

Austin elinde iki şişe votkayla arka taraftan köşeyi dönerken, "Önce ben geldim," diye homurdandı. Beni gördü ama yanındaki Damarion'u fark edince küçük gülümsemesi kayboldu.

"Ama en son orada , değil mi?" Niamh dedi ki. "Jessie seni gönderecek, artık bunu biliyorsun."

"Tam Őurada bir koltuğu var." Başıyla açık yeri işaret etti.

"Evet, ama onun iri yarı, iyi adamı da oturmak istiyor, yoksa arkada duran huysuz gargoyle'u fark etmedin mi?"

Sasquatch yavaşça omzunun üzerinden bakarken omuzları gerildi. Austin ile garip, sessiz bir çekiŐme içinde olan Damarion'u gördüğünde gözleri büyüdü.

Düşmanım olduğu yerde kamburlaştı ama kıpırdamadı. "Umurumda değil. Bana hiçbir Şey yapamaz. İki de yapamaz. Ona hakaret etmedim, kötü konuşmadım, onu itmedim ya da başka bir Şey yapmadım. Hiçbir kuralı  iğnemedim. Buraya ilk ben geldim, o yüzden kalabilirim."

Damarion'un gözleri kendine geldi. Sonunda meselenin farkına vararak ileri uzandı, Koca Ayak'ın gömleğinin arkasından tuttu ve onu çekti. Sasquatch'ın gömleği yırtıldı ama tutundu, adamı geri çekip tabureden indirdi yerde yuvarlandı.

Niamh ayağa fırladı ve beni tutarak yolumdan çekti, hem de hiç gecikmeden. Sonraki olaylar o kadar hızlı geliŐti ki ilk başta gözlerimi açıp aptalca kırıŐtırmaktan başka bir Şey yapamadım.

Austin barın üzerinden ileri atıldı ve Damarion'u iki eliyle kavrayarak bariyerin üzerinden yukarı sürükledi. Baş döndürücü bir g   gösterisiyle devasa gargoyle'u başının üzerine kaldırdı ve bara çarparak camları kırdı ve altındaki içkileri döktü.

Damarion Austin'i yakaladı ve onu barın üzerine fırlatacak Şekilde döndürdü. Ancak Austin, Damarion'u tutuşunu bırakmamıŐtı ve çirkin yaratığı da kendisiyle birlikte çekti.

İki de yere düşmeden önce vücutları insanları yollarından çekip savurdu. Austin Damarion'un suratının ortasına bir yumruk indirdi,  atırtıdan Damarion'un burnunu kırdığı anlaşılıyordu. Gargoyle kendi yumruğunu atmaya başlamıştı bile ve Austin'in çenesine dizlerimi titreten bir patlamayla indi.

Adrenalin patlaması yaşadım.

İki adamdan uzaklaŐan herkese "Gidin!" diye bağırdım. B y m n bir darbesiyle herkes havuz alanına doğru dağıldı. Bu sefer *herkes*, kenar mahallelerdeki de d hil.

Barın kapılarını sihirli bir Şekilde kapattım, görünüşe göre bu tür bir numaranın işe yaraması için artık Ivy House'da olmam gerekmiyordu ve sihirli bir bariyeri kaydurdım

havuz alanı ve bar arasında herkesi tutmak için. Ben ve Niamh hariç herkesi.

Austin yumruğunu Damarion'un yüzüne indirdi. Ama Damarion bunu hissetmiş gibi görünmüyordu, çünkü Austin'i üzerinden fırlatarak duvara çarpmasına neden oldu. Austin zıplamadan önce yarıya kadar aşağı kaydı, ancak Damarion ayağa kalkıp ona saldırmadan önce bir dakikadan fazla ayakta kalamadı.

Duvara çarptılar, her yeri salladılar, ringdeki iki boksörden daha hızlı yumruklaştılar. Korku içimi kapladı. Tanıdığım ve değer verdiğim insanlar arasında böylesine yoğun bir vahşete daha önce hiç tanık olmamıştım.

Zihnim, ayırdığım milyonlarca okul bahçesi kavgasına geri döndü. Diğer anneler çığlık atar ve ellerini ovuştururdu, bana da araya girip herkesi kenara itmek kalırdı. Tabii ki o çocuklar zayıf ve kolayca kontrol edilebilen çocuklardı; bu erkek çocukları ise hesaba katılması gereken bir güçtü.

Siktir .

Kararlı bir şekilde ilerledim. Niamh beni sabit tutmak için elbisemi çekiştirdi, ama ben kadınsı parçalarımın düşmemesini umarak onu omuz silktim.

Austin, Damarion'un kaburgalarına bir yumruk indirdi. *Çatlak.*

"Yeter!" Ellerimi birbirinden ayırdım, büyü odanın içinde patladı.

Austin'in eli yana doğru savruldu ve görünmez bir güçle geri çekildi. Damarion itip Austin'e ulaşmak için çabaladı ama sadece sert havaya çarptı.

"Durun!" Topraklanmaya ihtiyaç duyarak ayakkabılarımı tekmeledim ve düello eden alfalara doğru adım attım. Büyümle savaşmaya devam ediyorlardı ve sanki etimi çiziyorlarmış gibi hissediyordum.

"Yeter!" Elektrik çatırdadı. Kıvılcımlar parladı. İçimdeki öfke patlaması odayı doldurdu. "Çocuk gibi davranıyorsunuz! Kesin şunu."

Damarion ileri doğru adım atarak büyümün duvarını itti. Austin havayı yararak bir anlığına tutuşumu tamamen parçaladı.

Dişlerimi sıktım ve aralarına sıkışan büyüü güçlendirdim, duvar şimdi ileri uzanıp ona dokunurlarsa ateş püskürüyordu.

Damarion, tüm vücudu bükülmüş, gözleri alev alev yanarken, kollarını yanlarına indirdi ve gücüne karşılık verdi. Ama Austin ileri atıldı, çenesi kırıldı, kararlılığı sarsılmazdı, gücü hâlâ benimkinden fazlaydı. Onu yenecek kadar öğrenmemiştim.

Dişlerimi sıktığım için çenem ağrıyordu.

"Lütfen Austin," dedim ona bir arkadaş olarak hitap ederek. "Buranın sizin barınız olduğunu ve yasalarınızı uygulama hakkınız olduğunu biliyorum ama lütfen bu seferlik geri çekilin. Benim için. Ona ihtiyacım var."

Başını eğdi, boynunu kırdı, bakışları Damarion'dan hiç ayrılmadı. Yumruklarını sıktı ve göğüs kasları şişti. Canavarının karanlık tarafı ortaya çıkmıştı ve bunun içine gömülüp bir galip çıkana kadar savaşıma dürtüsünü hissettiğini biliyordum.

Hayatımı kurtaran bir adamı yok ettiğini ya da ağır yaralandığını görmeye dayanamazdım.

"Lütfen," diye fısıldadım, bar sessizliğe gömülmüştü, sözlerim yankılanıyordu.

Gergin bir an geçti, adrenalin hala içimde dolaşıyordu. Reddederse ne yapacağımdan emin değildim.

"Yakala. Onu. Dışarı. Dışarı. Buradan," dedi Austin sonunda, her kelime büyük bir çabaya mal olmuş gibi kırılmıştı. "*Şimdi*."

Baraj patladı ve Damarion'u büyümle önümden iterek bardan çıktım. Biz çıkarken, bilardo salonundaki diğer herkesi tutan büyüü serbest bıraktım. Austin'in başka bir şeyi olması için bara geri dönmelerini istiyordum. Müşterilerinin, *arkadaşlarının* dikkatine ihtiyacı varken aklını kaybedip Damarion'un peşinden .

"Burada kurallar var," diye bağırdım dışarı çıktığımızda, öfkem ve korkum taşmıştı. Damarion'u yakasından tuttum ve geriye doğru ittim. Bunu sadece büyüm mümkün kılmıştı. "Bu kasabada kurallar var. Bu yüzden mi beni akşam yemeği için başka bir yere götürdün?"

Burnu hâlâ kanıyordu ve dudaklarından aşağı kan damlıyordu. Konuşmuyordu.

"Austin'den hoşlanmayabilirsiniz ve ikinizin nasıl tanıştığınıza dayanarak bunu anlıyorum, ancak bu kasabayı korumada inanılmaz derecede etkili. Bunu *yıllardır* yapıyor. Kurallara uymak zor değil. Ne olduklarını biliyor musun?" Bir an durakladım. "Hıyarlık etme. İşte bu kadar. Kurallar bunlar. Sorun çıkarma. Bil bakalım bu gece ne yaptın?" Yine durakladım. "Doğru, O'Briens'ın tek kuralını çiğnedin. Kocaayak'a pislik gibi davrandın. En kötüsü o ama haklıydı, yanlış bir şey yapmadı. Daha güçlü olduğun için insanları itip kakamazsın. Bu saçma bir şey ve Austin bu yüzden burada, bu tür davranışları engellemek için. Onun tepkisi aşırıydı, bunu kabul ediyorum, ama senin karşı tepkin de öyleydi. Bu senin suçun. Güzel vakit geçirdim, yemek için teşekkürler, ama şimdilik gitmen gerekiyor. Burada işleri sakinleştirmemiz gerekiyor. Yarın görüşürüz."

Karanlıkta gözlerini göremedim. Rüzgârın hangi yönden estiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de bir süre sonra derin bir nefes aldı, geniş göğsü bir şişip bir iniyordu.

"Ben işleri farklı yapan bir yerden geliyorum. Lütfen özrümü kabul edin. Haddimi aşım."

Kaşlarım saç çizgime doğru tırmandı. Bu yakın yabancından her ne kadar bir şeyler beklesem de, onun inatçı ve mesafeli olacağını düşünmüştüm - gargoyelelere özgü iki özellik, ya da Niamh öyle demişti. Bu hoş bir sürpriz oldu. Özrünü takdir ettim, daha çok inandığım . İçindeki samimiyeti hissettim.

Başımı salladım.

Arka cebinden bir mendil çıkardı ve kanaması çoktan durmuş olan yüzünü sildi.

"Büyün geliyor," dedi temizlenirken. "Sadece bir öğleden sonra gücün artmış."

"Dayaklarıma katlandığın için teşekkürler."

Gülümsemesini ilk kez görüyordum ve bu çok güzel bir şeydi. "Önemli bir şey değildi." Bir nefes daha verdi ve mendilini cebine geri soktu. "Gücünle dünyayı cüceleştireceksin. Çağrılmış olmak benim için bir onurdur kraliçem. Türümüzü gururlandıracaksınız." Elimi nazıkçe tuttu ve benimle göz göze gelerek dudaklarını parmak eklemlerimde gezdirdi.

Bu önceki geceki gibi hissettirmiyordu, onun abartılı çifte göndermeleriyle. Bu sefer, gözlerindeki sıcaklık benim içimde de benzer bir sıcaklık yarattı. Beni yakıyor, kavuruyor ve dokunuşu için acı çekmeme neden oluyordu. Bir erkek bana böyle bakmayalı gerçekten uzun zaman olmuştu. Dudaklarını tenimde gezdirmeyeli. Kendimi ateşe kaptırmanın savunmasızlığını kabul ettiğimden beri.

"Oraya geri dönmen gerektiğini biliyorum" -barı işaret etti- "ama seni bekleyeceğim." Diğer eli boynuma dolanmadan önce çenemde bir iz bıraktı. Hafif ama sert bir baskı uygulayarak beni yavaşça kendine çekti, gözlerini kapadı ve başını eğdi.

Dudaklarımı yaladım, mantık arzuyla savaşıyordu. Ağırdan almam gerektiğini biliyordum ama bir yanım kürekler olmadan tekneye binmek ve nehir akıntısının beni istediği yere götürmesine izin vermek istiyordu. Odaklanabildiğim tek şey dudaklarıydı, biraz ayrılmıştı, nefes alış veriş benimkine uyacak şekilde hızlanmıştı. Ve arzu dolu gözleriydi.

Dudakları nihayet benimkilere değdi ve içimde bir dinamit patladı. Eli sırtıma dolandı, beni biraz daha sıkı çekti, vücudu şimdi benimkine bastırıyordu, arzusu sert sıcaklığında açıkça görülüyordu. Ellerimi göğsüne dayadım ve başımı eğerek onun önderlik etmesine izin verdim. Onun gücünün ve kuvvetinin beni sarması çok iyi hissettiriyordu.

Öpücüğü derinleştirdi ve dili ağzımın içinde dönmeye başladı. Diğer eli çenemden ayrıldı ve parmakları sırtımda gezinerek tenime karıncalanmalar yaydı. Öpücüğünün harareti artarken yavaşça aşağı kaydıldı. Bu el belime ulaştı ve popoma ulaşp sıkana kadar durmadı.

Benden bir inilti kaçtı ve ellerimi göğsünden yukarı itip boynuna doladım. Elleri yine hareket halindeydi, kalçamın çıplak tenine değene kadar yanımdan aşağı indi ve sonra tekrar yukarı çıktı, bastıldı, parmakları etek ucumun altından kayarak kaleye yöneldi.

"Dur, dur," dedim, geriye yaslandım ve elini ittim. Nefes alış verışı benimkiyle eşleşti, dudaklarımın yakınında oyalanırken birleşti. "Hadi... Bu... Halkın içindeyiz."

"O zaman eve gidelim," diye mırıldandı ve beni tekrar öptü. "Bırak da o çığlıkları senden çıkarayım."

M Vücudum yanıyor, çarpıyor ve dokunulmak için yanıp tutuşuyordu. Arzulama hissini yeniden tatmak istiyordum - bir erkek uğruna değil serbest bırakmak değil, bir erkek bedenimden zevk almak istediği için. Damarion'un ellerini üzerimde gezdirmesi, dilini ağızıma sokması aklımı başımdan alıyordu.

Ama henüz hazır olmadığımı unutmam için yeterli değildi. Vücudumu gösteren güzel elbiseler giymekte yeterince zorlanıyordum - birinin yanında rahatça çıplak kalabileceğimden emin değildim. Vücudum harekete geçmişti, ama kıyafetler yere düştüğünde zihnim yerinde durmuyordu. Kendime olan güvensizliğim ortaya çıkacak ve ben de bunu garip bir hale getirecektim. İlk seferin garip olmasını istemiyordum.

"Haklısın. Oraya gitmem gerekiyor. Austin ile bilgi alışverişinde bulunmalıyım," diye mırıldandım, geri çekilerek. "Güvenliğim söz konusu. Yarın görüşürüz, tamam mı? Bir uçuş dersi daha yaparız, bana çılgılık attırmak için bir fırsatın daha olur." Kulağa nasıl geldiğini geç de olsa fark ettim. Tüm o "Netflix and chill" fiyaskosunun yeniden yaşanması gibiydi. "Yani-"

"Bundan büyük zevk alacağım," dedi yumuşak bir sesle, sesi sıvı sekse eşdeğerdi.

Başımdan ayak parmaklarıma kadar titredim, yüzümü buruşturdum ve bara geri döndüm. Gemiye terk etmek en iyisiydi. O tekneye başka bir gün, kendimi biraz daha cesur hissettiğimde binerdim. Belki işleri yavaştan almasının faydası olurdu. Adam *tam gaz ilerlemeye devam* ediyordu, bu kesindi.

Ancak ondan ayrıldığımda derin ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum nefesi alabildim.

"Çıkma isteğimi geri alıyorum," diye mırıldandım etrafta duran insanların arasından geçip Niamh'a doğru ilerlerken. "Bunun için çok yaşıyım."

"Ne için çok yaşlı?" Niamh, önünde iki dolu elma şarabı şişesi ve bardağında bir üçüncüsü varken sordu. Her zamanki yerimin önündeki barın tepesinde boş bir şarap kadehi ve bir şişe şarap bekliyordu.

"Burası self-servis bara mı dönüştü, yoksa..." Yoldan aşağı baktım ve bana doğru bakan Austin'in gözlerini yakaladım. Bakışları dudaklarıma çarparak alçaldı, yüzünde önce öfke sonra da hayal kırıklığı belirdi. Bakışları oradaydı ve sonra kayboldu ve başını çevirdiğinde yüzü ilgisizliğin düz bir maskesiydi.

"Burası sıkışmış!" Niamh etrafımızı işaret etti. "Saldırıyı duydular ve herkes dedikodu istiyor."

Hayret bir şey. Bara kimsenin girdiğini fark etmemiştim bile.

"Yani evet, keyfinize bakın," diye devam etti Niamh. "Austin çoğunlukla ayak uyduruyor ama zavallı Paul çok yoruldu. İşler böyle yoğun olduğunda hiçbir işe yaramıyor."

"Austin bana kızgın görünüyor. Damarion'un ağırlığını ortaya koyacağını nereden bilebilirdim ki?"

"Yüzünün her yerinde ruj izi var. O seksi çirkinle öpüştün, değil mi?" Bir bar peçetesi kapıp silmeye başladığımda bana sırtıttı. "Hayır, Austin sana kızgın değil. Bölgesinde boyun eğmeye zorlayamayacağı başka bir alfanın olmasıyla mücadele ediyor."

İçimi rahatsız edici bir korku dalgası kapladı. Kavgaları çok acımasızdı... şiddeti kontrolsüzdü.

"Bu barı mahvederlerdi. Austin'in iş yerini tehlikeye atacağını düşünmezdim."

"Damarion'un müşterilere kötü davranmasına izin vermek, hiçbir karşılık almadan, burayı tehlikeye *atmak olurdu*. Bunun olması kaçınılmazdı. Koşullar farklı olsaydı, karşılaştıklarında hemen gürlerlerdi. Bunun yerine, işlerini yapmak ve sizin ve çalışanlarınızın olduğundan emin olmak zorundaydılar. O zaman da rütbe aldın, şimdi de yine aldın." Gururla gülümsedi. "En iyisi de ne? İkisi de bunu yapmana izin vermekten mutlu. Yeni büyüğü olan bir Jane'in onları zorlamasına izin vermekten mutlular. Emekli olmayı düşündüğüm için pişmanım. Bu iyi bir kahkaha. Kesinlikle gıdıklandım, ben de öyle. Eminim Austin yüz milyon yıl geçse bile bu duruma düşeceğini düşünmemiştir. Kasabadan ayrılmak istediğini söylüyor ve öyle de yapıyor ama eminim kalmak için de yanıp tutuşuyordur. Edgar'a onluğuma bahse girerim."

Ruh halim o gece ikinci kez karardı ve beni aşağıya çekti. "Kulağa iyi bir kahkaha gibi gelmiyor. Yapmak istediğim son şey kargaşa yaratmak."

"Ah, . Bu onun için iyi, göreceksin. Her neyse, az önce ne mırıldanıyordun? Ne için çok yaşlısın? İlk buluşmada seks için mi? Çünkü ben farklı düşünüyorum. İstedğini yapmak için yeterince atlıkarıncaya bindin. Randevuya bile gitme. Zaten saçmalıktan başka bir şey değiller. Kendine kovboy süsü ver, bir ata bin ve ne kadar sert vurduğunu gör, tamam mı?"

Ruh halime rağmen gülümsedim. "O genç. Damarion, yani."

"Sen neden bahsediyorsun? Altı ya da yedi yaştan daha genç olamaz. Sadece buna alışık değilsin çünkü kadınlar aptal birini istemiyorlarsa genellikle kendilerinden büyük erkeklerle çıkmak zorunda kalırlar. Ama bu daha genç kadınlar için. Daha *az* olgun olsak daha iyi olacak kadar sorunumuz var, daha fazla değil. Zaten uzun vadeli bir şey aramıyorsun, değil mi?"

"Tanrım, hayır. Sadece yalnızlığımı eğlenceli birine ihtiyacım var." "Bu sevişme ihtiyacı için bir kod mu? Anlayamıyorum."

Yüzümün ısındığını hissedebiliyordum.

"Ah doğru, evet. Ben de öyle düşünmüştüm." Başını salladı. "Sen daha yeni yeni kendini buluyorsun. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Şu anda ihtiyacın olan tek şey, ihtiyacın olduğu sürece ayakta duran bir pipi. Güven bana, genç olmak daha iyidir. Belki yirmili yaşlara nişan al. Sen daha başlamadan bitmeleri hiç eğlenceli olmuyor."

Yavaşça nefes aldım, konuşması çok yardımcı oldu. Sanki kıyamet bulutları dağılmış, içeri biraz güneş ışığı girmişti. Bu güneş ışığı, "düzgün" kadınların ne yapıp ne yapamayacağına dair beynimin yıkandığı tüm saçmalıkları kesip atıyordu.

"Teşekkürler," dedim ve şişeye uzandım.

"Ben hallederim." Austin, dikkatini çekmek için el sallayan birini görmezden gelerek barın arkasına doğru yürüdü. Büyük, yaralı elini şarap şişesinin etrafına sardı.

"Ellerin yumuşak mı, Austin?" İstemedenden sordum, aklım benden kaçıyordu.

Alnında bir kırıskılık oluştu ve vücudu gerildi. "Olmaları gerektiğinde," dedi, sesi derin ve sertti.

"Yumuşak demek istedi, nazik değil," dedi Niamh. "Vardiyan ne zaman bitiyor?"

Artık işlevini yerine getiremez hale gelmeden önce konuşmamız gerekiyor."

Austin şarap bardağını bana doğru itip mantarını takarken, "Tanrım, toleransım o kadar da düşük değil," diye homurdandım.

"Hâlâ var, evet," dedi Niamh. "O gücünle büyüdüğün anda seni bu kadar yormayacak. Biraz daha dayanabileceğine inanıyorum."

"Yardım geliyor," dedi Austin, siparişlerini almak için kalabalığın daha gerisindeki birini işaret ederek. "Ve hayır, dokunulduğunda yumuşak değiller. Ben hiç... Bu bir şey değil..."

"Benim ellerim de değil." Niamh avuçlarını inceledi.

"Kapa çeneni, evet öyleler. Yüzün de öyle, bunu söyleyebilirim." Parmaklarımı avuçlarının arasında gezdirdim.

Ellerini çekti. "Janey Mack, ellerini zımpara kağıdıyla falan mı yıkıyorsun?"

Bir kahkaha attım. "Belli ki sihirli bir cilt kremine yatırım yapmam gerekiyor. Damarion'un elleri gerçekten çok yumuşak."

"Sonunda bekaret kemerini çıkardığında kendini iyi hissedeceksin." Bana göz kırptı.

"Bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Silahlarla çalıştıkça benimkiler daha da sertleşiyor. Umarım umurunda değildir..."

"Ellerin doğru yerdeyse, farkına bile varmayacaktır." Niamh kıkırdadı.

Bardağımdan bir yudum aldığımda, sonunda sağımdaki Koca Ayak'ı fark ettim, birasının üzerine eğilmişti ve bara yarı dönüktü, bana sırtının birazını gösteriyordu.

"Cezalandırılmak için açgözlüsün, ha?" Niamh'a onu görmezden gelerek sordum.

"Bir açıklama yapıyor, ahmak. Kendisini koruması için Austin'e güveniyor - yani Austin'in daha güçlü bir alfa olduğunu ilan ediyor. Onu bu sabah uyandığına pişman etmek için şiddete başvurmamıza gerek olmadığının farkında değil."

"Bu gece çok şey yaşadı. Onu bırakacağız."

"Tabii, bunu şimdi şişenin ayık tarafındayken söyle. kez el' gargles hayranı oldun mu, fikrin değişecektir."

Ana cadde üzerindeki bir şarap tadım salonunda çalışan ve oldukça iğrenç bir fareye dönüşen yirmili yaşlardaki sevimli Donna, güzel yüzünde kocaman bir gülümsemeyle barın içinde adeta dans ediyordu. "Merhaba Jessie." Aceleyle yanından geçerken el salladı. "Güzel bir gece, ha?"

Tam arkamdan "Hey" diye bir ses duydum.

Sıçradım, döndüm ve bir büyü darbesi patlattım. Odanın geneli inledi, biri çığlık attı ve konuşmalar kesildi. Herkes iki büklüm oldu, sanki bir bomba patlamıştı ve korunmak için yere düşüyorlardı.

Austin hariç herkes. İrkilmedi ama çenesi de dahil olmak üzere etkileyici vücudundaki tüm kaslar sıkılmıştı.

"Özür dilerim," dedim başımı sallayarak. Sesimi yükselttim. "Özür dilerim! Austin beni korkuttu. Benim hatam."

Sessiz bir vuruştan sonra, hareket ve gevezelik yeniden başladı ve Austin omuzlarını yuvarladı. "Ouch."

"Aklı başında biri neden ona saldırmak istesin ki?" dedi biri gürültünün içinde, herkes doğruldu.

Ortamıma küçük bir parıltı yayıldı. Bu söylenmesi güzel bir şeydi - daha iyiye gittiğim anlamına geliyordu.

"Hissetmedim bile." Niamh bir yudum aldı. "İçeride olmak iyidir, Austin Steele. Sen de denemelisin. zaman seni hırpalamak yerine koruyacaktır. Gittikçe güçleniyor. Şu el' gargoyle işini yapıyor."

"Özür dilerim," diye tekrarladım, biraz yer açmak için yana kaymaya çalışırken Koca Ayak'a çarptım. Kaşlarını çatı ama yerinden kıpırdamadı.

"Sorun değil, ayakta duracağım." Austin biraz daha yaklaştı.

"Hey, dinle, daha önce olanlar için özür dilerim," dedim, havayı istiyordum. "Sen ve Damarion'u fark etmemiştim. Bilirsin, şu alfa meselesi. Bir soruna yol açacağını bilmiyordum."

"Bu senin hatan değil. Barımı yok etmemem için bana iyi bir sebep verdiğin için teşekkürler."

"Neymiş o sebep?"

"Güzel bir kadının isteğini yerine getirdiğim için kimse bana kızmaz, değil mi?" Bana gülümsedi ve sert dış görünüşü çözüldü. "Yine de artık buraya gelmesine izin veremem. Eğer Ivy House ya da kasabayla ilgili bir meseleyi konuşacaksak ve tüm ekibin orada olması gerekiyorsa, bunu Ivy House topraklarında yapmamız gerekecek."

"Tabii, evet. Sorun değil."

Bakışları dudaklarıma kaydı ve sonra çenesini sıkarak başka tarafa baktı. "Hala biraz rujun var..." Üst dudağını işaret etti. "Düzeltmek istersen diye."

"Tabii ki istiyorum-" Başka bir bar peçetesi kaptım. "Gerçekten mi, Niamh? Bir arkadaşının palyaçoya benzediğini bilmesine izin veremez miydin?"

"Özür dilerim, dikkat etmemiştim." Barın kenarına boş bir şişe koydu. Donna yanından geçerken şişeyi süpürdü, sonra geri dönüşüm kutusuna attı, bir içki getirdi ve sipariş aldı; hepsi de hızlı bir ekonomiyle yapıldı.

"O kadını tam zamanlı işe alın," dedi Niamh. "Çarşamba günleri çalışan o eşeği kovun ve onu işe alın."

"Dinle, Jess..." Austin biraz daha yaklaştı, yan tarafı omzuma çarptı, vücudumdaki sıcaklık titredi. Sesinin ağırlığı beni geriyordu. "Dünkü büyücülerin seni yakalamaya çalıştıklarından yüzde yüz eminim. Takımınızdan kurtulmak ve Ivy House sizi koruyamadığında yakalamak istediler. Yakaladığım büyücü orada olduğuma çok şaşırdı, yani herhangi bir yer müdahalesi beklemiyorlardı ve eminim gargoylelerin ortaya çıkmasını da beklemiyorlardı."

"Gargoylelerin ortaya çıkmasından bahsetmişken..." Ulric'in neşeli sesini tanıdım. "Tam arkadayız, alfa. Bilmen gerektiğini düşündüm. Bayan'ı izlemek için buradayız."

"Bayan mı?" Ulric'in yüzünü görmek için Austin'in etrafına bakmaya çalışarak sordum. Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyordum.

"O palyaço Earl bu saçmalığı kafalarına soktu," diye homurdandı Niamh.

"Orada olduğunuzu ve neden orada olduğunuzu biliyorum," dedi Austin, "ama bu kasabada

benim için alfa unvanı. Bana Austin Steele derler."

"Kusura bakmayın ama siz statüsünü saklayabilecek bir adam değilsiniz, ama eğer yaptığımız buysa..."

"Hemen geliyorum," dedi Austin ve sert ses tonu karşısında küçük tüylerim diken diken oldu.

"Evet, efendim." Ulric'in Austin'in arkasında, ellerini önünde kavuşturmuş bir şekilde kıpırdadığını görebiliyordum.

Austin'in bu yönünü görmeye alışık değildim, türbülans yaratan herkesi bastırmaya hazır olan yönünü. Huysuzluğu içimde garip bir heyecan uyandırdı, beklenmedik bir heyecan, ilkel ve korunmasız. Hakimiyet için savaşmak isteyen gizli yanımı canlandırdı ve aynı zamanda hakimiyet altına alınmanın heyecanını hissettirdi.

"İyi misin?" Niamh bana sordu. "Biraz kızarmış görünüyorsun."

Boğazımı temizledim ve yüzümü kuruladım. "Sadece sıcak. Büyümle vücut sıcaklığımı kontrol etmeyi unuttum."

"Dün iyi bir planları vardı ama kötü uyguladılar," dedi Austin, Niamh ile benim aramdan uzanıp Paul'ün ikram ettiği birayı alırken. Onun

Koku, temiz pamuk ve baharatlı bir şey, beni yakaladı.

Lanet olası Damarion beni ateşlendirmiş ve rahatsız etmişti ve şimdi sıcağı, kokuları ve görmezden gelmeyi tercih ettiğim şeyleri fark ediyordum.

"Tüh, kadranı yine yanlış yöne çevirmişsin." Niamh'ın bakışı kurnazcadı. "Yüzün neredeyse yanıyor. Termostat mı bozuldu? Menopoz için çok gençsin..."

Austin bize kaşlarını çatarken ben de ona gözlerimi devirdim.

"Kötü bir infaz yaptıklarını söyleyebilirim..." İçkimi bıraktım, zihnim tekrar devreye girdi. "Büyülü ağırları havada koptu. Bay Tom ve Damarion olmasaydı, kayalıklarda ölmüş olacaktım. Ne plan ama."

"İzin verirseniz..." Ulric Niamh'ın sırtına yaklaştı. "Onun uçuyor olacağını düşünmüş olabilirler. Ya da en azından çırpındığını. Gargoyleler kanatlarla doğar ve kanatlar her zaman mevcut olduğu için, en azından biz erkekler için, onlara karşı belirli bir yakınlığımız vardır. Gargoyle formuna geçer geçmez, kanatlarımız çoğunlukla gitmeye hazırdır. Onları çırpma doğaldır; bunu öğrenmek zorunda değilsiniz. Başlangıçta onları kontrol etmek kolay değildir, ancak yeni bir çirkin adamın en azından kayalıklarda ölmesini engelleyecek kadar yavaşlayabileceğini varsaymak mantıklı olacaktır."

"Yani gerçek bir gargoyle olmadığım için benim için daha mı zor?" diye sordum.

"Jess, sakıncası var mı?" Austin taburemin arkasını ve tabanını tuttu, sonra durup bana baktı, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Ne?" Bara doğru eğildim.

"Daha fazla yer açmak için seni döndüreceğim."

"Tabii, evet. Al bakalım." Ayağa kalkmaya niyetlendim ama o çoktan tabureyi ben yerden kaldırmıştı, kasları ağırlıkla zorlukla esniyordu. Sırtım Kocaayak'a, yanım bara dönük olacak şekilde beni yere yatırdı.

"Bunu en başta yapmalıydım," dedim. "Çevresel görüşüm bu şekilde çok daha iyi."

"Yanında o pis herif olmadan mı demek istiyorsun?" Niamh etrafıma bakındı. "Evet, seni kastetmiştim."

Austin yanımdaki yerini aldı, şimdi Ulric'in de çembere girmesine izin veriyordu. "Bira?" diye sordu küçük adam.

"Bud, teşekkürler. Şimdi, bayan-"

"Bana Jessie diyebilirsin," dedim.

"Bay Tom size ne denmesi gerektiği konusunda oldukça netti." Ulric bana sırtıttı. "Seni rahatsız etmesi de işin bonusu." Niamh ofladı

bir kahkaha attı. "Eminim birileri size doğal dişi gargoylelerin son derece nadir olduğunu ve tarih boyunca da öyle olduğunu söylemiştir. Güçlü bir büyücünün erkek bir gargoyle'u kurban etmesi ve... büyüsünü dişi bir büyücüye veya Jane'e aktarmak için kullandıkları büyüyle sihirli bir şekilde yaratılabilirler, ancak türlerin dönüşümü gücü artırmaz. Aslında, kanatları küçültür ve uçma yeteneğini engeller."

"Peki bunu neden yaptılar?" diye sordum ama cevap bir anda içime doğdu. "Daha doğal dişi gargoyleler üretmeye çalışmak için."

"Kayıtlara göre, dişi versiyonun yaratılmasının ardındaki mantık buydu - bir erkek ve bir dişi gargoyle'un genetik piyangoyu beklemektense doğal bir dişi örnek üretme şansının daha yüksek olacağını umuyorlardı. Belki de bu uygulamayı yapan büyücüler kadın olsaydı, işleri doğru yaparlardı ve yarattıkları dişi gargoyleler üreyebilirdi. Ama kadın anatomisinin karmaşıklığını anlamadıkları için ellerinde erkek gargoylelerin yarısı kadar bile uçamayan kısırlaştırılmış versiyonları kaldı."

"Gargoyleler genellikle dişi bir versiyon yaratabilecek kimlerle çiftleşir? İnsanlar, büyücüler...?" Austin sordu.

"Kiminle çiftleştiğimiz türümüzün sonucu açısından önemli görünmüyor. Erkek çocuk tipik olarak bir gargoyle olur ve dişiler de genlerini annelerinden alırlar, arada bir istisnalar dışında." Ulric Niamh'ın birasını tezgâha uzatmasını bekledi. Bir yudum aldı. "Dediğim gibi çok nadir görülür ama dişiler o büyücülerin yaratmayı umdukları her şeye sahiptir. Daha küçük kanatları var ama ellerindeki güç düşünüldüğünde bu çok küçük bir eksiklik. Tarihteki her dişi gargoyle kudretli olmuştur. Büyücülerden daha güçlü, şekil değiştirenlerden daha dayanıklı, gremlinlerden daha kurnaz ve zaman boyunca tüm ünlü savaş komutanlarından daha iyi liderlerdir. Ya da öyle söylenir."

"Ama ben doğal değilim." Göğsümü avuçladım. "Ben sihirle yaratıldım."

"Tamara Ivy doğal bir dişi gargoyle'," dedi Ulric, sesi bir hikaye anlatıcısının temposu ve ritminde. "Gücü dillere destandı, dünyanın en güçlü sihir işçilerini kendisine çekti. Hiçbir şey istemezdi, asla. Sonunda yakışıklı ve genç bir büyücü gözüne çarptı, kendi çapında güçlü ve büyük bir büyücü, ama hırsları onu alt etti. Ya da belki de kıskançlığıydı."

"O büyük olsa da Tamara istisnai ve gerçekten nadir biriydi. Ondan daha fazla aranıyordu, daha fazla güce, daha fazla prestije sahipti. Bir süre sonra

rahatsız etmeye başladı. Prestij istiyordu. Ülkedeki en güçlü kişi olmak istiyordu."

"Bunu güzellikle değiştirirsen Pamuk Prenses'e sahip olursun," diye mırıldandım. Niamh başını salladı.

"Tamara'nın sihrinin gücünü kendi sihriyle birleştirerek kullanabilirse durdurulamaz olacağını düşündü. Ona güvendiği için tuzağına düştü ama Tamara'nın gücünü hafife almıştı. Adam, büyüsünü çalmak niyetiyle Tamara'nın hayatını tüketirken, Tamara son gücünü, onu yüce yapan her şeyi, sevdiği evin temeline dökmek için kullandı. İnşa ettiği ev. Ona ruhundan da bir parça verdi ve bu parça Ivy Evi'nin varislerini seçti.

-Her biri yüreği ve mantığı sağlam, ateş ve karakter gücüyle dolu kadınlardı." Bana doğru eğildi. "Tıpkı senin gibi bir insan."

"Doğru, tamam, ama neden büyüü onu öldürmek için kullanmak yerine eve aktardı?" Ben sordum. "Kaçırılmış bir fırsat gibi görünüyor."

Ulric birasını yudumlarken durakladı. "Bilmem ki? Belki de çok geç olana kadar sevgilisinin ne yaptığını fark etmemiştir ve o zamana kadar sevgilisi onu bu durumdan kurtaramayacak kadar enerji ya da güç çekmişti? Aşk bazen bize aptalca şeyler yaptırır. Belki de kendini kurtarmak için bile onu öldürmeye cesaret edememiştir."

Niamh, "Belki de ev, sadece arada sırada biriyle yatmak isteyen bıkkın bir kız kurusunu bekliyordu," dedi. "Bu her şeyi çözer. Orada tarih tekerrür etmiyor."

"Belki de çok uzak değilsin," dedi Ulric ve ben onu dürtmeden devam etti. "Kız kurusu eskiden bir dokumacıydı. Dikiş dikmek ve benzeri şeyler kadın işi olarak görüldüğü için bir kadın. Bir kız kurusu, bir erkek olmadan kendi işini kurabilecek kadar para kazanabilirdi. Herkes evde kalmışlara kötü bir isim takıyor ama bana sorarsanız onlar zekiydi. Kendi paraları ve istedikleri gibi harcama özgürlüğü de dahil olmak üzere istedikleri her şeye sahip olmak için evlenmelerine gerek olmayan kariyer sahibi kadınlardı."

Niamh Ulric'e bakmak için arkasını döndü. "Sen bir bilgi pınarı değil misin?"

Omuz silkti. "Olabilirim."

"O büyücüler havada çırpınabileceğimi düşünselerdi bile, o ağ beni yine de tutamazdı," dedim. "İçine düştüm. İçinden uçmamı engelleyen hiçbir şey yoktu - kollarımın kanat görevi gördüğünü varsayarsak."

"Büyülü bir ağdı. Durumu açıkça yanlış okudular," dedi Niamh.

Austin ve Ulric başlarıyla onayladılar.

"Bir tane daha yakaladığını duydum." Ulric Austin'e sordu.

Başını salladı, birasını bitirdi. "Greenville'de saklanıyordu." Ulric'in boş bakışlarını görünce ekledi, "Doğudaki kasaba. Yanında bilgisayar yoktu ve telefonu yüzüyle açılmıyordu. Büyü seviyesi vasattı ama yüksek seviyeli biri için çalıştığı hissine kapıldım. Ne zaman patronunun adını söylemeye çalışsa, kelimeler boğazında düğümleniyordu. Böyle bir şeyi daha önce de görmüştüm. Her kim için çalışıyorsa Ivy House'u izliyor ve kolay lokma istiyorlar. Amaçları Jess, o ev değil."

"O vasat büyücüyü kaçırdık," dedi Ulric, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Her baktım. Birkaçımız baktı. Bir şekil değiştirenin koku alma duyusuna sahip değiliz ama diğer herkesi bulduk, onlar dağıldıktan sonra bile."

"Saldırı alanından yaklaşık elli metre uzakta izini buldum. Sadece o mesafe boyunca kokusunu yok etmeyi başarmıştı, bu sayede hangi seviyede büyü ile çalıştığını biliyordum. Ayrıca otel odasına girdiğimde de üzerime geldi."

"Ah." Ulric başını salladı. "Senin tecrüben kazandı."

Austin başını salladı, insanların arasından barın uzak ucuna bakabilmek için döndü. "Patronun tam olarak kim olduğunu bilmeden, biz-"

"Yani, kimseye söylemediğim bir şey var..." Ellerimi kavuşturdum. "Belki önemli bir şey değil ama..."

Onlara siyah takım elbiseli, koyu renk keçi sakallı ve arkaya yatırılmış saçları olan gizemli adamı gördüğümü anlattım. En önemlisi, onlara adamın bir anda ortadan kaybolduğunu söyledim.

"Bunu bilmek faydalı olabilirdi," dedi Niamh ve içkisini yudumladı.

"Yakında seninle tekrar buluşmayı dört gözle beklediğini mi söyledi?" Austin kobalt gözlerinde bir cehennem parıltısıyla sordu.

"Evet. Yolun karşısındaydı ama yine de kulağıma fısıldıyormuş gibi duydum."

"Bunu kafana takmıştın ve birileriyle çıkmaya başlamak ve bir sürü yabancıyla tanışmak için harika bir zaman olduğuna karar verdin, değil mi?" Niamh kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Eğer biriyle yatman gerekiyorsa, sitelerden hem Edgar'ın hem de senin işine yarayacak birini bulup çıkarabilirdim. Onları senin üzerinden geçirir, işin bitince de Edgar'a atardın. Dünyada bir sürü tuhaf insan var, eminim bu tür bir kurulum için kolay birini bulabilirdim."

"Yüce Tanrım," diye inledim. "Bir Dick'le çıkmamanın iyi bir fikir olabileceğini düşünmemin nedenlerinden biri de buydu."

"Tek ihtiyacınız buysa..." Ulric sahte yakaları tuttu ve kaşlarını salladı. "Mutlu sonla biten bir masaja ne dersin?"

"Yeter." Austin elini kaldırdı. Bir güç patlamasıyla hepimiz dişlerimizi sıktık. Niamh ve ben yüzümüzü buruşturduk. "Dün olanlar Elliot tarafından yönetilmedi, eminim hepimiz bu konuda hemfikiriz. En kötü gününde bile bu kadar kötü bir büyü çalışması yaratmazdı. Bununla birlikte, kaçan vasat büyücünün bir arama yapmak için bolca zamanı vardı. Eğer patronu Elliot ise, Elliot'ın Jess'in uçamadığını bildiğini varsayabiliriz. Ayrıca Jess'in yedeği olduğunu da biliyordur, bu yüzden bir dahaki sefere daha iyi büyücüler gönderecektir. Bir dahaki sefere *olacak*, bundan emin olabiliriz ve eğer Elliot doğrudan katılırsa, hepimizin onunla birlikte savaşması gerekecek." Yüzünü bana döndü. "Bağımsız olduğunu ve hoşlanmadığını biliyorum ama kaçırılmayı tercih etmeyeceğini de biliyorum. Ivy House mülkünün dışında korunmaya ihtiyacınız olacak ve tüm o çörtenler siz ne zaman olursanız olun havada olmalı. Yeterince açık olabildim mi? Hazırlıklı olmalıyız. Eğer değilsek..."

Sesi uzaklaştı ve bir hırıltı sözlerine karışarak ortama yayıldı.

Eğer olmasaydık, ben alınırdım ve o da kızardı. Hepsi bu kadardı. Öfkeyle geride kalan kişi olmayı tercih ederdim ama başka seçeneğim olmadığı için mahremiyetimden geriye kalanları da kaybetmek üzereymişim gibi görünüyordu.

T çığlıklar varlığının her zerresini kesti. Kalbini hızlandırdılar ve onu korkuya boğdular. Var gücüyle koğu, hafif karda koğu, ağaçları kesti ve önüne çıkan her şeyi yol.

Bir ılık daha, şimdi daha yakın ve daha yüksek. Jess havadaydı ve işler pek de iyi gitmiyor gibiydi. Hayvan formunun hareket alanını kısıtlaması nedeniyle onu henüz göremiyordu. Daha güçlü iterek, Sarmaşık Evi'nin ekili alanını kaplayan ağaçların arasından fırladı ve kış soğuğuna rağmen iek açan iek tarhlarının etrafından dolağu. Uzun alılar ve fundalıklardan oluşan labirent boyunca, gökyüzünde serbest düşüş yapan onu görene kadar koğu.

Rüzgârda kırılan bir yelkene benzer bir ses dikkatini çekti. Geniş kanat açıklığına sahip bir şekil bulutların arasından alçaldı ve inanılmaz bir hızla havada spiral çizerek ilerledi. Gargoyle son saniyede uçuşuna açı verdi ve Jess'i gökyüzünden aldı, onu parlayan gri kollarının arasında nazikçe ve sevgiyle kucakladı.

Damarion.

Gargoyle formundaki Earl yere daha yakın durarak üzerinde olup bitenleri izledi. Damarion ya da diğerlerinden birinin Jess'i yakalayamaması ihtimaline karşı o bir güvenlik ağıydı. Earl onu zor durumdan son anda çekip çıkarabileceğini göstermişti.

Parlak pembe bir gargoyle Damarion'un etrafını sardı. Austin'in kalbini durduran bir hareketle Damarion eğildi ve Jess'i havaya fırlattı. Tekrar ılık atarak kollarını ve bacaklarını tekmeledi ve Ulric tarafından yakalandı. Başka bir gargoyle alçaldı ve Jess tekrar fırlatıldı ve tekrar

Bir başkası. Onunla havada yakalamaca oynuyorlardı, her savruluşta çığlıkları duyuluyordu.

Öfke Austin'in içinde kabardı ama korkuyu bastıramadı. Onu gökyüzünden koparıp güvenli bir şekilde yere bırakma arzusunu bastıramıyordu.

Rahatlatıcı bir his üzerine çöktü ve içine doğru ilerlemeye çalıştı. Bir kabullenme ve güven duygusu.

Ivy House, ona nasıl hissetmesi gerektiğini anlatmaya çalışıyordu.

Dişlerini sıktı ve onu uzaklaştırarak eve doğru döndü. Havada olup bitenleri izleyemezdi, yere iner inmez büyük gargoyl'e saldırma dürtüsüne boyun eğmeye hazır değilse olmazdı. Niamh, Edgar ve Earl, Jacinta için her zaman doğru olanı yapmışlardı -her zaman en iyisini yapmışlardı- ve Earl bir gargoyl olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Eğer onlar bu vahşete onay vermişlerse, o da bu işin peşini bırakacaktı. Bu onun kararı değildi.

Yine de izlemek zorunda değildi.

Eve yaklaştığında insan formuna geçti, iki bacağa dönüşün çığlıklardan birkaçını yumuşatacağını umuyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, işitme duyusu farklı formlarda o kadar da farklı değildi, ama belki...

"Yardım edin! Lütfen, yardım edin!"

Döndü, gözleri gökyüzünü taradı, Jess'in tekrar düştüğünü gördü, başı yere dönüktü. Bir adrenalin şoku neredeyse ona doğru koşmasına neden oluyordu. Hayvan formunda bile olsa asla zamanında yetişemezdi ama onu tehlikede görmek sahip olduğu tüm koruyucu içgüdüleri harekete geçirdi. Muhakeme edemiyordu. Odaklanamadı...

Damarion bir kez daha alçak bulut örtüsünü ve soğuk günün kalın sisini yararak Earl'e ulaşmadan önce onu yakaladı ve sonra kanatlarını çırparak neredeyse havada durdu. Kız adamın pençesinde sarsıldı ve serbest kaldı. Earl kanatlarını bir kez daha çırpıp onu tekrar yakaladığında ve pozisyonunu geri aldığı anda kızın düzensiz çığlığı kesildi. Tutuşu sahipleniciydi, herkese onun kendisinin olduğunu ilan ediyordu.

Austin'in hiç şüphesi yoktu, kız izin verdiği anda onu eşi olarak kabul edecekti. Neden olmasındı ki? Jacinta tam bir paketti. Zekiydi, akıllıydı, eğlenceliydi ve güzeldi. Aklından geçenleri biliyor, gerektiğinde kendi yolunu çiziyor, aksi durumda ise mutlu bir şekilde akışına bırakıyordu. Onunla arkadaşlık etmek kolaydı ve gülümsemesi her türlü zorluğa değiyordu.

Austin'in midesine bir kurşun ağırlığı yerleşti ve tekrar arkasını döndü. Gargoyle'la ilk buluşmasının üzerinden dört gün geçmişti ve görünüşe göre ikinci kez akşam yemeğine çıkmışlardı, kasabadaki restorana. Austin Niamh'a onları rahat bırakacağına söz vermiş, Jess de Damarion'u bir daha Austin'in barına götürme hatasına düşmeyeceğine söz vermişti.

Yine de bu kasaba ikisi için de yeterince büyük değildi. Ziyarete gelen bir alfanın geçiş hakkı için bölge sahibine başvurmaması...

Bu bir meydan okumaydı ya da en azından işlerin nasıl yapıldığını açıkça hiçe saymaktı. Başka bir durumda Damarion'un davranışı misilleme gerektirirdi. Jess elbette bunu bilmiyordu ama çirkin adam onun yürüdüğü çizgiyi anlamıştı. Austin'in Jess'i fiziksel ya da duygusal olarak incitme riskine girmeyeceği gerçeğinden yararlanarak bir noktaya değinmeye çalışıyordu.

Sonunda içlerinden biri ayrılmak zorunda kalacaktı ve *bu* kararı Jess verecekti. Eğer o büyük erkeğe ihtiyacı varsa ya da onu istiyorsa, Austin daha yeşil otlaklar bulacaktı. Başka bir seçenek olamazdı. Bu durum çok uzun sürerse, Austin ve Damarion karşı karşıya gelecek ve daha sert olan alfaya karar verilmesi gerekecekti. Austin dövüşün ölümüne olup olmayacağından emin değildi ama gargoyleler hakkında bildiklerine bakılırsa öyle olacağını tahmin ediyordu.

"Şunu kaldırır mısın? *Tanrım*, Mary..." Niamh onu arka kapıda karşıladı, elinde üst kattaki bebeklerden biri vardı. Sol elinde sallanıyor ve sağ eliyle adamın kasıklarını işaret ediyordu. "Eğer o şeyi sallarsan, bütün evi havaya uçurabilirsin."

"Biraz eşofmana ihtiyacım var."

"Elimizdeki tek şey beyaz olanlar ve her bir yedek çiftin üzerinde eski bir kan lekesi var. Edgar onları değiştirip duruyor ve fark etmeyeceğimizi düşünüyor ve o ahmak Earl de başka renk almıyor."

"Neden başka bir renk almıyorsun?"

"Alışveriştan nefret ediyorum. konuda şikayet etmek çok daha kolay."

Onu eve geri götürdü, kapalı kapı neyse ki Jess'in düşüşünün yankılarını kesiyordu.

Niamh'ı çamaşır odasına kadar takip ederek, "Bebeğin nesi var?" diye sordu.

"Merdivenlerden gümbür gümbür iniyor ve etrafta sallanıyordu. Sinirlerimi bozdu. Seni gördüğümde kafasını koparıp dışarıda tekmelemek üzereydim. Ivy House'un o şeyi neden dışarı saldığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ben, muhtemelen. Buraya son geldiğimde benimle oyuncak bebeklerden biri aracılığıyla iletişim kurmuştu. Ürkütücüdürler."

"Tanrı aşkına, onlar sadece bebek. Küçücükler. Bıçakları olsa bile, onlara bir tekme atar ve gününüze devam edersiniz. Yine de yukarı bak. Bazıları nasıl tırmanılacağını biliyor. Hiç beklemediğiniz bir anda üzerinize düşerler."

Tavanı avlamak için başını yukarı kaldırdı.

Niamh onun göğsüne bir eşofman altı geçirirken sıırttı. "Senin bedenine göre eşofmanımız yok. Earl sana bir tişört bulabilir."

Eşofmanının içine girdi. "Bu çığlıklar da neyin nesi?" Ses tonunu bozmamaya çalıştı ama başarılı olduğundan emin değildi.

"Eh." Niamh bebeği kurutucunun içine attı, kapağını kapattı ve çalıştırdı. "Bakalım hoşuna gidecek mi?"

"Bu plastiği eritmeyecek mi?"

Niamh saatini kontrol etti. "Earl onu kurtarmak için gelmeden olmaz. Neredeyse bitirdiler. Bira ister

misin?" "Hayır, teşekkürler."

"Bir fincan çay alır

mısın?" "Hayır, ben-"

"Ah tabii, sen de yapabilirsin." Çay içmek için mutfağa doğru ilerledi. "Çığlık atmak, evet. Amaç Jessie'yi uçuşun tüm bölümlerine alıştırmak, bir şeyler ters gittiğinde ve düştüğünüzde kontrolünüzün olmaması da dahil. Çığlık atmayı henüz atlatamamış olması... rahatsız edici."

"Bir şeyler ters gittiği için stratejinizi ayarlamak ile baştan sona kontrol sahibi olmamak arasında fark vardır. Belli ki onlara güvenmiyor. Onlara güvenseydi, bir şeylerin ters gidebileceğinden bu kadar korkmazdı."

Niamh çaydanlığı çalıştırdı. "Haklısın, ama bu adamların başka bir yol bildiklerini sanmıyorum. Çoğu yüksek bir yerden aşağı itilerek ve sonra bunu çözerek öğrendi."

"Belki de onun diğer formuna geçmesine yardımcı olmak için çalışmalılar." Durdu, düşündü ve sonra sordu: "Başka bir forma mı dönüşüyor?"

"Düşündüğün gibi değil. Kanatlarını açtığında derisinin dokusu ve rengi değişecek, ama sadece birazcık. Bir insan sprite'ı gibi görüneceğini . Onun gücü sihrinde, başka bir formda değil. O

Bir insandan daha güçlü ve hızlı ama fiziksel olarak erkeklerle ya da bir şekil değiştirenle ya da onun gibi bir şeyle boy ölçüşemez."

"En azından ona nasıl uçacağını, ne yapacağını öğretiyorlar mı?"

"Elbette. Damarion başlangıçta bunu yapıyor, sonra , sonra onu oradan savuruyorlar. Her seferinde aynı. Her seferinde buna biraz daha alışacağını düşünürsün. Hayır, alışmadı. Kanatları olup olmadığını merak etmeye başladılar."

Jess'in adına hayal kırıklığına uğramış bir halde başını salladı. Belli ki bu yöntem işe yaramıyordu. Belki de sorun hala bir Jane gibi düşünmesiydi - uçma fikri onun için fantastikti ve kanatlarını hiç görmeden uçabileceğine inanmak büyük bir inanç sıçramasıydı.

"Düşmeden önce bunu yapabileceğine inanması gerekiyor," dedi arka kapıdan gelen konuşmaları duyarak. "Büyünün gerçek olduğuna inanması için Donna'nın değişimini görmesi gerekiyordu. Gökyüzüne çıkmadan önce o kanatları çıkarmaya çalışmalı ve onu oraya getiren insanlara güvenmeli. Onu oyuncak bebek gibi sağa sola fırlatmak bu güveni sağlamayacaktır."

Niamh çaydanlığa su doldurdu. "Earl'e bundan bahsedeceğim. Uçuş konusunda Damarion'un üzerinde pek etkisi yok, malum nedenlerden dolayı, ama ona başvurabilir. Ne derse o mürettebatla birlikte gider."

"Selam yabancı."

Tanıdık sese baktı, ortasında bir şey sıçradı ve sonra dünyanın başı döndü. Kırmızıyı gördü.

"Bunu sana kim yaptı?"

Niamh, Austin Steele'in sesindeki ciddi değişimle sarsıldı, sözlerini kaba bir hırıltı kapladı. Güç odanın her tarafına yayıldı ve basınç azaldı. Küçük tüyleri diken diken olmuş, tehlikenin yaklaştığı, bir yırtıcının ortalarında olduğu konusunda onu uyarmıştı.

Austin Steele çıplak gövdesi kaslarla yırtılmış bir halde ilerledi. Zarafeti ve hareketlerinin akıcılığı, o sağlam iskeletin içindeki kaba gücü, serbest bırakılmaya hazır sarmal gücü gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Jacinta'nın gözleri büyüdü, bir tanesi yarı şişmiş bir şekilde kapanmıştı.

Kısa bir süre önce sert bir yumruk yemişti, derinliklerinde parıldayan korku ısıltısı bariz heyecanıyla yarışıyordu.

Sadece bir deli üzerlerine gelen bu canavar karşısında heyecanlanabilirdi. Aklına koyarsa, bir tanrının gök gürültüsü olabilirdi.

Yine de Jacinta onun kendisine asla zarar vermeyeceğini biliyor ya da en azından hissediyor olmalıydı. Bu katı yürekli alfa onu kendi koruma örtüsüyle sarmıştı ve eğer ona bir zarar gelirse şeytan serbest kalacaktı.

Bu da durumu en iyi ihtimalle riskli hale getiriyordu. Niamh, Jessie'nin yüzünü lekeleyen morluklardan, şişmiş dudağından, kafasındaki şişlikten ya da boynundaki sıyrıktan *doğrudan* sorumlu değildi -bunlar Damarion ve diğer gargoylelerle yaptığı eğitim seansının sonuçlarıydı- ama bunların olmasına izin vermişti. Hatta Jessie'yi sert eğitime devam etmesi için teşvik etmişti. Austin Steele, Jessie'ye zarar gelmesine izin verdiği için Niamh'ı çok kolay suçlayabilirdi. Niamh'ın dünyada karşı karşıya gelmek istemediği bir kişi varsa, da taşsız alfabaydı.

Niamh durduğu yerden, daha fazla yaklaşmaya cesaret edemeyerek, "O iyi," dedi. "Olduğundan daha kötü görünüyor."

Jessie'nin önünde durdu, sırtındaki kaslar alevlendi. Sesi alçak, kaba, güçlkle kontrol edilebilen bir hırıltıya dönüştü. "Bunu sana kim yaptı?" diye tekrarladi.

Niamh mutfak adasının etrafından dolanarak Austin Steele ile arasında büyük bir tahta parçası bıraktı ve durumu ölçmeye çalıştı.

Bir elinin parmak uçlarıyla Jessie'nin siyah-mavi yanağını sıyırdı ve diğer eliyle kaşını hafifçe çizdi, mükemmel kavisini bozan bir kesik vardı. Adam rengi solmuş şakağına ulaştığında Jessie irkildi ve odaya bir güç şoku yayıldı, adamın öfkesi açıkça çok ama *çok* gevşek bir tasma üzerindeydi.

Buna rağmen Jessie'nin gözleri dalgalanarak kapandı ve sanki onun dokunuşuyla rahatlıyormuş gibi açık dudaklarından yavaşça bir nefes çıktı. Buna karşılık Niamh'ın parmak eklemleri adanın kenarını kavradığı için beyaza dönmüştü.

"Antrenman yapıyorduk. Sorun yok," dedi Jessie, ellerini kaldırıp adamın patlayan pazularının üzerine koydu. Gözleri yavaşça açıldı, kukuletalı ve tembeldi. Kadın evin geri kalanının ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi. "Austin, yemin ederim, o çok daha kötü durumda, inan bana. Adam katlanmak zorunda olduğu şeylere göre bir aziz. Her geçen gün daha iyiye gidiyorum."

"Damarion." Bir kelimedenden çok bir hırıltı gibiydi.

Niamh sanki bir işaretmiş gibi Damarion'un arka kapıdan girdiğini ve onu Earl'ün izlediğini hissetti. Diğerleri de ondan sonra içeri girecek, mutfağın önünden dolambaçlı yollardan geçerek duşlara doğru ilerleyeceklerdi. İçeri uğramayabilirlerdi ama fark etmezdi -Austin onları kemerli mutfak girişinden görebilirdi.

Bu durumda, Damarion'a bir bakış her şeyi . İkisi için de.

"Olduğundan daha kötü görünüyor," dedi Niamh tekrar. "Kadının kendisini sakat bırakmasına izin veriyor Onun acısının farkında."

Vücudu gerildi. Az önce kötü adamlarla aynı hizaya gelmişti.

Saçmalık.

"Kadın ona en kötü darbeyi vurana kadar inanılmaz bir şekilde kendini tutuyor." Niamh adanın etrafında biraz daha dolaşmayı, sözlerine kişisel, rahatlatıcı bir dokunuş katmak için yaklaşmayı, hatta belki de kolunu okşamayı düşündü ama buna karşı karar verdi. Onun kişisel dokunuşuna vereceği karşılık kafasını kırmak olabiliirdi. "Diğerleri de şimdi ona katılıyor, onunla savaşmasına yardım etmeye çalışıyorlar. Birkaç saat içinde iyileşir. Gerçekten de olduğundan daha kötü görünüyor."

"Havada bir oyuncak gibi savrulmak olduğundan daha kötü görünebilir, ama *bu...*" Adam yavaşça döndü, buz mavisi bakışları kızın içini kesiyor, bağırsaklarını sulandırıyor. Bu iş daha iyiye gitmeden çok daha kötüye gidebilirdi. "Buna *kısıtlanmış* mı diyorsun? O kadar az mı kontrolü var ki, sadece acı bile acemi birini dövmesine neden oluyor?"

"Gerçekten de olduğundan daha kötü görünüyor-"

"Onun gerçek hayat derslerine ihtiyacı var, Austin Steele," diye araya girdi Niamh. "Yere düştükten sonra nasıl ayağa kalkacağını öğrenmesi gerekiyor."

Austin Steele o etli omuzlarını ona doğru çevirdi, şimdi ona bakıyordu, yoğunluğu ve büyüklüğü onun için bile ürkütücüydü. Adamın gücü kadının vücudunda sinirsel titremeler yarattı.

Belki de Damarion'un durmaksızın yaklaşması, ona daha da yaklaşması iyiydi; bu onun üzerindeki baskıyı biraz olsun azaltabilirdi.

"Bu *bir eğitim*, Niamh. O bir acemi. Yeni başlayanları korumasız etrafa savuramazsın. Ona gelişmiş bir dövüşçüye davrandığın gibi davranıyorsun. Ayrıca, iyi bir darbe indirdiği her seferinde fiziksel olarak hırpalanmaya alışkınsa, mümkün olan en kötü anda ürkebilir veya tereddüt edebilir. Bu, büyüünden aldığı sürpriz unsurunu öldürebilir. Kaybetmesine neden olabilir. Ve tüm bunlar, bir alfa için üzgün bir çuval bahanesi, gerçekten önemli olduğunda acıyla başa çıkamadığı için."

"Ne tür bir acıdan bahsettiğimizi anladığını " "Ne tür bir acıdan umurumda bile değil," diye bağırdı.

"Onun güvenliğini sağlamak, ne yaparsa yapsın başa çıkmaya değer. İyileşiriz, Niamh. Hepimiz iyileşiriz, özellikle de Ivy House topraklarında. Eğer acıdan bayılırsak, kendimize gelir ve yeniden başlarız. İşimiz bu."

"Ah, ama bu senin işin değil, değil mi Austin Steele? Ivy House gücünü ortaya çıkarması için Damarion'u seçti, seni değil. Damarion, Ivy'nin içindekileri açığa çıkarmakta çok etkili oldu - tokatlar, havaya atmalar, fırlatmalar ve hepsi." Niamh onun omuzlarının hafifçe çöktüğünü fark etti. Bu pişmanlık mıydı? Damarion'un koridorda yürüdüğünü, köşeyi dönüp tam görüş alanına girmek üzere olduğunu hissederek avantajını zorladı. Bu gerçekleşmeden önce Austin Steele'in yelkenlerini biraz söndürme şansı vardı. "Konsey Odası'na adımını atmayacaksın ama oraya kabul edilmek için yanıp tutuşuyor. Ivy House'un sana sihir vermesinden ve seni çağırmaya devam etmesinden hoşlanmıyorsun ama takımın bir parçası olma şansını elde etmek için can atıyor. Bu onun işi Austin Steele, senin değil. Sen , yerini almak için o devreye girdi. Arka koltukta otururken liderlik yapamazsın."

Damarion köşeyi döndü, üzerinde tek bir çizik bile yoktu, Jessie ile yaptığı eğitimden sonra çoktan iyileşmişti. Doğru olsun ya da olmasın, Niamh bilmiyordu ama Damarion aldığından daha fazla acı veriyor gibi görünüyordu. Bu hiç iyi gitmeyecekti.

Niamh, Austin Steele'in dikkatini kendi üzerinde tutabilmeyi umarak gözlerini o yöne çevirmekten kaçındı.

"Daha da önemlisi, Ivy House onu seçti çünkü Jessie'nin bunun üstesinden gelebileceğini biliyor olmalı. Ve öyle de. Hiç ürkmüyor. Aslına bakarsanız, tabiri caizse, karşılık ateşi almak onu her seferinde şaşırtıyor gibi görünüyor. Bu da muhtemelen ideal değil ama en azından-"

Damarion mutfakın hemen girişindeki geniş holde durdu. "Onun burada ne işi var?"

Niamh'ın aptal gargoyle'a cevap verecek zamanı yoktu.

Austin Steele bir anda döndü ve odayı sarsan bir güç patlaması oldu. Damarion'a doğru hücum etti, tüm o öfke ve sarmal güç dışarı doğru patlıyordu.

Jessie'nin gözleri dünya kadar büyümüştü; içine yerleştiği sersemlikten kurtulmuştu. Ancak Earl çoktan tepki vermiş, iki alfanın arasına dalıp Jessie'ye çarparak onu yolundan çekmeye zorlamıştı.

"Hayır, dur-" diye bağırdı Jessie, yana düşerek.

"Birbirlerine girmelerine izin verme, Ivy House," diye kükredi Niamh, tezgâhtan bir mutfak bıçağı kapıp ileri atıldı. Jessie'nin onları ayırabilmesi için yavaşlamalarını sağlamak amacıyla delikler açması gerekse bile bunu yapacaktı. Neşeyle.

Beyaz bir kapı duvardan fırlayarak mutfağı salondan ayırdı. Bunca yıl boyunca Niamh kapının varlığından bile haberdar olmamıştı. Kapı, Austin Steele'in kapıyı kırarak içeri girdiği anda çarptı. Başka herhangi bir kapı bu saldırının altında parçalanırdı ama bu kapı parçalanmadı bile. Bir gümbürtü Damarion'un diğer tarafa ulaştığını ve aynı şiddetle geçmeye çalıştığını söylüyordu.

Işık parladı, ardından bir hava şoku geldi. Austin Steele geri uçtu, görünmez eller tarafından ayaklarından kaldırıldı ve fırlatıldı. Adaya çarptı, tahtayı deldi ve fayansları çatlattı. Enkazdan yuvarlanırken içinde bulunan tencere ve tavalar şangırdadı.

"Çıkarın onu buradan," diye bağırdı Earl, kemikli kolunu Jessie'nin üzerine uzatmış, kavganın ona doğru ilerlemesi ihtimaline karşı onu korumaya çalışıyordu. "Burası şu anda onun için uygun bir yer değil. Çıkarın onu buradan!"

"Austin!" Jessie Earl'ün altından sıyrılarak ayağa fırladı. Earl onu yerinde tutmak için kolundan tuttu ve durum için çok agresif bir şekilde sırtını yırttı.

Sırtını sıvazlamak muhtemelen bu durum için fazla agresifti.

"Hayır, Earl, ona dokunma-" Niamh başladı.

Austin Steele bir anda oradaydı, Earl'ü eşofmanının önünden yakaladı ve neredeyse tembelce fırlatıp attı. Earl geniş odanın bir ucundan diğerine uçarak masanın üzerine düştü, masayı altına aldı ve masanın bir bacağını yere savurdu.

"Austin, lütfen dur. *Lütfen!*" Jessie avucunu onun göğsüne vurdu, yüzünde kararlılık ve gözlerinde ateş vardı. Onun üzerindeki büyüü serbest bırakacaktı.

Yine de henüz yeterince güçlü değildi. O sadece öfkeyi körüklerdi. "Hayır, Jessie, bırak onu-"

Niamh bıçağı ileri fırlattı ve Austin Steele'in sırtına sapladı, güzel, büyük bir hedefti. Aptal değildi, sonra geri sıçradı ve adanın üzerinden atladı, aralarına mesafe koydu, saldırısına hazırdu.

Damarion hâlâ içeri girmeye çalışırken kapının diğer tarafından vurma sesleri geliyordu.

Ve sonra tüm sesler kesildi, sanki Niamh aniden sağır olmuş gibiydi. Herkes dondu kaldı, ama Niamh'ın durumu bir yargıcın görüşüyse, bu kendi seçimi değildi. "Ne içinde ve Cehennem var kazanılmış içine herkes?" Jessie sordu öfkeyle. Mutfak kapısına baktı, Niamh'ın duyabildiği tek şey onun sesiydi. "Bugün burada kavga olmayacak. Yürüyüp gidin, tamam mı? Yemekten önce herkesi kontrol edeceğim." Odaklanmasına bakılırsa, bu sözlerin Damarion'a yönelik olduğu açıktı. Bir an geçti, sonra Niamh dediğini yaparak yürüdüğünü hissetti. Niamh'ın, bu sözlerin ona ait olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. seçim ya da değil.

Jessie tekrar Austin Steele'e döndü ve derin bir nefes aldı. "Seni henüz serbest bırakamam, nedenini anlıyor musun?"

Niamh adamın yüzüne bakmak için etrafta dolanabilmeyi diledi. Açıkça görebildiği tek şey, hâlâ sırtına saplanmış olan bıçağın etrafından sızan kandı. Etli kısmı vurmuştu, yani ona bir şey olmayacaktı ama yine de canı yanmış olmalıydı.

"O karanlık yerdesin," dedi Jessie, Austin Steele'e yaklaşarak, sesi yumuşak ve yankılı, destekleyici ve anlayışlıydı. "Nedenini anlıyorum. Az önce söylediğin her şey için minnettarım. Beni korumaya çalıştığın için teşekkür ederim. Niamh haklı, yine de iyi gidiyorum. Aldığımdan çok daha iyisini veriyorum. Öyle olmasaydım, bir şey söylerdim. Dururdum. İlk kez uçmayı denediğimde geri çekilmiştim, hatırladın mı? Bana güvenmelisin, Austin. Sana iyi olduğumu söylediğimde beni *dinlemelisin*. Bölgendekilere zarar vermemenin senin doğanda olduğunu biliyorum ama buna ihtiyacım yok. İhtiyacım olduğunda, soracağım, tamam mı? Söz veriyorum, soracağım. Bu konuda her zaman iyi olmadığımı biliyorum ama daha iyiye gidiyorum."

Niamh bir adım öne çıktı, aniden özgürleşmişti.

Austin Steele derin, ürpertici bir nefes aldı. "Sırtımdaki bıçağı çıkarabilir misin?"

Jessie'nin kaşları düştü ve gözlerinde acı parladı. "Gerçekten olgunca, Austin. Sana bütün bunları anlatıyorum ve sen kendi başıma düşünebileceğimi söyleyerek sana ihanet ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, hayır." Acıdan homurdanarak yarı döndü. "Gerçek sırtımdaki gerçek bıçak. Onu çıkarabilir misin? O orada sıkışmışken iyileşemem."

"Aman..." Yüzü bembeyaz kesildi. Titreyen elleriyle kabzayı kavradı ve çekti. "Bu da ne... Kim bir... Niamh, sen... Neden..."

"Muhtemelen beni yavaşlatmaya çalışıyordu," dedi.

"Seni *bıçaklayarak* mı?" Jessie bıçağı lavaboya bırakıp hemen bir havlu kaparak sordu.

"İşe yaradı mı?" Earl hâlâ kırık masanın üzerinde yatarken sordu.

"Siz ikiniz neden yürüyüşe çıkmıyorsunuz?" Niamh, Austin Steele'in evden çıkmasını tercih ettiğini söyledi. Öfkeliğinde onu sakinleştirebilecek tek kişinin Jessie olduğu açıktı. "Git Edgar'ı ziyaret et. Her zaman kimsenin onu ziyaret etmemesinden yakınsın. Ama sakın kabul etme. Bu konuda bana güven. Onun evinde bir fincan çay içmek istemezsin."

"Önce iyileşmesine izin ver." Jessie havluyu sırtına koydu, derin kızılık şimdi derisinden aşağı akıyordu.

"Sorun yok." Austin Steele Jessie'nin dokunuşundan nazıkçe uzaklaştı. "Dışarı çıkmak iyi olur."

Jessie, Niamh'a kuşkuyla bakarak onu odadan çıkardı ve akıllıca davranarak yan kapıyı seçti.

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Niamh, "Kalk Earl, o kalın kafalı kuklayla konuşmamız gerek. O gargoyla bu evle, Jessie'yle ilgili olarak üstünlüğü ele geçirmiş durumda. Büyüklük yapıp yürümeye devam etmeliydi. Sadece Austin Steele'in öfkelerini üzerine çekmek istediği için durdu." Niamh kapıya doğru yürüdü ve Earl'ün kalkıp kalkmayacağını görmek için durdu. "Bu kapının burada olduğunu biliyor muydun bu arada?"

"Her yerde kapılar var." Yere yuvarlanırken inledi. "Ivy House insanları bu şekilde odalara hapsediyor."

"Anlıyorum." Onun yavaşça ayağa kalkmasını bekledi. "Austin Steele, Jessie'yi nasıl eğittiğimizle ilgili pek çok iyi noktaya değindi. Dayakla başa çıkabiliyor ama buna ihtiyacı var mı?"

"Hayır, ama fazla seçeneğimiz yok. Damarion... *Oh*, bu çok sert." Earl başını eğerken boynunu ovuşturdu. "Austin Steele harekete geçtiğinde kasırğa gibi oluyor."

"Sana iyi bir şey fırlattığı kesin."

Yüzünü buruşturdu ve sırtına masaj yaptı. "Damarion seçildi, tıpkı hepimiz gibi."

"Bir koruyucu ancak kendisine büyü ve bir koltuk verildiğinde seçilir. Ivy House'dan istemesine rağmen Damarion'a de verilmedi."

"Jessie onun hakkında henüz emin değil, bu yüzden. Son sözü o söyleyecek, bu ev değil. Ama yeteneğinin kısa sürede büyük bir sıçrama yaptığına şüphe yok."

"Uçmak dışında. O konuda hiç iyiye gitmiyor..."

"Hayır." Niamh kapıyı sorunsuzca açarken Earl'ün yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. Sanki orada hiç kapı yokmuş gibi duvara kusursuz bir şekilde oturmuştu. Bu ev hileliydi. "Büyünün bu yönünü anlamadığını düşünmüyorsunuz, değil mi? Şimdiye kadar uçmanın bazı belirtilerini göstermiş olması gerekirdi..."

Sessizce anlaşılarak Damarion'un odasına doğru ilerlediler. "Austin Steele bu konuda yanlış yaptığımızı düşünüyor gibiydi. yol..." Niamh konuştuklarını tekrar düşünerek, "Austin Steele onu eğitmek için seçilmedi," dedi. Earl, "Austin Steele onu eğitmek için seçilmedi," diye cevap verdi. "Nasıl seçilebilir ki? O bunun bir parçası olmak istemiyor." "İşte burada."

Niamh kaşlarını çatarak ve tüm bu olanlardan emin olamayarak Damarion'un kapısını çaldı. "Bir şeyleri kaçırıyormuşuz gibi hissediyorum. Belki de bu bir şekilde bizim için bir testtir?" Damarion kapıyı açtı, duştan çıkmış saçları hâlâ ıslaktı ve havlusu kalçalarına dolanmıştı. Ama çok yakışıklıydı. Jessie

kesinlikle daha kötüsünü yapabilir.

"Ne?" diye sordu, araziye ayak bastığı andan itibaren kendini Jessie'nin ikinci komutanı olarak görmeye başlamıştı. İlk başta kimse gözünü kırpmamıştı çünkü onun hayatını kurtarmıştı ve diğer gargoyeler de doğal olarak onun emirlerine uymuşlardı -bu, onunla yeni tanışmış olmasına rağmen Niamh'ın öğrendiğinde şaşırdığı bir şeydi- ama şimdi, Austin Steele'in tüm söylediklerini duyduktan sonra, Niamh onu bu kadar kolay kabul etmelerinin akıllıca olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Belki de Jessie için en iyisi o değildi, sadece ellerinde olanın en iyisiydi. Belki de başka bir çağrı göndermesi gerekiyordu.

Niamh bu konuşmadan sonra bunu daha iyi anlayacağından şüpheleniyordu. "Aşağıda ne hakkında ?" Niamh ona sordu. "Sen kavga çıkarmaya çalışıyor." "Ne?"

"Bir kavga," dedi Earl. "Burası egemenlik savaşı için uygun bir yer değil, özellikle de Jessie ikinizin arasında dururken."

Damarion haklı bir öfkeyle biraz daha doğruldu. "Burası tam bir savaş yeri ve buna tanıklık etmesi gereken kişi de Jacinta." "Ve sen kazanacağını düşünüyorsun, öyle mi?" Niamh kıkırdarak sordu. "Peki ya Austin Steele hakkındaki hikayeleri duymadın mı?"

"Yıllar uzadıkça hikâyeler de büyür." "Bu durumda öyle değil," dedi Earl.

"Onun dikkatini dağıtıyor," dedi Damarion. "O etrafta dolaşırken bana tamamen teslim olmayacaktır. Gerçek alfayı tanıyabilmesi için onu boyun eğmeye zorladığımı görmesi gerekiyor."

Niamh, "Gerçek alfanın kim olduğu umurunda bile değil, seni aptal," diye cevap verdi. "Kız iliklerine kadar bir Jane - gerçek alfanın ne demek olduğunu bile bilmiyor."

Earl, "Ben de onun bildiğinden emin değilim," diye mırıldandı. Damarion sinirlendi. Niamh, "Ne olursa olsun, bunun bir önemi yok," diyerek konuyu geçiştirdi, "çünkü Onlar arkadaş, hepsi bu. Aralarında romantik bir şey yok. Senin o değil. sorunun sınırlı oyunun olması ve durumu okuyamaman. Sırf seni mutlu edecek diye sana boyun eğmeyecek kadar kendine güveniyor. O bu gezegene seni memnun etmek için gelmedi, seni eşek. Üzerine salyalarını akıtıp buna öpüşmek demenin dışında yeni bir taktik denemelisin."

"Kendine dikkat etmelisin, yaşlı kadın."

Güldü. "Bana meydan okuma evlat. Uyanacağın kâbusu bilmek istemezsin."

"Y Artık havayı ve sesi nasıl donduracağını biliyorsun, ha?" Austin omuzlarını yuvarlayarak sordu.

Hâlâ sırtından aşağı akan ve eşofmanının içine işleyen kana bakarak yüzümü buruşturdum. "Edgar'la kapalı bir alana girmeden önce bunu yıkamalıyız."

"O vampir için endişelenmiyorum."

Evden çıkmak için gizli tünellerden geçtikten sonra gizli bir yan kapıdan çıktık. Damarion ya da diğerleriyle bir kez daha karşılaşma riskini göze almak istemedim. "Dikkati dağılmış bir vampirin sana uzun uzun bakıp sırtındaki kanı emmeyi hayal ederken saçma sapan konuşmasından endişelenmiyorum musun?"

Austin yürümeyi bıraktı. "Buralarda bir var, değil mi?"

Güldüm ve onu sağa doğru yönlendirdim. "Öyle görünüyor. Dondurucu hava ve ses meselesini kastediyorum. Hortum konusunda da."

"Bunu daha önce yapmadın mı?"

"Hayır. Son zamanlardaki ilerlememe rağmen hala çoğu şeyi anında yapıyorum. Bu yüzden Damarion'la işler iyi gidiyor." Onun sertleşmesini görmezden geldim. "Sert biri, evet, ama dayak yememeye çalışmak yaratıcı kaçamaklar için zihnimi açıyor."

"Bakın, bunun söylenmesi gerekiyor." Siyah iğn etrafına sarılmış yeşil hortuma ulaştığımızda durakladı. Metalik ucu tuttu ve çekti. Hortum biraz gevşedi ve sonra sıkıştı. İç çekti. "Bu tür hortum tutuculardan nefret ediyorum. Sonunda hep sinirli bir öfkeyle onları kırıyorum."

Yüzünü buruşturarak siyah silindirin iki yanından tuttu ve çekerek hortumun bir ayağını daha kadar döndürdü. Tekrarlarken dişlerini sıkı

Harekete geçtiğinde, muhtemelen her şeyi duvardan koparıp atamamanın verdiği gerginlikle kasları gerildi.

Güldüm, bir elimi koluna dayadım ve yoldan çekilinceye kadar bekledim.

"Ben . Sen sadece kan kaybından odaklan."

"Teşekkürler." Avlunun kenarındaki ağaçlara baktı. "Daha önce soğukkanlılığımı kaybettiğim için özür dilemeyeceğim."

"Senden bunu beklemiyordum."

"Gerekli olduğunu düşünmediğim bir şekilde incindiğini görmekten hoşlanmıyorum çünkü-"

Dişlerini gıcırdatarak söylemek üzere olduğu şeyi ısırıldı. Yine de ne olduğunu biliyordum çünkü Damarion acıya verdiği tepkiyi kontrol edemiyordu.

Ama o vites değiştirdi. "Çünkü Ivy House senin bunu kaldırılabileceğini düşünüyor. Ben bile yavaş başladım Jess. İstedimden daha yavaş. Ama tüm sürü, her birimizi, o kişi için anlamlı olan bir hızda eğitmek için tek bir kişi olarak çalıştı ve bunu doğru yaptılar. Ben onların eğitiminin kötü bir örneğiyim ama kendi durumumda uygulamasam bile neyin işe yaradığını öğrendim."

"Görünüşe göre tüm büyü camiasında tanınıyorsunuz. Bunun kötü bir örnek olduğunu sanmıyorum..."

Hortum silindirinin tekerleğini çektim, sadece bir ayak daha alabildim.

"Bu şeyin amacı ne? Kimsenin hortumu kullanmadığından emin olmak için.

Hortum mu?" Tüm gücümü kullanarak tekrar çektim. Kımıldamadı. "Boş ver bu şeyi. Sök ve at."

Austin güldü ve eğilerek büyük omzuyla beni yana doğru itti. "Tekrar deneyeyim." Çekişi plastiği çatlattı, tabanından kırdı. Hortumu yandan söktü, milin etrafından yırttı ve sırtına ulaşacak kadar çıkardı. "İşte. Gördün mü? Bir şey yok."

"Edgar sorarsa, bu şeyin nasıl kırıldığı hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Anlaştık." Eşofmanını aşağı doğru itti ve bakışlarımı kaçırdım, yüzüm ısındı ve kalbim hızlandı. İçimi kemiren sıcaklığın içinden nefes aldım. Bu tepki için yanlış adamdı. Yukarıda istekli bir partnerim vardı. Hatta bir sürü istekli partnerim vardı. Bu adam sınırların dışındaydı.

Bir kez olsun zihnim ve bedenimin senkronize olmasını diledim. Nedenini bilmesem de Damarion konusunda hâlâ tereddüt ediyordum. Ateşli ve hoş biriydi, centilmendi ve ısrarcıydı -çok ısrarcıydı- ama çıldırıp geri itmeden önce ellerini dolaştırmaktan öteye gidemedim. I

bir yandan anlaşmayı tamamlamak isterken bir yandan da anlaşmaya giden yolda daha uzun bir rampa istiyordu.

Belli etmese de zavallı adam muhtemelen sinirlenmişti. Sadece sorunumun ne olduğunu bilmiyordum.

"Alabilir misin?" Austin d6nd6 ve bana kanla kaplı sırtını g6sterdi, yara yeni kapanmıştı ve kenarları çoktan kabuk bağlamaya başlamıştı. Kaslı poposunun 6st6, kanın eşofmanına bulaştığı yerden kırmızıya boyanmıştı.

"Bay Tom neden beyaz eşofman giymekte ısrar ediyor?" Suyu açarak sordum. Austin soğuk havaya ya da sırtından aşağı akan soğuk sıvıya tepki vermedi. Bir kutup ayısına d6nuştu -buz ona g6re bir şeydi; muhtemelen hoşlanmadığı şey aşırı sıcaktı.

"6z6r dilemek istediğim bir şey var Jess," dedi, sesi t6ylerimi diken diken ediyordu. "Haklısın, sen kendi başına bir kadınsın. Hem de akıllı bir kadın. Neler yapabileceğini bildiğine g6venmem gerekiyor."

"Birkaç 6r6k y6z6nden çılgına d6nmediğin zaman mı demek istiyorsun?"

Yavaş bir nefes verdi. "Seni bu şekilde g6rd6đ6mde verdiğim tepkiyi kontrol edebileceğimden emin değilim, 6zellikle de bunu kimin yaptığını bildiğimde. O ve ben asla anlaş. Birimiz diğerine boyun eğene kadar aramız asla huzurlu olmayacak."

Sesi sertleşti, s6zlerine bir hırıltı karıştı. Boyun eğmeden 6nce 6leceği çok açıktı. Damarion'un da aynı şekilde olduğunu sormama gerek kalmadan biliyordum.

Ani bir duygu dalgalanmasını kontrol etmekte zorlandım. Duvardaki yazı çok açıktı. Bir arada yaşayamazlardı. Bu kasaba çok k66kt6 ve bu ev daha da k66kt6. Birbirlerini g6rd6klerinde bile bu kadar ıldırdırıyorsa, sonunda 6yle ya da b6yle kavga edeceklerdi. Aralarına girmeye devam edersem, eninde sonunda ben yokken birbirlerine nasıl saldıracaklarını bulacaklardı. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Austin'in gidişini g6rmeye dayanamıyordum. O benim yeni hayatımdaki ilk gerçek arkadaşımdı. En azından ilk normal arkadaşım. Kolay sohbeti ve rahatlatıcı varlığı kadar sihirli d6nyanın tamamen raydan çıkmasını 6nleme yeteneği için de ona g6venmeye başlamıştım. Tanrı aşkına, neredeyse 6l6yordum ve birisi beni kaçırmak istiyordu. şu şeyler bana vermeliydi

Ama olmadı çünkü Austin'in mülkü izlediğini biliyordum. Çünkü benimle birlikte bu kasabayı güvende tutacağına güveniyordum.

Ama Damarion'a da güveniyordum. Hayatımı kurtarmıştı ve eğitim için ona ihtiyacım vardı. Ivy House ona sihrimi ortaya çıkarma yeteneği vermişti ve o olmadan, salyangoz hızında öğrenmeye geri dönecektim. Etrafta büyücüler dolaşırken, o kadar zamanım olduğunu sanmıyordum.

Yine de... Ivy House'un eğitmenim olarak neden Austin yerine Damarion'u seçtiğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Kanatlar değildi, çünkü Ulric ya da diğer çocuklardan herhangi biri uçuş konusunda yardımcı olabilirdi, alfaya gerek yoktu. Bu konuda onlar kadar güçlü ya da kuvvetli değillerdi ama ben de olamazdım. Muhtemelen benim hızım Damarion'un yaptığı hızlı dalış ve yuvarlanmalardan daha fazlaydı.

Nedenini biliyordum, değil mi? Austin tüm bunların bir parçası olmak istemiyordu. Kimseye hesap vermek istemiyordu, özellikle de Ivy House'un büyüüne. O kesin bir bahis değildi ve bu yüzden Ivy House ona güvenemezdi. Bir sonraki en iyi seçeneği seçmişti.

Yine de ona güvenmiştim. Konsey Odası'nda yer almamış olsa da, yine de kontrol etti. Hâlâ yardım ediyordu. Ondan yeterliydi ve tüm bunları atlatmamı sağlayacaktı.

"Bu konuda..." Suyu kapattığımı söyledim.

"Havada kurutmamın sakıncası var mı?"

"Yanlışlıkla bakmamın sakıncası var mı?" Güldüm ve eşofmanlarını alıp uzattım.

Gözleri sabit bir şekilde benimkilerin üzerindeydi ve ben hızla başka tarafa baktım. Bu utancı gerçekten atlatmam gerekiyordu. Düpedüz gülünç olmaya başlamıştı. Bir sürü çıplak erkek görmüştüm. Tanrı aşkına, ben bir çocuk yetiştirmiştim.

Yanlış eşdeğerlik diye

düşündüm. Oğlum, bu gerçek değildi.

"Şaka yapıyorum," dedim, gözlerimi ileri dikerek.

"Bakmayacağım." "Hayır, sakıncası yok," dedi sessizce.

"Bu bizi nereye götürüyor?" diye sordum. "Damarion'u kastediyorum, vücuduna duyduğun uygun güveni değil."

Yemyeşil çimlerin üzerinden geçerken bir an cevap vermedi, bahçe soğuk havaya ve kar serpintisine rağmen her zamanki gibi yemyeşildi.

"Bilmiyorum Jess." Sesindeki pişmanlığı duyabiliyordum. Kararlılığını duyabiliyordum.

Bir adamın daha zor olanı seçtiğini, daha büyük bir insan olduğunu ve gittiğini duyabiliyordum.

"Bunu çözeceğiz, tamam mı?" Yumruklarımı sıktım. "Burası senin evin. Burada kalacaksın. Seni büyüden kurtarmaya çalışmıyordum ve bu benim hatam, ama kurtaracağım, tamam mı? Bunu halledeceğiz ve sonra-"

"Sorun büyü değil..."

"Kapa çenenin." Sözlerime sihir karıştı. Bu sefer çenesi kapandı. "Özür dilerim. Üzgünüm, öyle demek istemedim- Sadece, şu anda bu konu hakkında konuşmayalım. Ben hallederim, tamam mı? Bu işi halledeceğim. Ben bir anneyim, lanet olsun, imkansızı başarmaya alışkınım."

"Tamam," dedi ve omzuyla bana vurdu.

Dönüp ona sarılmak, elini tutmak ya da belki de tokatlamak istedim, emin değildim. Onu arkadan çarpmakla yetindim.

"Sana bir şey sormak istiyorum..." Labirenti geçip sola, çimlerin en arkasında, ağaçların arasına sokulmuş küçük kulübeye doğru dönerken, ikinci çağrıda hissettiğim tehlike duygusunu düşünerek dudağımı ısırdım. Edgar'ın küçük sığınağı. Neden evde yaşamadığını hiç sormamıştım ve bir davette bulunmak istemediğim için bu konudan kaçınmaya devam etmek daha iyi görünüyordu. "İnsanları okumakta iyi olduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

"İkinci kez böyle bir konuşma başlatıyorsun."

"Ah, doğru ya. Peki... bir erkek olarak, bir... Damarion'la ilgili seni rahatsız eden her neyse, onun hakkında ne düşünüyorsun?" Durakladım. "Bunu sana sormam doğru mu?"

"Bana her şeyi sorabilirsin." Yine de bir an sessiz kaldı, biz yürürken adımları yavaşlıyordu. "Onu bastırmak için epey çaba sarf etmem gerekecek ama yaparım. Sen ve benim arkadaş olmamıza asla tahammül edemez. Bu ona asla doğru gelmeyecektir. Yine de sadıktır ve seni canı pahasına korur. Eğer seni koruyan ben olamayacaksam, bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, eğitim yöntemleri hakkındaki görüşlerim ne olursa olsun, onun olması iyi bir şey."

"Ve bunu itiraf etmek sana acı veriyor."

"Kesinlikle öyle, evet. Umarım bu anı bir daha asla düşünmem."

Sadece yarı şaka yaptığını anlayabiliyordum. Daha da yavaşladık, neredeyse Edgar'ın ön verandasına gelmiştik, bir sandalye kapının yanında devrilmiş, bir diğeri de kenarda yan yatıyordu. Bu düzene kaşlarımı çattım.

"Sence bu normal mi?" Austin'in ilerlemesini durdurmak için elimi uzatarak sordum.

"Neden ona mesaj atıp başka bir yerde olmadığından emin olmuyorsun? Çünkü normal ve o vampir aynı cümlede söylenmesi gereken iki kelime değil."

Bir kakhaha attım ve ceplerimi yokladım. "Oh. Telefonum yanımda değil." " biliyorsun."

Kesinlikle öyle. Kendimi durduramadan önce onun düz, kaslı karnını ve bakımlı hedefine doğru inen mutlu izini almıştım.

Yaklaşımımızı bitirmeden önce, "Gitmeni istemiyorum. Bunun söylenmesi gerekiyor. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım, ama bu arada..." Omuz silktim. "Sadece bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Bakışları yüzümdeydi ama bir şey dönüp ona bakmamı engelledi. Neyse ki, işin garipleşmesi için bir şans yoktu. En azından aramızda.

Kapı açıldı ve Edgar dışarı çıktı, yüzünde kırmızı dişli bir gülümseme belirdi.

"Merhaba! Sonunda ziyarete geldin. Austin Steele de mi? Vay canına." Parmaklarını göğsünde birleştirdi. "Bu bir ikram. İçeri gel, içeri gel!"

Bir kedinin kaçmasından korkuyormuş gibi kapının yanında durdu. Ama bir hayvanı kovmak yerine, bir adamın yürüyüş botuyla biten bacağını iterek yoldan çekti. Hareket etme konusundaki inatçılığı göz önüne alındığında, neyse ki hâlâ -yaşadığı umulan ama kesinlikle bilinçsiz olan- kaynağa bağlıydı.

Tereddüt ettim. "Geri dönmek için çok mu geç?"

"Evet," diye yanıtladı Austin, "ve ne yazık ki bu tür tuhaflıklar sizi koruyabileceğim şeyler değil."

"W şapka bir muamele. Biraz daha temizlik yapmadığım için özür dilerim." Edgar, inanılmaz derecede dağınık olmasına rağmen neşeli bir oturma odasına doğru ilerledi.

parlak sarı duvarlar, gök mavisi perdeler ve mobilyaların arkasındaki duvarları kaplayan büyük beyaz variller. Varillerin üzerinde her türden küçük teneke kutular ve etiketleri soyulmuş ya da çoğunlukla parçalanmış su şişeleri bulunuyordu.

Kapının yanında Austin'in geçmesini bekledi, Austin'in eşofmanlarını yumruk yapmış, vücudu gergin bir halde mekânı inceliyordu.

"Ne kadar utanç verici. Beni hafif bir yemekten sonra yakaladın." Edgar bacağın sahibini kaldırdı -pantolon gömlek ve bol bir kot pantolon giymiş genç bir adamdı- ve onu ön pencerelerin yanındaki kanepenin arkasına yerleştirdi. "Bir saatten önce uyanmaz. Bolca vaktimiz var. En kötü ihtimalle onu tekrar ısırabilirim, değil mi? Birinin büyülü komadan beyin hasarı alması için iki ısırıktan çok daha fazlası gerekir. İyileşecektir. Sonuçta evime geri gelmek istedi. Bir numaralı hata. Yabancı tehlikesi."

Kapıyı kapattı ve Austin'i takip ederek oturma odasının eşiğinde durdu.

"Şu anda bir ahlak çizgisinde yürüyormuşuz gibi hissediyorum," diye mırıldandım, kareli örtülerle tika basa dolu bir kanepeye doğru ilerlerken. Her yerdeydiler; kolçaklarda, minderlerde, pencere kenarlarında... Niamh'ın evi bunlarla aşırı süslenmişken, Edgar'ın evi boğuluyordu.

"Onu nerede buldun?" Austin yanımda durarak sordu, ben kanepenin minderlerine bakarken. Gelişigüzel örülmüş örümcek ağlarına benziyorlardı, hepsi hafifçe dikdörtgen, içleri

Simetrik olmaktan uzak ağlar. Üzerlerine oturmamız mı yoksa dikkatlice üst üste koyup kenara mı itmemiz gerektiğinden emin değildim, bu yüzden daha fazla ipucu elde edene kadar ayakta kaldım.

"Oh, kasabanın dışındaki yolda, arazimizin kenarında yürüyordu. Merhaba demek için durdum ve olaylar birbirini izledi. Sandviç yemek ve yürüyüşe çıkmadan önce dinlenmek için geri geldi. Tabii ki ondan önce üzerine atladım. Güçlü ve yetenekli görünüyordu, onu ayakta tutmak için yemek vermenin gerekli olduğunu düşünmedim."

"Hâlâ o çizgide ilerliyorum," diye mırıldandım. "Tanrıya şükür vampir büyüsü almadım."

"Jess'in antrenmanını izlemiyor muydun?" Austin sordu ve sesindeki hırıltı geri geldi.

"Eğitim için oradaydı ama uçuş için kalmıyor," dedim ve fiziksel bir bağlantının onu tekrar kaybetmesini engelleyeceğini umarak elimin tersiyle Austin'in koluna dokundum. Zavallı Edgar öfkeli Austin'le başa çıkamazdı.

"Doğru, Jessie, evet. Uçmak beni korkutuyor. İzlememeyi tercih ederim. Her zaman düşecek diye korkuyorum." Edgar ciddiyetle başını salladı ve ben de konuşmanın daha fazla bu yönde ilerlemesini istemediğim için yürüyüşçüyle ilgili konuya geri döndüm. Büyülü ahlak bir yana, yine de tuhaf bir durumdu.

"Yani... ormanda rastgele bulduğun şu adam..." Başımı salladım, bu çılgınlığı sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. "Yürüyüşe çıkmayı planlıyordu... ama ondan önce soğukta gezintiye mi çıktı?"

Edgar karşımadaki eski moda sandalyeye çöktü, artık kıcıyla koltuk arasına peçeteler sıkışmıştı. İşaret alındı.

"Sanırım söylediği buydu," diye yanıtladı Edgar. "Gerçekten dikkat etmiyordum. Yılın bu zamanında insanları bu kadar kolay yakalarken çok nadir görüyorum. Son zamanlarda şansım yaver gidiyor, geçen gün ormana izinsiz giren iki kişi ve şimdi de arazinin hemen dışında bu adam. Tanık yok, yaygara yok ve sonunda hiçbir şeyden haberleri olmadan uyanıyorlar. Onlara her zaman sadece bayıldıklarını söylüyorum."

"Tamam." Yavaşça altlıkların üzerine eğildim.

Austin tereddüt etti ve eşofmanını kaldırdı. "Bunların kan var. Hala ıslak olup olmadıklarından emin değilim."

"Oh. Ne kadar aptalım. Orada kal." Edgar oturduğu yerden kalktı ve odadan çıktı, bir süre sonra elinde yeni bir eşofmanla geri döndü. "İşte böyle. Doğrudan örtülerin üzerine oturmana izin verirdim ama iplik biraz

Pürüzlü ve yıpranmasını istemem." Gülümsedi ve bir ayak bileğini dizinin üzerine doğru eğerek tekrar aşağı indi.

Austin yeni çifti alıp vücuduna doğru tutarak, "İyi görünüyor," diye mırıldandı. *En az* iki beden küçüktü. Vücudunu bir sosıs kasası gibi sıkmasına ve ayak bileklerinin çok üzerinde bitmesine rağmen onları giymek için mücadele etti. Bakışları açıkça tüm bu durum için beni suçluyordu.

Bir kahkaha attım.

"Peçete topluyorsun o zaman, ya da..." Büyük varillere ve hatta tepelerindeki teneke kutulara bakmaya çalışarak, hem ne olduklarını merak ederek hem de öğrenmekten çekinerek etrafta dolaştım.

"Onları ben yapıyorum." Edgar yine ayağa kalkmış, duvarda gururla sergilenen boş eğlence merkezindeki bir dolabı açıyordu. Bu düzende büyük bir televizyon olsaydı mobilya düzeni çok daha anlamlı olurdu. Doldurulmuş bir çekmecedен birkaç örtü alıp uzattı. "Biraz ister misiniz? Bay Tom'un kareli kâğıtlarla dekorasyona karşı olduğunu biliyorum ama Niamh birkaç tanesini gizlice sokmayı başardı. Artık evin sahibi siz olduğunuza göre, muhtemelen istediğiniz gibi dekore edebilirsiniz."

"Oh." Ona pişmanlık dolu bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takındım. "Bay Tom'un isteklerine bu kadar erken karşı çıkmak istemiyorum. Onu ikna etmem gerekecek."

"Austin Steele, ya sen? Çalışmalarımın evinizde sergilenmesinden büyük gurur duyarım."

"Hayır," dedi Austin.

"Ah pekala, belki yola gelirsin." Edgar oturmadan önce onları yavaşça çekmecelerine yerleştirdi.

Kanepenin kolundan bir tane aldım, bir taraftaki açık deliği, diğer taraftaki şişkin ipliği ve aksi takdirde korkunç bir şekilde uygulanan tasarımda iyi görünen küçük noktayı inceledim. "Vay canına, bunları sen mi yapıyorsun?"

"Evet." Uzun parmaklarını kaldırdı, tırnakları daha da uzundu ve bir tanesinin ucunda kan vardı. Yüzümün buruştuğunu hissedebiliyordum. "Amacım *mükemmel* bir örtü yaratmak. Her zaman mükemmel simetrik bir güzel olduğu kadar sakinleştirici de olduğunu düşünmüşümdür. Çok uzun zamandır bu işle uğraşmıyorum ama bir gün o mükemmel bezi kasabanın el sanatları sergisine sokmayı umuyorum. Çok güzel bir şey, benden söylemesi."

Austin'in saf şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla dolu bakışını fark ettiğimde dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Ne zamandır bu işi yapıyorsun?" Ellerimi kucağımda birleştirerek sordum.

"Yaklaşık elli yıl kadar oldu. Bir hobi olarak başladı ama hayatımın en büyük tutkularından biri haline geldi."

"Hiç krem rengi dışında farklı bir renk düşündün mü?" Garip bir şekilde etkilenerek sordum.

"Ah şimdi, Jessie, vay canına." Edgar usulca kıkırdadı, ellerini kaldırdı ve koltuğunda biraz geriye yaslandı. "Hünerlerime çok fazla değer veriyorsun. Dantel işinde çalışanların koşmadan önce yürümeleri gerekir. Onu biraz süsleyebilmem için önce mükemmel bezi çivilemem gerekiyor, aksi takdirde pek de mükemmel olmayan bir şeyin dikkatini dağıtmış olurum."

Gülmemeye çalışarak usulca başımı salladım.

"Bu ne..." Austin fiçıları ve küvetleri işaret etti.

"Oh! Bu benim hayatımın diğer büyük tutkusu. İyi tespit." Edgar döndü ve en yakındaki fiçıları daha iyi görebilmek için ağır bir şekilde sağına yaslandı. "Bunlar bahçe iksirleri. Onları Agnes'ten alıyorum. Hani kasabanın cadısı. Gerçek olan, avuç içlerine bakıp bir şeyler biliyormuş gibi davranan Jane değil. Genç aşıklara verdiği sahte umutlar yüzünden gerçekten korkunç biri. Her neyse, iksiri malzemelerin en iyi olduğu ilkbahar ve yaz aylarında ölçülü miktarlarda sipariş ediyorum ve ardından çiçekleri doğal olarak çiçekte tutmanın neredeyse imkansız olduğu kış aylarında uyguluyorum. Bu sayede evimiz yıl boyunca güzel kalıyor."

"Neden tüm bunları bir kulübede tutmuyorsun?" diye sordum.

"Ne yani, 856 Maple Drive'dan Marg'ın etrafı karıştırıp sırrımı öğrenmesini mi istiyorsun? Hiç şansın yok Jessie. Hayır, onları burada saklıyorum, güzel ve güvenli. Yıllar boyunca kazandığım tüm kupaları görmek ister misin? Her yıl şarap ve bahçe festivalini kazanıyorum ve Marg kıskançlıktan çıldırıyor. Her şeyden önce hile yapmaya çalışıyor."

"Ama Edgar... hile yapıyorsun."

"Kullanmıyorum. Sadece ondan daha iyi büyüme serumu kullanıyorum. Marg, Agnes'e burun kıvrımasaydı o da aynı serumu kullanabilir ve domuz ya da inek kakası ya da her ne kullanıyorsa ona bel bağlamazdı." Başını sallarken sırıtışı alaycıydı. "Kakayla güzel kokulu çiçekler yetiştirmek istiyor. Bu hiç mantıklı değil."

"Marg büyülü mü?"

"Hayır, o bir Jane. Büyüye hiç inanmıyor. Bu bana hafif bir avantaj sağlıyor." Bana sırtıttı, lekeli dişleri tümüyle ortaya çıkmıştı.

"Doğru."

"Kahve ister misin? Belki bir soda?" Ellerini sandalyenin kollarına koydu ve sanki mutfağa koşmaya hazırmış gibi öne doğru eğildi. "Sanırım sandviç için artık etim olabilir, eğer istersen? Niamh'ın sandviçlerini ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Hayır, hayır, sorun değil. Uzun süre kalamayız." Bir itiş kakış sesi dikkatimi çekerken elimi salladım. Austin kanepede biraz döndü, dizi benimkine çarptı, odağı arkamızda duran ceset üzerindeydi.

Austin arkasını dönerek, "Uyanıyor," dedi. "Bununla senin ilgilenmene izin versek iyi olur Edgar." Gitmeye hazır bir şekilde ilerledi ve sonra minderin kenarında durdu. "Bir dakika bekle." Arkamızdan bir inilti duyuldu ama Austin fark etmemiş gibiydi. "Onunla arazinin kenarında karşılaştın ve diğer ikisini de Ivy House ormanında mı buldun?"

"Bugün hepsi değil, hayır." Edgar arkasına yaslandı. "Diğer yürüyüşçüler birkaç gün önce buradaydı. Burası güzel bir bölge. Genelde yerel festivallerden biri için buradan geçen birkaç kişi olur."

"Neden bundan bahsetmedin?" Austin sordu.

"Neyden bahsetmedim?"

Duvara doğru kayan bir bedenin sesini duydum.

Austin zarif bir güçle ayağa kalktı. "Festivaller yazın ve sonbaharda, hava güzel olduğunda yapılır. Kışın etkinlik yapmazlar. Yılın bu zamanlarında etrafta çok fazla turist olmaz ve ziyaret edenler de genellikle zamanlarını dışarıda geçirmezler. En azından Janes ve Dicks için öyle değil."

Kanepenin kenarına doğru ilerledim ve yarı döndüm. Peçeteler yere düştü. Edgar'ın geçen gün o yürüyüşçülerden bahsettiğini hatırlıyordum ama bu konuda hiçbir şey düşünmemiştim. Çoğu zaman onun beslenme alışkanlıklarıyla ilgili her türlü konuşmayı duymazdan gelmeye çalışıyordum. Belki de bu bir hataydı.

"Oh, şey, herhangi bir mücadele vermediler," dedi Edgar, aynı zamanda koltuğunun kenarına iterek Austin'e baktı. "Büyülü insanlar benim ne olduğumu hemen anlardı - bunu saklamaya çalışmayı sürekli unutuyorum. Atıştırmalık olmayı teklif etmezlerdi, karşı koyarlardı. Jessie seçilmiş kişi olmadan önce bile savaşmıştı."

Austin kanepenin etrafında yürüdü ve eğildi. Ayağa kalktığında, hafifçe sallanan adamın pazen gömleğini tutuyordu. Adamın yüzü bana doğru geldi ve onu hemen tanıdım. Ron'la berbat randevumun olduğu gece İtalyan restoranının barında oturan genç adam. Genç yüzlü ve yaşlı ruhlu gözleri olan.

Bunu söylemek için ağzımı açtım ama gözleri açıldı ve vücudu gerildi, Austin'in tutuşu içinde doğruldu. Austin onu bırakırken elleri yukarı kalktı.

Çok geç.

Bir büyü fişkırdı ve Austin'in çıplak göğsüne çarparak onu geriye savurdu. Duvara çarptı, sıvaya saplandı, gözleri kapanmadan önce genişledi. Sarktı ve kemiksiz bir şekilde yere düştü.

Dehşet kalbimi tekmeledi ve adrenalini vücuduma doldu. Hiç kan yoktu, belki de onu sadece bayıltmıştı?

Başka bir sihir fişkırdı, kanepenin kenarını yakaladı ve arkasını patlattı. Peçete yağmuru altında yere düştüm. Adam ayağa fırladı, gözleri odaklanmıştı, hareketleri güven ve deneyim kokuyordu.

Edgar inanılmaz bir hızla ileri atıldı ama yeterince hızlı değildi. Büyü ona çarptı ve onu varillerden birine doğru savurdu. Teneke kutular ileri fırladı ve düşerek onu bitki suyuyla ıslattı.

Görünmez bir ağırlık üzerime düştü, bedenimi kapladı ve beni yere yapıştırdı. Öğleden sonra ışığında parıldıyordu, puslu gri, düşerken beni yakalayan ve sonra bırakan ağa benziyordu, ama yarı saydamdı.

Belli bu adam işinde diğerlerinden çok daha iyiydi. Onların yapamadığını yapmıştı.

Beni tuzağa düşürmüştü.

A İnce dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Burası tam bir taşra kasabası. Hareketsiz. Buraya herkes girebilir ve . Eğer O büyük alfadan uzak durur ve sorun çıkarmazsanız, kimse sizi rahatsız etmez. Hatta evlerde bile kollarını açarak karşılanırsın. Tek yapmanız gereken küçük bir ısırık ve işte gidiyorsunuz, kimse sizden şüphelenmiyor." Yaşlı ruhlu gözleri ışıldayarak kanepenin etrafında yürüdü. "Seni bulmama bile gerek kalmadı. Doğruca bana geldin. Bugün benim doğum günüm mü?"

"Umarım öyledir. Çok az insan geldiği gün dünyadan ayrılabiliyor. Bunu senin için gerçekleştirmek büyük bir zevk olurdu."

Az önce öldürülen arkadaşlarım için duyduğum korkuyla beslenen öfke içimi kasıp kavurdu ve Sarmaşık Evi'nin dokusuna bir nabız gönderdim; yerde gürleyerek, havada akarak, ağaçtan ağaca ve çiçek yaprağından çiçek yaprağına zıplayarak. Bahçenin genişliği boyunca, evin içinde, ekibimin kıpırdadığını hissettim. Önce pencerelere, sonra merdivenlere doğru hareket ettiklerini, çörlenleri almak için koştuklarını hissettim.

"Bu kadar küçük bir şey için büyük sözler." Bana doğru eğildi, gözleri yüzümde geziniyordu. "Çok da güzel bir şey."

"Genç mi? Annen olabilirim."

Keyifle güldü ve sonra havada bir hareket yaptı. Yarı saydam kafesim yerden kalktı, ben de onunla birlikte. "Gördünüz mü? Çok genç ve deneyimsizsin." Bana doğru eğilmeye devam etti, yüzü tam benimkinin içindeydi, kokuşmuş nefesi beni ürpertiyordu. "Büyü bize istediğimiz her türlü yüzü verebilir. Genç, yaşlı, erkek, kadın? Her şey olabiliriz."

"İyi bir insan hariç. Büyü sizi sevebilir yapamaz."

Cık cık etti. "Elbette olabilir. Güç istemek insanın doğasında var. Ne kadar çok güce sahip olursanız, herkes o kadar çok sizinle birlikte olmak ister."

"Elbette, ama bu sevillebilir olduğunuz anlamına gelmez. İnsanlar bir hıyara tahammül edebilir ama bu sizi daha az hıyar yapmaz."

"Pekala." Doğruldu ve beni biraz daha yukarı kaldırdı. "Belki de öyledir. Şimdi acele edelim, kanatlı arkadaşların bizi takip etmeye çalışmadan önce."

Güldüm, gözlerimi kapattım ve Ivy House'un gücüne uzandım. "Ben bu mülkte değilken diğerlerinin beni yakalamaya çalışmasının bir nedeni var."

Tüm savunmaları hazırды, hangilerini istediğimi söylememi bekliyorlardı. Onunla bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaya hazırды. Bunun için can atıyordu.

Ama henüz değil. Elinde bilgi vardı ve arazi çok genişti. Zamanım vardı.

"Evet, biliyorum," dedi. "Bir evden korkmak. Gerçek evden, içindeki insanlardan değil." Güldü ve ellerini kaldırdı. "Evin onları durduracağından korkuyorlardı ama yine de buradayım. Araziye ayak bastığım anda yanıp kül olmadım ve seçilmiş olan benim elimde."

Yerde hareketsiz yatan Austin'in yanından geçtik ve kalbim boğazıma düğümlemiş bir halde ona uzandım. Elim biraz esnek büyüğü parmaklıklara çarptı. O örümcek ağından düşme anısı tekrar zihnimde canlandı. Büyü benzer bir his veriyordu; bu hapishanenin de kırılabilir olduğu anlamına mı geliyordu?

"Meslektaşlarımın çoğu bu ev ve seçilmişler hakkındaki eski metinleri inceledi ve bunları harfi harfine alacak kadar saftılar. Tarihin zaman içinde geliştiği ve efsane ile söylencenin çoğu zaman gerçekle karıştırıldığı akıllarına gelmedi. Savaş savunması olan büyüğü bir ev iyi bir hikaye yaratır. Pek inandırıcı bir hikaye değil ama iyi bir hikaye. Şimdi..." Ön kapıyı açtı, dışarı baktı, bir büyüğü darbesi gönderdi ve sonra beni yüzen hapishanemde arkasından çekerek yolun geri kalanını yürüdü. "Yararlı bulduğum şey seçilmiş kişi hakkındaki bilgilerdi. O zengin bir büyüğüün varisi, evet, biliyoruz, ama hepsine bir anda erişemiyor. Kendisine verilen büyük sihir yığınlarıyla başa çıkabilecek kadar deneyimli olana kadar yavaş yavaş öğrenmesi gerekiyor. Başa çıkabileceğin sihirle ödüllendirilirsin. Geçen gece beni çok fazla şeyle başa çıkamayacağına ikna etmeye yetti, değil mi? Ve işte buradasın."

"Sen, bunu kibarca söylemiyorum, tanıdığım en çok bilen kişi olmalısın ve birkaç kişiyle tanıştım. Partilere hiç davet edilmiyorsun, değil mi? Sürekli konuşup duruyorsun. Bu yüzden mi diğer grupla çalışmıyordun? Kimse seni dinlemek istemediği için mi tek başına dolaşmak zorundasın?"

Kokladı, şimdi hızlı adımlarla ağaçlara doğru yürüyordu. Arkamızdan bir büyü dalgasının aktığını hissedebiliyordum, izlerimizi sihirli bir şekilde örtüyordu. Austin vasat bir büyücünün bunu elli metre kadar yapabileceğini söylemişti. Buradaki orman bundan çok daha büyüktü ama Austin bizi bulmak için uyanık değildi. Gargoylelar bunu anlayamazlarsa geri dönmek uzun bir yürüyüş olacaktı ve geçen sefer işleri karıştırdıklarına bakılırsa, anlamayabilirlerdi.

Austin'i düşünmek endişeyle zonklamama neden oldu. Gözlerimi kapadım, bir an için derin nefes aldım ve Ivy House'u aradım.

"Onu iyileştirebilir miyim?" diye sordum. "Kendi yolumu bulmam gerektiğini biliyorum ama bu durumda... Onu iyileştirebilir miyim? Lütfen bana yardım edin."

"Sen zaten öylesin. İyileşmek için dokunmana gerek yok. Her şey sen ona ulaşmaya çalıştığında başladı. Büyülü bağlantınızı ona enerji vermek için kullanabilirsiniz. Sevgi bağı güçlendirir ve hızı artırır."

Austin ve Edgar'la olan bağlantılarımdaki gizlilik bloklarını söküp attım, bunu kendim düşünmediğim için sinirlendim. Edgar'ın gücü hemen ortaya çıktı, aldığı darbenin o kadar şiddetli olmadığı açıktı. Austin'e odaklandım, ona yardım etmek, onu iyileştirmek için çaresizliğimi düşündüm

-Büyülü hapishanem aracılığıyla ona fiziksel olarak dokunmaya çalıştığım gibi, bu şekilde ona dokunmaya çalışıyordum.

"Ah, işte gidiyoruz." Adam bizi ormana doğru götürdü, ağaçlar üzerimize uzanıyor, bizi tepemizde uçan herhangi birinden gizliyordu. "Gargoylelar savaşı, av aramazlar. Büyük alfa eve pek gelmiyor.

-Burada olacağını düşünmemiştim. Şansıma böyle oldu, değil mi?" "Beni nereye götürüyorsun?"

"Eğer bilmek istiyorsan, sözleşme sahibinin seni alacağı nezarethaneye. Başınıza yüksek bir ödül koydu."

Bu işin arkasında her kim varsa, tek bir grup değil, birden fazla ekip göndermişti ve belli ki bunu bir tür ödül avcılığı durumu gibi kurgulamıştı. Bu ideal değildi.

"Nerede bu hücre? Sizin büyü hapishanelerinizi mi var?"

"Ah. Bunu sana söyleseydim, seni öldürmek zorunda kalırdım." Yaptığı şaka duruma pek uymasa da kendi kendine kıkırdadı.

"Mhm." Başımı salladım, belli ki vites değiştirmem gerekiyordu yoksa muhtemelen daha fazla off şakayla susacaktı. "Aaa ve takım arkadaşlarının eksikliği hakkında hiç yorum yapmadın. Sihirbazlık okulunda sana sataşıyorlardı, değil mi? Hep dışlanan adam oldun. Bu hikâyeyi çok duydum. Kin mi tutuyorsun? Kendi başına dışarı çıkmak, diğer takıma burun kıvrırmak, senin *nah-nah-nah-nah* deme şeklin mi?"

Sinirli bir şekilde bana baktı. "Bir Jane büyülu oluyor. Ne kadar garip bir olay. Tarih kitaplarında bundan bahsedeceklerinden şüpheliyim."

"Senden bahsedeceklerinden de şüpheliyim."

Şişindi. "Seni içeri alırsam, ülkedeki en seçkin büyü takımlarından birinde imrenilen bir yer kazanacağım. Bir ustanın masasında çok istenen bir yer kazanacağım. Seni getirerek kazandığım para, istersem bir ozan tutmama ya da sihirli seçkinler arasından biriyle evlenmeme olanak sağlayacak."

En seçkin büyü ekibinin ne olduğunu bilmiyordum ama birileri mutlaka biliyordu. Bu adam sadece ipucu veriyordu, muhtemelen kaçabileceğimi düşünmediği için.

"Eş olarak kimi alırsan al, seninle yatmak istemeyecektir. Bu sık büzüşmesi olmalı, değil mi? Sık kafalı olmak hakkında ne dediğimi hatırla..."

Omuzları gerildi. Arkasını döndüğünde bakışlarında öfke çatırdıyordu. İnce bir çizgide yürüyordum; onu daha fazla zorlarsam beni bayıltacak bir şey yapabilirdi. Şiddetin eşiğindeki bir adamın işaretlerini görmeden bu kadar uzun süre hayatta kalmamıştım.

Austin'le olan bağlantım aracılığıyla enerji pompalamaya çalıştım, bunun gerçekleştiğini ve bilinçaltımda yaptığım şeyin bir etkisi olduğunu umuyordum. Ama büyücünün beni arazinin sınırına daha fazla yaklaştırmasını istemiyordum. Harekete geçme zamanı.

İçimdeki büyü, kapana kısılmış olmanın verdiği öfkeyle besleniyordu. Üzerimize büyülu bir karanlık örtüsü çektim, gölgeler masmavi gökyüzünde geziniyordu. Yer gümbürdüyor, etrafımızdaki kayalar titriyor ve yapraklar esintisiz dalgalanıyordu.

Adam önce gökyüzüne baktı ve sonra bir kayanın yavaşça yolunun üzerinden yuvarlanmasını izlerken başı öne eğildi.

Yapabileceğim çok şey vardı ama fırsat bulamadım. Ivy House, sabırsız, devraldı.

Sis sanki atlı kovboylar tarafından sürülüyormuş gibi ağaçların arasından yuvarlanarak geliyordu, o kadar yoğun ki bataklık gibiydi. Etrafımızı sardı, adamı

irkildim. Etrafımızda tehditkâr kahkahalar yankılandı, ağaç dallarında yükseklerde, çalılarda alçaklarda. Adamın önünde bir metre boyunda bir beden koşuyordu, sevimli küçük bir bebek yüzü gülümseyerek bakıyordu, hareketli elinde bir bıçak vardı.

"Oh Tanrım, oh hayır." Toparlandım. "Ne oluyor, Ivy House? Bunu benimle uğraşmak için bilerek yapıyorsun!"

"Bu da ne?" Adam bir moron gibi aşağıya baktı.

"Efsanelerinizi yanlış anlamışsınız Bay Her Şeyi Bilen. Ivy House çok büyük bir tehdit ve bu mülkten canlı çıkamayacaksınız. Bunu kendi başına sen getirdin!"

Gökyüzünden küçük plastik bir beden düştü. Üzerine düştü, elleri dışarıdaydı ve iki iğne tutuyordu.

"Oh, iğrenç." Ağa doğru geri itildim, bu saldırı benim için tasarlanmamıştı ama yine de dehşet vericiydi.

"Gah!" Küçük tombul kollarını aşağı doğru sallayan bebeği tutmak için uzandı. İğneler yüzüne battı ve ben yuvarlandım, karnım yüzüyordu.

"Ceviz kırmanın başka yolları da var, Ivy House," dedim, arkamdan koşarak gelen küçük bir yaratık gördüm, bana kâbuslar yaşatan Cadılar Bayramı bebeklerinden biriydi. Neyse ki askıya alınmış kafesimin altından geçti. *"Bir cevizi kırmanın başka yolları da var. Diğer yolları kullanın!"*

Adam çığlık atarak bebeği başından fırlattı. Etrafımdaki büyü bozuldu.

"Hayır, hayır, onlar gidene kadar beni burada tutun," dedim, Ivy House'un o bebeklerin kontrolünü bana vereceğine güvenmiyordum. Görünmeyen bir oyuncak bebek ordusuyla sisin içinde dolaşmak istemiyordum. En kötü kâbusumdan bahsediyorum. "Buraya nasıl bu kadar hızlı gelebildiler?"

Sağımızdaki yoğun beyazlığın içinden havlayan bir öksürük sesi geldi. Solumuzda bir tane . Püskürtülen iğneler loş ışıktaki gümüş gibi parlıyordu. Büyücünün giysilerine saplandılar ve derisine gömüldüler.

Sihir püskürterek biri yanımdan hızla geçti, diğeri ise tam üstüme geldi.

Çığlık attım ve büyüyle kafesimi dışarı doğru ittim, önce eğildim sonra kırdım ve yere düştüm. Ama büyüden kaçmak için yeterince hızlı kaçamadım. Ellerimi havaya kaldırdım; uçmak için kollarımı çırpmaya eşdeğer bir büyü engelleme hareketiydi bu.

Bir iskelet tam zamanında yola atladı, büyü ona çarptı ve kemikleri dışarı doğru patlattı. Bir an öylece bakakaldım, ne yapacağımı bilemedim.

az önce ne olduğunu anlamıştı.

Sağ tarafımdaki ağaçların arasında toprak hareket ediyordu, yuvarlanan sisin arasından görmek zordu ama yerden çıkan bir şey gördüğümü sandım. Sonra bir gövde görüş alanımı böldüğünde bundan emin oldum.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, soldan yaklaşan hantal bir kemik yığını büyücüye doğru sallanıyordu. Diğer iskelet işaretlenmemiş mezarından kalktı, toprağın üzerine çıktı ve adama doğru yöneldi.

"Elinizdeki tüm seçenekler arasında..." İlk iskelet çırpınan adamın üzerine eğilip kemikli parmaklarını gözlerine sokarken söyledim. Çığlıkları beni olduğum yerde soldurdu. "Mızraklar, oklar ve gaz gibi tüm seçenekler... Tüm bunlar ve sen sahip olduğun en büyük kâbusları serbest bırakmayı mı seçtin? Bu benimle dalga geçmek, değil mi? Korkularımın aptalca olduğunu düşünüyorsun. Mizah anlayışın berbat, Ivy House."

İçime işleyen sevinçli duygu evin , onu ovuşturuyordu içinde.

"Seni ateşe verdiğimde kimin güleceğini göreceğiz," diye homurdandım, zıplayarak Ayaklarıma kadar.

Artık açık olan bağlantımız sayesinde Austin'in uyandığını ve ardından aniden dehşete kapıldığını hissettim. Ayağa kalkmaya çabalarken inanılmaz bir acı duyuyordu. Kaçırıldığını biliyordu ve yaralı olmasına rağmen bana gelmeye niyetliydi.

"Onu orada tut Ivy House, kendini daha da kötüleştirmesini istemeyiz," dedim.

Kapının sallanarak kapandığını hissettim, düşmanın üzerine üşüşmek için hareketli iskeletlerle yarışan küçük bebek bedenleri dikkatimi tamamen dağıtmasaydı muhtemelen bunu kendim de yapabilirdim. Bu ev hakkındaki değerlendirmesinde yanılmıştı.

Austin'in içinden hayal kırıklığı geçti. Bir an sonra garip bir şey hissettim ve büyülü bağlantının bozulup bozulmadığını merak ettim. Ama sonra onun kocaman bedeninin ön kapıya çarparak parçalara ayrıldığını hissettim. Kutup ayısı formuna dönüşmüştü. Ivy House'un Austin'i tutması buraya kadarmış.

Bir bebek deli gibi gülerek yanımdan geçti.

Konuşabildiklerini bilmiyordum. Bu rahatsız edici bir haberd.

Oyuncak bebek, iki iskeletle savaşıyor büyücüye doğru koşarak atladı ve büyüsü işe yaramaz bir şekilde onlara çarptı. Bebeğin silahı adamın sırtına saplandı ve bir süre orada asılı kaldı.

Büyücünün çılgılığı içime işledi. Korku filmlerinin bana göre olduğunu sanırdım ama bu tamamen yeni bir seviyeye taşıyordu. *Şok edici* kelimesi bunu tam olarak tanımlayamazdı, özellikle de oyuncak bebek fırırlı elbisesinin kılıfından bir bıçak daha çıkardığında. Bıçağı çıkarıp batmakta olan adama sapladı ve bir dağcı gibi ona tırmanmaya çalıştı.

"Hayır." Ayağa fırladım, adrenalini beni ateşledi, yüzümü buruşturdum ve deli gibi koştum. Ivy House'un bu işi hallettiği açıktı ve eğer isterlerse başka biri büyücünün cesedini alabilirdi. Tüm bu sahne bir kâbustu ve ben bunun bir parçası olmak istemiyordum.

Niamh ve Earl'ün tepemde hissedebiliyordum ve beni nerede bulacaklarını bilsinler diye bir büyü dalgası gönderdim, her ihtimale karşı Ivy House bana eziyet etmeye devam etmek için yerimi gizli tutuyordu. Büyük bir kanat çırpışı Damarion'un geride kalmadığını gösteriyordu.

Austin'i görmeden önce hissettim, dönen sisler arasında büyük, hantal bir canavardı. Yaklaştığında yere düştü ve yüzüstü bana doğru kaydı, açıkça atlamamı istiyordu.

"Kaçın," dedim, arkasını işaret ederek. "Onu yakaladılar. Bu adam korkunç bir şekilde ölüyor. Diğer tarafa git!"

Üzerine tırmandım ve kürküne gömüldüm.

Neyse ki dinledi. Arkasını döndü ve eve doğru hantalca yürümeye başladı, acısı aşikârdı ama kararlılığı onu ilerlemeye itiyordu.

Kıl payı kurtulabilirdim ama büyücü bana Ivy House topraklarında saldırarak ölümcül bir hata yapmıştı. Ve beni bayıltma ihtiyacı hissetmemişti - başka bir hata.

Kısacası, şanslıydım. Çok şanslıydım. Eğer o büyücü kendine önem veren bir aptal olmasaydı, işler benim için çok daha farklı gelişebilirdi.

Şanslı kaçışlarda ikide iki yapıyordum. Yine de başıma konan bir ödül vardı ve bunu organize eden kişinin çok parası, çok gücü ve muhtemelen çok prestiji varmış gibi görünüyordu. Her türden büyücüyü paraya çevirmeye çalışacaktı. Yakında şansım tükenecekti.

"D Bir şeye ihtiyacınız var mı, hanımefendi?" Bay Tom başını evin arka köşesine sıkışmış en sevdiğim oturma odasına uzattı.

Diğer oturma odalarından daha küçük ve daha rahat olan bu odanın tavanında hoş bir şekilde hareket eden ahşap oymalar vardı. Burası rahatlamak için kullandığım odaydı, Ivy House da ruh halime uygun olarak oymaları değiştirerek bana yardımcı oluyordu. Şu anda bana okyanus dalgalarını, usulca sallanan ağaçları ve çiçekleri göstererek büyücüyle yaşadığım korku gösterisini telafi etmeye çalışıyordu.

Onu hala affetmemiştim.

"Hayır, teşekkürler Bay Tom, ben iyiyim." Koltuğumda arkama yaslandım, ayaklarımı kaldırdım ve başımı pencereden dışarı, ödüllü (hilekâr) bahçevanımızın güzel çiçekleriyle canlanan yan bahçeye bakabilecek şekilde çevirdim. "Edgar nasıl?"

Bay Tom odaya tamamen girdi ve rahat edemeyerek kapının yanındaki koltuğa oturdu. Ben bu odadayken genellikle beni yalnız bırakırdı.

Bay Tom ellerini dizlerinin üzerine koyarak, "Ağzı biraz bozuk," dedi. "Dün büyük bir hata yaptı ve senin hayatını tehlikeye attı, ayrıca daha önce yemek yediği o yürüyüşçüler hakkında hâlâ hiçbir bilgimiz yok. Senin onu affetmiş olman önemli değil, o eve karşı olan görevine, yani seni koruma görevine karşı geldi. Onu emekli etmeniz zamanının geldiğini düşünüyor."

Bu tür bir ceza dürüst bir hata için çok ağır geliyordu. "Nereye gidebilir ki?"

"Oh, hiçbir yere gitmiyorlar. Tabii yanmış bedenlerinden çıkan külden bahsetmiyorsanız? Bunu toplamak zordur, bu yüzden genellikle büyülü

toplum sadece istediği gibi yüzmesine izin verir..." "Emekli etmekten kastın... onu öldürmek mi?"

"Vampirler söz konusu olduğunda onu öldürmek her zaman biraz kafa karıştırıcıdır, değil mi? Aslında o zaten ölü, yani onu tekrar öldüremezsiniz. Sadece onu vampir olmaktan çıkarırsın. İlk öldüğünde olması gerektiği gibi varlığına son verirsiniz."

Gözlerimi devirdim. "Ne demek istediğimi biliyorsun ve hayır, yanlış bir besin kaynağı seçti diye Edgar'ı emekli etmeyeceğiz. Sizler yıllardır burada atıl durumdasınız. Değışim hepimiz için zor. O büyücü en azından günlerdir kasabada oyalanıyordu. Muhtemelen çok daha uzun süredir. Austin onu hiç fark etmedi. Onu gördüm ve ne olduğunu bilmiyordum-Edgar onu savunmamızın olduğu Ivy House arazisine getirerek bana bir iyilik yaptı. Eğer o adam beni Ivy House'un dışında yakalamış olsaydı..." Titredim, bu küçük takılma noktası moral bozukluğumun büyük bir sebebiydi. Hâlâ onu yenebilirdim ama geleceğimi bir "belki "ye bağlamak istemiyordum.

"Austin Steele ile konuştun mu?" Bay Tom tekrar ayağa kalkarak sordu.

Dün eve döndükten sonra Austin kutup ayısı formunda benimle beklemişti. Yalnız kalmak istememiştim ve o da bunu hissetmişti ya da belki o da benim yalnız kalmamı istememişti. Diğerleri bir süre sonra büyücünün cesedini gömdükleri, iskeletleri yeniden gömdükleri ve Edgar'ı uyandırdıkları haberiyle geri dönmüşlerdi. Görünüşe göre bebekler kendilerini evde görmüşlerdi, ki bunu düşünmek bile hoşuma gitmiyordu. Her şey halledildikten sonra Austin hantal bir şekilde evden çıktı ve o zamandan beri ondan haber alamadım. Ben de öyle söyledim.

"Muhtemelen kendini de suçluyordur. O büyücü tüm bu zaman boyunca onun haberi olmadan onun bölgesindeydi."

"O büyücü ondan bilerek uzak duracak kadar çok şey biliyordu."

"Austin Steele için bunun bir önemi yok. Kendisini gerçekçi olmayan beklentiler içinde tutuyor. Büyücünün onu alt ettiği gerçeğinin üstesinden gelmesi kolay olmayacak."

Başımı çevirip tekrar pencereden dışarı bakmaya başladım. "Bu çok saçma. Sonsuza kadar bu mülkte kalamam, bir gün buradan ayrılmak zorunda kalacağım. Başıma ödöl konmuşken, etrafımda arkamı kollayacak bir ekibe ihtiyacım olacak. Herkesin kendini suçlaması ve yaralarını sarması yardımcı olmuyor. İleriye dönük olarak işleri daha güvenli hale getirmeyecek."

"Anlaştık, bayan."

"Gargoyle'lardan bazılarını takıma almaya ne dersiniz?"

Daha önce olduğu gibi yine garip bir şekilde yerine oturdu ve "Dürüst olmak gerekirse, henüz kendilerini kanıtladıklarını düşünmüyorum. Hiçbiri yerleşik takımla uyum sağlayamadı. Şu anda tek bir takımdan ziyade iki takım var."

"Damarion'un takımı, senin ve Niamh'ın takımı."

Tereddüt etti. "Temel olarak, evet. Çağrılan gargoyle takımı ve ev takımı. Diğerleriyle aynı türden olmama rağmen, ben gargoyle grubunun bir parçası olarak görülmüyorum."

"Ama Damarion buraya gelmeden önce birbirlerini tanımadıklarını söyledi."

"Bahse girerim çağrı böyle işliyordur. Yol boyunca toplanıyorlar, birbirlerini buluyorlar, birlikte hareket ediyorlar ve varmadan önce gagalama düzenini kuruyorlar. Vardıklarında da asimile olmaya hazır olurlar."

"Asimile olmamaları dışında."

"Öyle ama ev ekibiyle değil. Birbirlerine ve size uyum sağladılar."

Hayal kırıklığına uğrayarak ayağa kalkmaya çalıştım. "Bu benim işime yaramayacak. Hepinizin birlikte çalışabilmesi için Damarion'un Konsey'e getirilmesi mi gerekiyor? Gruplar sadece o büyüyle bağlantılı olmadığı için mi ayrı? O gargoyleler beni takip edecek elbette ama benim varsayılan ayarım komutan olmak değil. Bir şeye ihtiyacım olduğunda komutayı ele alıyorum ama onun dışında bunu düşünmüyorum. Bu role alışmam zaman alacak. Bu arada, günlük işlerle ilgilenecek birine ihtiyacım var..."

Pozisyon için bir anı canlandı. Austin benimle konuşuyor.

Liderlik konusunda deneyimim var. Açıkçası Niamh ve diğerleri konusunda benim yardımına ihtiyacınız yok ama yeni insanlar gelirse bana güvenebilirsiniz. Sen öne çıkıp görevi devralmaya hazır olana kadar onları yerlerine ben koyacağım. Geçmişimi biliyorsun, gücü gasp etmeye çalışmayacağımı biliyorsun. Sonunda, umarım, bunu yapamam.

Hayal kırıklığım biraz daha arttı.

"Bu işe karışmak istemediği için Austin'e lanet olsun. Kayıp halka o. Deliğin içindeki as o. *Ve işi istemiyor.* En azından resmi olarak istemiyor ve resmi olarak kabul etmezse, dışarıdakilere satması zor olur."

"Evet, durum kesinlikle vahim."

Alaycı bir kahkaha attım. "Grievous... evet, öyle. Austin'in yerine geçecek birini arıyorum. Şu anda tek aday

Damarion."

"Kesinlikle doğru malzemelere sahip. Güçlü, emin, sadık, liderlik etmek için doğmuş..." "Yine de, halkla bağlantı kurmak için çaba göstermeyen bir elitist.

bu evin fındık kutuları."

"Doğru, Edgar ve Niamh'ı pek iyi karşılamadı..." Bu bir yorum gerektirmiyordu.

"Acaba onu ikna edebilir miyim?" dedim ellerimi kalçalarımaya dayayarak. "Belki de tüm evi ilgilendiren günlük meseleleri halletmek için ikincime ihtiyacım olduğunu anlamıyordur. Eğer bunu bilseydi, herkese bir grup olarak davranmaya daha meyilli."

"Kesinlikle gargoyle olmayanları da kabul etmesi gerekir, çünkü takımınızda sadece gargoyle'lar olamaz."

"Evet, aynen öyle. Biraz acemi görünüyor belki de benim gibi onun da biraz eğitime ihtiyacı vardır." Durdum, düşündüm, sonra ekledim, "Ve eğer ayakları yere daha sağlam basarsa, Austin'deki duruma bir hakimiyet yarışması gibi de bir profesyonel gibi davranabilir."

"Son kısma kadar seninleydim."

"Denemeye değer. Fazla seçeneğim yok."

"Ama bir seçeneğiniz var. Bir çağrı daha gönderebilir ve balık tutmak gibi kimi yakalayacağınıza bakabilirsiniz. Yakala ve bırak. İlk birkaç avınızla yetinmek zorunda değilsiniz."

"Bırakmak ve farklı bir yaşam seçmek için çok mu geç?"

"Ve hayatta ve özgür kalmak mı? Evet, bayan. O gemi çoktan kalktı. Artık sihir sizde ve bunu sadece ölüm değiştirebilir."

"Ona bir şans vermeyi Damarion'a borçluyum. Tam zamanında ortaya çıktı ve hayatımı kurtardı. Benden dayak yiyordu. En azından onunla konuşabilirim. Bu onun için yeni bir şey. Kasaba, insanlar, biz. Eminim onu doğru yola sokabiliriz."

"Elbette hanımefendi. İşte ruh bu. İnsanlar bunu yapmayı sevmeseydi 'ölü bir atı dövmek' diye bir deyim olmazdı."

"Bu yüzden değil..." Yanından geçerken bıraktım ve mutfığa yöneldim. Bir şişe şarap alıp Damarion'u sohbet etmek için büyük oturma odalarından birine davet edecektim.

Damarion'un koridorun sonundan odaya yaklaştığını hissettiğimde mutfakta bir şişe şarap açmışım.

"Hey," dedi arkamdan yaklaşarak. Ellerini kalçalarımaya geçirdi ve sırtım önüne gelene kadar beni nazikçe geriye çekti. "Ben

sadece aynı şeyi yapmaya geliyor."

"O da ne?" Kollarının arasında rahatlamak için kendimi ikna ederek sordum, bu endişe kamburunu aşmak ve kendime yeni biri tarafından dokunulmasına izin vermek istiyordum. Eğer kendimi toparlar ve ilk seferde başarırısam, bunun o kadar da önemli bir şey olmadığını anlayacağımı biliyordum. Ayrıca, son zamanlarda daha büyük bir istekle arzulamaya başladığım egzersizi de yapmış olacaktım. Sadece gerilmeyi ve tepelere doğru koşmayı bırakmam gerekiyordu.

"Şarabı al." Eğildi ve dudaklarını boynumda gezdirdi, bir elini kaldırarak ipek ev ceketimin (Bay Tom bir tane almam için ısrar etmişti) kenarını aşağı çekti ve atletimin spagetti askısını ortaya çıkardı. Öpücüğünün ıslak sıcaklığı askıya gelene kadar iz bıraktı, sonra parmaklarını askının altından geçirdi, onu da aşağı çekmeye hazırды.

Mutfağın ortasında.

"Hadi..." Biraz kaydım, yarı dönerken kalçamla tezgahın kenarına vurdum. Bu kadar güçlü gelmese her şey çok daha kolay olacaktı. Sanki "ısınma" uyarı yokmuş gibiydi. Bir saniye içinde normal bir adamdan Bay Yakışıklı'ya dönüştü. "Peki ya biz-"

Parmağını dudaklarıma götürdü. "Şşş." Parmağını çekti ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "O ayıyı unutmana neyin yardım edeceğini biliyorum."

Durakladım. "Ne?"

Bana doğru uzandı ve şarap şişesini aldı. "Sana nasıl hissettiğimi göstermemi istiyorsun, değil mi?" İki bardak aldı. "Romantizme mi ihtiyacın var?" Bana boğucu bir gülümseme verdi. "Bana on dakika ver, sonra odama bak. Herhangi bir odayı görebilme yeteneğin var, değil mi? Ulric evin herkesi gözetlemenize izin verdiğini söyledi. Beni kontrol etmek için kullandığına eminim..."

Yüzümü asmamaya çalıştım ama kaşlarım çatılabılırdı. Bunu sadece ürkütücülük faktörü nedeniyle yapmazdım, aynı zamanda bu düşünce dürüstçe aklımdan geçmemiştir.

"Bana on dakika ver, sonra sana göstereceğim. Ne zaman istersen bana gelebilirsin."

Nefesimi tuttum ve gülümsedim - sonunda mükemmel kelimeleri bulmuştum. *Ona* gidebilirdim. Ne zaman ve nasıl olacağını ben seçebilirdim. Tempoyu ayarlayabilmek ve frene basabilmek kulağa gerçekten hoş geliyordu. Özellikle de onu ilgilendirdiği için. Acaba sadece bağlanmaya ve beni bırakmaya razı olur muydu?

Parmakları mevcut her deliği aramadan her şeyi halletmeye çalışıyorum.

"Evet, bu doğru." pücüğü acil ve muhtaçtı. "Gözlerindeki o bakış. Hoşuma gitti. On dakika sonra. Beni görmeye gel."

Yeni yaklaşımı onunla konuşma planımı kesinlikle rayından çıkarmıştı. Ama belki de bu iyi bir şeydi - belki de beni onunla konuşmaktan alıkoyan şeyin üstesinden gelmeme yardımcı olacaktı.

Birkaç dakika sonra Bay Tom içeri girdiğinde aynı yerde durmuş tırnaklarımı yiyordum.

"Onu tüm gruba liderlik etmeye ikna etmeye çalıştığınızda," dedi, "ona bazı romantizm ipuçları verebilirsiniz."

"Neden? Ne biliyorsun ki?"

" konuda çok kötü olduğunu. Belli ki kadınlarla hiç denemek zorunda kalmamış." "Bunu nereden biliyorsunuz?"

Bay Tom, hâlâ harap durumda olan ada ile bir zamanlar masanın bulunduğu boş alan arasında durdu. "O dışarıda her ne yapıyorsa onu yaparken sen mutfakta tek başına duruyorsun. Görünüşe göre bu, seni tavlama için yeni taktiği. Bana ocukluğumda tanıdığım pek çok erkeği hatırlatıyor. Mafsal sürükleyiciler. Genç kuşakların daha fazla ipucuna sahip olacağını düşünmüştüm, ama... Bu çabadan büyük bir sonuç beklemiyorum."

Ağzımı açtım, bir tür ürütme yapmak niyetindeydim, oldukça emindim, ama hiçbir şey çıkmadı. Bununla nereye varacağımı gerçekten bilmiyordum. Bay Tom'la romantizm hakkında konuşmak, onunla odanın her yerine prezervatif doldurması hakkında konuşmak kadar harikaydı.

Bunun yerine başımı salladım ve dışarı çıktım, doğrudan gizli geçitlere gitmeye ve Damarion'un odasına çıkmak için acele etmemeye karar vermiştim. Oraya bir dakika kadar erken vardığım da derin bir nefes aldım, karnımda kelebekler uçuşuyordu ve odasının büyük bölümünde olup bitenleri görmemi -ve duymamı- sağlayan küçük izleme deliğine yaklaştım.

Mum ışığı içeride titriyordu, harika bir başlangıçtı. şarap şişesi sağ taraftaki komodinin üzerinde, iki kadeh de onun yanında bekliyordu, ağızları ışıl ışıl parlıyordu. Yatak başlığı karşımdaki duvara yaslanmıştı ama küçük ayakucu görüşümü engellemiyordu.

Bir an, keşke olsaydı dedim.

"*Evet...*"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve gördüklerimi anlamlandırmam bir anımı aldı.

Biraz kıllı bacakları bükülmüş ve genişçe açılmıştı, kabarık beyaz yorganın üzerinde bir "M" şekli oluşturunuyordu, ortası kalçalar ve çıplak bir popo. Mum ışığı, başı bir yastık yığınının üzerinde durduğu için hafifçe yukarıya doğru eğilmiş yırtık vücudunda titreşiyordu ama kaslı göğsünün dikkatimi çekmesine imkân yoktu.

Çıplak şaftının etrafına sarılmış olan eli, yumuşak inlemelerine göre yavaşça aşağı yukarı okşadı.

"Evet, kızım."

Ağzım açık kaldı. Başka tarafa bakamadım. Nedenini bilmiyordum ama bir nedenden dolayı -belki inançsızlık, belki de korku- gözlerimi bu tren enkazından ayıramıyordum.

Ne halt ettiğini sanıyordu? Romantizm ihtiyacıma verdiği cevap *bu* muydu? Beni ne kadar istediğini mi gösteriyordu?

Tamam, mantıksal olarak beni gerçekten istediği açıktı. Ama gerçekten mi?

Hayır, bu bir şaka olmalıydı. Bu konuda ciddi olmasına imkan yoktu.

Diğeri açılmış, kıllı kalçalarının arasına uzanıp külotunu kavrayınca eli hızlandı. Belki de onları örtmeye çalışıyordur diye düşündüm, çünkü bir erkeğin bu görüntüsü, şüphesiz, olabilecek en iğrenç görüntü olmalıydı, belki de sadece eğilip arkadan çanlarını ve takımlarını göstermesinden sonra ikinci sırada olmalıydı. Ama hayır, onları örtmüyordu.

"Evet, ..."

Onlara masaj yapıyordu.

"Evet!"

"Oh, ew." Arkamı döndüm, bir an için şoktan dilsiz kaldım.

Düzeltildim. *Bu* en kötü görüştü - sonuç.

Bir an karşı duvara baktım, geçitler büyüğü mavi bir ışıltıyla aydınlanıyordu... ve bir gülümseme belirdi yüzümde.

İnternette flört etmeye başladığımdan beri sık fotoğraflarımdan payıma düşeni almıştım ama ilk kez canlı bir performans yakalamıştım. Canlı sık fotoğrafı, yakında size yakın bir gözetleme deliğine geliyor.

Kahkahalar yükseldi ve beni ele geçirdi.

Birine söylemem gerekiyordu. Bunu kendime saklayamazdım. Eğer kendime saklarsam, bu sadece iğrenç ve talihsiz bir durum olurdu. Birine anlatmak, ben olsam bile, işin içinde bir bit yeniği olduğu anlamına geliyordu.

Ön bahçeye bakan boş bir odaya çıkmadan önce geçitlerden hızla uzaklaştım. Niamh'ın ışıkları yanmıyordu, bu da muhtemelen barda olduğu anlamına geliyordu. Görülmek istemediğim için aceleyle geçitlerden odama döndüm ve koridorda koşarak Ulric'in odasına gitmeden önce hızla üstümü değiştirdim.

Birkaç hafif vuruştan sonra "Evet?" diyerek kapıyı açtı.

Beyaz eşofman altı kalın kalçalarını sarıyor, spor ceketini ise çıplak gövdesinin üzerinde olmasına rağmen vücudunun üst kısmına tam oturuyordu.

"Gargoylelerin nesi var böyle?" Bir adım geri çekilerek sordum.

Kendisine baktı. "Oh, sadece ceketini deniyordum Mr.

Tom benim için sipariş etti. Ne düşünüyorsun?"

"İyi görünüyor. Giyin, bara gidelim. Ceketini getir."

"Dileğiniz benim için emirdir leydim." Üzerini değiştirmek için acele ederken kapıyı açık bıraktı ve ben de istemediğim başka bir gösteri ile karşılaşma ihtimalime karşı arkamı döndüm.

"Olay nedir?" Ulric dışarı fırladı ve kapıyı arkasından kapattı, üzerinde kot pantolon ve ceketin altında beyaz bir gömlek vardı.

"Niamh ile konuşmam gerek."

Elimdeki telefonu fark etti, sonra omuz silkti ve benimle aynı hizaya geldi. "Güzel. Antrenman bittikten sonra burası çok sıkıcı oluyor. Biraz masa oyunu falan oynamalıyız."

"Muhtemelen başka birini daha yakalamamız gerekiyor. Bay Tom'u değil. Onun bazı şeyleri duymasını istemiyorum."

"Damarion'un gitmeyeceğini hissediyorum, peki ya Jasper?" Ulric koridorda duraklayarak sordu.

"Kim? Kahverengi çizgileri olan koyu gri olan mı? Onunla gerçekten konuştuğumu hiç sanmıyorum."

"Pek konuşkan biri değildir. Çok iyi bir adam ama ürkütücü olabiliyor. Peki ya Cedric? Onu hatırlıyor musun, arkadaşını öldürtmüştün?" Elini göğsüne koyarak durakladı. "Çok mu erken?"

İçimden bir kahkaha koptu, bu beni daha suçlu hissettirdi ama gülümsememi silecek kadar değil. "Cedric iyidir. Hadi Cedric'i alalım."

"En azından bunu yapabilirsin, değil mi? Onu tek başına bir birim haline getirdikten sonra?" "Aman Tanrım, durmalısın.

Bu konuda kendimi gerçekten kötü hissediyorum."

Damarion'dan sadece iki kapı aşağıda olan kapısını sessizce çaldım.

"Ciddiyim, kendini kötü hissetme-"

Onu susturmak için parmağımı ağzıma götürdüm.

Daha yumuşak bir sesle, "Cedric ve o diğer adam, benim birlikte geldiğim adamlarla arkadaş olduğumdan daha fazla arkadaş değillerdi," dedi. "Eğer onları öldürürsen sana bir kurabiye veririm. Biraz daha az rekabet işime yarayabilir. Neden fısıldaşıyoruz?"

"Damarion'un güzellik dinlenmesine izin vermek istiyorum."

Kapıyı Cedric açtı, o da çıplak gövdesinin üzerine spor bir ceket giymiş ve ev eşofmanlarını giymişti. Beni görünce kaşlarını kaldırdı.

"Giyin," diye fısıldadım. "Dışarı çıkıyoruz."

"Güzel." Cedric odaya geri döndü ve ben hâlâ başka bir röntgen şovuna maruz kalmaktan endişe ederek etrafımda döndüm.

"Biliyorum, değil mi? Burası çok sıkıcı," dedi Ulric.

"Madem bu kadar sıkıldınız, neden dışarı çıkmıyorsunuz? Belli ki hepiniz fena halde azmışsınız. Gidin bardan bir kız tavlayın."

"Evet, ama sen sadece ara sıra gidiyorsun ve bizim de seninle kalmamız gerekiyor, yani..."

"Bir program oluşturmamız gerekiyor," dedi Cedric tekrar dışarı çıkarken. "Bir kız tavlama kulağa hoş geliyor. Kraliçeyle biraz zaman geçirmeyi umuyordum ama görünüşe göre o seçimini yapmış."

"Hayır, seçimimi yapmadım, ama doğru, ben bir seçenek değilim. Bardan birini tut. En iyi seçeneğin bu, kesinlikle."

Bay Tom aşağıda bekliyordu, el çantamı uzatmıştı bile ve bakışları Ulric'ten Cedric'e kaydı. "Ah. Haklıymışım o zaman, takas mı yapıyorsun? Evet, muhtemelen akıllıca. Bu adamların ikisi de seni dinler. Senin zevkinin de onlarınki kadar büyük olmasını sağlayacaklardır. Sadece eğlenmen için sana zaman verdiklerinden emin ol. Aynı anda iki tane olması bir öğrenme eğrisi olabilir. Başka bir şeye odaklanmak isterken sürekli bir şeylerle uğraşmak istemeyeceksiniz..."

"Aman Tanrım, Bay Tom, buna bir son vermelisiniz." El çantamı kaptım. "Bu doğru değil. Biz o tür arkadaşlar değiliz!"

"Şey..." Bana gülümsedi, yüzünün bu şekle alışık olmadığı belliydi. "Beni bir arkadaş olarak görmenizden onur duydum. Bekleyin bayan, ben geliyorum-"

Arkamdan kapıyı kapattım, Ulric ve Cedric çoktan merdivenlerden inmişlerdi, Ulric gülümsüyordu.

"Ben olsam yapardım," dedi.

"Ne?" dedim. Dedim, dikkatim dağılmıştı. En azından Niamh ve umarım Austin ile bağlantı kurana kadar bir kişiye daha ihtiyacımız olabilir. Sadece bir büyücü

Dün benim için gelmişlerdi ama ilk karşılaşmamızda bir avuç dolusu vardı. Yine de o anda Bay Tom'un utancıyla başa çıkabileceğimden emin değildim. Ya bir şeyler anlatmaya devam ederse.

"Senin zevkinin de en az benimki kadar büyük olmasını sağladım. Bir kadını gideceği yere götürün..." Ulric kaşlarını bana doğru salladı. "Ve bir sonraki yolculuk için kalmak isteyecektir. Bir kadını mutlu edersen, o da seni mutlu eder."

"Evet," dedi Cedric.

Sızdıran bir lastik gibi nefes vermekten başka bir şey yapamıyordum. Neden hayatım daha da garipleşiyordu?

Bay Tom, Ulric gibi bir spor ceket, altında yine Ulric gibi beyaz bir tişört ve ne Ulric'e ne de başkasına benzeyen parlak yeşil bir şapka giyerek evden çıktı.

"Hazırız hanımefendi, beklediğiniz için teşekkürler. İşte gidiyoruz." Ellerini önüne koyarak yürümem için beni teşvik etti.

"Güzel kıyafet kardeşim," dedi Ulric sırtarak.

"Onu cesaretlendirme." Ulric'i harekete geçirmek için omzunu dürttüm ve Cedric'in de onu takip ettiğinden emin olmak için kontrol ettim. "Dışarıda ne beklediğini bilmiyoruz, bu yüzden hızlı olalım. Eğer bir şey olursa, biriniz beni havaya kaldırsın, diğerleri de savaşınsın. Ya da belki hepimiz havalanmalıyız? Savaştan kaçınma stratejimizi bulacak en iyi kişi ben değilim. Battleship'te bile iyi değildim."

Yürürken Ulric'in tüm neşesi kaçtı. "Yaşım ve boyum nedeniyle aceleyle değişebilirim. Bay Tom ve Cedric araya girebilirse sizi uçururum."

"Evet," diye yanıtladı Cedric.

Bay Tom, "Ben savaşta çok iyiyim," dedi.

"Tamam o zaman," dedi Ulric, sırtışı geri gelmişti.

"Umalım da iş o noktaya gelmesin," diye mırıldandım, yürürken gölgelerin içine bakıyordum. Gecenin durgunluğu, rüzgârda savrulan yaprakların ya da dalların iniltisinin engellemediği seslerin taşınmasına izin veriyordu ama ağaçlardan tek bir ses bile çıkmıyordu. Sokaktan geriye itilmiş evler, ışıkları ya sönük ya da karanlık, sessizce oturuyorlardı. Hilal şeklindeki ay gökyüzünde asılı duruyor, zayıf bir ışık saçıyordu.

"Neden saçlarını diğer formunla aynı renge boyuyorsun?" Sessizce sordum, ses çıkaran tek şey ayak seslerimdi.

"Sanırım benimle konuşuyorsun?" Ulric fısıldadı. Beni mi taklit ediyordu, yoksa o da mı tetikteydi anlayamadım.

"Bay Tom'un formu beyaz-gri değil, bu yüzden açıkça ondan bahsetmiyorum."

Bay Tom, "Eskiden formuma *benzer* bir tonda gür siyah saçlarım vardı, çok teşekkür ederim," dedi. "Ancak artık doğru şeyi yapacağınızdan ve hepimizi gençliğimizin ihtişamına geri döndüreceğinizden umudumu kestim."

"O gemi çoktan kalktı Bay Tom," diye cevap verdim.

"Harika, evet, sözlerimi bana karşı kullanıyorsun. Ne kadar da uygun," dedi kuru bir sesle.

"Oops. Konu mu ağrıyor?" Ulric kıkırdadı. "Gerçi bunun da anlaşmanın bir parçası olduğunu sanıyordum." Sağa bakarken biraz eğildi, evler bitmişti ve şimdi etrafımızda sadece ağaçlar vardı. Burası pusu kurmak için mükemmel bir yerdi ve geçmişte de bunun için kullanılmıştı. "Seçilenlerin gençliklerinin gücünü yeniden kazandıklarını okumuştum."

"Güç, evet. Güce ve onunla birlikte gelen tüm kırıksıklıklara sahibiz," diye homurdandı Bay Tom.

"Yani senin durumunda işe yaramadı mı?" Ulric bana sordu.

"Olabilirdi ve bazı vücut geliştirmelerine kesinlikle izin verdim, çünkü bunu neden es geçeyim ki, ama..." Omuz silktim. "Ben benim. Tüm dünya biz kadınlara her zaman daha genç, daha güzel olmamız gerektiğini söylüyor... ama ben kendim olmaktan memnunum. Benimle ilgili yanlış bir şey yok. Yaşımı gösterip yine de ciddiye alınma hakkını kazandım."

"Ve eğer seni ciddiye almazlarsa, canları cehenneme." Ulric yumruğunu . "Bunu sevdim. Eğer seçilebilirim, istersen beni yaşlandırabilirsin, umurumda değil. Pembe saç benim kim olduğuma sahip çıkma şeklim, daha önceki soruna cevap olarak." Bana küçük bir selam verdi. "Unutmadım."

"Oh, güzel. Nefesimizi tutmuş bekliyorduk," dedi Bay Tom.

"Ben pembenin kızlar için olduğu ve kızlar tarafından giyildiği zamanlarda büyümüş bir çocuktum. Diğer formum pembe olduğu için... Benimle dalga geçildi. *Hem de çok*. Buna bir de küçük boyum, konuşkanlığım ve her zamanki iyi ruh halim eklenince, bu kasabada en az senin kadar göze çarpıyordum." Kaşlarımı çatığımda güldü. "Büyüdüğümde, alay edilmek zorbalığa dönüştü. Sonra da dayak yemeye. Dört iri yarı adam üzerime atlayıp beni ölüme terk etti. Bu iyi bir zamandı. Kendimi eve sürüklemek zorunda kaldım. Çok fazla arkadaşım yoktu ve olanlar da beni savunmayı ve bedelini ödemeyi hayal bile edemezlerdi. Bazıları

oldukça zor yıllardı ama bana kendimi kabul etmeyi öğrettiler. O insanların beni hedef almasının tek nedeni, kendi dünya görüşlerine uymamamdı ve bu da onları güvensiz yapıyordu. İnsanlar hala bazen böyle tepki veriyor ama ben sadece gülümsüyor ve başımı sallıyorum. Eğer bu onları daha da öfkeliendiriyorsa, öfkelerini görmezden geliyorum ve eğer konuyu zorlamaya karar verirlerse? Onları pişman ederim." Omuz silkti. "İnsanlara kendi tenimde rahat olduğumu göstermek için saçımı boyuyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Beklenmedik bir gelişme de erkeklerin pembe giymesinin moda haline gelmesi. Geçen gün saçım için iltifat aldım. İnsanlar muhtemelen farklı olmayı kutlamaktan ziyade havalı olmak için saçımı böyle yaptığımı düşünüyorlar."

"Sen farklısın, ," diye homurdandı Bay Tom.

Ulric'e, "Biliyorum, çok iyi biri," diye fısıldadım, sonra başımı Bay Tom'a doğru salladım.

"Hayır," dedi Cedric. Az konuşan bir adam olmasına rağmen bazen kelimeleri nasıl seçeceğini biliyordu.

Austin'in barının ışıkları hoş bir şekilde parlıyordu ve göğsümün etrafındaki sarmal gerginliğin hafifçe hafiflediğini hissettim.

"Neden on ikinin bir parçası olmak istiyorsun?" Yaklaşırken Ulric'e sordum, bir süre önce o şapkalı sürüngeni gördüğüm ışık direğinin yanından geçerken yavaşladım. Bana bakmıştı ama bu normal bir bakıştan daha uzun sürmüş müydü?

İnsanlar ne zamandır beni izliyordu?

"Ne demek istiyorsun?" Ulric sordu, barın kapısı nedense kapalıydı. Bir yanım en sevdiğim arkadaşımı dışarıda sigara içerken görmeyi özlüyordu. En azından bu beklenirdi. Tabii ki Koca Ayak muhtemelen içeride benim normal koltuğumdaydı ve sırf beni kızdırabilmek için Niamh'ın sinirine katlanıyordu.

"Beni koruyan on iki kişiden biri olabilmek için hayatını geride bıraktın. Ekibimden biri. Neden?"

Şaşkınlıkla bana baktı. "Çünkü sen Ivy House'un varisisin..." Ben kapıya doğru uzanırken başını salladı. "Soruyu anladığımı sanmıyorum."

"Dişi gargoyller gerçekten inanılmaz derecede az, hanımefendi," dedi Bay Tom, etrafıma uzanıp elimi tokatlayarak. "Size ne söylediğimi hatırlıyor musunuz? Onlar sizi çağırıyor. Size hizmet etmek ve sizinle çiftleşmek için her şeyi yaparlar."

"Özellikle de çiftleşme. Buna kesinlikle varım. Ya da sadece
."

Elimi Ulric'e doğru kaldırdım. "Ben hallederim, teşekkürler. Boş ver."
"Şapkalarımızı çemberin içine koyuyorsak ben de seninle eşleşirdim," dedi
Cedric
dedi. "Ya da sadece seni zevk-"

"Hayır. Artık yok. Sorun yok. Bırak gitsin." Bay Tom'un kapıyı açabilmesi
için kenara çekildim.

Bay Tom kapıyı açıp bir hamleyle kenara çekilirken, "O biraz
namusludur," dedi.

"Hayır, o sadece bir Jane. Onların farklı kuralları var," dedi Ulric ve ben
ikisini de boğazlamak istedim.

Onun yerine, bir süre aptal aptal Niamh'ın koltuğuna baktım ve boş
olduğunu gördüm. Barın arkasındaki kişi ne Paul ne de Austin'di, daha önce
hiç görmediğim bir kadındı. Tabureleri sadece üç kişi dolduruyordu ve Koca
Ayak onlardan biri değildi. Niamh da değildi.

"Sessiz, ha?" Ulric yavaşlamış olmama rağmen yanımdan ayrılmayarak
sordu. Sol taraftan, havuz alanına açılan girişten bir inilti duyuldu.
Bulunduğum noktadan, yerde yatan bir adamın bir kısmını görebiliyordum,
vücudu bir tahta gibi kaskatı kesilmişti. Şişkin gözleri ve gergin boynu sanki
bağlıymış ve kurtulmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu ama ip falan
görmüyordum. Arkasında bir kadının bacakları görünüyordu; çıplak ayak
bilekleri birbirine yapışmış ve ayakkabısının teki çıkmıştı.

Ulric beni belimden yakalayıp kapıya doğru fırlattığı anda aklım başıma
geldi.

Ben oraya varmadan kapı çarparak kapandı. Ona çarptım ve sekerek yere
düştim. Ulric elbiselerini yırttı. Bay Tom beklemedi ve doğruca taburesinden
fırlayan en yakındaki kadına doğru koştu.

Cedric kalkan olarak önüme geçmeye çalıştı ama görünmez eller
tarafından yana doğru yırtıldı ve fırlatıldı.

Barın diğer ucundaki bir kadın da ayağa fırlamıştı; kollarını açmış,
parmaklarını bana doğrultmuş ve yüzünü kararlılıkla buruşturmuştu.
Gördüğüm son şey bir renk cümbüşüydü.

"S "Burada saklanıp yaralarını yalıyorsun, öyle mi?" Niamh puca formunun boynunda taşıdığı çuvalı aldı ve içinden şunları çıkardı Earl beyazdan vazgeçmeye ikna edilemediği için kendisine almak zorunda kaldığı siyah eşofmanları giyyordu. Telefonu çaldı, Jessie onun barda olup olmadığını merak etti. Komik bir hikâyeyi paylaşmak istiyordu.

Niamh'ın bir sonraki durağı orası olacaktı, bu büyük uyuşturucuyu ikna etmeye çalıştıktan hemen sonra.

Austin sahilde tek başına bir sandalyede oturmuş göle bakıyordu, arkasında küçük, yalnız kulübesi vardı. Taze bir av, derisi yüzülmüş bir geyik, yakındaki bir ağaca asılmıştı. Ayı mevsimi olsa bile, akli başında hiçbir ayı bu kampa uğramazdı. Onları daha büyük, daha kötü bir yırtıcının beklediğini bilirlerdi.

Yine de şimdi o kadar büyük ve kötü görünmüyordu, o sandalyede kamburlaşmış, hiçbir şeye bakmıyordu.

Eşofmanların içine girip arkasına oturdu ve ne kadar kolay inip kalkabildiğine hayret etti. Ivy House'daki o gençlik patlaması bir nimet olmuştu. Bir gün yine takla atmayı deneyecekti.

Bir süre aralarındaki sessizliğin sürmesine izin verdi. Austin Steele gibi bir adam ona zorbalık etmenize izin vermezdi. Mantık ve akla en iyi yanıtı verirdi, özellikle de ikisiyle de ilgisi olmayan duygular içinde boğulurken.

"İyileştin mi?" diye sordu sonunda.

"Evet. Jess çoğunun icabına baktı. O büyücünün bana neyle vurduğunu bile bilmiyorum ama iyi bir atıştı. Çok geç olana kadar bunu beklemiyordum."

"Evet. O delikanlı, her kimse, tuzağımızı planlamıştı. Yüzünü göremedik - ya da şöyle demeliyim, bebekler yüzünü kesti, bu yüzden hala kim olduğundan emin değiliz."

"Bebekler..." Dönüp ona baktı, yüzünde inançsızlık ve biraz da korku vardı. Başını salladı ve tekrar göle döndü. "Boş ver. Bilmek istemiyorum."

"Muhtemelen hayır. Fotoğrafını çektim, belki kontrat sahibinin kim olduğunu öğreniriz diye."

Bir sessizlik ritmi daha geçti.

Bunu ortaya atmak zorundaydı. "Daha önce hiç bir Jane tarafından kurtarıldınız mı?"

"Bunun cevabını biliyorsun. Yine de bir kadın tarafından kurtarıldım. Babasını koruyan küçük bir kadın. Benim vahşi küçük yeğenim. Jess bana onu hatırlatıyor." Durakladı, sonra ekledi: "O çirkin yaratık Jess'i yere serdiğinde neden kimsenin kılını kıpırdatmadığını şimdi anlıyorum. O korkusuz. Durdurulamaz. Bir büyücü iki arkadaşını gözlerinin önünde öldürdü ve ardından onu kaçırmaya çalıştı ama o yine de ondan bilgi alabilecek kadar akli başındaydı. Bu..."

"İyi seçilmişti, bunu biliyoruz." "Evet, öyleydi."

"Bir kadın tarafından kurtarıldıktan sonra yaralarını yalamıyorsun, tamam. Peki neden ortalığı paspaslıyorsun? Umarım evin indirdiği adamla ilgili değildir. Burada askeri bir devlet yönetmiyorsun, Austin Steele. Burası turistik bir kasaba, Tanrı aşkına. Her geleni teşhis edemezsin ve o adam seni biliyordu. Senden bilerek kaçtı."

İçini çekti ve biraz daha kamburlaştı. "Bir çizginin üzerinde duruyorum ve bu da Jess'e yardım etme konusunda çok kötü bir iş çıkarmamı sağlıyor. Ivy House'un savunmasından ben sorumlu olsaydım, o büyücü gözden kaçmazdı. Uçurumdaki saldırı başlamadan biterdi. Halkı sıraya girerdi ve tüm kasaba onun arkasında olurdu. *Herkes* gözetliyor, sorguluyor ve rapor veriyor olurdu. Ama ben yetkili değilim, bu da benim engel olduğum anlamına geliyor. Eğer orada olmasaydım, o çirkin yaratık onun yanında olacaktı ve belki de benim görmediğim bir şeyi görecekti. O da bu işin içinde. Onun yanında olmayı hak ediyor."

"Ah." Niamh başını salladı ve öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. "Demek acıma partinin sebebi buymuş. Şimdi anlıyorum."

Başını iki yana salladı. "Sonunda hayatıma devam etme zamanının geldiğini anladım. O gargoyle'a yeteneklerini ortaya çıkarma gücü verildi ve onu en iyi koruyacak şey de bu. Artık yeni bir bölge bulmamın ve kendimi resmen alfa olarak kabul ettirmemin zamanı geldi."

"Bunu çok düşündüm. Dün etrafta bağırıp çağırmaya başladığından beri. Ivy House'a karşı isyan ettiğinde Jessie bunu sihrin bir parçası olmak istemediğin anlamına aldı, buna sihri yapmasına yardım etmek de dahil. Yardım istemeyi pek sevmez. Muhtemelen son birkaç yıldır yardım isteyecek kimsesi olmadığı için bu alışkanlığı bıraktı. O kadar uzun süre annelik yapmış, ailesine bakmış ki kendine bakmayı bırakmış. Bu yüzden Earl ona yaltaklandığında rahatlıyor, bunu görebiliyorsunuz. Bunu takdir ediyor, ki bu harika bir şey, çünkü Earl yaltaklanacağı biri yoksa işe yaramaz bir ihtiyar.

"O bir savaşçı, kararlı ve acımasız ama boyundan büyük işlere kalkışıyor. Bunu biliyorsun. O aniden büyülü olan bir Jane. Sormayı bile bilmediği şekillerde yardıma ihtiyacı var. Seni rahatsız etmek istemedi, peki ne yaptı? Yardım istedi. Ivy House büyüyü en istekli adama verdi, o serseriye seçti çünkü seni seçemedi. Sen ona seçme şansı vermedin, Austin Steele."

"Ivy House ilk günden beri beni manipüle etmeye çalışıyor. Ben bu oyunu oynamam."

"Evet , seni ahmak. seninle yarışmıyor. O ev seni ayrıntılı bir egemenlik oyununda yenmeye çalışmıyor, Austin Steele. Sana hükmetmeye çalışmıyor. *Onu* korumaya çalışıyor ve bu gezegende bunu senden daha iyi yapabilecek başka kimse olmadığını biliyor. *Bu* yüzden sürekli seninle uğraşmıyor, seninle uğraşmıyor, seni dürtüyor. Jessie ne derse desin yardım istemeyecek, ama onun adına yardım istiyor. Siz sadece bunu göremeyecek kadar aptal ve kördünüz."

Başı biraz daha öne eğildi. "Bu durumu değiştirmez."

"Hayır. Bu durumu sadece sen değiştirebilirsin." Arkasına yaslandı, sakın göle ve etrafındaki hareketsiz dağlara ve ağaçlara bakmaktan sıkılmıştı. Güzellikten yorulmuştu. Birkaç savaşın zamanı gelmişti.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Bu hayatı seçmemin bir nedeni var."

"Tanrım, delikanlı, senden onu çiftleştirmeni istemiyorum. Bir yavru peşinde değilim. Tanrı biliyor ya, zaten böyle bir şeyle ilgilenmezdi. Senden sadece doğuştan olduğun meydan okumayı sonunda üstlenmeni istiyorum. İşler daha yeni Her şey yoluna girecek.

Daha kötü. Çok daha kötüsü. Onun güç türü, insanları meydan okuyarak, romantize ederek veya çalarak onu istemeye zorlar. Hepimizi bir araya getirip uyumlu bir ordu oluşturabilecek birine ihtiyacımız var. O çirkin eşek evi bile birleştiremez. Jessie yapabilir elbette, herkes ona cevap veriyor ama hiç tecrübesi yok. Bir savaş liderine ihtiyacı var. Bu sensin, Austin Steele. Bu sadece sen olabilirsin. Bu işi yapacak organizasyona, deneyime ve vahşiliğe sahipsin, Jessie için yumuşak bir noktadan bahsetmiyorum bile. Bu işin adamı sensin. Ivy House bize *yanlış* adamın bu pozisyonda olmasının neye benzediğini gösteriyor.

"Sanırım eğitim konusunda haklıydınız. Her şeyi yanlış yaptık. Elbette, bunu kaldırabilir ve evet, daha iyiye gidiyor ama... senin söylediklerin daha mantıklı geldi. O serseriye güvendiğini sanmıyorum. Onunla yatmakta kesinlikle yavaş davranıyor. Benimle buluşmak istediğine göre bu gece onun için başka bir baskın olmalı."

Niamh, Austin Steele'in sıkılmış çenesindeki damarı ya da çirkin adamın Jessie'yle yatma ihtimalinden söz ettiğinde yumruklarını nasıl sıkıldığını fark etmemişti. Jessie bu dokunulmaz alfanın kalbini bir şekilde kavramıştı. Ah, ağlar nasıl da birbirine dolanmıştı.

"Ona sana güvendiği kadar güvenmediğini biliyorum," diye devam etti, konuyu . İnatçı bir aptal olmak istiyorsa, zamanın sonuna kadar artan hayranlığını görmezden gelebilirdi ama Niamh hem bu kasabada hem de o evde kendisine ne kadar çok ihtiyaç duyulduğunu görmezden gelmesine izin veremezdi. Kaçmaya çalışıyordu ama Niamh'ın kalmasına ihtiyacı vardı. Hepsinin ihtiyacı vardı, en çok da Jessie'nin. "Güven veren, güvenli bir ortamda çalışırsa ne kadar daha iyi olacağını merak ediyorum. Bence ona verdiğimizden daha fazla desteğe ihtiyacı var ve bunu elde edene kadar o kanatlar ve sihrinin bir sonraki aşaması geride kalacak. Bu bir önsezi, şimdi, kesin olarak söyleyemem ve o cahil vampir o kitabı geçemez, ama..."

"Ben tasmaşını bırakacağın türden bir adam değilim, Niamh."

Sözlerine bir hırıltı eşlik etti, geçmişi ona musallat olmak için yükseliyordu. Tüm duyuları harekete geçti, avcının ortasında olduğunu hissetti. Onları görmezden geldi.

"Onun yanında kendinizi hayvanınıza kaptırabilir, kendinizi tamamen kaybedebilirsiniz. Seni korumak *için* çok ileri gitmeni engelleyecektir. Bu dünyada, dün yaptığı gibi seni sihirli bir şekilde kafese koymasına izin verebileceğin tek kişi o, sen kaçmaz misilleme yapmadan. Bunun nedenini biliyor musun?"

"Çünkü ne bilmiyor."

"Hayır. Çünkü ona güveniyorsun. Çünkü onun sizi kontrol etmeye çalışmadığını, size yardım etmeye çalıştığını biliyorsunuz."

Yorum yapmadı, bu da bunu bildiği anlamına geliyordu. Doğru iz üzerindeydi, oldukça şaşırtıcı, çünkü genellikle insanları neyin harekete geçirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu

-Bilmek de umurunda değildi. Yine de bu durum korkunçtu. Mutfaktaki olay aklını kurcalıyordu. Jessie dün bir taraf seçmişti ve şu anki takım liderini seçmediği için pişmanlık duyuyor gibi görünmüyordu. Bu çok şey anlatıyordu.

Austin Steele'in bayılmak üzereyken, herkes davetsiz misafirle ilgilenmekten dönene kadar Jessie'nin yanında oturması da çok şey anlatıyordu. Kabul etmek istese de istemese de o da bu işin içindeydi.

"Jess'in konseyine katılmayı kabul etsem bile, ev gargoyl'e büyüünün geliştirme yeteneği verdi. Ben onu zorlayana kadar beni takip etmeyecek ve onu bastırırsam en iyi halini alamayacak. O ve ben çalışmayacağız. Artık çok geç."

"Erkeklerle konuşmanın sorunu da bu işte. Çoğunuz o kadar kalın kafalısınız ki, elinizi tutan biri olmadan nasıl konuşuyorsunuz merak ediyorum." Elini yüzünde gezdirdi. "Senin o evde zaten bir yerin var. Onun yok. Sen zaten büyüye sahipsin. Onun yok. Eğer teslim olur ve konsey koltuğuna oturursan, Sarmaşık Evi'nin sana aradığın şeyi, en başta sana verilmesi gerekeni vereceğinden hiç şüphem yok."

"Hangisi?"

"Bu konuşma için hazır bulunmadınız mı? Büyüsünün gelişmesine yardım etme yeteneği. Janey Mack, ama sabrımı kaybediyorum."

İnatçı öküz başını yavaşça salladı ve suya bakmaya geri döndü. Niamh telefonunu tekrar kontrol etti. Yeni mesaj yoktu ama büyüülü bağlantıdan garip bir his yayılıyordu. Tedirginlik ve beklenti. Jessie hareket halindeydi ve Earl de onunla birlikteydi. Başka kim olduğu bilinmiyordu. Niamh cevap vermemiş olsa da muhtemelen bara doğru gidiyordu. Gitme zamanı gelmişti. Kendisi oraya varmadan Jessie'nin gitmesini istemiyordu.

Ayağa kalktı, Austin Steele'e bir şeyler düşünmesini söylemek üzereydi ki, Steele'in başını yana eğdiğini ve kaşlarının arasında yumuşak bir sesi dinliyormuş gibi bir kırıksıklık olduğunu fark etti.

Gerçek dank etti. Gülümsedi.

"Niamh, "Biliyorsun... Jessie büyü aracılığıyla takımını hissetme yeteneğini keserse bağlantının kopacağını düşünüyor," dedi. Onu taktığında

Tabiri caizse bize kulak veriyor, biz de bağlantıyı engellemediğimiz sürece onu hala hissedebildiğimiz farkında değil."

Austin Steele tekrar göle bakmadan önce gözlerinde suçluluk duygusuyla Niamh'a baktı.

İhtiyacı olan tek kanıt buydu.

"Jessie'nin bu konudaki düşüncelerini hiçbir zaman düzeltmedim," diye devam etti, "çünkü büyülu bağlantıyı tamamen engellemeyi öğrenmesini istemedim. Eninde sonunda bunu anlayacaktır ama şimdi, işler bu kadar tehlikeli bir hal almışken, başının derde girmesi ihtimaline karşı onu takip edebilmemiz gerekiyor. Sizce de öyle değil mi?"

Yorum yapmadı ya da tekrar bakmadı.

"Mahremiyetimize saygı duyduğu için hiçbirimizi takip etmiyor. Herkesten *çok sizin mahremiyetinize*." Niamh biraz daha yaklaştı ve ortalığı sakinleştirmek için yüzünü göle döndü. "O halde *onu izliyor olmanız* ne kadar tuhaf."

"Hiçbir şeyi izlemiyorum. Sadece sorun başladığından beri. Ben..." "Onun için endişeleniyorum. ne olacak? Sen

Bu endişe yüzünden onu engelleyemeyeceksin ama ya bir şey olursa? O bağlantının koptuğunu hissedersen ve sen uzaklaştığın için onun öldüğünü bilersen nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?"

Kasları gövdesi boyunca dışarı fırladı, hava güçle canlandı. Niamh'ın uyarı sensörleri bir kademe yükseldi. Jessie'ye karşı hissettiği duygu yok oldu.

Kaşlarını çattı ve Jessie'nin gittiği yöne doğru bakarak o duyguyu aradı. Bunun hakkında konuştuğu için miydi-

Austin Steele aniden alarma geçerek ayağa kalktı.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordu, derin sesi tehdit ve dehşetle kabalaşmıştı. "Bir şey mi yaptın?"

"Bir şeylerin hissediyorum, evet. Ama bu ben değildim. Sana bir *ya olursa* demem bir önseziye dönüşmemeliydi." Telefonu çaldı.

Earl'den bir mesaj. *Yaşıyor musun? Sen ve Austin Steele barda değilsiniz. Eğer hayattaysan, onu aldılar. Dört büyücü. Beşi denedi ama birini öldürdüm ve onu kalkan olarak kullandım. Diğerleri Jessie'yi aldı ve Ulric taştan çirkinliğe dönüşmeden ve Cedric başparmağını kışından çıkaramadan kaçtılar. İnanılmaz derecede etkiliydiler.*

"Effluence?" dedi yüksek sesle. "Verimli için otomatik düzeltme, belki?" Kabinde bir telefon çaldı, Austin Steele çoktan ona doğru koşmaya başlamıştı.

Niamh eşofmanını aşağı doğru itti ve Earl'ü çağırmak için ismine dokundu. "Ben Earl," diye seslendi Austin Steele, kulübeden koşarak çıktı ve telefonunu Niamh'a fırlattı. "Jess ellerinde. Büyücüler-"

"Biliyorum, ."

"Alo?" Earl nefes nefese cevap verdi.

"Durum nedir? Neredesin?"

"Eve geri koşuyorum. Sana ulaşana kadar üstümü değiştirmek istemedim. Ulric onları gökyüzünden takip ediyor. Yapabildiğinde rapor verecek. Eğer şanslıysak, yemek ya da dinlenmek için dururlar. Damarion'u aradım ama cevap vermedi. Jasper açtı ve Damarion'un kapısını çalacak. O barda olmamak için iyi bir zaman, kadın. Austin Steele nerede? O büyücüler herkesi sihirle bağlamıştı. Müşterilerden sadece birini öldürdüler ve tanıklar bunun bir kaza olduğunu söyledi. Ne yazık ki Jessie'ye her zaman zor anlar yaşatan o kılılı yaratık değilmiş."

"Austin Steele burada." Telefonun hoparlörünü açtı ve eğilerek eşofmanlarını çıkarıp çantaya doldurdu. "Kulübesindeydi. Onunla konuşmak için uçtum."

"Pekala, Ivy House'a git. Damarion'a tüm gargoyleleri çağırmasını söyleyeceğim. Sen buraya gelene kadar hazır oluruz. Umarım o zaman Ulric'ten haber alırız. Keşke onu sihirli bir şekilde takip etmenin bir yolu olsaydı. Jessie birilerini seçmeli-"

Niamh kırmızı "son" düğmesine bastı ve telefonu çantasına attı. Zaten bu noktada sadece gevezelik ediyordu.

"Barda neden kimseyi öldürmediler?" Austin Steele elbiselerini hızlı hareketlerle çıkarıp Niamh'a uzatarak sordu.

"Muhtemelen onlar Jessie'ye sahip olmadan önce senin onlara saldırma ihtimaline karşı bir sigorta olarak. Büyücüler bu kasabayı çok yakından izliyor olmalı ki senin gelmediğin bir gecede harekete geçtiler. Bunu bir şekilde değiştirmeliyiz. Daha iyi bir sisteme ihtiyacımız var."

"Şimdi gitmemiz gerekiyor. Ivy House'da görüşürüz."

Adam kıpırdandığında ısı ve ışık ona çarparak sendelemesine neden oldu. O da aynı şeyi yapmakta gecikmedi, çanta boynu yerine boynuzuna takıldı. İşe yarayacaktı. Bir anda havalanmıştı.

Büyücülerden oluşan bir ekip Austin Steele'in burnunun dibindeki barı ve Jessie'yi ele geçirmişti. Yemek ve dinlenmek için rastgele durmuş olmalarına imkân yoktu. Eğer bu kadar organize olsalardı, Jessie'yi tutacak güvenli bir yerleri olurdu.

Orayı bulamazlarsa Tanrı onlara yardım etsin.

OceanofPDF.com

I Ağrıyan bedenimin ve zonklayan başımın altında sert bir yüzey yavaşça belirdi. Soğuk hava yüzümde kayıyordu, hafif ama rahatsız edici bir esinti vardı.

Dağınık düşüncelerimi toparlamaya çalışarak gözlerimi açtığımda beni sessizlik karşıladı.

Çelik çubuklar görüşümü böldü ve loş ışıktaki neredeyse kaybolan düz, taşlı bir yüzeyin görüntüsünü kesti. Parmaklıklar etrafımda yükseliyor, içe doğru eğiliyor ve üzerimdeki dairesel bir plakaya bağlanıyordu. Plakaya bağlı büyük, paslı zincir yüksek bir tavana bağlıydı ve kim bilir nasıl sabitlenmişti.

Tavan bir yarığa ulaşana kadar uzanıyordu. Işık dışarıdan içeri sızıyordu, dağınıktı ama kavernöz alanın içini görebilmeme yetecek kadar parlaktı. Tavandan açıklığın zeminine kadar bir şey parlıyordu, sanki onu engelleyen plastik bir örtü varmış gibi. Muhtemelen bir çeşit koruma büyüydü ama buna gerek yoktu. Açıklık, herhangi birinin oradan bana atlayabilmesi için çok uzaktaydı. Bunu başarsalar bile, iki kat kadar aşağıdaydım ve ulaşamayacakları bir yerdeydim.

Kendimi oturmaya zorladım, başım dönüyordu. platform en az birkaç katlık bir düşünüşün üzerinde sallanıyordu.

Her biri muhtemelen bir insan boyunda, iyi ve kalın bir diken denizi, muhtemelen bir çıkışı olan gölgeli bir alana giden küçük bir yol dışında altımdaki zemini tamamen kapladı.

Harika.

Geçmişten kalma bu paslı kafesten kaçabilsem bile, bir yerimi kırmadan ya da ölmeden o yükseklikten aşağı atlayamazdım ve eğer ıskalarsam

ya da çarpıp zıpladığımda, kendimi sadece kırılmış değil, kazığa oturtulmuş olarak da bulabilirdim.

Ayaklarımı daha rahat bir oturma pozisyonuna getirip bir an için dudağımı emdiğimde zihnimdeki bulanıklık dağıldı. Belli ki uçmak birçok sorunumu çözecekti. Güvenli bir şekilde inebilir, hatta o açıklığı deneyebilirdim.

Yine de açılışı kaplayan sihir neydi? Onu tutabilir miydim? Plastik bir örtü olmadığını varsayarsak tabii. Ve eğer değilse, aynı sihir bu yerin dibinde olduğu kesin olan çıkışın üzerinde de olabilir miydi?

Ayağa kalktım, yalpaladım ve parmaklıklardan birine uzandım. Kaba, soğuk elik beni karşıladı. En azından biraz cılız kafesimde büyü yoktu. Bu da bir şeydi.

Dikey parmaklıkları dikdörtgen bir elik blok kesiyordu ve elimi parmaklıkların arasından geçirdim, böylece onu hissedebiliyordum. Diğer tarafta bir anahtar deliğı vardı. Kapıyı ittim ve sonra . Fazla esnek değildi, güçlü bir malzemeden yapılmıştı ve kaslarımın bu görevi yerine getirmesine imkân yoktu. Ivy House beni daha güçlü yapmıştı ama bunun da bir sınırı vardı.

Bu kesinlikle bir sınırdı.

Muhtemelen adam kaçıranlardan birinin bahsettiğı hapishaneyi bulmuştum. Tutuklama hücresi. Ya da farklı bir isim kullanmak gerekirse, gizemli sözleşme sahibinin gelip beni kaçırmayı başaran kişiden alacağı buluşma noktası.

"Tamam," diye mırıldandım, parmağımı anahtar deliğine soktum ve kapının açılmasını diledim. Hiçbir şey olmadı. Bilinçaltımın bu işi halledeceğini umuyordum. "Sadece sihirli bir şekilde bir kilidi nasıl açacağımı öğrenmem, bir çeşit parıltılı sihirli duvarı yıkmam ve sonunda nasıl uçacağımı öğrenip buradan çıkmam gerekiyor. Yapacak bir şey yok."

"Ne?"

Ses azalmadan önce havada süzülürken donup kaldım. "Ne?"

Ben de sordum.

Bir sürtünme sesi, bir tür iri insanımsı karakterin görüş alanıma doğru topallayarak ilerlemesine neden oldu; keçeleşmiş uzun saç telleri, dik duran tüylü bir köpek gibi başından aşağı ve vücudundan aşağı sarkıyordu.

Başladığı yerden birkaç adım ötede durdu ve döndü, saçları ve gölgeleri yüzünü kaplamıştı, büyük bir bıyığı ve daha da etkileyici sakalı göğsüne kadar uzanıyordu. Sadece burnu görünüyordu, umarım keskin bir koku alma duyusuna sahip olduğu anlamına gelen büyük bir gösteriydi ya da sadece abartılıydı.

"Ne?" diye tekrar sordu, bu tek kelime bir şekilde kulağa yavaş, derin ve eski gelmeyi başarıyordu.

"Orada olduğunu bilmiyordum," dedim parmağımı kilitten çekerek.

"Ne dedin sen?"

Daha yavaş, "Ben... bilmiyordum-" diye tekrarladım.

"Evet, evet, hepsini duydum. Daha önce ne demiştiniz? Kaçırmışım."

Açıkça kendi kendime konuştuğum anlamına geliyordu.

"Yok bir şey. Sadece... durumumu değerlendiriyordum." Parmaklarımı parmaklıklara doladım. "Beni neden tutuyorsun?"

"Korumuyorum. Seni koruyorum."

Parmaklıkları oynattım. "Kimden?"

Durakladı, gözlerini bana dikti. "Söylemediler."

"Peki, tamam. Kimin için o zaman?"

"Seni esir alanlar."

Kapıyı tıkırdattım, yerlerini öğrenebilmek için ekibimle olan bağlantıyı kopardım. Dehşete kapıldım, hiçbir şey kaydedilmedi. Hiçbirini hissedemiyordum.

Sihirli Mors alfabemi kullandım.

"*Ivy House?*"

"Beni esir alanlar kim?" Sıkılmış dişlerimin arasından bir yanıt bekleyerek söyledim.

"Seni oraya koyan insanlar."

Beni sessizlik karşıladı, ana üssümden gelen bir duygu bile yoktu.

Panik zihnimde gezindi.

"Zorluk çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Kontrolümü kaybederek

bağırdım. "Hayır."

Başımı parmaklıklara yasladım, sabır diledim. "Beni buraya tıkan insanlar kim?"

"Büyücüler. Kadınlar. Bana sorarsanız çok kaba."

İsimlerini ya da kimin için çalıştıklarını soracaktım ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Buradan çıkmak zorundaydım. Soru, her zamanki gibi, nasıl olacaktıydı.

"Burada ne kadar kalacağım? Bundan sonra ne yapacaklar?"

"Evet, bu iyi bir soru. Bu dağdan tek başıma sorumlu olmayalı uzun zaman oldu ve son...oh, uzun yıllar boyunca bu hücre faaliyet göstermedi. Burayı korumayı kabul ettim çünkü

Eski işim ve ayrıca beni bu görevle şaşırttıkları için, ama..." Tüylü eliyle kılı karnını kaşıdı. "Şey, bu işi hiçbir zaman gerçekten önemsemedim. Benim evim vahşi doğada. Ormanda. Dağın içinde orman yok. Ayrıca, büyülü dünyanın sorunlarından pek hoşlanmıyorum. Çok dramatik. Biliyor musun..." Başını tekrar bana doğru eğdi ve yüzündeki saçlar sanki gülümsüyormuş gibi hareket etti. "Benim onların Kocaayaklarından biri olduğumu düşünüyorlar. Saçma, biliyorum. Bu sadece uydurma bir yaratık. Ama..." Bana başını salladı, eli hâlâ karnının üzerinde duruyordu. "Ben buralarda bir efsaneyim. Belki kuzeydeki kızılçamlarda yaşayan kuzenim kadar büyük değil ama buralarda benim için ağaçları avlayan, bir göz atmaya çalışan küçük bir takipçi kitlem var. Bazen onlara biraz bacak gösteriyorum. Belki de ağaçların arasında fotoğraf çekilemeyecek kadar hızlı koşuyorlar. Gerçi bu çağda hızlı olmak zorundasınız. Küçük kameraları çok hızlı. O eski dik duran kameralardan çok daha hızlılar. Onları hatırlıyor musun? Görüntü de daha iyi. İşimin başında olmalıyım. Beni meşgul ediyor. Gerçi kış aylarında biraz yavaş oluyor."

Parmaklıklardaki parmaklarım bembeyazdı. "Ormanımı ziyaret edebilirsin. Muhteşemdirler ve gayretli bir bekçim var. Eğer çıkmama izin verirsen, gibi dolaşabilirsin. Yerlilere gösteriş yapmana bile izin veririm.

-Her neyle ilgileniyorsan. Ya da para. Paraya ne dersin? Sana verebilirim-"

Başını iki yana salladı. "Paraya ihtiyacım yok." Kollarını iki yana açtı. "Kıyafet giymiyorum. Ormanlar, ha?"

"Dönüm dönüm. Ivy House'u duydun mu? Aşağı-"

"Evet, Ivy House. *İşte* anılarımda kalan bir isim. Sarmaşık Evi, evet. Güzel bir orman. Büyülü ormanlar, en sevdiğim tür. Büyünün üzerimde yarattığı hissi seviyorum-"

"Hayır, hayır." Elimini parmaklıkların arasından uzattım. Begonyaları hakkında konuşmaya başlamasından korkuyordum.

Yine de Ivy House'u biliyordu. Çok uzakta olamayız. Ormana olan düşkünlüğü ve bu mağaranın büyüklüğü göz önüne alındığında, Sierras'ta olabilirdik. O kadar da uzak değil.

Beni çıkarmasını sağlayamadıktan sonra bunun bir önemi yoktu.

"Bir sürü büyülü orman ve güzel bahçeler var," diye ısrar ettim.

"Çiçeklerin tadını seviyorum. Yılın bu zamanında az bulunurlar."

"Bir sürü çiçeğimiz var! Bahçe bekçimiz bir vampir-" Yaratık nefesini içine çekti.

"Vampirle konuşmak zorunda değilsin," demek için acele ettim. "Onu görmene bile gerek yok. O zaten biraz deli. Anlıyorum."

"Vampirler doğru türden değiller. Eskiden onları yakalamaya çalışırdım, böylece kafalarını koparabilir ve türlerinin geri kalanıyla karıştırabilirdim."

"Doğru." Yüzümü buruşturdum. Bu korkunçtu. "Şey... o oldukça uysal. O gerçekten yaşlı. Evinden atılmış."

"Ama çiçekleri çok severim. Büyülü ormanlar en lezzetli çiçekleri üretir."

"Evet. Çok ama çok var. Bahçıvanımız... bahçe işleriyle her yıl yerel festivalde ödül kazanıyor. İşte o kadar iyi."

Yaratık elini karnından çekti ve gölgeli alana baktı. "Benim görevim mahkûmu korumak. Görevimden geri dönemem."

"Ama"-elim hala parmaklıkların arasında, parmağımı uzattım-"eğer bunun için para almıyorsan, bu gerçekten senin yükümlülüğün mü? İşini sevmiyorsun bile. Belki de kalıpları kırmalı, beni dışarı çıkarmalı ve geri dönmelisin-"

"Çiçekleri çok severim," diye mırıldandı, hâlâ gölgeli alana bakıyordu. "Onları düşünmek bile ağzımı sulandırıyor."

"Beni serbest bırakıp gidebilirsin." Omuz silktim. "Ivy House'a izinsiz girenler var, onları korkutabilirsin, sonra da bütün çiçeklerle ziyafet çekebilirsin. Beni aşağı getir ve-"

"Oh hayır. Duyabilirler. Krank çok paslanmış. Seni oraya çıkarmaya çalışırken neredeyse sağır oluyordum."

Bu pek hayra alamet değildi.

Parmaklıkları tutmaya devam ettim. "Anahtara ne dersin? Anahtar atabilir misin?"

Kafasını öyle bir kaşdı ki piresi olup olmadığını merak ettim. "Şuna ne dersin? Ben sadece... molaya çıkacağım."

Muhtemelen bunu göremeyecek olsa da kaşlarımı kaldırdım. Sözlerini anlamlandırmaya çalışırken bana yapacak bir şey veriyordu.

"Evet." Büyük, tüylü başını salladı. "Eskiden ara verirdim, hatırlıyorum. Burada beni rahatlatacak kimsenin olmaması benim suçum değil. Bu benim molam ve bu yüzden gitmeliyim."

"Hayır, ama-"

"Ve bu molada, belki de gecikeceğim. Evet, belki bileğimi burkabilirim. Bu *benim* suçum değil. Yürüyüşçüler her zaman ayak bileklerini burkarlar. Bir tanesi beni gördükten sonra küçük bir uçurumdan düştü ve yuvarlandı. Kimse *onu* suçlamadı.

Bu. O ve arkadaşları topallayarak uzaklaşmadan önce bir atel yapmak zorunda kaldılar. Bu biraz zaman aldı. Bir öğle yemeği molası ve bir burkulma, kaçmanız için yeterli bir süre olmalı." Yumruğunu havaya kaldırdı. "Sarmaşık Evi'nin herhangi bir hanımı o kadar sürede kaçacak sihre sahip olurdu, değil mi? Ve eğer yalan söylüyorsan ve Sarmaşık Evi'nin hanımı *değilsen*... çiçekler hakkında yalan söylediğin için üzgün bir şekilde seni bir süre sonra burada tekrar göreceğim."

"Hayır, ama anlamıyorsunuz. Pozisyonu daha yeni aldım. Henüz tüm sihre sahip değilim!"

Gölgeli alana doğru döndü, adımları uzun ve hızı şaşırtıcı derecede hızlıydı ve ya o sivri uçlar düşündüğüm kadar uzun değildi ya da o çok büyüktü.

"Ya geri gelirlerse?" Arkasından bağırdım. Ama o sadece karanlığın içinde kayboldu.

Hızlı hızlı nefes alırken, zihnimde hayali bir saatin tik taklarını duydum.

Büyücülerin geri dönmediğini varsayarsak, bir öğle yemeği molası ve bir burkulma. Elimdeki tek şey buydu. Öğle yemeği molası ve burkulma zamanı, artı sahte bir topallama. Ama adımları uzundu. Normal bir insanınki kadar uzun sürmezdi.

Sanki sihir dünyasında normal insanlar varmış gibi.

"Tamam, tamam," dedim usulca, tekrar Ivy House'a uzanarak. Sanki bir boşlukta var oluyordum, hiçbir mesaj ya da duygu dışarı çıkmıyor ya da içeri girmiyordu. "Tamam. Bu kapıyı açmam lazım. Hayır, bekle, uçmam lazım. Uçmak daha önemli. Geri gelse bile uçamaz. Uçarsam beni yakalayamaz."

Titreyen ellerimle gömleğimin düğmelerini çözdüm ve sırtımı ortaya çıkaracak şekilde çıkardım.

"Diğerleri çıplakken nasıl bu kadar rahat hissediyor?" Bir şeyleri örtmek için gömleğimi geriye doğru giyerek usulca fısıldadım. "Tamam, kanatlar, şimdi tam zamanı. Dışarı çıkın. Çıkın, her neredesiniz çıkın."

Sırtımdan uzanan iki görkemli kanadı düşündüm. Gökyüzünde süzülmeği düşündüm.

Atlamayı düşündüm.

". " Gözlerimi kısarak yumruklarımı sıktım, paniğim artıyordu.

Ölüme düşerken bunu yapamamıştım, şimdi neden başarabileceğimi düşündüm, özellikle de Ivy House ile temasım olmadan? Kendimi bundan kurtaramayacaktım.

OceanofPDF.com

Austin küçük bir mağaranın ağzında insan formuna geri döndü, etrafındaki ağaçlar ve çalılar neredeyse mağaranın kapatıyordu. Ulric İnsan formunda bir kenarda duruyordu, yüz ifadesi asıktı, akıllıca davranmış ve diğerlerini arayıp onları yönlendirebilmek için telefonunu almıştı. Diğer formda ellerinin olması kesin bir avantajdı. Söz açılmışken, Austin diğerlerinin, çoğunu şahsen tanımadığı gargoye ev sahibinin ve üç Ivy House muhafızının kokularını alabiliyordu, kokuları tazeydi ama formları hiçbir yerde görünmüyordu. Kanatları olmadan seyahat eden Austin en son varan olmuştu.

Jacinta'nın kokusunu almadı.

Onu da hissedemiyordu. Aralarındaki bağ gölde kopmuş olmasına rağmen, Ivy House'a dönene kadar bu his içine işlememişti.

İçini delip geçen bir delik, katlanamadığı içi boş bir yokluk gibi hissetti.

Evin sürekli panik ve yalvarma sesleri çıkardığı düşünülürse, o da onu hissedemiyordu.

Austin boğazındaki yumruyu yuttu, içinde tutmaya çalıştığı o karanlık vahşetin kıpırdadığını hissetti. Yükseliyor. Eğer o büyücüler onu öldürdüyse...

"Durum nedir?" diye sordu Ulric'e, sesi akmamış bir şiddetle pürüzlüydü.

"O yaşıyor." Sesi düzdü ve bakışlarında hayal kırıklığı ve suçluluk duygusu yüzüyordu. Jacinta'nın kaçırılmasından dolayı kendini suçluyordu.

Güzel. Bu önemseydiği anlamına geliyordu. Onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacağını gösteriyordu.

Austin rahatladığını belli etmedi. Ama içinde bir şeyler gevşemişti. O hayatta olduğu sürece, umut vardı.

"Nerede o?" diye sordu, gösteriyi başlatmak için.

"Orada" -Ulric mağarayı işaret etti- "ama onu bu şekilde getirmediler. Onları dağın eteklerindeki ağaçların arasında kaybettim, bu yüzden daha yüksek bir noktadan onları görüp göremeyeceğimi görmek için daha yükseğe uçtum. Ağaçların arasında ilerlemeye çalışan birini gördüm. Büyücülerden biri olmalıydı. Buraya indiğimde gitmişlerdi ama bu girişi bulabildim. Yine de diğerini bulmamız gerekecek."

Austin diğer kişinin kokusunu almadığına göre, bu onların kokularını sihirle maskeleydikleri anlamına geliyordu. Ulric haklıydı, büyücülerden biri olmalıydı.

"Neden hâlâ diğerini bulmamız gerekiyor?" diye sordu, hayvan formunun asla sığamayacağı küçük bir tünele girerek.

". "

Diğer uçta mağara, yaklaşık on beş fit yüksekliğinde ve otuz fit genişliğinde önemli ölçüde açıldı. Bir düzine kadar gargoyl çoğunlukla yarlarda duruyordu, parıltıyan büyülü bir perdenin önünde bekleyen Ivy House'dan üç kişi ve Damarion için mümkün olduğunca fazla alan bırakmak için bir araya sıkışmışlardı.

Görünüşe göre büyücü büyülü bir bariyer kurmaya gelmişti.

Görünmez duvara yaklaşırken, Austin neyle karşı karşıya olduklarına ilk kez baktı.

Jess havada asılı duran paslı bir kafesin ortasında durmuş, sivri uçlardan oluşan bir denizin üzerinde hafifçe sallanıyordu.

"Durum nedir?" diye sordu bu ekibe, Damarion'u yakalayıp o sivri uçlara fırlatma isteğinin kabarmasını, çalkalanmasını görmezden gelerek.

Damarion kaskatı kesildi, muhtemelen aynı şeyi düşünüyordu ama sorunları bekleyebilirdi.

Edgar, Jess'e bakarak, "Oldukça kötü bir gün geçiriyoruz Austin Steele, sorduğun için teşekkürler," dedi. Kötü yanmış bir elini göğsüne bastırdı, derisi kararmış, kabarmış ve soyulmaya başlamıştı.

Niamh önce tavana, sonra da yere bakarak, "Edgar bariyeri test etti," dedi. Bunun ona yeni bir içgörü kazandırdığından şüpheliydi. "Ona ne yaptığını görebilirsiniz. Vampir derisi bir gargoyl etinden daha kırılgandır ama kanatlar tamamen farklı bir konu. Bu şeyin içinden uçarak geçemeyiz ve kanatlar olmadan kimse ölmekten başka bir yere gidemez."

"Yine de denemeyi teklif ettim," dedi Bay Tom, göğsü .

"Sen ölürsen evi kim temizleyecek?" Edgar sordu. "Örümcekleri sevmem."

"Büyücülerini gördün mü?" Austin odayı kaplayan gölgelerin içine baktı. Gözüne en ufak bir hareket bile çarpmadı. "Bir şekilde izleniyor mu?"

"Yıllar boyunca buralarda bir basajaun olduğuna dair söylentiler duydum, görünmez hapishanenin bekçisi." Niamh başını salladı. "Hikâyeyle ilgili hiçbir yorum yapmadım. Hikaye anlatıcısı her zaman sarhoş bir kuklaydı. Ama..."

"Bu dağda yaşayan bir basajaun'a rastladım." Austin bariyer boyunca yürüdü, diğerlerinin önünü keserek bariyerin yanlardaki kayaya tamamen yapışıp yapışmadığını görmek istedi. Eğer değilse, bir dereceye kadar büyüdü direnci olan hayvan formunda onu geri sıyırma şansı vardı. "Buralardan geçerken dağın onun olduğunu fark etmemiştim ve bana meydan okumaya hazırdı. Erteledim ve öylece bıraktım. Hapishane hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kimse bana bu söylentilerden bahsetmedi, yoksa kontrol ederdim."

"Bu büyücüler bunu nereden biliyor?" Damarion sordu.

"Güzel soru," diye cevap verdi Niamh.

"O basajaun'a karşı çıkmak cehennem gibi bir dövüş olurdu." Austin diğer tarafa geçti ve Damarion o geçerken tedirginlik içinde kıpırdandı. "Zor bir durum olurdu."

"Kelime oyunu yapmak istemedim," diye mırıldandı Ulric.

"Gerçek yetenekleri olan büyücülerden bahsetmiyorum bile," dedi Austin. "Basajaun'u ben halledebilirim ama büyücülerini sizin halletmeniz gerekecek. Ben ikisiyle birden başa çıkamam."

"Ama hepsi nerede?" Niamh ellerini uzatarak sordu. "Bir şeyler yapmaya giderken Jessie'yi burada bırakmış olmalılar, ama geri dönecekler, eminim dönecekler ve Jessie'yi bizden nasıl kopardıklarını hâlâ bilmiyoruz."

Austin boynunu kırdı ve sonra bir elini bariyerin yanında gezdirdi. Nabız ya da şarj yaymıyordu. Hiçbir büyü hissedemedi. Gerçekten de çok iyi işti. Bu kalibrede bir büyücü ancak yüklü bir meblağ ya da önemli bir patron için çalışabilirdi.

Ödülünü almak için yolda olan ya da olmayan bir patron. Elliot Graves olabilecek ya da olmayabilecek bir patron.

Alt girişi bulmaya çalışarak zaman kaybedemezlerdi. Jess'i hemen oradan çıkarmaları gerekiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu ona yardım etmektir.

kendisi. Bu onu kahramanlık yapması için güçlendirmektir. Onun içindeki sihri çekip çıkaramayabilirdi ama kendine olan güvenini ve inancını çekip çıkarabilirdi. İçinde bulunduğu durumla yüzleşmesi için ona cesaret verebilirdi. İyi bir alfanın yaptığı şey buydu.

Ayrıca, kendisi uzakta, güvende kalırken onu o kafeste bırakmaya dayanamazdı. Onun yeri onun yanında savaşmaktı ve küçük bir acı yüzünden geri çekilirse lanetlenirdi.

Dudaklarını yaladı. O kafese ulaşabilirdi, bunu yapabileceğini biliyordu. Sahip olduğu tüm gücü kullanması gerekecekti ama bunu yapabilirdi. O kapıyı bile açabilirdi. Ama sonra ne olacaktı? İnsan formundayken aşağı atlayamazdı - düşmesi onu iyileşmeden öldürürdü. Hayvan formunda da aşağı atlayamazdı çünkü yol çok küçüktü. Dikenler onu iyileşmeden öldürürdü.

"Sence bu zincir benim hayvan formumun üzerine çarpmasının ağırlığını taşıyabilir mi?" diye sordu. Onu sivri uçlardan tutan zincir kalın ve iyi yapılmıştı ama pas, eskimiş olduğunu gösteriyordu. Eskiden olduğu gibi değildi. Yapmak isteyeceği son şey kafesin düşmesiydi, düşerse yol köşeyi yakalayıp egecek, böylece sivri uçlar parmaklıkların arasından kayacak ve içindeki kişiye saplanacaktı. Belki Jess kafesin kenarındaki parmaklıkları tutabilir ve sivri uçların darbesinden kurtulabilirdi ama orada kapana kısılmış olacaktı.

Çok iyi bir ölüm tuzağı.

Damarion, Austin'in yüzünü görmek için dönerek, "Yapabilse bile, ona ulaşana kadar bilincini yitirmiş olursun," dedi. Kararmış parmaklarını uzattı, belli ki ikinci bir görüş almak için bariyeri denemişti. "Sadece birkaç parmak için bile acı dayanılmaz. Tüm vücudunu buna sokarsan ölürsün. Belki hemen değil ama çok uzun sürmez. Beni yanlış anlama, yoluna çıkmayacağım. Sen Jacinta'nın ihtiyacı olmayan bir dikkat dağıtıcısın." Tekrar diğerlerine baktı. "Diğer girişi arayacağız. Ne aradığımızı biliyoruz, tek yapmamız gereken onu bulmak."

"Girişi gizlemiş olabilirler," dedi Bay Tom. "Bunu saklamamışlar," diye cevap verdi Damarion.

"O zaman Orada olabilir olmak ve aynıbüyü üzerinde ve Diğer, gizli olmayan, giriş..." Bay Tom söyledi.

"Acıdan bayılmayacağım," dedi Austin, "ve Jess ben acıdan ölmeden önce beni iyileştirecek. Bu endişe edilecek bir şey değil. Peki ya şu zincir?"

Bay Tom öne doğru eğilip karanlığın içinden bakarak, ", " dedi. "Kafese bağlandığı yer güçlendirilmemiş. Bu muhtemelen

bilerek. Kafesi çok fazla sarsarsan, hop, papatya, aşağı ." Niamh, "Dikenleri temizlemek için hayvan formunda zıplamanız gerekir," dedi.

"Biliyorum," dedi Austin.

"Ama kafese yaklaştığınızda tekrar insana dönüşmeniz, acıya katlanmanız ve Jessie'nin nasıl iyileşeceğini hatırlamasını umarak zincire tutunmanız gerekecek."

"Biliyorum."

"Bu muhtemelen aptalca bir ," dedi.

"Muhtemelen."

"Bu çok saçma." Damarion döndü ve havada bir daire çizdi. "O dikenlerin üzerinde iyi eğlenceler, ayı. Onu kendim kurtaracağım. Hadi gel." Mağara girişine doğru yürüdü, neredeyse tüm gargoyller arkasına düştü.

Cedric onların gidişini izledi, sonra dönüp ön tarafa baktı, bağlılığı açıkça Ivy Hanesi'nin birkaç üyesine yönelikti.

Ulric bir nefes verdi. "Umarım başarılırsınız Bay Steele, çünkü burada sizinle kalarak bir köprüyü yakmak üzereyim."

"Ne düşünüyorsun?" Niamh Austin'e sessizce sordu.

"Bugünün Jess'in uçmayı öğreneceği gün olduğunu düşünüyorum."

T Gözlerimde hayal kırıklığı kulakları, bir şeyi tekmelemek istedim. Kanatlarım . . O kılı yaratık geri dönüp de bana cık cık edene kadar bu lanet kafeste beklemek zorundaydım.

Büyülü çiçeklere erişimim hakkında yalan söylüyorsun.

Ayağımı yere vurdum, sonra kafes altımda titreyince donup kaldım. Paslı cankurtaran halatımla uğraşmamak en iyisiydi.

Nefesimi tutarak gölgeli alana baktım, her an birilerinin oradan geçip gelmesinden korkuyordum. Beni uzaklara, Austin, Niamh ve diğerlerinin ulaşamayacağı bir yere götüreceklerinden korkuyordum. Hiçbir şey göremeyince diğer açıklığa özlemle baktım ve sonra gözlerimi açtım.

İnsanlar filmsi bariyerin arkasında duruyordu ve ben onların boylarını hemen tanıdım. Bay Tom'un ince, neredeyse solgun gövdesi; Niamh'ın nispeten kısa silueti, elleri kalçalarında; kendine sarılmış gibi görünen kambur vampir; ve Austin'in geniş formu, yakınımda durup bana bakıyordu. Konuşuyor olsalar bile onları duymamıştım, bu bariyer belli ki beni bir ses boşluğuna hapsediyordu.

Kalbim umutla doldu. Beni bulmuşlardı! Bir şekilde beni bulmuşlardı ve işte oradaydılar, içeri bakıyorlardı.

Eğer büyücüler gelip beni hareket ettirmeye çalışırlarsa, en azından onları takip edebilirlerdi. Damarion'u görmedim ama muhtemelen orada bir yerdeydi ya da belki hâlâ gökyüzündeydi. O güçlü kanatlarıyla dinlenmeye ihtiyaç duymadan uzun süre uçabilirdi. Ne de olsa ülkenin öbür ucundan buraya kadar gelebilmişti.

"Kanatlar için bir zaman varsa, o da şu andır," diye mırıldandım, ellerim hâlâ yumak halinde onlara bakarak. "Şimdi birkaç dakikadan daha fazla oldu. Bir an önce

onlara ulaşmak."

Austin parıldayan büyülü duvardan geri çekildi ve kaşlarımın çatıldığını hissettim. Umarım gitmeyi ve diğer girişi bulmayı planlamıyordu. Eğer biri bulabilseydi, o bulurdu, ama o kıllı yaratık bundan çok önce dönmüş olurdu. Sadece öğle yemeği molası ve sahte bir bilek burkulması için plan yapmıştı. Gerçek bir bilek burkulması bile onu çok uzun süre tutmazdı.

"Austin muhtemelen o yaratığı alt edebilir," diye mırıldandım kendi kendime, kanatlarımın çıkmasını dileyerek. Ya da büyümeyi, ya da her ne gerekiyorsa onu. Elbette, yaratık büyücülerin zincirin iniş sesiyle uyarılabileceğinden bahsetmişti. Bu da muhtemelen bölgede oldukları anlamına geliyordu. Eğer geri gelirlerse-

Bir ışık patlaması açıklığı doldurdu ve devasa bir kutup ayısının iri şekli diğerlerini kenara itti.

"O ne..."

Devasa canavar bariyerin içinden fırladığında kalbim yerinden fırladı. Güzel beyaz kürkü sanki yanmış gibi anında kül rengine dönüştü ve vücudundan dumanlar yükseldi. Kürkünün altındaki derisi de kararmıştı, yoğun yanıklar onu kaplamış, derisi kabarmış, bazıları soyularak altındaki kan kırmızısı lekeler ortaya çıkmıştı.

Midem bulandı ve korku orta yerimi sıkıştırdı - bu tür bir hasardan sağ çıkabilir miydi? Bilinci açık kalabilecek miydi?

Yine de pençeleri havada kaldı ve kafesin tepesini hedefleyerek bana doğru yükseldi. Neredeyse varmak üzereyken, bir ışık ve ısı patlaması beni geri itti. Metal tepeye çarptığı anda insan formu ortaya çıktı ve kafesi salladı.

Kan ve yanmış derisiyle yüzeyde kayarak ilerledi ve neredeyse parmaklıkların diğer tarafına düşüyordu.

Haykırdım ve ellerimi havaya kaldırdım. Sert bir hava duvarına çarptı, ileri doğru ivmesini durdurdu ve burnunu kırdı. Hiç vakit kaybetmeden arkasına uzandı ve zincire sarıldı, korkunç derecede hasar görmüş elini zincire doladı ve kendini güvenli bir yere çekti. Bir süre orada kaldı, tüm vücudu titriyordu, acı açıkça dayanılmazdı.

Hâlâ dayanıyordu ve ben tüm bir çare bulmak için uzandım. Bunu benim için yapmış olmasından nefret ediyordum.

İç çekişi başını eğmesinden önce geldi ve bir kez daha hissedebildiğim büyülü bağlantıyla merkezine kilitlendim, içine büyü pompaladım.

Onu. Bunun enerji mi yoksa şifa mı olduğunu ya da yardımcı olup olmadığını bilmiyordum, ama tek yapabildiğim buydu.

"Teşekkür ederim," dedi cılız bir sesle, kafes inleyip sallanırken ve altımızdaki sivri uçlar açlıkla yukarı bakarken başını bir anlığına yere koydu.

"Bunu neden yaptın, seni aptal?" Yüzümden bir damla yaş süzüldü ve parmak uçlarımda ona doğru uzandım.

Elini benimkini yakalamak için indirdi ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu.

"Seni burada tek başına bırakamazdım Jess. Ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz" dedi ve bunun acı verici olduğunu bilmeme rağmen elini sıkıca kavradım.

Karıncalanmalar tenime yayıldı ve kafa derimi diken diken etti. Midemde şampanya köpükleri fişkırıyormuş gibi hissettim.

İniltisi kendinden geçtiğini gösteriyordu ve gözleri dalgalanıyordu, hâlâ yanmış ve kararmış olan derisindeki kanlı kırmızı lekeler çoktan kaybolmuştu.

"Tanrım, bu iyi hissettiriyor," dedi nefes nefese bir fısıltıyla. "Tüm acıyı alıp götürdün ve yerine..."

Yerine ne koyduğumu söylemesine gerek yoktu. Kanıt şu anda parmaklıkların arasından bana doğru uzanıyordu ve ben onun elinden bahsetmiyordum.

"Üzgünüm, bilmiyorum-"

"Hayır, hayır, sorun değil..." dedi.

Başımı salladım ve dudağımı ısırdım, onun alt yarısından başka bir yere bakmaya çalıştım. Bu hiç de kolay değildi.

"Seni esir alanlara baktın mı?" diye sordu, sesi çoktan güçlenmişti.

"Sadece barda. Bir kafesin içinde uyandım. Aşağıda büyük, kıllı bir yaratık vardı. Çıkmama izin vermedi ama beni bir süreliğine yalnız bırakmayı kabul etti. Daha ne kadar gideceğinden emin değilim. Beni koruyor olması gerekiyordu."

"Gitmesini nasıl sağladın?" "Görünüşe göre çiçekler onun zayıf noktası."

Austin usulca kıkırdadı, bu hareket halsiz bir öksürüğe dönüştü. "O büyücü o bariyerde harika bir iş çıkarmış. İyi bir bariyer."

"İçinden atlamamalıydın! Muhtemelen beni öldürmek istemiyorlar, Austin. Senin için aynı şeyi söyleyemem."

"İçin burada olmayacağız."

"Kendine güvenini takdir ediyorum ama burada kilitli kaldım. Kilidi sihirli bir şekilde nasıl açacağımı bulamıyorum."

"Ben hallederim." Elimi bıraktı ve sürünerek ilerledi ama iç çamaşırları bara çarpınca durdu. "Oops. Bu muhtemelen senin için son derece garip bir durum."

Çoğu erkeğin sıyırmak istemeyeceği bir parçaya normalden biraz daha fazla dikkat ederek tekrar ilerlerken beklenmedik bir kahkaha attım. Hâlâ sallanmakta olan kafesin kenarına yaklaştığında kapının parmaklıklarından birini kavradı ve kasları şişti. Kapı tıkladı, sürgü çerçevesine çarptı ama açılmadı.

"Sen beni iyileştirmeye devam et. Bunun için ben endişelenirim," dedi. Yüzümü buruşturdum, çünkü bilerek durmamıştım.

Yaralarını, mahrem yerleri ve sert parmaklıklarla ilgili gerginliğini düşündüm ve büyük ölçüde bilinçli olarak nasıl yapacağımı bilmediğim sihirli başlatmaya çalıştım.

"Mmm... belki de doğrudan... o kısım üzerinde çalışmayın..." İnledi, bir an durdu ve başını eğdi. "Bu benim dikkatimi dağıtıyor. O kadar vaktimiz yok."

"Aman Tanrım, çok özür dilerim," diye mırıldandım, yüzüm yanıyordu. "Sadece deniyorum-"

"Buradan çıktıktan sonra, lütfen bu numarayı benim üzerimde denemekten çekinmeyin. Kendimi her zaman hazır tutacağım." Barı tekrar çekmeye hazırlanırken sıırttı. "*Her zaman.*"

"Şaka yapmanın sırası değil," diye mırıldandım.

Kasları tekrar şişti ve . Gürültülü bir çınlamayla kafesin kapısı yırtılarak açıldı. Üst menteşe yerinden fırladı ve kapı aşağı doğru sallanırken, diğer menteşe çabasıyla inledi. Gerginliğe dayanamayan menteşe koptu ve kapı takla atarak sivri uçlara doğru düştü.

Yere düşmeden önce biraz çarptı ve sekti, bir kısmı sivri uçların arasındaki boşluğa battı, geri kalanı da üstüne yapıştı. Ses odanın içinde yankılandı.

"Çok gürültülüydü," diye fısıldadım.

"O büyülü bariyerden diğerlerini duyamıyorum. Aşağıda bir çeşit bariyer daha varsa, kimsenin bir şey duyacağından şüpheliyim," dedi ve bacaklarını kafesin ağzından sallayıp yavaşça kendini aşağıya indirdi.

"O kıllı yaratık gürültü yüzünden beni indiremeyeceğini söyledi." Göğüs kafesindeki iyileşmiş bir bölgeye dokundum, derisi neredeyse balmumu görünümündeydi.

Elimi kendi eliyle kapattı ve gözleri yumuşadı. "Muhtemelen kendini kurtarmak için öyle söylemiştir. O büyücüler daha azı için birini öldürebilirler, hiç şüphem yok. Güzel moda. Bu yeni bir trend mi?"

Geriye doğru çekilmiş gömleğime baktım. "Kanatlarım için yer bırakıyordum."

"Anladım. Bu konuda, nasıl ?" "Hiç kanat görüyor musun?"

"İyi gidiyor o zaman, anladım." Göğsü derin bir nefesle inip kalktı ve aşağıdaki dikenlere baktı. "İyileştirme büyüün inanılmaz derecede hızlı çalışıyor. Ya da belki de acıyı uyuşturduğun için öyle hissettiriyordur."

"Buradan nasıl çıkacağız, Austin? O dikenlere çarpmadan aşağıya atlayabileceğini sanmıyorum, atlamasan bile muhtemelen yere çakılırsın."

"Yapamam, hayır. Bu söz konusu bile olamaz." Bakışları yüzümde gezindi. "Beni kurtarması için parlak zırhlı şövalyemi bekliyorum. Bu arada o sensin. Gerçek potansiyelini ortaya çıkarmak için bir genç kıza ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Kaşlarımı indirdim, bakışlarım kesinlikle düşmanca ve muhtemelen dengesizdi. "Şaka yapacak zaman değil. O kilidi bile açamadım ve kanatlarım da gelmiyor. Suda ölü gibiyim. Şu anda sadece kötü adamların beni kurtarmasını bekliyorum."

Kollarını iki yana açtı. "Ve sonra ben geldim ve planlarınızı mahvettim." Yüz ifadesi ağırlaştı. "Özür dilerim. Sihrinle her ne yapıyorsan bana mutluluk hapı içmişim gibi hissettiriyor. Dinle Jess, kurtarılma günlerin sona erdi. Kendini ve beni kurtarabilecek yeteneğe sahipsin. Ivy House'un seni Havercamp'lere ve diğer herkese tercih etmesinin bir sebebi var. Bay Tom, Niamh ve Edgar, hepsi Ivy House'un doğru seçim yaptığını biliyor. Ivy House'un doğru seçim yaptığını biliyorum. Geriye kalan tek şey senin buna inanman. Sana ihtiyacım var Jacinta. Beni buradan uçurmana ihtiyacım var çünkü beni seninle bulduklarında öldüreceklerinden eminim. Bunu onlar için inanılmaz derecede zorlaştıracam, ama burada insan formunda sıkışıp kalmışken yapabileceğim pek bir şey yok. Beni öldürecekler. Kaderimi senin ellerine bıraktım. *Hayatımı* senin ellerine bıraktım."

"Ama neden?" İnledim, korku beni ele geçirdi.

"Çünkü bunu yapabileceğini biliyorum," dedi usulca. "Sana inanıyorum."

Başımı salladım. "Kanatlarım çıksa bile çocuklarınkinden daha küçük ve zayıf olacaklar."

"Beni insan formunda taşıyabilecek kadar büyük ve güçlü olacaklar. O kadar ağır değilim. Çoğunlukla."

Yavaşça nefes aldım, gözlerinde şüphe ya da gerginlik belirtisi aradım ama bulduğum tek şey sarsılmaz bir destek ve inançtı.

Yumuşak metalik bir ses dişlerimi gıcırdatmamı engelledi. Kalbim küt küt atarken gölgeli alana baktım ve birinin bizim için gelip gelmediğini merak ettim. En iyi senaryo kılıklı yaratık olabilirdi ama davetsiz bir misafirle ne yapacağını kim bilebilirdi ki?

Kafes sarsıldı ve bir santim düştü.

Austin içgüdüsel olarak omuzlarımı tuttu ve yukarı baktı. Niamh ve diğerleri bariyere yaklaştılar, bir şey açıkça endişelerini tetikliyordu.

"O da neydi?" Sessizce sordum, kafes titriyordu ve sesim de onunla birlikte titriyordu.

"O zinciri çok fazla zorlamış olabilirim." Kollarımı bırakmadan geriye doğru eğildi ve aşağıdaki sivri uçlara baktı. Tekrar bana baktığında, her türlü neşe belirtisi tamamen kurumuştı. "Zamanımız kalmadı. Bunu yapabilirsin, Jacinta. Ne dediğimi hatırlıyor musun? Hayata dört elle sarıl. Bu sefer sihrini avucunun içine al. Onu sen kontrol edeceksin, tam tersi değil. Ne istediğini düşün ve *yap*."

Yumuşak bir gıcırta, bizi biraz daha aşağı düşüren başka bir sarsıntıdan önce geldi. Kafese bağlı bağlantı açıkça serbest kalıyordu. Bunu anlamak için görmeme gerek yoktu. Serbest kaldığında aşağı inecektik.

Ellerimde sadece Austin'in hayatı yoktu, ikimizin de hayatı vardı. Kimse bizi kurtarmaya gelmeyecekti.

Kahramanı oynamalıydım, ya da denerken ölmeliydim.

"J hakemlik işe yaramayacak." Dudaklarımı yaladım, zihnim dakikada bir mil koşuyordu. "O uçurumdan düşerken neredeyse ölüyordum ve hiçbir şey olmadı." Ona sırtımı döndüm. "Fırçala... Fırçala Parmakların kürek kemiklerimin hemen yanında. Kanatların olması gereken yeri hissedebilirsem belki faydası olur."

Zincirden gelen bir başka gıcırtı beni irkiltti.

Austin'in parmak uçlarının yumuşak fırçası içimde bir sıcaklık dalgası yarattı, ama nokta birleşmiyordu. Bir şeyler yanlış geliyordu.

"Daha küçük kanatlar, evet, ama ben hala dişi bir gargoyle'um..." Kafes sarsılarak aşağı indiğinde dişlerimi sıktım ve gözlerimi kapattım. Austin'in dokunuşu hızlanmadı ya da sertleşmedi. Hissetmesi gereken korkuyu göstermedi...

Büyülü bağlantımız aracılığıyla onu kontrol ettiğimde içimde inanılmaz bir kükreme oldu.

Gözlerimi kocaman açarak arkamı döndüm ve onun güzel kobalt bakışlarını tamamen açık ve tamamen güven dolu buldum. Hiç korkmuyordu. Azıcık bile. Gergin ya da temkinli değildi. İçindeki her şeyle bunu yapabileceğime inanıyordu. Sadece bunun olmasını bekliyordu. Onun inancının gücünü kendi dehşetimi hissettiğim gibi hissettim.

İçimde bir şeyler açığa çıktı. Gözlerim yaşardı ve bu sefer hayal kırıklığı değildi. Bu sefer ne olduğunu bile bilmiyordum.

Aklıma bir düşünce geldi, bir şimşek gibi çaktı.

"Sadece kanatlarım çıkmıyor, şekil değiştiriyorum. Ben dişi bir gargoyle'um. Ben artık insan değilim, Bay Tom ve Damarion gibi bir yaratığım. Ben insan değilim, ben büyülüym..."

Heyecan ve hayranlık içimde kabarcıklar oluşturdu.

Austin başını salladı, küçük bir gülümseme dudaklarını gıdıkladı. "Öyleyse büyülü ol," dedi yumuşak bir sesle.

"Büyülü ol," diye fısıldadım.

Üstümüzden gelen bir başka ciyaklamayı daha duyunca sırtıma geçirdiğim gömleğimi çıkarıp pantolonumu indirdim. Tamamen giyinik olarak üstümü değiştiremezdim. Diğer büyülü insanların yaptığı gibi doğum günü kıyafetimin içinde rahat olmalıydım. Alçakgönüllülük zamanı sona ermişti, kurtarmam gereken birkaç hayat vardı.

"Ya kaya formunda sıkışıp kalırsam?" diye sordum.

"Çok basit, beni kurtarmana ihtiyacım var. Sıkışıp kalacak vaktin yok."

"Tamam. Tamam." Kararlılıkla başımı salladım. "Sıkışacak zaman yok."

"Zaten türünüze göre gençsiniz. Uzun süre sıkışıp kalmazsınız."

Sırıttım. Bir insan için orta yaş, bir gargoyle için gençtim ve hâlâ insanların hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi. Bununla yaşayabilirdim.

Bununla yaşayabilmek için bu değişikliği yapmak zorundaydım.

"Ama yine de takılıp kalma," dedim, Austin'in önünde çırılçıplak dururken, onun yine hazır olda beklediğini fark ettim.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldandı, sesi derin, kalın ve biraz da utanmıştı. "Çok güzelsin ve vücudumun o kısmı üzerinde pek kontrolüm yok." Omuz silkti. "Biraz garip hissetme sırası bende, bakmak istememiştim."

Şikayet edebileceğimden değil, birçok kez bakarken yakalanmışım.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım, Bay Tom'un değiştiğini hatırladım. Damarion'un kanatlarını çırpışını hatırladım. Ulric'in gökyüzünü yararak geçerken nasıl görüldüğünü hatırladım. Yerden yüksekte süzülmenin nasıl bir his olduğunu hatırladım.

aşağı kayan kayalar gibi bir ses bana heyecan ve biraz da korku verdi. Bu benim için doğal değildi. Kendimden başka bir şeye dönüşme düşüncesi...

"Ben buradayım Jacinta," dedi Austin, sözleri beni rahatlatıcı bir şekilde sarıyordu. "Bu işte birlikteyiz. Hayata dört elle sarılalım."

Hayatı taşaklarından

yakala. Bunu

yapabilirim.

Büyüyü kabul etmişim, sorumluluğu kabul etmişim, Austin bana güveniyordu.

Bunu yapabilirim!

Kafes sarsıldı. O zincir bizi daha fazla tutamazdı.

Enerji aniden ağırlaşan uzuvlarımda dalgalandı. Derim gerildi ve kabarcıklı bir sıcaklık şoku kanımı kaydattı. Seslenemedim, coşku beni ele geçirdi ve mutluluk içinde boğdu. Sırtımda, Austin'in daha önce bana dokunduğu yere yakın iki noktada bir karıncalanma oldu.

Çabuk.

Parmaklıkların kanatlarıma sürtündüğünü hissettim. Kanatlarım! *Kanatlarım vardı!*

Gülümsemek için gözlerimi açtım ve sonra vücudumu kaplayan morumsu, ışıldayan deriye şok içinde baktım. Parmaklarım keskin siyah pençelerle sonlanıyordu ve erkeklerin aksine, şu anda Austin'in tüm dikkatini çeken koyu renkli, tomurcuklanmış meme uçlarına sahip bir çift göğsüm vardı.

"Hey."

Gerçi bu kelime "hey" olarak çıkmadı, "ha-aye" olarak çıktı çünkü artık ağzımda birkaç dişe yer açılması gerekiyordu. Ancak telaffuzum erkek meslektaşlarımdan daha iyiydi, bu da yüzümün ve dişlerimin muhtemelen (umarım) o kadar korkunç görünmediği anlamına geliyordu.

Austin neredeyse tembelce başını kaldırdı, gözleri kapalıydı ve huşu doluydu. Gösterdiği aciliyete bakılırsa Ivy House'un ön bahçesinde duruyor olabilirdik.

Gerçi ben daha iyi biliyordum.

Kanatlarım hiç düşünmeden katlandı, öne doğru adım atmak ve Austin'e kollarımı uzatmak kadar doğaldı, ben de öyle yaptım. Sersemliğini üzerinden attı.

"Türün dişisi erkeğinden *çok* daha yakışıklı," dedi gülümseyerek ve kollarını bana doladı, biri kanatlarımdan altından ve sırtımdan geçti, diğeri omzumun üzerinden ve çapraz olarak aşağı indi, böylece iyi kavrayacaktı.

"Git," dedim çoğunlukla, salyalarımın çenemden aşağı kaydığını hissederek. Bu yeni yüzle yüzümü buruşturamazdım. Zaten diğerlerine bakılırsa muhtemelen kalıcı bir yüz buruşturma gibi görünüyordu.

Gıcırta tizleşti, metal yol verdi. İşte bu kadar. Bu bizim son şansımızdı. Ya atlar ve uçardık ya da atlar ve ölümümüze düşerdik. Her şey bana bağlıydı.

Başımı salladım ve ilerledim, Austin de benimle birlikte mükemmel bir eşzamanlılık içinde hareket ediyordu. Muhtemelen mükemmel bir dansçıydı.

"Gitme zamanı Jess," dedi, gücü etrafımda dolanıyordu, dudakları kulağıma yakındı. "Uçağa bindiğimizde bacaklarımı sana dolayacağım. . Her şey

Endişelenmen gereken tek şey uçmak, tamam mı? Ereksiyon için üzgünüm. Önce seni çıplak görmek, sonra brea... Bunların hepsi benim için çok yeni. Umarım alışırım. Daha önce hiç dişi bir gargoyle görmemiştim. Bu... Sen... garip bir şekilde erotiksin."

Bir ilki yaşayan tek kişi o değildi. Austin'in gevezelik ettiğini hiç duymamıştım. Ve bir Jane olarak yaşadığım her şeyden çok daha yoğun, içimde yanan bu derin, heyecan verici sıcaklığı hiç hissetmemiştim.

Gerçekten de alışmak biraz zaman alacaktı. Şu anda bizi buradan çıkarmaya odaklanmalıydım.

Hâlâ korkudan aklımı kaçırmış bir halde hızlı hızlı nefes alırken, sarsıntıyı hissetmeden önce büyük bir *çatırtı* duydum. Zamanım kalmamıştı, kapıdan dışarı atladım ve bir mucize olmasını umdum.

Yerçekimi uzandı ve bizi kavradı. Austin bacaklarını kalçalarımın doladı, cüssesi ve ağırlığı çok fazla görünüyordu. Çok büyüktü. Onu yerden kaldıramazdım, onunla nasıl uçabilirdim ki?

Hâlâ insan bir kadın olarak düşünüyordum. Ivy House beni büyüğü yapmıştı. Beni daha güçlü yapmıştı. Onu insan halimle kaldırabilirdim, bundan emindim. Ve onu bu kanatlarla kaldırabilirdim. Kaldırmak zorundaydım.

Havada bir taş gibi düştük.

"Hayatı taşaklarından yakala," çalıştım. bir ses çıktı. Dikenler bize doğru koşuyordu.

Şimdi ya da asla, kanatlarımı çıkardım. Koyu mor, ışıldayan kanatlarımın arasından parlak pembe-mor çizgiler geçti. Rüzgâr onları dalgalandırdıkça, havada pırıltılı bir parıltı ve ışık çizgileri dönüyordu.

"Yüce Tanrım, Jacinta, bu form muhteşem."

Gülümsemeye çalıştım, dudaklarımı o büyük dişlerin üzerine gerdim. Tükürük çenemden aşağı aktı.

Bunu gerçekten halletmem gerekiyordu.

Mağara duvarına doğru ilerledik. Açı yaptım, bu manevra şaşırtıcı derecede doğaldı ve kanatlarımı pompalayarak irtifa kazandım. Tırmanmaktan çok duvara doğru çapraz bir şekilde yükseliyordum. Daha sert pompaladım, gerginliği hissediyordum ama yine de ilerliyordum. Neredeyse-

Kayaya çarptık. Austin homurdandı. Ellerim ve ayaklarımla bizi itmeye çalıştım, kanatlar hala pompalanıyordu, ama Austin'in vücudu bu formda bile hala benimkinden daha büyüktü ve sadece sırtını kayaya sürtmeyi başardım.

"Sor-reee."

Nefes almakta zorlanıyordum, korku içimi kemiriyordu, gözlerimi kapattım ve diğer gargoylelerin gökyüzünde süzülüşünü izlediğimi hayal ettim. Zihnimin gözünde kanatlarını izledim, nasıl yuvarlandıklarını, eğildiklerini, açtıklarını ve kanat çırtıklarını gördüm.

Biraz yana döndüm, tüm gücümle ittim ve tekrar denedim.

"Oops," diye duydum gürültünün içinden.

Tüylü yaratık gölgeli alanın hemen ötesinde durmuş bize bakıyordu. "Ivy House konusunda dürüst olmalısın." Gülümsemesi çok fazla dış gösteriyordu. "O çiçekler için sabırsızlanıyorum. Bu beni çok mutlu ediyor. O adamla her ne yapıyorsan görmezden gelmeye hazırım. Görünüşe göre karmaşık."

Kanatlarımı çırparak Austin'in ağırlığına karşı koymaya ve havada yükselmeye çalıştım. Bazı yoğun yalpalamaları saymazsak başarmıştım ama dayanıklılığım azalıyordu. Bu şeylerle çok daha fazla pratik yapmam gerekiyordu, tercihen ekstra ağırlık olmadan.

"Açıkça gördüğünüz gibi bileğimi sarmadım." Kıllı yaratık başını salladı. "Gidip bunu yapsam iyi olacak." Dönüp gölgeli alana doğru yürüdü ve gözden kayboldu.

O çiçekleri hak ederdi.

Havada döndüm, bu şaşırtıcı derecede zordu ve kanatlarımı daha sert çırparak tırmandım. Nefesim kesik kesik geliyordu. Daha da yükseğe, öne doğru eğildim, Austin'in ağırlığı şimdi bizi açıklığa doğru itiyordu. O parıldayan bariyerin hemen ötesinde bekleyen gölgeli formlara ulaşmak için sabırsızlanıyordum.

Ama bunu nasıl atlatacaktık?

Yorgunluk beni çekiyor, kanatlarımın her vuruşunda bizi havada daha sert tutuyor, bizi o bariyerin yanında durdurmayı başardım, üzerinde duracak bir çıkıntı ya da dudak yoktu, şimdi büyümlle onu yırtmaya ve yırtmaya çalışıyorum. Ona karşı koymaya ya da onu uzaklaştırmaya çalışıyordum. Her neyse, onu yok etme girişimlerine yanıt vermeyi reddetti.

"Sadece geç," dedi Austin, sesi acımasız bir kararlılıkla sertleşmişti. "Devam et. Hayatta kalacağız."

Fazla seçeneğimiz yoktu. İrtifa kaybediyordum.

Son bir güç toplayıp dişlerimi sıkarak dediğini yaptım ve ileri atıldım. Ateş, başımdan başlayarak bedenimi tutuşturdu. Bu

Kanıma karıştı, etimi ve kemiğimi dağladı. Hiç bilmediğim bir acı üzerimden akıp geçti, içime işledi, beni ben yaptı, ta ki her yerim simsiyah olana dek.

OceanofPDF.com

Iyavaşça, sonra da bir anda kendime geldim. Gözlerimi açtım, o büyülu bariyerden geçerken çektiğim acıyı hatırladım.

Tanrım, acıyı hatırladım. Üzerimde bir kafa belirdi.

"Hah!" Yumruğum bir surata çarptı ve büyüm de onu takip etti.

Uzun boylu, iri yarı bir vücut geriye doğru uçu, havada kıvrıldı ve kırmızı İran halımın üzerine yüzüstü düştü. Yatak odamdaydık.

"Evet, hanımefendi, iyi noktaya değindiniz." Bay Tom ayağa kalkmak için kendini zorladı. "Yaşadığınız çileden sonra kendimi duyurmalıydım. Biraz ürkek olmanızı anlayabiliyorum."

"Özür dilerim." Başımı avuçladım, oradaki donuk ağrıyla. Zayıf sabah güneşi pencereden içeri süzölüyordu. Kollarımdaki deri biraz mumsu görünüyordu. Cildim normal rengine dönmüş olsa da artık benlerden, çillerden ve lekelerden yoksundu.

"Hiç de değil. Her şey yolunda. Uyuyan bir kadından gelecek hızlı bir yumruğa hazırlıklı olmalıydım. Nasıl hissediyorsun?"

Biraz tereddütle tekrar yatağıma yaklaştı. "Tamam.

Başım ağrıyor ama-"

"Ah. Evet. Burada bunun için bir şeyim var." Komodinimden şeffaf bir şişe mor hap aldı. "Bunlar hala beta aşamasında - görünüşe göre deneysel bir şeye böyle diyorlar - ama çok güvenli ve hızlı etkili olduklarına dair güvence aldım."

"Hayır, bu" -elini ittim, yüzümü diğer tarafa doğru eğdim
- "Tamam. Biraz Advil alacağım."

"Advil, ağrıyla yaşamak isteyen kalın kafalı Janeler içindir. Hayır, hayır, büyülü çeşidini deneyin." Şişeyi tekrar bana doğru itti. "Sadece bir tane. Daha fazla alırsan ne olacağını bilemezsin."

Doğrudum ve şişeden daha fazla kaçınmak için kolumu uzattım. Başımın dönmesi durur durmaz, Austin ile olan sihirli bağlantıma uzandım -Onu hemen hissettim, varlığı güçlü ve sağlamdı. Tanrı'ya şükür ölmemişti.

"Austin nasıl?" Ben sordum.

"Yağmur gibi. Haplardan birini aldı."

"Aldı mı?"

"Şey..." Bay Tom şişeyi biraz indirdi. "Bir tane aldı ve beni tehdit ederken fırlattı ama..."

"O zaman gerçekten çok mu haklı?"

İstedliğini elde edemeyeceğini anlayınca dudaklarını büzdü ve şişeyi tekrar komodinin üzerine bıraktı.

"Öyle, evet. Çoktan dışarı çıktı ve seni kaçırın büyücüleri arıyor. Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştım. Durumu çok kişisel alıyor, ki bu onlar için iyi bir haber değil. Artık çok geç, değil mi? Bizim tarafımızda olduğu için sonsuza dek mutluyum."

"İyileşti ve her şey yolunda mı?"

"Çoğunlukla. Acıya karşı inanılmaz bir kapasitesi var. Açıkçası şok oldum. Eve dönerken yol boyunca uyanık kaldı ve sizinle ilgili durum güncellemelerini sordu. Ivy House toprağına ulaşana kadar form değiştirmede ve Ivy House ikinizi de iyileştirmeye başladı."

Bir nefes verdim. "Acıya karşı inanılmaz bir kapasite, evet. başa çıkamadım.

Bu..."

Bay Tom ciddiyetle başını salladı.

Vazgeçmeden önce parmaklarımı karışmış saçlarımda gezdirmeye çalıştım. "Uçmakla ilgili tüm başarısızlıklarına rağmen hayatını benim ellerime bıraktı çünkü ikimizi de kurtarmak için bunu zamanında çözeceğıme inanıyordu."

"O olağanüstü bir lider. Çalışanlarının içindeki en iyiyi ortaya çıkarıyor. Ve bakın! Uçtun!" Bay Tom'un kaşları çatılmış, yüzünde çocukları korkutacak gururlu bir gülümseme belirmişti. "Ulric seni gördüğünde öyle bir telaşla ileri atıldı ki, yüzünü o bariyerde yaktı. Gargoyle formunla ilgili her şey mükemmel. Bu güç ve güzelliğe sahip bir şey ve sen Austin Steele gibi kas yüklü birini o küçük kanatlarla taşıdın! Oh,

İzlemek ne büyük zevk. Dehşet verici ve ömründen onlarca yıl eksilttiğin kesin ama görkemli."

"Doğru, doğru." Ayaklarımı yatağın kenarından salladım ve telefonuma uzandım. "Ne zamandır dışarıdayım?"

"İki gün. İyileşmen gereken çok şey vardı."

"Austin ne zamandır avda?"

"Neredeyse bir gündür bunun üzerinde çalışıyor. Dediğim gibi, acıya karşı inanılmaz bir toleransı var. Son duyduğumda sadece çıkmaz sokaklar buluyordu. Bu büyücüler sihirlerinde ileri seviyedeler ve Damarion ve çirkinleri o mağaranın alt girişini bulamadıkları için bir başlangıç noktası yok. Sen serbest kaldıktan sonra, seninle birlikte buraya geri geldiler."

Damarion ve gargoyleleri.

Benim gargoylelerim olmaları gerekiyordu. O sorun beklemek zorunda.

Austin'e hızlı bir mesaj gönderdim: ?

Bay Tom'a, "Girişi bulmamıza yardım edebilecek bir yaratık tanıyorum," dedim. En yakına doğru yöneldim, derim garip bir şekilde çatırdıyordu.

"Oh, şu basajaun mu? Hayır, korkarım bu söz konusu bile olamaz. Austin Steele onun izini sürdürdü ama yaratık ona hiçbir şey söylemedi. Basajaun'a boyun eğdirmeye çalıştı, Damarion da ona hükmetmeye çalıştı ama ikisi de başarılı olamadı. Austin Steele, bir tartışmaya yol açarsa yarattığı öldüreceğinden endişelendi ve Damarion geri çekildi, bu da bana onun yenilmekten korktuğuna inanmamı sağladı. Basajaunaklara karşı dikkatli olmalısınız. Geniş aileleri vardır ve kin tutarlar. Kılılı, pis kokulu bir çete gibidirler. İçlerinden birini öldürürseniz tüm birlikleri ortaya çıkıp intikam almaya çalışır. Bu tür bir öfkeye ihtiyacımız yok."

Başımı salladım, üzerime bir kot pantolon ve gömlek geçirdim. Belli ki Austin'in hünerlerini daha önce tam olarak takdir edememiştim. Bu tür bir acıyla bir değil iki kez başa çıkmak, omuz silkmek ve evini güvence altına almak için oraya geri dönmek... Neredeyse hayattan daha büyüktü. İnanılmazdı.

"Bu iki adam birbirlerinin boğazına sarılmadan aynı odada bile bulunamazlar," dedim. "Açıktası o... neydi o? Tüylü yaratık mı?"

"Basajaun. Sen uçarken geldi. Kılılı, pis kokulu, vahşi, kin tutmaya eğilimli..."

"Doğru, şu yaratık. Belli ki Austin ve Damarion ile aynı kalıptan çıkmış. Bu, ya da adamlar çok güçlü geldi, duruş ve

maço aptallar gibi ve o bunu kabul etmiyordu. Ama bende onun istediği bir şey var."

"Gerçekten mi?" Bay Tom odadan çıkarken beni takip etti. "Nedir o?"

"Büyülü çiçekler."

"Takip etmiyorum..."

Telefonum çaldı ve ekrana baktım.

Austin: *Barda. Şehirdeki nöbetçileri organize ediyorum. İyi misin?*

İlk hedefim kocaman bir bardak su almak için mutfaktı.

Belki iki.

Austin'e cevap verdim. *Derim balmumu gibi ama iyiyim. Şu kıllı yaratığı bulmaya gidiyorum. Bana saldıracağını sanmıyorum. Kaçmama izin verdi. Bir anlaşmamız var.*

Mutfakta bir bardak doldurdum, içtim ve sonra birkaç tane daha içtim.

"Mesele şu ki..." Ağzımı sildim ve arka kapıya yöneldim. "Büyücüler hakkında pek bir şey biliyor gibi görünmüyordu. Sanki hep muhafızlık yapmış, aslında uzun zamandır yapmıyormuş ve kendisinden beklenen rol bu olduğu için yapıyormuş gibi bir hisse kapıldım. Onlara hiç soru sormamış gibi görünüyordu. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilir."

"Onunla ne zaman konuştun?" Bay Tom beni dışarı kadar takip etti. Edgar Niamh'ın verandasında durmuş, kapıyı çalmak için elini kaldırmıştı. Bizi görünce bize doğru döndü.

Caddenin karşısındaki Edgar'a doğru yürürken Bay Tom'a hızlıca bilgi verdim. Bir büyü nabızı iliklerime kadar işledi ve Ivy House'un içinde kapıların açıldığını hissettim. Tiz bir çığlık arkama bakmamı sağladı.

Pencerelerde ışıklar titriyordu. Sağ taraftaki bacalardan birinden dumanlar yükseliyordu.

"Ne..."

Ön kapı açılıp Ulric koşarak evden çıktığında konuşmam kesildi, hemen ardından Damarion geldi, ikisi de gözleri faltaşı gibi açılmış ve soyunmuş bir haldeydi. Evin yan tarafından Cedric koştu, sanki çağrıyı giyinirken yarı yolda almış ve bitirmek için duraklamamış gibi pantolonunu tutuyordu. Bir başka ceset ikinci kat penceresinden fırladı, ön bahçeye düştü, telaşlı dalışını yuvarlanmaya çevirdi ve sıçrayarak yukarı çıktı. Jasper, pek konuşmadığım çirkin yaratık. Gerçekten de herkesi tanımak için daha fazla zaman ayırmam gerekiyordu. Damarion'un gargoyleleri olmalarının bir nedeni de kesinlikle buydu.

İçimden bir nabız daha geçti, Ivy House kasabadakileri arıyor, belli ki onları benimle buluşmaya çağırıyordu. Muhtemelen Damarion ve ekibini dışarıya koşturmasının nedeni de buydu. Belli ki sabırlı biri değildi. Uyanmıştım ve düşmanlarımızı alt etme vakti gelmişti.

"Sorun nedir?" Damarion bana ulaştığında omuzlarımdan tuttu. Kaçtım ve döndüm, Niamh'ı ön kapısını açarken yakaladım. Parlak pembe bir gecelik gövdesini sarıyor ve üst baldırlarının hemen altında bitiyordu.

Bay Tom, "Bu iş genellikle pantolon gerektirir," dedi.

"Sabahın bu saatinde ne yapıyorsun sen?" Niamh bağırarak Edgar'ı verandadan korkuttu.

İyi bir noktaydı, saati kontrol etmeyi düşünmemiştim.

Sabahın altısı. Bay Tom hiç uyur muydu, yoksa ayakta, üzerimde gezinerek uyumayı mı öğrenmişti?

"Kendimi harika hissediyorum, teşekkürler," dedim kuru bir sesle, yüzümdeki buruşukluğu gizlemeye çalışarak.

Telefonum elimde titredi. Austin'den mesaj: *Ivy House'a geri çekilmesini söyle. İşim bitmek üzere. Orada buluşuruz.*

"İyi hissettiğini görebiliyorum. Etrafta dolaşıyorsun ve gitmek için can atıyorsun.

Bu da herkesi uyandırmanız gerektiği anlamına geliyor, değil mi?"

"Belli ki çalışma fikri sizi rahatsız ediyor, ama hala yapılacak bir iş olduğunu unuttunuz mu?" Bay Tom küçümseyerek burnunu çekti.

Niamh ona odaklanırken gözleri ateş saçıyordu. Edgar biraz daha geri çekildi.

"Tamam, yeter." Geleceği kesin olan zinger'ı engellemek için ellerimi kaldırdım. "Dur. Özür dilerim, saatin kaç olduğunu fark etmedim. Daha yeni uyandım. Hâlâ büyücülerimiz var ve işlerini biliyorlar. Bir keresinde onlardan kaçmıştım. Bundan sonra kuracakları şeyden kurtulmanın o kadar kolay olacağından şüpheliyim. Spoiler uyarısı, geçen sefer hiç de kolay değildi. Aslında çok acıttı. Açıkçası Ivy House mülkünde benim için gelecek kadar aptal olmayacaklar, bu yüzden Austin ve Damarion'un arkamı kollayacağına güvenerek kendimi oraya koyacağım."

Damarion kasıldı, muhtemelen Austin'den ilk ben bahsettiğim için. Görmezden geldim.

"İlk önce şu basa'yı bulacağız...bas..." "Basajaun," dedi Bay Tom.

"Pekâlâ, kıllı yaratığı bulup ona mağaranın alt girişinin nerede olduğunu soracağız. Bu onları izlememize yardımcı olacaktır."

"Affedersin, Jessie, ama-"

Damarion için bir el kaldırdım. "Onunla konuşmaya çalıştığını duydum. Ben farklı bir şekilde yaklaşacağım." Edgar'a döndüm, irkilip gözlerinden birini kapatınca şaşırdım. "Edgar, lütfen gidip bana bulabileceğin en iyi taze çiçek demetini getir. En iyisinden."

"Basajaun et yer, Jessie," dedi Edgar. "Eminim bir domuz budu ya da başka bir şey bulabilirim..."

"Çikolata hayatta kalmam için kesinlikle gerekli değil Edgar, ama ara sıra biraz almak için elini kemirebilirim."

Gözünü kapatmayan elini göğsüne biraz daha bastırdı. "Şimdi de onların peşinden mi gidiyoruz?" Niamh pantolonunu giymek için hareket etmemiştir.

"Evet. Şimdi. Başka bir plan yapmak için iki günleri var. Bunu ortaya çıkarmalarını beklemek istemiyorum."

Gargoyle kanatları caddenin üzerinde çırpınıyor, alçaktan uçuyor, kasabadan geliyordu. Anlaştığımız gibi ormanın üzerinden uçmak yerine buraya gelmişlerdi. Yarasa olamayacak kadar büyüklerdi - bu saatte uyanık olan büyücü olmayan insanlar muhtemelen polisi arardı.

"Onları içeri götürün." Kolumu salladım ve onları en yakın kapalı alan olan Niamh'ın evine doğru yönlendirdim.

"Hayır, hayır, burada olmaz! Onlar gargoyle. Duş alırlarsa eriyceklerini sanıyorlar." El sallayarak onları uzaklaştırdı.

Bay Tom göğsünü kabarttı. "Bu bir kocakarı masalı ve sizin onları evinize almayı reddetmeniz ayrımcılıktır. Gerçekten mi, kadın, bu çağda?"

"Genç olanlar biraz olgunlaşmış," dedi Edgar ciddiyetle. "Bu onların türünden değil elbette, sadece genel hijyen eksikliğinden kaynaklanıyor. Genç erkekler, bilirsiniz, bazen bulaşık yıkamakla uğraşmamayı tercih ederler. Niamh'ın evinde geniş bir altlık koleksiyonu var. Kokuyu hapsetme eğilimindedirler. Yine de onları yakmamız gerekirse, ona her zaman daha fazlasını sağlayabilirim. En yeni partim-"

"Tamam, onları arkaya koyun." Edgar'ın korumayı kendine görev edinmiş olması gereken parlak yeşil ön bahçeye adım attım ve onları bir uçağı yönlendirir gibi yönlendirdim. "Geldiğiniz için teşekkürler çocuklar. Sakıncası yoksa arka tarafa gidin. Birazdan yanınızda olacağız."

"Biraz kayboldum. Plan nedir?" Ulric sordu.

"O basajaun'a yaklaşmana izin veremem," dedi Damarion, eli nazikçe popomun kabarıklığına yerleşti. Bir adım geri çekildim. Belli ki konuşmamız . Ama şimdi zamanı değildi.

Austin'i arazide, ormanın içinden ve arka çimenlikten geçerken hissettim.

"Edgar, git şu çiçekleri getir. Acele et."

"Evet, Jessie." Koşmaya başladı, dirsekleri dışa doğru açılmış, uzun parmakları yanlarından sarkmış ve başı her adımda hareketli bir şekilde sallanarak garip bir şekilde kamburlaştı.

"Eleştirmekten nefret ediyorum Jessie..." Niamh, onun gidişini izleyerek dedi.

Bay Tom, "Eleştiremeseydiniz, ağzınızdan tek kelime çıkmazdı," dedi.

"...ama o yaşlı vampire gençlik armağan etmiş olabilirsin. Ya da hatta koşarken kukla gibi görünmesin diye birkaç yıl traş etti. Uzuvarının doğru çalıştığını sanmıyorum. Şu haline bak!"

Austin evin etrafında koşturdu, Edgar'ın yanından geçti, sonra durdu ve insan formuna geçti. Avını yakalamak üzere olan bir yırtıcı hayvan gibi önce çimenleri, sonra da sokağı geçerek bize doğru yaklaştı.

Damarion'a bulaşmamasını söylemek için elimi uzattım ama gerek kalmadı. Damarion'a geniş bir alan bıraktı, açıkça durum nedeniyle aralarındaki farklılıkları bir kenara itti.

"Plan nedir?" Edgar'ın az önce boşalttığı yerde durmuş olan Austin sordu.

"Bir şey bulabildin mi?" Niamh sordu.

Austin başını salladı, bakışları önce yüzümde sonra vücudumda geziniyor, muhtemelen sağlık durumumu ölçüyordu. Cildi benimkiyle aynı mumsu kaliteye sahipti, çilleri ya da güneş lekeleri de yanmıştı ve yüzü birkaç yaş daha genç görünüyordu. Belli ki derimizin üst katmanını kaybetmiştik ve hala ikinci bir kat çıkma sürecindeydik. Bunu bir daha asla yapmak zorunda kalmamayı umuyordum.

"Kasabadaki tüm yabancılar kontrol edildi," dedi. "Komşu kasabaları kontrol etmek için çalışan adamlarım var. Topluluklar küçük, bu yüzden yakında bazı bilgiler almalıyız."

Edgar buklele birlikte aceleyle geri dönerken onlara basajaun hakkında kısa bir bilgi verdim.

"Oraya uçmayı deneyeceğim." Derin bir nefes aldım. "Yine de tüm yolu başaramayabilirim. Geçen gün pek iyi değildim."

Ulric, "Bu senin ilk uçuşundu ama o küçük kanatlarınla dağ gibi kas yapmışsın," dediğinde kanatlarla ilgili yorumum karşısında kaşlarımı çattım. *O kadar* küçük olduklarını düşünmemiştim. "Harikaydın."

"İhtiyacın olduğuunda seni taşıırım ama o basajaun'a yaklaşmamalıyız Jessie." Damarion yaklaştı. "Bu-"

"Diğer halimle takip edeceğim." Austin'in bana doğru adım atmasına gerek yoktu - dikkatimi kendisine çekti. Benim ve diğer herkesin. "Eğer o basajaun kafesten çıktığında seninle sohbet etmenin o kadar da eğlenceli olmadığına karar verirse seni çıkarmak için hazırlıklı olacağız."

Damarion, "Bu bir hata," dedi.

"Hiçbir şey yapmamak bir hatadır," dedim. Niamh evin içinde kayboldu ve ben de arkasından bir çanta alması için seslendim. "Beni tekrar tuzağa düşürmelerini beklemek bir hata. Kendimi korumak için çabalamak hata *değil*. O basajaun konuşacak. Yine de gökyüzünden düşersem beni yakalamaya hazır ol. Bu planın gerçekten emin olmadığım tek kısmı bu."

OceanofPDF.com

Niamh dağa, yorgun olmasına rağmen hâlâ harika görünen Jessie'nin hemen ardından indi. Kanatlarının ardında havayı çizen o güzel, girdaplı büyü vardı, etkisi inanılmazdı. Dişi gargoyler tüm bu yaygaraya değerdı. Keşke Jessie de büyüsünü onunki gibi çalıştırabilseydi.

yanıyor olması gerekirdi.

Tek ihtiyaçları olan zamandı. Bundan sonra, umarım biraz zamanları olur.

Austin Steele olmasaydı onu çoktan kaybetmiş olacaktı, Niamh'ın bundan hiç şüphesi yoktu. Büyücü ekibi onu çoktan götürdükten çok sonra bile muhtemelen hâlâ alt mağara girişini arıyor olacaktı.

Jessie erkeklerden daha hızlı bir şekilde insan formuna dönüştü ve sonra yorgunluktan nefes nefese kalarak elleri ve dizleri üzerine çöktü. Erkek gargoyler bir kanat gümbürtüsüyle etraflarına kondular, Damarion hemen değişerek Jessie'nin yanına gitti.

Jessie'nin sabahtan beri verdiği -oldukça açık ipuçlarını almadığı belliydi. O gargoyle geçen gün her ne yaptıysa, onun ilgisini tamamen kaybetmişti. Niamh hikâyeyi dinlemek için sabırsızlanıyordu.

Ama önce iş.

Etraflarını saran ağaçlar görüş alanlarını ve umarım çevredeki herkesin görüş alanını kapatıyordu. Yine de o koca basajaun etrafta olsaydı kokularını alabilirdi. Bu şeylerin keskin duyuları ve acımasız öfkeleri vardı. Niamh onlardan biriyle dalaşmak istemiyordu. Austin Steele'in bu plana uyduğuna neredeyse inanamıyordu.

Yine de Austin Steele değişmişti. Bu değişim ilk başta belli belirsizdi. -Niamh açıkçası fark etmemişti ama mağaradaki olaydan beri yüzündeki burun kadar barizdi.

Onun için bir şeyler tersine dönmüştü. Bir düğme çevrilmişti. Daha aktif bir lider haline gelmişti ve bu göğüs dövmek anlamında değildi. Kendine güveniyordu, güçlüydü. Artık Damarion'la uğraşmıyordu. Gargoyle'u bir tehdit olarak görmeyi bırakmış gibiydi. Niamh bunun nedenini çok merak ediyordu.

Kocaman kutup ayısı iki ağacın arasından süzülerek geldi ve Damarion Jessie'nin ayağa kalkmasına yardım ederken durup ona baktı.

"İşte." Earl Niamh'ın giysilerini uzattı. "Yine de onları giymemiz gerektiğinden emin değilim. Koştuğumdan daha hızlı uçuyorum."

"O yaşlı basajaun bizi kovalamayacak. Eğer birini kovalarsa, bu Austin Steele ya da Damarion olur. Kendinle canavar arasına daha fazla insan koymak için şu genç gargoylelerden birine çelme tak ve diğerlerinin gittiği yönün tersine git. Harika olacak."

Earl yumuşak beyaz eşofmanlarının içinde omuz silkerek, "Ivy House seni neden bir takım oyuncusu olarak gördü, bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Ben de öyle." Niamh gömleğini giydi. Bu yeterince iyi olmalıydı. Daha önce pantolon giymemiş olması Jessie'yi pek rahatsız etmemiş gibiydi. Earl haklıydı, bunu kabul etmekten nefret etse de, o yaşlı basajaun sinirlenirse gitmek istediği yol koşmak değildi.

"Ben iyiyim, ben iyiyim." Jessie Damarion'u itti. "Teşekkür . Ulric, o çiçekler sende mi?"

"Evet, hanımefendi." Ulric biraz ezilmiş çiçek buketini öne doğru çekti. Onları giysi çantasına tıktırmak herhalde pek iyi bir fikir değildi.

"Teşekkürler," dedi dalgınca, çiçekleri aldı ve Austin Steele'e baktı. "Doğru bölgede miyiz?"

Olumlu bir şekilde ofladı ve sonra toplanmış gargoyleların etrafından dolaştı, ağaçların arasından kayarak ve bu kadar yüksekte asılı duran sulu karın üzerinden geçerek ilerledi. Gökyüzünde kayan kara bulutlar yağmur, sulu kar ya da daha fazla kar vaat ediyordu. Bu yükseklikte belki de üçü birden. Bunun içinde uçmak pek eğlenceli olmazdı. Jessie içinse düpedüz hayati tehlike yarattı. Garip bir uçuş olacağı kesin olsa da Damarion'un yardımını kabul etmesi gerekecekti.

"Bundan emin misin?" Earl Jessie'ye yetişirken ona sordu, kanatları rüzgârda arkasında çırpınıyordu.

Niamh Jessie'nin diğer tarafına geçmek için çirkin yaratıkları itti. "Yeterince zaman verilirse," dedi, "diğer mağara girişini bulabiliriz,

Jessie. Yapmak zorunda değilsin-"

"Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, bu adam-basa... Neden bu ismi hatırlayamıyorum?"

"Kocaayak," dedi Earl. "Dicks ve Janes onlara Koca Ayak diyor."

"Doğru. Bununla ilgili bir şeyden bahsetmişti. Gerçi kendisine Kocaayak denmesinden hoşlanmıyor, çünkü onlar gerçek değil. Dürüst olmak gerekirse, basa diye bir şey duymadım bile..." Ofladı pufladı. "Bence sorun olmaz. Edgar'ı evde bırakmamın nedeni, gerekirse Ivy House arazisindeki yenilebilir her şeyi takas edebilmektir. Bence bunu kabul edecektir."

Austin Steele durdu ve Jessie'ye baktı.

Niamh'ın kanına bir damla adrenalin sızdı. Buraya gelmişlerdi. Basajaun'un Jessie'yi sakince karşılayıp karşılamayacağını ya da gargoyle ordusuna ve çoktan geri çevirdiği şekil değiştirene bir bakış atıp kıyameti koparıp koparmayacağını görmek üzereydiler.

"Koşmaya hazır ol," diye fısıldadı Earl.

"S "Gerçekten büyük bir hata yapmadığımı umarak söyledim, çünkü diğer herkes bu yaratıktan gerçekten rahatsız olmuş görünüyordu. "Herkes

Geri çekilin."

"Bu aptalca bir iş," dedi Damarion sıkılmış dişlerinin arasından, geriye doğru sürüklenen Niamh ve Bay Tom'un arasına girerek. "O yaratığın inanılmaz bir gücü var. Benden de ayıdan da daha güçlü. Seni lime lime eder. Tekrar düşünün."

"Hayır, o kafeste sıkışıp kalmamıştın, çaresiz değildin," dedim, içimde ateş yükseliyordu. "O duygudan nefret ettim. Bir daha asla o hissi yaşamak istemiyorum. O büyücüleri bulacağım. O basa...ha...oon?"

"Çok yakın. İyi iş çıkardın." Bay Tom bana bir başparmak işareti yaptı.

"Mağara ağzının yerini biliyor." Ellerim çiçeklerin saplarında kenetlenmiş halde ilerlemeye devam ettim. "Bu bilgiyle, o büyücüleri takip etme şansımız çok daha yüksek. Saldırıya geçmeliyiz Damarion. Sürekli hazır durumda olmalıyız. Hazır olursak, kontrol bizde olur. Kaderimi kontrol etmek istiyorum."

"Kontrolü ele alma arzunuzu takdir ediyorum," dedi Bay Tom. "Ve zamanı geldiğinde, umarım kontrolü ele alırsın ve kendini bu çabuk öfkelenen yaratıktan kurtarmak için koşarsın. Bırak Austin Steele kalsın ve savaşınsın. O bu konuda daha yetenekli."

"Hiç kendi kendine, bu kadar aptal olmasaydım daha çok arkadaşım olurdu diye düşündüğün oluyor mu?" Niamh Earl'e mırıldandı.

"Konuşmalısın. Sizinle konuşmak isteyen insanlar sadece para karşılığı konuşuyor. Kişiliğinizi geliştirmek için size elma şarabı ikram ediyorlar."

"Keşke sizi daha uyumlu hale getirecek kolay bir çözüm olsaydı."

"İşte gidiyoruz," diye fısıldadım, onları duymazdan gelerek. İleride bir açıklık uzanıyordu, yerde öbekler halinde lekeli karlar vardı. Sağ tarafta gri kayalar yükseliyordu ve Austin'in burnunun bu yönü işaret ettiğini görebiliyordum. Yaratık muhtemelen orada oturuyor ya da saklanıyordu.

Şimdi ya da asla.

Ağaç çizgisinin ötesine adım attım ve Austin diğerlerinin beni takip etmesini engellemek için hareket etti. Ağaçların son sırasına gelene kadar ilerledi, tam arkamdaydı, kafası dışarı bakıyordu, varlığını gösteriyordu ama etkileşime girmiyordu. Umarım bunun anlamı buydu. Ve eğer başka bir anlama geliyorsa, umarım üssü kızdıracak bir şey değildir - her neyse.

"En azından Susan'ı getirmeliydi," diye mırıldandığını duydum Earl'ün. "Hızlı, küçük, kesici ve itici bir kılıç, sinsî saldırılar için harika. İçeri gir, onları kes, çık."

"Bunun gibi küçük bir kılıç bir basajaun'a karşı ne yapabilir ki?" Niamh sordu. "Ona kağıt kesici vermek gibi bir şey olurdu."

"Kağıt kesici acıtıyor. Bu, vahşinin en azından onu açıklığa doğru sırtından vurmadan önce duraklamasını sağlar. Duraklama sırasında iyi bir deparatabilirsin."

"Şşşt," dedim. Yaratığa herhangi bir fikir vermelerine gerek yoktu.

Açıklığa doğru ilerledim ve yalan söylemeyecektim: Susan'ın da yanımda olması fena olmazdı, sadece cesaretimi artırırdı.

En yüksek kayanın tepesinde, saçları vücudunu koyu kahverengi dalgalar halinde örten bir yaratık oturuyordu. Beni görünce ayağa kalktı ve yavaşça yer seviyesine inerek benimle aynı düzlemde durdu. Açıklığın karşısındaki mesafeden bile yüzünü ve kocaman burnunu görebilmek için başımı yukarı eğmek zorunda kaldım. Bir metre boyunda olmalıydı, devasa vücudunun yanlarından sarkan gülünç derecede büyük kolları vardı.

Bay Tom ağaçların arasından, "Bu, büyük olasılıkla, onun şimdiye kadarki en kötü fikri," diye mırıldandı.

Ona katılmak zorundaydım. Büyük adam yukarıdan bakılmadığında çok daha büyük görünüyordu.

"Merhaba," dedim ve aptalca bir el salladım. Bu devasa yaratık karşısında kendime olan tüm güvenim camdan dışarı çıkmıştı. Şimdi, onunla yüz yüze dururken, eşit bir oyun alanında bile değilken, bir

Bir kılıç yerine bir demet ezilmiş çiçek, kesinlikle ikinci düşüncelerim vardı.

"Yürüyüşçülerden nasıl saklanıyorsun?" Ağzımdan kaçırdım. Elimde değildi.

"Oh." Başını bana doğru eğdi, geniş burnu ağzını gölgeliyordu. "Sorman ne kadar hoş. Bu bir sanat, gerçekten." baktı, kayalardan birinde düz bir yer buldu ve oturdu. Bir bileğini dizinin üzerine çaprazladı ve incelemek için kollarını açtı. "Renklerim uyum sağlamama yardımcı oluyor ama kendinizi kandırmayın, bir ağaçla karıştırılmak kolay değil. Benim dallarım yok."

"O mu çok zeki değil, yoksa *bizim* mi çok zeki olmadığımızı düşünüyor?" Bay Tom çok yüksek sesle fısıldadı.

"İşin püf noktası çok hareketsiz durmak. Ayrıca yürüyüşçülerin sizi nereden geçeceğini bilmek." Yaratık ağaçların arasından bakıyormuş gibi önünü işaret etti.

"Tahmin etmem gerekirse, pek zeki olmayanın *o* olduğunu söyleyebilirim," diye fısıldadı Bay Tom, hâlâ çok yüksek sesle. "Ne de olsa gerçek yürüyüş parkurları var. Bu roket bilimi değil-"

"Durur musun, seni eşek?" Niamh azarladı.

"Ama fark edilmemek hoş olmazdı. Geçmelerini bekliyorum ve görüş alanlarına girdiğimde *çok az* hareket ediyorum. Zor fark edilir. Eğer dikkatlerini çekmezsem, tekrar hareket ediyorum, biraz daha. Bazen yeterince belirgin değilimdir ve onları kaybederim. Bu benim gençliğimde çok oldu. Ya da beni ayı sanacakları kadar hareket ediyorum ve büyük bir kafa karışıklığı ve çılgılık kopuyor. Ama dediğim gibi bu konuda oldukça iyiyim. Bu bir sanat. Biraz hareket ediyorum, göz ucuyla bakıyorlar ve beni onlara bakarken yakalıyorlar. *Doğru* boyunca orada kalıyorum - ne çok az, ne de çok fazla. Benim zeki bir yaratık olduğumu anlamalarına yetecek kadar-"

"Bu tartışılır," diye mırıldandı Bay Tom.

"-ve sonra uzaklaşıyorum, ağaçların arasına, gözden kayboluyorum." Bileğini bacağından kaydırıp ve ayaklarını yere dikti, vücudu kahkahalarla titriyordu. "Yüzlerini görmelisin!" Başını gökyüzüne doğru eğerek daha sert güldü. "Bu harika. Fotoğraf çekmek için çılgınca telefonlarını arıyorlar. Ya da donup kalıyorlar, sanki hareket etmezlerse onları görmeyeceğimi düşünüyorlar. Ya da şeytanın kendisi onları kovalıyormuş gibi koşmaya başlıyorlar! Asla bilemezsiniz!"

Kahkahası tüm vücudunu sarstı ve yüzümde bir gülümseme oluştuğunu hissettim.

"Nasıl oldu da şimdiye kadar adınızı hiç duymadım?" Bir an için kendimi unutarak sordum. Bu yeni hayatla birlikte, deliliğin darbelerini kabullenmeyi ve onunla birlikte yuvarlanmayı öğrenmiştim.

Kollarını iki yana açtı. "Çünkü ben bu işte en iyisiyim! Ben bir efsaneyim! Çalışkan bir uygulamanın size kazandıracağı şey budur. Uсталık."

Bay Tom'un bu sefer ne mırıldandığını anlayamadım.

"Bu oldukça çılgınca ve bir gün bunu çalışırken görmeyi çok isterim-"

"Bir . Daha önce hiç seyircim olmamıştı.

Benim zamanımda bir ya da iki çırak. İyi çocuklar. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, düşünme yeteneği konusunda oldukça zayıflar."

Bay Tom, "Bunu söylediğine göre onlar da direkler kadar aptal olmalı," diye mırıldandı.

"Kapa çeneni," diye tısladı Niamh.

Omuz silktim. "Sana kalmış. Dinle, konuşmak istediğim şey-"

"Bunun ne kadar eğlenceli olabileceğini görebiliyorum. Bir seyirci. Çok sessiz olmanız gerekir. Ve çok hareketsiz."

Kaşlarım havada ve ağzım açık bir şekilde ona baktım, konuşmayı ilerletmek istiyordum ama onu zorlamak istemiyordum. Bu dağdan iki alfayı kovaladığı düşünülürse, onda görmek istemediğim gizli derinlikler olduğu açıktı.

"Kahverengi ya da belki kahverengi ve yeşil giyinirsen daha iyi uyum sağlarsın." Kıyafetlerime baktı. "Beyaz eşofman sadece yoğun kar yağışında işe yarar."

"Dinleyin Bay...." Bana adını söyleyebilmesi için durakladım.

"Yine de çok fazla karışmak istemezsin, yoksa sonunda seni göremezler," dedi, açıkça onu bu düşünce treninden çıkarmak için dinamite ihtiyacı vardı. "Gerçi sen sadece bir insan kadınsın. Belki geçen günkü o morumsu gökkuşağı canavarına dönüşürsen daha iyi korkarsın."

"Takas etmek istiyorum," dedim hemen, çiçekleri kaldırarak. Gerçi Ivy House'a çiçek sözü vermişim ama umarım beni teknik bir sebepten dolayı aramazdı. Üstelik onları ben teslim ediyordum. Bu da bir şey sayılmalıydı. "Ivy House çiçeklerini doğrudan size *teslim ediyorum*... atıştırılabilir olarak."

Sanki onları ilk kez fark ediyormuş gibi, odağı elimdeki renkli diziye .

"Geçen gün bana yardım etmiştin-"

"Hayır, yapmadım," dedi. "Bir mahkûma yardım etmek görevime aykırı olurdu. Hayır, mola verdim ve ayağım takılıp bileğimi kırdım. Gördüğünüz gibi bu yüzden yoktum ve siz hapsinizi yenip güzel, dönen bir ışık gösterisi içinde kaçtığınızda alarmı çalamadım. İlk başta burktuğumu düşündüm elbette, ama düşününce kırılmış olması gerektiğini anladım, çünkü planladığımdan daha uzun süre burada olmam gerekiyordu."

"Doğru. O-"

"Gördüğünüz gibi, yokluğumun bir faydası olmadı."

"Anladım. Büyücüler geri döndüklerinde beni gitmiş mi buldular?" "Evet."

Daha fazlasını bekledim. Bana hiçbir şey vermedi.

"Başka biri geldi mi - o büyücüler dışında görmediğin ya da tanışmadığın biri?" Sözleşme sahibinin gelip gelmediğini merak ettim.

"Hayır."

En azından bu küçük bir rahatlamaydı. "Büyücüler deli miydi?" Bastırdım.

"Evet. Hem de çok. Dürüstlüğümlü sorguladılar. Tahmin edebileceğiniz gibi bu büyük bir suç."

"Doğru. Ve sonra onlar-"

"Bu dağın ve buradaki hapishanenin koruyucusu olarak, burada tutulanların güvenliğini sağlamak benim görevimdir."

"Kesinlikle. Onlar da-"

"Ama ben sadece bir varlığım. Mola vermeliyim. Yemek yiyebilmeli, dinlenebilmeli ve rahatlayabilmeliyim. Tanrı aşkına, doksanlarda yaşıyoruz. Kurallar var."

"Aslında bu..." Elimi salladım. "Boş ver." Eninde sonunda yetişecekti. Ya da asla. Yaşam tarzı göz önüne alındığında muhtemelen onun için pek önemli değildi. "Dinle-"

"Suçları yüzünden içlerinden birini öldürdüm. Geçen gün dağımda adalet yerini buldu. Tamamlandı."

Austin'e baktım. Biri gitti, üçü kaldı ve dün itibariyle hâlâ bölgedeydiler.

"Bunu not edin," diye mırıldandı Bay Tom. "Yalan ne kadar büyük olursa olsun, bir basajaun'un doğruluğunu sorgulamayın."

Kabul etmek zorundaydım.

Yeni bir aciliyet dalgası hissederek çiçekleri uzattım. Büyücüler dün birini kaybetmişti ve muhtemelen hâlâ uğraşıyorlardı. Eğer onları şimdi bulabilirsek, tekrar peşime düşmeden önce onları kalıcı olarak durdurma şansımız olabilirdi.

"Lütfen bana alt mağara girişini gösterebilir misiniz?" Çiçekleri yüksekte tutarak sordum. "Sana bu çiçekleri takas edeceğim. Artık bir tutsak değilim. Beni korumak zorunda değilsin."

Ayağa kalktı ve ben bir adım geri çekildim, boyu inanılmaz derecede ürkütücüydü. "Koşmaya hazır olun," dediğini duydum Bay Tom'un.

"Kibarca rica ettiğiniz için size göstereceğim." Bir adım öne çıktı. "Arkadaşların da gelebilir ama bu dağda sensiz hoş karşılanmazlar."

"Anlıyorum. Bazıları çok ısrarcı-"

"Uçarken çok güzel oluyorsun. Arkadaşlarından birini öldürerek parlaklığını köreltmek istemem."

Başımı salladım ve çiçekleri uzattım, o yaklaştıkça geriye doğru kaçmamak için elimden geleni yaptım.

"Bu dağa daha önce hiç görmediği bir şey vermek için birlikte çalışabileceğimiz umuduyla, iyi niyetimin bir göstergesi olarak size göstereceğim. Ailem senin gibi bir yaratıkla hiç işbirliği yapmadı. Kıskançlıktan kıpkırmızı olacaklar. Yürüyüşçüler senin için ne isim uyduracaklar, merak ediyorum. Şey..." Biz yürürken güldü, Austin ve diğer herkes sessizce arkamızdan geliyordu. "Önce bir fotoğraf çekmeleri gerekecek. Ateş püskürtüyor musun acaba?"

"Um...hayır. Ateş yok."

"Sorun değil. Belki de büyük dişlerin ve uçarken peşinden gelen gökkuşağı renkleri yüzünden seni hâlâ ejderha sanıyorlardır."

Bir dalın altına eğildim, hâlâ çiçekleri tutuyordum. "Bunları senin için getirdim. Bir takas ya da hediye, her iki durumda da bunları almanı istiyorum."

"Evet. Nezaket. Çok az insan bana nezaketle yaklaşıyor. Bu güzel bir değişiklik." Belli ki Austin ve Damarion'un insan ilişkileri becerileri üzerinde çalışmaları gerekiyordu. "Ne yazık ki yabancılardan hediye kabul etmiyorum. İnsanı borçlu hissettiriyor ve bu hoş bir duygu değil."

Oradan nereye gideceğimden emin değildim, bu yüzden çiçekleri indirdim, bunun bir tür suç olduğunu düşünmesi ihtimaline karşı onları düşürmekten çok korktum.

"O büyücüler beni koruman için seni nasıl kandırdı?" Yolumuza devam ederken sordum, nefesim hızlı geliyordu çünkü onun büyük adımlarına ayak uydurmak için koşmam gerekiyordu.

"Mağaralara girdiler ve tutsaklarını yerleştirdiler. Bu hareket beni çağırdı. Görevi sevmiyor olabilirim ama bu benim görevim. Bu görevden kaçmanın bir yolunu bulamıyorum."

o."

"Doğru ama... ya mahkum kötü bir şey yapmış biri değilse?
Ya onlar da benim gibi kaçırıldıysa?"

"Ben hüküm vermem. Ben sadece görevimi korurum."

"Görevlinizi koruyorsunuz... Böyle durumlarda, belki *de* görevliyi
kaçıranlar *için* korumak yerine, onu kaçıranlardan koruyabilirsiniz?"

Yüzüne bir ağaç dalının kaymasını umursamadan bana baktı. "Bu
eğlenceli bir kelime oyunu ama bu benim görevim değil."

"Yani... açıklığa kavuşturayım, beni o kafese geri koymak gibi bir
göreviniz yok mu?"

"Kafes kırıldı." "Ya
kırılmasaydı?"

"Hayır. Sen bir mahkûm değilsin. Seni korumak zorunda değilim. Kurallar
bu konuda oldukça açık."

Çalıların ve çalılıkların arasından geçerek, büyük ağaç dallarının arasından
dolanarak ve seyahati çok daha kolay hale getirecek geyik ve yürüyüş yollarını
görmezden gelerek dağdan aşağı indik. Yarım saat sonra, tam daha ne kadar
yolumuz olduğunu soracakken yavaşladı ve döndü, bir kaya çıkıntısının
etrafından dolandı ve büyük bir taş levhanın önünde durdu. Ağaçlar her
tarafından bastırarak bir körlük oluşturmuştu.

Konuşmasını bekledim. Bana baktı ama konuşmadı. "Bu kadar
mı?" Aptalca sordum.

"Evet."

Damarion ilerleyerek, "Bu kayayı bulduk," dedi.

Basajaun sinirlendi ve kollarını, barda dövüşmeye hazırlanan bir kanka
gibi yanlarından hafifçe kaldırdı. "Eğer bu kayayı bulup da giriş yolunu
bulamadıysan, inanılmaz derecede aptalsın demektir."

"Bunu onun söylemesinin bir anlamı var," dedi Bay Tom.

"Yürü, Jessie." Niamh bana yol gösterdi. "Bu oldukça standart bir
illüzyon. İyi bir tane, beni yanlış anlama, ama ne aradığını bilersen bulman
yeterince kolay. Şu kayanın bir kapı şekli var ve etrafındaki kayalarla
karışmıyor ve oradaki kenarlara, doğal kayayla birleştikleri yere bir bak.
Kumaş gibi nasıl yıpranmışlar, görüyor musun?"

Bunu ve gargoye formundayken içinden geçmek zorunda kaldığım
büyülü bariyeri hatırlatan garip bir parlaklık gördüm.

Niamh tekrar, "Sadece yürüyün," dedi. "Ya da daha iyisi, bunu Earl'e yaptır. Ona bir amaç verin."

"Bir amaç mı? Bunca zamandır mantıklı konuşan tek kişi bendim." Bay Tom bir adım öne çıktı ama çiçekleri tutması için basajaun'a vermeden önce elimi uzatarak onu geri çektim.

"Herhangi bir takas başlatılmadığına göre, bunları sizin için buraya koyacağım." Basajaun bunları ağaçlarla kaplı korunaklı alanın en ucundaki, bir tarafı dağın bu bölgesini oluşturan kaya yüzeyiyle, diğer tarafı da büyük bir kayayla korunan küçük bir kuytuya yerleştirdi. Renkleri maskelemek için ellerini sallayarak bir çam kozalağı ile birkaç yaprak ve çam iğnesini buketin önünde gezdirdi, nesneler o dokunmadan hareket ediyordu. Güzel numara. Boyu, burnu ve saçından daha fazlası vardı.

Ben büyük levhaya yaklaşırken Austin bir adım öne çıktı, avuç içleri yukarı ve dışarı bakıyordu. Basajaun yine kılandı ama ona başımı salladım.

"Size zarar vermek istemiyor. Beni, kasabamızı ve Ivy House'un güzel bahçelerini korumaya yardım etmek için burada. İkimiz de senin dağına zarar verecek bir şey yapmayız." Avuçlarım kaya yüzeyine yaklaşırken dişlerimi sıktım. "Umalım da bu yanmasın."

"Hayır, yakmıyor. Çoğunlukla gıdıklıyor." Basajaun maskeli çiçeklerin yanında durmaya devam etti.

"Seslerimiz şu anda o mağarada yankılanmıyor, değil mi?" Fısıldadım, durum beni yakalamıştı. O büyücüler hâlâ orada olabilirdi.

"Hayır. Mağaraya girdikten sonra dış dünyadan hiçbir şey duymayacaksın," diye cevap verdi basajaun, "ve tam tersi. Mağara sihirli bir şekilde mühürlenmiştir."

"Neden?" Sesimi fısıltının ötesine yükseltmeden sordum.

"Bilmiyorum. Ben yapmadım."

Kimin yaptığını sormanın bir anlamı yoktu. Yaratık bilseydi, bütün günü bunun hakkında konuşarak geçirirdi, emindim. Gitmek zorundaydık. Cesaretim sonsuz bir şey değildi.

Elimi ileri doğru ittiğimde derimde bir karıncalanma oldu ama his temas noktasında durdu ve koluma doğru ilerlemedi. Ellerimi daha da içeri ittim, ellerim taş levhanın içinde kayboldu ve karıncalanma ellerimi bırakıp kollarımda devam etti. Biraz daha ilerleyince sırtımda tanıdık bir sıcaklık hissettim: Austin insan formuna dönüşmüştü.

"Ben de seninle geliyorum Jess." Ellerini uzatarak yanıma geldi.

"Baaa-kk our-ff baa-re." Damarion'un kanatları yaklaştıkça hışırdadı ve güç etrafımızda kıvrıldı, alfalar mümkün olan en kötü zamanda tekrar karşı karşıya gelmek üzereydi.

"Şimdi olmaz!" Elimi geriye doğru savurdum, sinirli ve kızgındım ve tamamen çok heyecanlıydım. Kaya gibi sert bir hava tabakası Damarion'a çarparak onu geriye doğru uçurdu.

Yine de durmadı. Diğerlerine çarptı ve onları birkaç adım geri atmaya zorladı, kollarını sıkıştırdı, böylece yüzlerini korumak veya onu savuşturmak için ellerini kaldıramadılar.

"Ooh, bunu hissettim." Basajaun'un yüzündeki tüyler muhtemelen bir gülümsemeye dönüştü. "Bu, yürüyüşçülerin kafasını karıştırmak için güzel numara olabilir."

"Sanırım bu hobiye biraz fazla ileri götürdü," diye mırıldandım, kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. Austin'e "Yapmak zorunda değilsin" dedim. Durakladım. "Bu sadece kibarlık olsun diye söylemem gereken bir şey. Seni geri çevirmeyeceğim."

"O büyülü bariyerin diğer tarafında ne olacağını bilmiyoruz." Pozisyonunu alırken Austin'in omzu benimkine çarptı. "Geri dönmemin imkanı yok."

"Büyücüler, muhtemelen." Basajaun bir omzunu kayaya yasladı ve kılıklı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kendi türlerinden birini öldürmemden memnun olmadılar."

"Gitmek istemezler miydi?" Herkes tekrar öne doğru iterken ellerimi hızla geri çekerek sordum.

"Dağ benim bölgem, altında yatanlar değil. Benim görevim mahkûmu korumak ve dağın altında bulunduğum tek zaman da bu. Orada yaşamıyorum."

Niamh, "Onların kendi bölgesine girişini reddetti," dedi, "bu yüzden dağa çıkamıyorlar. Kasabaya da gidemezler ya da çevredeki bölgelerden birine sığınamazlar -Austin bunu garanti etti. Ve sizi Ivy House'da aramaktan daha iyisini biliyorlar. Mağaranın girişini bulamadık, bu yüzden buradaki tek sığınaklarının burası olduğunu biliyorlar ve öyle yapıyorlar. Onları köşeye sıkıştırdın, kızım. Onları paketlemenin zamanı geldi."

"Tanışıyor muyuz?" diye sordu basajaun

Niamh'a. "Hayır. Bütün saçları hatırlardım."

Austin'in gözleriyle karşılaştım ve içlerinde yanan savaş çağrısını gördüm. Bu bakışı daha önce de görmüştüm, birkaç ay önce Ivy House'a saldırmadan hemen önce. İşte o an gelmişti. Haşaratın kökünü kazıma zamanı gelmişti.

Uzuvlarım titremeye başladı. Savaşmaktan çok gözlemlediğim geçmiş bir savaş ve birkaç çatışma, beni aceleyle savaşa girmeye hazırlamak için yeterli değildi. Yine de buna alışsam iyi olacaktı. Bu büyücülerden sonra bir başkası, bir başkası daha olacaktı, insanlar ele geçirilemeyeceğimden emin olana kadar peşimden geleceklerdi. Sonra yemek ve içki faslı başlayacaktı ve ben de zehir ve sırta saplanan bıçaklara karşı dikkatli olacaktım.

"Neden bunun için kayıt oldum ki?" Mırıldandım.

"Çünkü macera bizi genç tutar." Niamh ellerini birbirine sürttü. "Kocaayak, bu tünellerin ne büyüklükte olmasını bekleyebiliriz? Diğer formlarımızla birlikte sığabilir miyiz?"

"Bu isim benim türümden olanlar için incitici," dedi basajaun. "Ben sana huysuz yaşlı kadın demiyorum."

"Ah, elbette, sen de yapabilirsin. Yeterince doğru. Peki ya boyutu?"

"Kutup ayısı sığabilir. Bu çirkin yaratıkların yayılmış kanatları sığmaz." Damarion'a ters ters baktı. "Sana eşlik etmeyeceğim
."

"Evet, evet, öyle dedin, anladık, bu konuda konuşmayı bırak. Jessie, gidelim." Niamh beni tekrar öne doğru itti. "Yara bandı gibi. Şu silahlardan birkaçını getirmeliydin ama bunun için *Bay Tom*'u sonra azarlarız." "Benim silahlarım var. Pençeler." Bay Tom , üstünü değiştirmeye hazırlanıyordu. "Sizin de var mı yoksa üçüncü kıyafetinizi nasıl giyeceğinizi mi unuttunuz? form?"

"Ack." Niamh'in yüzü ekşidi. "Bunu giymek acı veriyor." "Cesaretini mi kaybediyorsun?" Bay Tom sordu.

"Neden olmasın? Zaten kaybetmişsin."

Kayaların yuvarlanma sesi ağaçlarla çevrili küçük alanı doldururken, daha önce insana dönüşmüş olan gargoylerler şimdi tekrar insana dönüşüyordu. Niamh üstünü çıkardı, vücudu hızla şekil değiştirdi ve goblin ile gremlin karışımı bir şeye benzeyen küçük bir yaratığa dönüştü. Saçsız, kemikli bir kafası ve grimsi mücevherler gibi parlayan kocaman gözleriyle bu form tam anlamıyla kâbusların yapıldığı şeydi. O bebeklere çok kızardım ama şimdi onu görünce neden onlardan hiç korkmadığımı anlayabiliyordum.

Geniş ağzını açarak iki sıra keskin dişini ortaya çıkardı, neredeyse bir köpekbalığı gibiydi. Kemikli elleri vahşi pençelerle son buluyordu.

Perdeli ayaklar.

"Bu da ne böyle?" Yüzümün buruştuğunu bildiğim halde elimde olmadan sordum.

Austin, "Bu puca'nın üçüncü formu, küçük ve dar yerler için inanılmaz derecede kullanışlı," dedi. "Mağara gibi bir yerde korkunç derecede çirkin ve oldukça korkutucu. Bu formda karanlıkta çok detaylı görebiliyor, küçük yarıklara saklanabiliyor ya da yarasa gibi baş aşağı asılı kalabiliyor. Sanırım suda da işe yarıyor." Parmaklarını nazikçe üst koluma doladı. "Bütün bu durum senin üzerine yıkıldı. Tamamen iyileşmek için zamanın olduğunda her zaman geri gelebiliriz."

Kararlılığımı pekiştirerek başımı salladım. "O zamana kadar başka bir plan yapabilirler. Gitmediklerini düşünürsek-"

"Gitmiş olabilirler," diye araya girdi basajaun. "Gerçekten bir şey söyleyemem. Orada olabilirler ya da gitmiş olabilirler. Onları bulmamamı umarak dağıma izinsiz giriyor olabilirler. Kutup ayısının onları bulmamasını umarak kasabaya izinsiz girmiş olabilirler-"

"Doğru, doğru, tamam. Anladım. Oradaymış gibi davranacağız ve orada değillerse hoş bir sürprizle karşılaşacağız." Kendimi okşadım, yarı yarıya diğerleri gibi form değiştirmeyi düşünüyordum. Austin'in yapmak için geri adım attığı gibi. Ama değişmek kolay olsa da ve tekrar uçmak için yeterince iyileşme zamanım olsa da, bu formda savaşmaya alışık değildim. Bir gargoyle olarak kas hafızam yoktu. Bu beni yavaşlatırdı ve ben zaten çok yavaşım.

Dişlerimi sıkarak olduğum gibi kalmayı seçtim ve illüzyonun içinden geçmek için bir adım öne çıktım.

B Ben daha başaramadan Austin beni kenara itti ve yerime geçti. "Lanet , Austin." Damarion arkamdayken onu içeri kadar takip ettim, pençeleri omzumu dürtüyor.

Eşikten geçtim. Başımı içeri soktuğum anda açıklıktan gelen görüntü ve sesler kesildi - çam ağaçlarının hışırtılı sallantısı, çınar yapraklarının parıltısı, kuş sesleri ve çalılıkların arasındaki hayvanların yumuşak hışırtısı. Bunun yerine, karanlıkla örtülü ucsuz bucaksız bir boşluk, sanki bir boşluğa adım atmışız ve tüm duyularımızı kaybetmişiz gibi alana içi boş bir his veriyordu.

Tüylü bir beden yanıma süttü, Austin hareket ediyordu, ben de yaklaştım, zifiri karanlıkta görebilmek için gözlerimi boşuna açtım.

Pençe taşı kazıdı ve bir kanat fırçası hissettim, hareket durgun alanda havayı dalgalandırdı. Damarion olay yerindeydi. Beni Austin'in büyük, tüylü bedenine çarptı ve kendimi ikisinin arasında sıkışmış buldum.

"Keşke nasıl ışık yapılacağını bilseydim," diye fısıldadım. Sesin burada ne kadar iyi taşındığını bilmiyordum ama sadece taş ve hava olduğu için sesi bastırarak pek bir şey yoktu.

Austin uzaklaştı, bu hareket ancak bir fısıltı kadar ses çıkardı. Hırıltılı hırıltısı o kadar da sessiz değildi. Sanki bir duvara çarpmış gibiydi. Daha fazla kanat hışırdadı, bu ses ellerine inşaat kâğıdı verilmiş bir anaokulu öğrencisinin sesine benziyordu.

"Bunu çabucak yapmalıyız. Geldiğimizi duyacaklar," diye fısıldadım.

Kayaya sürtünme sesleri kulaklarımı trmaladı ve sonra bir Şey bacağı .

Bir ığlık attım ve bacağı . tekmeleyerek sıçradım. Bir yaratık kalçama kadar srnd, iğneye benzeyen pençeleri beni drtt ve sonra atladı.

"Tanrım, bu da neydi?" Fısıltımın sesi giderek yükseliyordu. Her an sihir fıskırmasını bekliyordum.

Yumuşak bir hırıltı, alçak ve acımasız, orta yerimi kesti ve kanımı dondurdu. EĞer Austin'den gelmemiş olsaydı, kaçmak için karanlığa doğru körlemesine koşmaya başlardım. Onun yönünden bir vınlama ve bir dizi tıkırtı sesi geldi, ardından duvara doğru daha fazla trmalama sesi geldi.

"Işık ya da ateşe ihtiyacımız var," diye fısıldadım, ellerimi önümde salladım ve zeminin düşme ihtimaline karşı ayaklarımla ileriye ykladım.

Küçük yaratığın baldırına tutunmasından önce bir başka viyaklama ve daha fazla tıkırtı geldi. Tekrar bağırdım ve ondan kurtulmaya çalıştım.

Gargoyle'biri -Bay Tom- "Nee-vvvv," diye homurdandı.

"Doğru, evet. O korkunç küçük form. Büyü türleri konusunda çok şanssızdı," dedim ve Niamh hızla uzaklaşırken sustum.

"May-ch pear-soon-ahl-ty," diye cevap verdi.

Kişilikleri uyuyor gibiydi. Bay Tom konuşamıyordu ama yine de Niamh hakkında söyleyecek bir Şeyleri vardı.

Tıkırtılar koridorda ilerledi ve durdu. Bunun bizi yönlendirdiği anlamına geldiğini varsayarak takip ettim, kollarımı hâlâ boş alanda sallıyordum ama ayaklarımla o kadar dikkatli değildim. On adım ilerledikten sonra durdu.

Kanatlar hışırdadı. Pençeler taşa sürtündü. Ayaklarım sürtündü ve Austin belli ki havayı koklayarak bir nefes verdi. Hiç de sessiz değildik.

"Bu kötü bir fikirdi," diye fısıldadım tıkırtı sesi sağımdan yukarıya doğru ilerlerken. Bir duvara tırmanıyor olmalıydı. "Dışarı çıkıp bir akmak almalıyız. şu andan itibaren kıyafetlerin yanı sıra telefon da getiriyoruz. Telefon getirmemek aptallık, gerçekten."

Ses koridorda arkamızdan bir yerden patladı. Bir an sonra sesin taş düşmesine benzediğini fark ettim. Sıçradım ve döndüm, dev bir peneye basıp ne düştüm ve yüzüm Austin'in krkyle doldu. Tadı harika değildi.

Bacağı kalktı ve yardım etmeye çalışarak beni geriye itti. Sendeledim, adamın o haliyle kendi gücünü bilmediği açıktı.

Sessizlik çöktü, Niamh bile tırmalamayı ve tıkırdamayı bıraktı. Bir başka ses, ilkinden daha küçük, küçük bir kayanın taş a çarpması gibi.

"Bu mağara belli ki uzun zamandır buradaymış," diye fısıldadım sessizliğin içine, hiçbir yaratık kıpırdamıyordu, çörtenlerin kanatları bile. "O kafes epey paslanmıştı. Bütün bu yerin üzerimize çökmesine imkân yok, değil mi?"

Bu sefer kanatlar hışırdadı.

"Şu itibaren birinin insan formunda kalması gerekiyor. Sözlü olarak panik yapabileceğim birine ihtiyacım var," diye mırıldandım, ancak kendimi duyabilecek kadar yüksek bir sesle.

Tahta elime çarptı ve Niamh tıkırdadı - bu sesleri nasıl çıkarıyordu ki? Diliyle mi, yoksa dişlerini mi gıcırdatıyordu? Her neyse, bunu açıkça iletişim olarak ifade ediyordu.

Parmaklarımı tahta çubuğun etrafına doladım ve tıkırtılar beni aşarak Austin'e doğru ilerledi, ses tonu ve şiddeti arttı. Büyük bir şeyin hareket ettiğ i hissi havayı karıştırdı, ardından dört parlak ışık patlaması taş duvara çarptı. Austin pençelerini duvara geçirmişti.

Niamh yine yanımdaydı, beni o tarafa sürüklüyor, çubuğu ekiştiriyordu. Bir anda ne yapmaya çalıştığını gördüm; sopanın ucunu kıvılcımlara değdirmeye çalışıyordu. Bana bir meşale vermişti.

Birkaç deneme daha yaptıktan sonra meşale tutuştu ve ateş tünel içinde bir parıltı yaratacak kadar büyüdü. Dairesel giriş noktasından iki yola ayrılıyordu, aralarında yaklaşık doksan derecelik bir açı vardı. Eski tip metal-demir-tutucularla desteklenmiş başka meşaleler de yolu süslüyordu.

Gargoyleler bir araya toplanmıştı, zar zor hareket edebiliyorlardı, belli ki gözleri olmadan çok uzağ a gitmeye alışmamışlardı.

"Önce hangi yöne?" Her iki tarafa da bakarak sordum.

Austin ofladı ve burnuyla beni ileri doğru itti. Başladığımız yöne gitsek iyi olacaktı.

Hiç vakit kaybetmeden koşmaya başladım ve Niamh dört ayağının üzerinde önümde koşmaya başladı, korkunç küçük gulyabani neyse ki bizim tarafımızdaydı. İleride küçük gölgeler dans ediyor, ışık kayanın pürüzlü yüzeyinde oynaşıyordu. Niamh sağ taraftaki bir odada kayboldu, kapı kabaca taş a oyulmuştu ve toprak ayak izleriyle doluydu.

Tünelin aşağısından gelen bir başka gürültü, kaynağ ı uzaktı ve sesi kayaların düşmesine benzemiyordu. Bu fikir beni inanılmaz derecede gerdi. Ve

Basajaun büyücülerden birini öldürmüştü ve eğer yeterince kızgın olsalardı, bu dağı yerle bir edecek bir şey ayarlayabilirlerdi.

"Acele et," dedim kendi kendime, elimdeki fener titriyor, Austin'in bir şekilde içine girip sonra geri çıkması gereken küçük odada gölgelerin zıplamasına neden oluyordu.

Ortada, dört metal katlanır sandalyeyle çevrili bir masa duruyordu. İki mum masanın ortasındaki kâğıt tabakların üzerine beyaz balmumu damlatmış, fitilleri kararmış ve bir tabağın dudağının hemen ötesinde bir kutu kibrit duruyordu. Odanın bir köşesinde siyah plastik bir torba duruyordu, topak topaktı ve yarısı yemek kaplarına benzeyen şeylerle doluydu. Diğer köşede yakıt olarak küçük yeşil bidonların kullanıldığı bir ocak, soğuk yuvarlak brülörlerden birinin üzerinde de açılmamış bir biber konservesi duruyordu. İki pilli fener bunların yanındaki duvarı sarıyordu.

Kötü koku burada yemek pişirildiğini, tüketildiğini ve atıldığını gösteriyordu, bu da manzaraya uyuyordu ama burada uyumuş gibi görünmüyorlardı. Loş ışıktaki her şeyin ne kadar taze olduğunu anlayamadım ve Austin de beni bilgilendirecek bir konuşma yapamadı. Ne olursa olsun, şu anda burada değillerdi ve soğuğa ve duman eksikliğine bakılırsa, yakın zamanda burada bulunmamışlardı.

Meşaleyi Niamh'a uzattım. "Şunu söndürebilir misin?"

Bana çene çaldı ama meşaleyi almadı. Belli ki bu ya "hayır" ya da "istemiyorum" demektir. Pilli fenerlerden birini almak için eğilirken feneri geniş tuttum, kendimi ateşe vermeden beceriksizce test ettim ve sonra geri kapattım. Feneri geri koyana kadar saklayacaktım, her ihtimale karşı... Hayır, gerçek bir nedeni yoktu. Sadece bir şeyleri kaldırmaya o kadar alışmıştım ki bu bir alışkanlıktı.

Odanın düzenine , yalnız değildim.

Austin'i ve ardından çirkin heykelleri geçerken Niamh hızla bana yetişti, muhtemelen Austin'i sinirlendirmişti çünkü artık arkada kalmıştı. Meşaleyi söndürmek ve tutucusuna yerleştirmek için giriş alanında kısa bir süre durdum. Eğer şimdi burada değillerse, geri gelebilirler ve kayıp bir feneri görmezden gelseler de, kayıp bir meşale ve kayıp bir fener muhtemelen fark edilirdi.

Kapı aralığından dışarı baktım, yarı yarıya dışarıda bekleyen bir büyücü görmeyi bekliyordum, ellerim dışarıda, büyü hazır. Yine de karanlık bariyer bekliyordu, parıldıyordu ve görünüşe göre sağlandı. Bir duvara benziyordu. Eğer bir büyücü diğer tarafta durmuş, bizi alt etmek için bekliyorsa, tam içine girene kadar bunu bilemezdik.

"Ne aptalca bir tuzak," dedim, adrenalinin yükselmişti. "Neden burada körü körüne beklesinler ki?"

Niamh çene çaldı. Neden? Kim bilir, tek kelimesini bile anlamadığım için o.

Boyutları ve şekilleri aynı olan tünelin diğer tarafına doğru ilerleyerek tepesinde izleme alanı olan büyük mağaraya açılan gölgeli açıklık. Yukarıdaki bariyer hâlâ yerindeydi, şeffaftı ve parıldıyordu.

Belki de bu büyücüler yalnızca iki tür değişken yaratabiliyordu: görüntülenebilir ya da görüntülenemez.

Ama neden diğerini görülebilir yapalım? Beni kurtarmaya gelen herkesi öldürebilsin diye mi?

Neyse ki Austin'i hafife almışlardı.

Kafes bıraktığımız yerde duruyordu, kapısı kapalı ve yan yatmıştı. Zincir yukarıda sallanıyordu. Dikenlerin arasında kimse beklemiyordu. Büyücüler burada değildi.

Rahat bir nefes aldım. Bu muhtemelen kötü bir haberd, tüm bunları ortaya çıkarmak, ama rahatlama gerçekt.

"Hadi ıkalım," dedim, arkamı dönüp ırkin yaratıkların arasından geçerek. "Burada değiller. Yine de en azından buranın nerede olduğunu biliyoruz. Belki Austin kokuyu buradan alabilir." Yavaşça hileli kapıya doğru yürüdüm, taş duvarların korumasından gerçekten ayrılmak istemiyordum. İeri girmenin tek bir yolu vardı ve biz de oraya doğru yürüyorduk. Belki kapının ardında pusuya yatmamışlardı ama biz ıkarken geri gelebilirlerdi.

Kapıda herkesin hazır olduğundan emin olmak için kontrol ettim, feneri kapattım ve her ihtimale karşı hazır bir şekilde dışarı ıktım.

Ölü bir boşluk bizi karşıladı; basajaun bile gitmişti. Çiçekler hâlâ oradaydı, küçük koruyucu kozalarının içinde. Şaka yapmıyordu - yabancıardan basajaun şekerini almayı planlamamıştı. Ne kadar tuhaf. Çiçeklere ne yapmış olabilirim? İlaç mı vermişim? Sonra ne oldu? Yaratık Edgar'a sürükleyemeyeceğim kadar büyüktü. Ve uyandığında, muhtemelen elimde ölü bir Edgar olacaktı.

Austin eşiğı geçmeye çalıştı ama ben yolunun üzerindeydim ve bana arkadan ıarptı. Niamh dört ayak üzerinde sekerek geçerken ben de hareket ettim.

Bir şeyler ters gidiyordu. Yapraklardaki ve ım iğnelerindeki rüzgâr hâlâ mevcuttu ama kuş sesleri kesilmişti. ıalılıkların altında hiçbir hayvan kıpırdamıyordu. Sanki bir avcı sezmiş gibiydiler.

Ama en son buraya geldiğimizde hepsi aktifti. Belki de Basajaun'un varlığı onları rahatlatmıştı. Şimdi o gittiğine göre.

Austin eşiği geçerken önümdeki hareket gözüme çarptı. Koyu renk elbiseli bir kadın ellerini kaldırmış, parmak uçlarından ışıklar saçarak ağaçların arasından geçerken başımı kaldırıp baktım. Yanlardan iki kişi daha çıktı.

Ne de olsa bizi bekliyorlardı. Dışarıda bekleyen basajaun bana sahte bir güvenlik hissi vermişti, sanki arkamızı kollayacakmış gibi. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

OceanofPDF.com

Austin ileri atıldı, şimdi beni yana savuruyor ve önüme geçmeye çalışıyordu. Büyülü darbeyi almayı planlıyordu. Büyücülerden bu iyi, anında ölümcül olabilir.

Dehşet içime işledi. Annelikten doğan koruma içgüdüm Austin gibi alevlendi, değer verdiğim biri tehlikede olduğu anda kendimi koruma duygumu tamamen unuttum.

Ama aynı zamanda Austin'den daha fazla sihrim vardı.

Damarion'un bana verdiği eğitimden yararlanarak, Austin'i yoldan çekerken bile etrafımızdaki büyüü balonlaştırdım, büyüüm darbenin gücünü büyük ölçüde artırdı.

Yana doğru uçarak çiçeklerin yanındaki duvara çarptı. Büyücüden gelen ışık fermuarı yarattığım büyü balonuna çarptı ve ardından çevre boyunca akarak kemeri aydınlattı.

Gargoylelar mağaranın girişinden dışarı adım attılar, ilk önce Damarion ve o ne olduğunu çabucak anladı. Kanatlarını açtı, biri kaya duvara çarpıp neredeyse Austin'i mızraklıyordu, diğeri ise ağaçların arasından dışarı fırlıyordu, kaç kez görmüş olursam olayım bu açıklık bana inanılmaz geliyordu.

Sağımdaki büyücü bir atış yaptı. Kabarcığıma çarptı ve tıpkı ilki gibi kabarcık boyunca yayıldı. Ama bu seferki püskürdü, köpürdü ve kıvılcımlar saçtı.

Büyüm baskı altında çözüldü ve bizi onların saldırısına açık bıraktı.

Niamh onlara doğru fırladı ve yerden büyücünün yüzüne sıçradı. Büyücü çılgılık attı, büyüü patladı.

Niamh'a uzanırken parmak uçları şimdi yüzünü pençeliyor, yırtıyor ve ısırıyordu.

Büyü bana doğru zıpladı. Ben tepki veremedim Damarion beni yakaladı ve arkasını döndü, kanadı daha fazla korunmak için etrafımda çırpınıyordu.

"Hayır, Damarion!" Karşı koymaya çalıştım, onunla saldırı arasına büyü sokmaya çalıştım ama karşı hamlem ıskalamış olmalıydı çünkü homurdandı ve saldırının şiddetiyle öne doğru itildi. Hemen yere çökmeye başladı ve dizlerine vururken beni serbest bıraktı. "Hayır!"

Omzuna dokundum, acı içimde kıvrılıyordu. Romantizm konusunda berbattı ama iyi bir adam ve harika bir savaşçıydı. Benim gözetimimde ölmeyi hak etmiyordu.

Karnımdaki -şifalı büyüye atfettiğim- belirgin köpürme rahatlatıldı.

Kanatları soldu ve daha fazla gargoyle mağaradan çıkmaya çalışırken ben de arkalarından çıktım. Ortadaki büyücü neyse ki dizlerinin üzerine çökmüştü ve Niamh şahdamarını ısırırken çığlık atıyordu.

Sağdaki ellerini salladı, muhtemelen bir büyü yaratıyordu ama soldakinin elleri çoktan dışarı çıkmıştı - açık ateş.

Ona sihirli bir tokat attım, Austin ileri atılırken, hareketlerini derin ve vahşi bir hırıltı izlerken ortaya çıkardığı her türlü iğrençliği öldürdüm.

Bir büyü fermuarı daha dikkatimi çekti ve darbeyi almak için kendimi hazırladım.

Bir hırıltı irkilmemi engelledi ve büyüüm önümde canlanarak başka bir kalkan olmasını umduğum bir şey oluşturdu. Tüm bu şeyleri tanımlamak için çok daha fazla pratiğe ihtiyacım vardı.

Kollarını sallayan ve vahşi köpek dişlerini çıkaran basajaun, çam dallarının hemen içinde cisimleşti; saçları seksenli yılların saç gruplarını andırıyordu ve sürekli hırlaması dehşet vericiydi.

Büyücü anlaşılır bir şekilde geri çekildi ve yaptığı büyü sağımdaki kayayı patlattı. Pembe bir gargoyle'un kolu etrafımı sardı ve beni oradan kaldırmak için kanatlarını pompaladı.

"Keser misiniz artık?" Ulric'i geri püskürtmek için bağırdım. "Teşekkür ederim ama dövüşebilirim!"

Basajaun büyücüye uzandı ve onu başından tutup kaldırdı - ve sonra oradan uçup gitme konusunda tereddüt ettim. Cesedin kayalara çarpması bulandırdı. Daha sonra onu parçalara ayırma şekli

Kafamı bir futbol topu gibi sallayınca midemdekileri yere sıçrattım.

"Tanrım, belki de dövüşmek istemiyordumdur. Bu benim için çok fazla." Ayağa kalkmak için mücadele ettim, böylesine dizginlenemez bir vahşet karşısında güçlü kalmaya çalıştım, ancak Austin'in arka ayakları üzerinde yükseldiğini gördüm, boyu basajaun'unkini üç fit veya daha fazla aşıyordu. Kocaman pençesini savurarak ayakta kalan son büyücüye vurdu. Taş duvarı tokatladı, bir şeyler çatırdadı. İleri atıldı, pençeleriyle onu kısırdı, eğildi ve boynunu kopardı.

Ağzımdan acı dolu bir inilti çıktı. Safra geçirdim. "Tamam o zaman, tabii. Evet, uçup gidelim. İyi fikir."

Ama Ulric artık beni kurtarmaya çalışmıyordu. Damarion'un üzerine eğildi, eli diğer gargoylun omzundaydı, kontrol ediyordu.

Damarion iyileşiyordu, yine de çabalarımın işe yaradığını hissedebiliyordum. Büyünün bu kısmını yok etmeye çok yaklaştım.

Sağımdan gelen zafer kükremesi irkilmeme neden oldu. Austin'in hâlâ arka ayakları üzerinde dururken çıkardığı cevap kükremesi kemiklerimi titretti. Gargoylolar da katıldı, kanatlarını çırpıtlar, hırladılar.

Basajaun daha fazla zaman kaybetmedi. Gargoyloları iterek herkesin arasından geçti ve çiçeklere doğru eğildi. Onlarla birlikte doğruldu, bana döndü ve herkes ne söyleyeceğini duymak için sessizliğe gömüldü.

"Anlaşmaya vardık. Bunlar harika bir ikram olacak."

"Ama..." Parmağımı uzattım, yardımı için mutluydum ama kurallar hakkında biraz açıklık getirmesini umuyordum. Onun şiddet gösterisine tanık olduktan sonra, bu son derece önemli görünüyordu. "Büyücüler sizin bölgenizde olmamaları gerekirken oradaydılar, değil mi? Yine de kafasına çivi çakmaz mıydın?" "Evet. Ama sen o bölgeye girdikten sonra etrafta beklemezdim.

Mağara. Bunu kimsenin size gizlice yaklaşmadığından emin olmak için yaptım." "Doğru... Ama bize sinsice yaklaştılar."

"Kutup ayısı beni kokladı."

"Tamam, ama-"

"Sadece av peşindeysen o pozisyonda olabileceğimi biliyordu. İhtiyacı olan tek uyarı buydu."

"Ama o değildi-"

"Sonra izinsiz girişleri için cezamı yürürlüğe koydum. İlk suç için sadece birini öldürürüm."

Bakmaktan başka bir şey yapamadım. Koku alarmı, büyücüler ağaçlardan çıkmadan *önce* bizi sorundan haberdar etseydi harika olurdu. Damarion yaralanmadan önce intikamını alsaydı harika olurdu.

Bay Tom sanki düşüncelerimi duymuş gibi, "Duu-mm azzz roc-ksss" dedi.

Taş gibi aptal. Ona katılmak zorundayım.

"Tamam. Tamam." Ani bir yorgunlukla sarktım, midem hâlâ çalkalanıyordu. "Onlar öldü. Belli ki. Korkunç bir şekilde, hatta. Size iyi günler." Yetersiz giysilerimi soydum, çirkin suretime dönüştüm ve uçmaya başladım. Bir kadeh şaraba ihtiyacım vardı. Ve belki bir yatıştırıcıya.

OceanofPDF.com

BMidemde korku vardı. Yapmak üzere olduğum şeyi yapmak istemiyordum.

Evin ön tarafındaki geniş oturma odalarından birinde koltuğumun kenarına tünemiş ellerimi sıkarken parmak eklemlerim bembeyazdı.

"Şimdi geliyor hanımefendi," dedi Bay Tom kapı aralığından, smokini ütülenmiş, beyaz havlusu bir kez daha bükülmüş koluna dolanmıştı. Eski uşak filmlerini izleme sevdası resmen kontrolden çıkmaya başlamıştı.

Kalan büyücülerle hesaplaşmamızın üzerinden bir hafta geçmişti. Beşi bölgede gizlice dolaşarak benim ve kasabanın alışkanlıklarını öğrenmişti. Dördü beni başarılı bir şekilde kaçırmış ve dağın içine hapsetmişti. İkisi Kocaayak'ın korkunç amcası tarafından alaşağı edilmişti. Bu da ekibimin sadece üçünü -ya da Austin teknik olarak hala serbest bir ajan olduğu için aslında ikisini- alt ettiği anlamına geliyordu.

Bu kabul edilemezdi. Bazı değişiklikler yapmam gerekiyordu. Herkesi tek bir şemsiye altında toplamalı ve birlikte çalışmalarını sağlamalıydım. Konseyimde kimlerin yer alması gerektiğine ancak takım oyuncusu olduğunu bilirim karar verebilirdim. Bebek adımları.

Birinci adım bu toplantıydı.

Şöminenin üzerindeki ahşap oyma hareket etti ve değişti; elinde kılıç tutan bir kadın, yanında uçarak yanına inen büyük bir çirkin yaratıkla birlikte desenin içinde belirdi. Kadın hiçbir uyarıda bulunmadan döndü ve kılıcını sapladı. Gargoyle'un kafası uçtu, gövdesi değişen tasarımların içinde kayboldu ve kafası yerde sekti. Kadın kılıcını bıraktı ve eğilerek kafayı avucunun içine aldı ve...

Gözlerimi kaçırdım, ruh halim bozulmuştu. *Bir keresinde* evde, basajaun'un bir kafaya futbol topu gibi vurmasının ne kadar iğrenç olduğundan bahsetmişim ve bu birdenbire Ivy House'un en sevdiği şaka olmuştu. Onun mizah anlayışını gerçekten sorguladım.

En azından kararımı desteklediği belliydi. Bu onu da etkilediği için çok şey ifade ediyordu.

Damarion kapı aralığını doldurduğunda ayağa kalktım, yüzü sert ve gözleri ihtiyatlıydı. Muhtemelen başına gelecekleri biliyordu.

Karnım huzursuzlukla sıkıştı. Böyle şeyler yapmaktan nefret ederdim.

"Merhaba Damarion, lütfen..." Karşıma konmuş olan sandalyeyi işaret ettim. "Buyurun oturun."

"İyi görünüyorsun," dedi, bakışları önümden aşağı kayarken. Önümde durdu ve yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi.

Geçen hafta boyunca, aramızdaki herhangi bir romantizm şansının pencereden uçup gittiğine dair ipucunu neyse ki almıştı. Bunun için Austin'i suçladığından oldukça emindim, her ne kadar Austin ve ben birbirimizi pek görmemiş olsak da, kasabanın güvenliğini daha iyi sağlamak için gayretle çalışıyordu. Yine de Damarion Austin'i kıskanıyor gibiydi. Austin'in bazen basit bir dokunuşla kanımı yakabildiğinden emin olsam da, bu hiçbir zaman olmayacaktı. Damarion'un kıskanacak bir şeyi yoktu. Ne olursa olsun, ikisi daha önce aynı odada bulunamazdı, ama şimdi Damarion aynı kasabada olmakla mücadele ediyor gibi görünüyordu.

Sandalyeme çöktüm ve kendimi bacak bacak üstüne atmaya zorladım, sanki rahatmışım gibi davranmak bunu sağlayabilirmiş gibi.

"Damarion, bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama sihrimi öğrenmeme yardım ettiğin, beni eğittiğin ve özellikle de hayatımı kurtardığın için sana tekrar teşekkür etmek istiyorum. Bu ev için büyük bir değer oldun ve şimdiye kadarki eğitimimin ayrılmaz bir parçası oldun."

Başını salladı.

"Ne yazık ki," diye devam ettim, özür dilemeyi sesimden uzak tutmaya çalışarak. Bu bir işti. Onu kırmak ya da duygularını incitmek konusunda endişelenemezdim, ki insanları memnun etme ihtiyacının hayatım boyunca bana -ve tanıdığım diğer tüm kadınlara- aşılandığını düşünürsek bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Ivy House'dan önce, karşı taraf sırası dışında hareket ediyor olsa bile, başkalarını kızdırmak ya da üzme yerine kendi rahatsızlığıma katlanmayı tercih ederdim. Bu beni harika bir ev sahibi yapıyordu ama iş açısından gerçekten aleyhime işliyordu. Bu yeni hayat için sertleşmem gerekiyordu. Patron olmayı kabullenmeliydim.

Hanımefendi. Verdiğim kararlar için özür dileyemezdim. Bu kişisel bir şey değildi ve Damarion başından beri durumu biliyordu. Hepsi biliyordu.

Ama dostum, demir külotumu giymek söylemesi yapmaktan daha kolaydı.

"Kurulumumda bazı yapısal değişiklikler yapmak zorundayım," dedim.

"Mükemmel becerilere ve takdire şayan pek çok niteliğe sahipsiniz, ancak ne yazık ki şu anda hizmetlerinize ihtiyacım kalmadı. Umarım anlayışla karşılırsınız."

Özür dilemekten ve bunun kişisel bir şey olmadığını söylemekten kendimi zor alıkoydum.

Bir an için beni sessizce inceledi ve koltuğumda kıpırdanmak istememe neden oldu.

Sonunda sertçe başını salladı ve ayağa kalktı. "Benim için hazır değilsin. Hazır olduğunuzda, başka bir çağrı bekleyeceğim. Benim için bir onurdu." Derin bir şekilde eğildi ve kanatları çırpındı. Doğrulduktan sonra elimi tuttu ve dudaklarını parmak eklemlerime değdirdi. "Tekrar görüşene dek."

"Evet. Tabii ki. I-"

Arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

Onun ardından sessiz bir an öylece bakakaldım. Tam olarak neye hazır olmadığımı düşündüğünden emin değildim, bir kadınla romantizm kurmaya yönelik eli açık yaklaşımına mı yoksa liderlik tarzına mı? Ne olursa olsun, sanrıları bu konuşmayı şaşırtıcı derecede acısız hale getirmişti.

Biri gitti, biri kaldı.

"Başka bir celp alacağından şüpheliyim." Bay Tom odaya girdi. "Bu noktada o çürük bir elma. En iyisi kompost yığınınına atılması."

"Kapıyı dinliyor muydun?" Tekrar sordum. "Elbette, hanımefendi. Ne dediğini bilmek istedim."

İçimi çektim. "Yine de iyi karşıladı. Bu içimi rahatlattı."

"Evet. Sadece bir gargoyl'e mazur görüyorsunuz, değil mi-fikrinizi değiştirmediniz?"

"Doğru. Diğerlerini tanımak istiyorum. Şans verildiğinde Ulric ve Cedric gibi daha iyi takım oyuncularını olup olmayacaklarını görmek istiyorum."

"Peki. Austin Steele'i ne zaman çağıracaksın?"

Pencereden kasvetli güne, yağmur vaat eden koyu gri bulutlara baktım.

"Damarion gider gitmez."

Neyse ki Damarion hiç vakit kaybetmedi. Kimseye veda bile etmedi. Kendisine ait olan birkaç şeyi aldı (tek kullanımlıkmış gibi geride bıraktığı araba hariç), diğer formuna büründü ve üçüncü kattaki gizli kapıdan dışarı çıktı. Devasa ve muhteşem kanatları genişçe açıldı ve inanılmaz bir örnek olarak uzaklaştı.

Havadaki gücünü ve kuvvetini özleyeceğiz. Muhtemelen onun yeteneklerine sahip başka bir uçucu çağırmam gerekiyordu. Yine de beklemek zorunda kalacaktım. Önce takımımı kontrol altına almalıydım.

Öğleden sonra ilerledikçe kendimi bir kez daha oturma odasında buldum, bu sefer daha da endişeliydim. Austin'in ayağı araziye değdi ve bir sonraki yavaşça onu takip etti. Ön kapıya doğru ilerlerken acele etmiyordu.

Bay Tom kapının hemen dışında duraklayarak, "Ona içeri kadar eşlik edeyim, hanımefendi," dedi.

Merdivenlerde bir şey gümlledi ve Austin ön kapıyı açarken dönüp onlara baktı.

"Peki, dünyada ne..." Bay Tom geri çekildi.

Gözleri çoğunlukla beyaza dönmüş büyük bebek kafası .

Austin küfretti ve kapıdan geri sıçradı.

"Tekmele!" Bağırdım. "Ateşe ver!"

"Hanımefendi, sizce de bu biraz fazla dramatik değil mi?" Bay Tom bana baktı. "Yine de kafanın nasıl gevşediğini merak ediyorum. Ne garip."

"Bu nasıl bir ucube gösteri evi böyle?" Austin'in böyle dediğini duydum ve onun da oyuncak bebeklerden pek hoşlanmadığını hatırladım. Büyük, sert ve düşmanı korkutabilecek bir alfa, oyuncak bebeklerin yanında ürkekleşirdi.

Bununla ilgili bir şey kakhaha atmama neden oldu. Adamı suçladığımdan değil ama beklenmedik bir şeydi.

Oturma odasının kapısından içeri girdi. Bay Tom'un ön bahçeye doğru koştuğunu hissedebiliyordum, belli ki bebek kafasını yakalamak ve şüphesiz kurtarmak niyetindeydi.

"İçeri gel ve şu kapıyı kapat," dedim, ayağa kalkarak. "Bütün o bebek odasını yakmam gerek. Şaka yapmıyorum. Ivy House, bu hiç komik değil. Artık kafa kesme şakası yok."

Tahta oyma, yuvarlanan kafalardan oluşan bir denize dönüştü.

"Çok hastalıklı bir mizah anlayışı var," diye homurdandım.

"Bana mı söylüyorsun?" diye cevap verdi Austin.

Yeni kapatılmış kapının önünde durmuş, ihtiyatla beni izliyordu.

Neden burada olduğunu hatırlayarak yavaşça oturdum. "Lütfen..." Diğer koltuğa oturması için elimle işaret ettim. Düzgün nefes alarak, cesaretimi toplamaya çalışarak oturmasını bekledim. "Hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmek istiyorum-"

Başını iki yana salladı. "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Bu bir iş değil.

Benim için bir zevk."

Kalbim ısındı ve gülümsememe izin verdim. Ama ivmemi kaybetmeme izin veremezdim, ilerlemek zorundaydım.

"Kimsenin yapamadığını yapabildin, Ivy House'un yardımına sahip olanların bile," dedim. "Yeni sihri ve onunla birlikte gelen her şeye tamamen sahip olmama yardımcı oldunuz. Bunun için bir teşekkür yeterli değil. Bildiğiniz gibi, ev ekibini kontrol etmekte zorlanıyorum. Bu bizi etkisiz hale getirdi ve yeni insanların çoğunu iyi tanımamı engelledi. Bu durum hem beni hem de kasabayı tehlikeye atıyor."

Ellerimi kucığımda birleştirdim ve dudaklarımı ıslatarak etmek için kendimi zorladım.

İşte zor kısım geldi.

"Bu takımı birleştirebilecek birine ihtiyacım var. Liderlik etmeme yardım edebilecek birine. Bu nedenle Damarion'un gitmesine izin verdim. Merak ettim..." O odaklanmış mavi bakışların arasında yine kıvranmaya yakın bir şekilde yer değiştirdim. "Bir keresinde bana insanları hizaya sokmama yardım edebileceğini söylemiştin. Ivy House'la uğraşmak istemediğini biliyorum ama sana bu pozisyonu para ödeyeceğim bir iş olarak teklif edersem fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini merak ettim. Bu insanları birleştirmeme yardım eder misin? İnsanları savaşta nasıl yöneteceğimi öğrenmeme yardım eder misin? Yani, yine de seni büyüden kurtarmaya çalışacağım. Mesele o değil. Bunu kesinlikle yapacağım. Sadece diğer konularda bana yardım edip edemeyeceğini merak ediyordum..."

Gevezelik ettiğimin farkına vararak sözlerimin uçup gitmesine izin verdim. Yardım istemek ve reddedilmekle yüzleşmek, birine artık ihtiyaç duyulmadığını söylemekten daha zormuş meğer. Tüm bunlar üzerinde çalışmam gerekiyordu.

Ayağa kalktı, bakışları hâlâ benimkilere saplanmıştı ve kapıya yöneldi.

Söndüm. Bu biraz canımı yaktı. Reddetme ihtimalinin yarı yarıya olduğunu düşünmüştüm ama bu kadar ani bir ret beklemiyordum. Genelde bundan biraz daha cana yakın olurdu.

Kapıyı açıp dışarı çıkarken, şöminenin üzerindeki ahşap oymaya ters ters baktım. "Aferin, bebek kafasıyla onunla alay ediyorsun. Neyin var senin?"

Üst katta kapılar açılıp kapanıyordu. Odalarında çırpınan küçük bebek bedenlerini hissedebiliyordum.

Austin'in beklediğim yönün tersine döndüğünü hissettiğimde, bir tehdit savurmaya hazır bir şekilde uyarı parmağımı uzattım. Hızla ayağa kalktım ve onu takip ederek evin arka tarafına doğru giden koridorda yakaladım. "Ne dedi?" Bay Tom merdivenlerden seslendi.

Bebek kafası.

Onu görmezden geldim, Austin'in köşeyi dönmesini izlerken göğsüm sıkışıyordu. Adımlarını hızlandırmaya devam etti ve Konsey Odası'nın kapısına yaklaştığında nefes almayı tamamen bıraktım. Orada duraksadı ve ben de dudağımı ısırarak ona yer açtım, içimdeki inançsızlık ve umut öfkeyle doluydu.

Eşiği geçtiğinde kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı.

Sanki kancalar orta yerime saplanmış ve beni çekerek peşinden odaya sürüklüyor gibiydi.

"Kendimle bir anlaşma yaptım," dedi kapının hemen önünde durup beni beklerken. Bana doğru dönmedi. "Eğer hâlâ yardımımı istiyorsan, büyüü ve ekibinde yer almayı kabul edecektim. Seni koruma ve kollama sorumluluğunu kabul eder, bu tuhaf eve bağlı tüm ipleri alırdım. Eğer beni seçme onurunu bana verirseniz, bu evi kasabayla birleştirmeye ve etkimini çevre bölgelere yaymaya karar verdim. Sizi ve evinizi korumaya yardımcı olacak bir bölge yaratacak ve yönetecektim. Ne olursa olsun, sonunda alfa unvanını taşımaya karar verdim."

Bana doğru döndü, geniş omuzları beyaz tişörtünü geriyordu ve yakışıklı yüzü acımasız kararlılığını gösteriyordu. Büyü ve bu evle ilgili daha önceki duruşunu ona ihtiyacım olduğu için feda ettiği açıktı. Adam olabildiğince özveriliydi ve eğer ona bu kadar ihtiyacım olmasaydı, onu Konsey Odası'ndan kovardım.

Yine de ona ihtiyacım vardı. Hepimizin ona ihtiyacı vardı - bu evin, bu kasabanın, hatta turistlerin bile. İşler sarpa sardığında, her şeyi etkili bir şekilde dengeleyebilecek ve düzeni koruyabilecek çok az insan vardı. Austin inanılmaz bir insan ve inanılmaz bir liderdi. Kaç kişiyi çağırayım, onun deneyim seviyesine sahip daha iyi birini bulabileceğimi sanmıyordum. Kesinlikle onun sadakati ve onur anlayışıyla değil. Yönettiği insanlardan sadece kendisinden talep ettiklerini talep ederdi.

"Kabul etmenizden onur duydum," diye fısıldadım, görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımı hızla kırıştırarak. "Teşekkür ederim."

Başını salladı, çenesi ve elleri kenetlendi. "Ev beni belirli bir sandalyeye doğru yürütmeye çalışıyor."

"Oh, bekle. Bir dakika bekleyin!" Bay Tom kapıda durarak söyledi. Fark etmemiştim, bu aşamada sahnenin içine karışmıştı. Evin beyaz gürültüsüydü. "Gidip diğerlerini getireyim. Durun, ne diyorum ben? Sarmaşık Evi, diğerlerini çağırın! Oluyor işte. Austin Steele bizden biri oluyor ve bir sandalye alıyor! Bu gerçekten oluyor!"

"Hayatım boyunca Earl gibi olmaya başladığımı duymadan yaşayabilirdim," diye mırıldandı Austin.

Bay Tom elinde tuttuğu oyuncak bebek kafasını bıraktı ve odadan koşarak çıktı. Omzunun üzerinden "Bizi bekleyin," diye bağırdı.

Bebegin kafası zıpladı ve bana doğru yuvarlandı, gözleri hareket ediyor ve tel tel kızıl saçları doğal olmayan bir şekilde dalgalanıyordu.

"Hayır!" Kapıyı çarparak onu dışarı çıkarmaya çalıştım. Kenar yüzüne çarptı ve sanki bebek kauçuktan yapılmış gibi geri sıçradı. Kafası bakana kadar yuvarlandı, biraz eğildi, gözleri bana bakıyordu ve pembe boyalı dudaklarında sinsi bir sırıtış vardı. "İğrenç."

"pişmanım," dedi Austin. "Ivy House, bu hiç komik değil!"

Niamh kendi sipariş ettiği ve muhtemelen bu yüzden iki beden büyük gelen siyah eşofmanlarını giyerek kapıya yaklaştı ve durup oyuncak bebek kafasına baktı. "Ne... Neden bir oyuncak bebeğin kafası ortalıkta duruyor?" Gözlerini kısarak bana baktı. "Neyin var senin cadı?"

"O şeyi yakma fırınına atın." Bay Tom şampanya kadehleriyle dolu gümüş bir tepsiyle dönerken başımla işaret ettim.

"Ivy House dalga geçiyor, öyle mi?" Niamh kafanın diğer tarafına geçti ve onu koridorun aşağısına doğru tekmeledi. "Son zamanlarda yuvarlanan bebek kafalarına hayranlık duyuyor gibi görünüyor."

"Tanrım, oyuncak bebeklerden nefret ediyorum," dedim, tüylerim diken diken oldu. "Aslında senin goblin formunun bebeklerden daha kötü olduğunu düşünmüyorum, şimdi düşünüyorum da. En azından korkutucu olduğunu biliyorsun - o bebekler gerçekçi bebekler gibi davranıyorlar ve sonra canlanıp bıçakları kapıp saldırıyorlar. Bu hiç doğru değil."

"Hanımefendi, yanlış anlamayın ama konu o zararsız oyuncak bebeklere gelince histeriye kapılıyorsunuz." Bay Tom tepsiyi pencerenin yanındaki küçük yuvarlak masanın üzerine koydu, masanın yüzeyi parlatılmıştı. "Birçoğu sevimli."

Niamh çemberin içine girerek, "Bazıları tüyler ürpertici," dedi. "Yine başlama," dedi Bay Tom, doğrulurken.

Niamh sandalyelerden oluşan çemberde en üstten üçüncü sıraya oturdu, en üstte asırlık gibi görünen bir direğin üzerinde duran, dokunmuş bir bayrak vardı. Bay Tom dokuzuncu sandalyeye oturdu ve bir süre sonra Edgar oraya vardığında dudakları korkunç bir sırtışla yukarı kalkarak on ikinci sandalyeye oturdu. Görünüşe göre, benden önce burada bulunan üç kişi dışında koruyucularımı ben seçmişim ve Ivy House da onların çember içindeki önemini belirlemişti.

Austin hareketsiz duruyordu. "Bir şeyi yapmanın yolları vardır Ivy House ve beni zorlamaya çalışmak bunlardan biri değil."

"Ben... özellikle bir yerde mi duruyorum?" Çemberin dışında ve uzaktaki duvara yakın durarak sordum.

Bay Tom ağzının kenarından, "Austin'in yeri seçilinceye kadar bekleyin, hanımefendi," dedi.

Austin'in kasları gevşedi. Başını hafifçe salladı ve sonra ileriye doğru yürüdü, burnuna kadar gelen bayrağın arkasında en tepede durana kadar dairenin etrafında kıvrıldı. Gölge, büyü bir örtü pencerelerin önüne dökülmüş, ışığı büyük ölçüde kesmişti. Mumlar titreyerek canlanıyor, alevler yavaşça dans ediyordu.

Austin bana baktı ve gözlerindeki ihtiyatı gördüm. Derin bir nefes aldıktan sonra bayrağın etrafından dolaştı ve sandalyelerin arasından geçerek çembere girdi.

Bay Tom, "Heyecandan zor nefes alıyorum," dedi.

Niamh, Austin'i izlerken Bay Tom'a hitaben, "Tanrıya şükür ki bu, yabancıların önünde etkilememiz gereken resmi bir tören değil," dedi, "yoksa palyaço olduğunu ortaya çıkarırdın."

"Vücudunda tek bir kibar kemik bile olmayan sefil bir kocakarı olacağına palyaço olsun daha iyi," diye homurdandı.

Austin ilk sandalyenin önünde durdu, bayrağı arkasına aldı ve yavaşça oturdu.

Nefesimi içime çektim, içimde bir şeyler kıpırdanıyordu. Ivy House, Austin'in o çevrenin en önemli üyesi olduğunu ve öyle kalacağını düşünüyordu. Karşısına daha iyi biri çıkarsa diye yer açmayı planlamamıştı. İkinci bir tahmini yoktu.

Onun duyguları örtüşüyordu. Aptal gözlerim yine yaşardı.

Öne doğru çekilme beni hazırlıksız yakaladı ve Austin'in neye tepki verdiğini artık bildiğim için önce direndim. Ancak bir an sonra uzun, ince bayrağın arkasında yerimi aldım, durakladım ve sonra çemberin içine doğru yürüdüm,

Etrafımdaki hava hareket ediyordu, güç artıyordu. Ortadaki yerimi aldım ve yüzümü Austin'e döndüm.

"Hoş geldiniz," dedim, bir şekilde tüm gerekenin bu olduğunu biliyordum.

Başını sallamadı ya da sözlü olarak cevap vermedi, sadece uzun, sessiz bir an boyunca bakışlarımı tuttu. Mum ışığı etrafımızda dans ediyor ve parlıyordu. Büyü ve enerji, ateş kıvılcımları gibi aramızda sıçradı, hangi kişiye yerleşeceğinden emin değildi.

Ekibimin resmi olarak yeni bir üyesi vardı. Kaderin mi onu bu kasabaya getirdiğini yoksa Ivy House'un mu benim dönüş hazırlığım için onu çağırdığını merak ediyordum. Gerçekten bilebileceğimden şüpheliydim.

Yine de şimdi buradaydı ve bize katılmayı kabul ettiği için içim rahatladı. Bize yardım etmeyi kabul ettiği için. O bizim tarafımızdayken, yanlış yapmamızın imkanı yoktu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Bay Tom sessizce sordu. "Eğer bizden biriyseniz, bana Bay Tom demek zorundasınız. Ya da Tom, eğer resmiyete takılıyorsan..."

Austin onu görmezden geldi, gözlerini benden ayırmadı, sanki bu yeni girişimde onun can simidiymişim gibi. O hep benim olmuştu.

En azından yeni adam Bay Tom'un tuhaflıklarını iyi biliyordu. Gittikçe daha iyi.

EPILOGUE

"T Son birkaç aydır orada oldukları ortaya çıktı." Austin eğildi. karşı ve Bar, onun uzun kollu Tişört Sarılmak kol kasları kabarmıştı. Bakışlarımın, onun kol kaslarını her zaman vücudunun çeşitli yerlerine takılırdı.

olan bir şey değildi. Gömlekleri çamaşır yıkama hataları yüzünden daracıktı ve inanılmaz bir kas şovu . Ayrıca, Bay Ateşli McHandsy ile hiçbir yere varamamış sıcak kanlı bir kadındım ve taşkınlık kapılarını serbest bırakmamıştım.

Paul etrafında koşuşturuyordu, bar bir Çarşamba gecesi için normalden biraz daha kalabalıktı. Austin'in bir haftadan kısa bir süre önce Ivy House'da resmi bir yeri kabul ettiği haberi yayılmıştı. Bu kasabadaki büyülü insanlar dedikodu yapmayı severdi ve herkes nasıl gittiğini görmek için kontrol etmeye devam ediyordu. Sanki Austin'in eve savaş ilan edeceğini falan düşünüyorlardı. Devam eden irade savaşını sezmiş olmalılar ki, ben bunu görmezden gelmekten mutluydum.

"Kim neredeydi?" Niamh banyodan dönerken sordu. "Ah, bejaysus, burada ne yapıyorsun, seni pis herif?"

Arkamı döndüğümde Koca Ayak'ın sağımdaki boş koltuğa yaklaştığını gördüm. O benden nefret ederdi, ben de ondan nefret ederdim ama yine de hep otururdu. Neden, hiçbir fikrim yoktu. İkimizi de mutsuz etmek için, diye tahmin ettim.

Yerine otururken tek kelime etmedi.

Austin, Koca Ayak'a ne içmek istediğini sormak için başını salladı.

"Her zamanki gibi," dedi Koca Ayak.

Austin şişelenmiş biraların bulunduğu soğutucunun kapağını iterek açarken omzu büküldü. İçeri uzanıp gümüş etiketli kahverengi bir şişe çıkarırken pazuları esnedi. Şişenin kapağını açmak için benden uzaklaşırken iri ve görkemli kaslara sahip sırtı kabardı. Geri döndüğünde göğüs kasları gömleğinin altından fırladı.

"Bu da ne böyle?" Kocaayak mırıldandı, şovu yakalamıştı.

Austin şişeyi yere bırakırken ona "Bunu senin için yapıyor," dedim. "Senden hoşlanıyor."

Kocaayak bana kaşlarını çattı ama Austin'in önünde bana hakaret edemeyeceğini çok iyi biliyordu. Varlığının bu noktasında, yumruklanmaktan ve bar taburesinden atılmaktan bıktığı belliydi.

Yine de oturmaya devam etti. Bu hiç mantıklı değildi.

Parmaklarımı bardağımın sapında gezdirerek Niamh'a, "O büyücüler ben büyüü kabul ettiğimden beri bir kasabada kalıyorlardı," dedim. "Bunca zamandır beni izliyorlardı. Muhtemelen karşılaştığımız büyücülerin çoğu da aynı şeyi yapıyordu."

"Yine de şimdi iyiyiz." Austin eğilmeye devam etti. "Savunma önlemlerini ve gözcüleri ayarlıyorum. Bu kasabanın iyi yağlanmış bir makine haline gelmesi için yapılması gereken çok iş var, ama bu kesinlikle ilk adımdı."

Austin'in alfa rolünü resmen üstlendiği herhangi bir tören yapılmamıştı. Statüsündeki değişiklik hakkında kimseye bir şey söylememişti ama unvanını kullandıklarında insanları düzeltmeyi bırakmıştı. Niamh, davranışlarında birkaç küçük değişiklik daha olduğunu söyledi, ama görünüşe göre bunlar benim fark edemeyeceğim kadar inceydi.

"Ne tür bir iş?" Ben sordum.

Boynunun arkasını ovmak için uzandı, pazusu şişti ve gövdesi sertleşti. Koca Ayak sarsıldı, arkasına yaslandı ve kaşlarını çatarak bana suçlayıcı bir bakış fırlattı, kas gösterisinden hoşlanmadığı ve bunun için beni suçladığı belliydi.

"Burada oturmayı sen seçtin. Bu benim hatam değil," dedim kıkırdayarak.

Niamh, "Bakması güzel ama evet, biraz tuhaf, tamam mı?" diye mırıldandı.

"Sadece ödeşmeye çalışıyorum," dedi Austin, gülümsemesi genişti, düz ve düzgün dişlerini göstererek yakışıklılığını on kat artırıyordu. Midem bulandı ve bakışlarımı başka yöne çektim. "Sadece bakan tek kişinin ben olmadığımı kanıtlamaya çalışıyorum."

Beni o mağarada çıplak gördüğünde verdiği tepkiyi hatırlayınca yüzüm ısındı. Bana karşı bastırdığı sert sıcaklığı hatırladım.

Çarpan kalbimde sıcaklık birikirken bile titredim. "Farkında değilsin ama kendini aptal yerine koyuyorsun," dedim ve şarabımdan bir yudum aldım.

"Bu doğru mu?" Yoldan geçen birine yardım etmek için döndü, kaslı poposu esniyordu.

Koca Ayak tekrar irkildi ve beni bakarken yakalayarak başını diğer tarafa doğru çekti. Gözlerini devirdi ve bakışlarını dosdoğru karşıya yöneltti. "Bunun sebebi sensin."

"Çivi gibi keskinsin, evlat. Hiçbir şey seni geçemiyor, değil mi?" Niamh ona şöyle dedi.

"Niamh, "Austin yerel Dick hükümetini sihirli insanlarla değiştirmek, dükkânları ve şarap imalathanelerini satın almak için sihirli insanlar getirmek ve yerel polisle çok daha yakın çalışmak istiyor," dedi. Alfa olarak kasabayı yönetmesi gerekiyor ve bunu yapmak için de kasabada daha fazla sihirli kana ihtiyacı var."

"Bütün bunları yapabiliyor mu?" Şaşkınlıkla sordum. "Hükümet, şarap imalathaneleri ve her şey?"

"Ah." Parmağıyla bara vurdu. "Soru , değil mi? Göreceğiz."

"Evet, yapabilir." Kocaayak şişesini selamlamak için kaldırdı. "Onun gibiler için sorun olmaz. Siz sadece bekleyin. Güneybatıdaki en müreffeh bölge olacağız. Belki de tüm batı. Belki de-"

"Dur bakalım delikanlı, saçmalamaya başladın." Niamh bana doğru eğilerek Koca Ayak'a bir bakış attı. "Arkadaşsız olmaya ve kendi işine bakmaya devam et. Ortamı herkes için daha güzel hale getirir."

"Bu değişikliğe ne sebep oldu, alfa?" Austin geri dönerken Koca Ayak sordu, çalışmaktan çok bizimle takılmakla ilgileniyordu.

Austin'in bakışları benimkilere kaydı. "Birisi bana yıldızlara ulaşmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdi. Bana yeni bir maceranın hemen köşede olduğunu gösterdi; tek yapmanız gereken onun çağrısına cevap verecek cesarete sahip olmak. Değişimden korkamayız, onu kucaklamanın bu kadar çok ödülü varken olmaz."

"Kahve masası kitaplarından birinde okuyabileceğiniz bir şeye benziyor," dedi Niamh. "Kimse istemediği için indirimde olanlardan."

Austin'e gülümsedim, göğsümden sıcaklık yayılıyordu. "Hayatı taşaklarından yakala."

"Duyduk, duyduk." Koca Ayak birasını tekrar kaldırdı.

"Tanrım," dedi Niamh, açıkça Koca Ayak'a cevap veriyordu. "Öyleyse hikâye nedir Jessie?" Niamh bitmiş içkisini öne itti ve Austin ona bir tane daha almaya gitti. "Senin için başka bir randevu ayarlayayım mı?"

"Hayır. Tanrım hayır." Austin içkisini bırakırken gözlerini devirdim. "Tüm bunlara bir ara vermem gerekiyor. Yeni insanlarla tanışmak ve onlar hakkında bilgi edinmek umurumda değil, ama zoraki havadan sudan konuşmalar ve aynı randevuyu tekrar tekrar yaşamak pek hoşuma gitmiyor."

"Tekrar tekrar aynı randevuya çıkmak da ne demek?" Austin, az önce içki almak için elini kaldıran birini işaret ederek sordu.

"Bud," diye duydum.

Paul, Austin'e "Anladım," dedi.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Her zaman aynı türden bir randevu. , birbirinize bakarsınız, yemek yersiniz, hesap konusunda tuhaflaşsınız ve belki bir şeyler içmeye gidersiniz. Ya da benim durumumda, bombala, vedalaş ve sonra arkadaşınla bir şeyler iç. Tekrarla. Muhtemelen daha ilginç bir şeyler planlayabilirim, ama sonra bir kızın çok ısrarcı veya otoriter olduğu damgası var, bu yüzden sadece önerilerini alıyorum ve... Sıkıcı. Sanırım bu benim hatam ama yine de sıkıcı. Biraz ara vermeliyim. Belki doğal yollardan birini bulurum. Buraya gelen biri gibi."

Koca Ayak homurdandı ve "Şansın yaver gitmedi," dediğini duyduğuma emindim. "Daha iyisini yapabilirim." Austin omzuna bir bar havlusu attı. "Bu doğru mu?" Bir yudum aldım.

"Evet. Seni mükemmel bir randevuya götürebilirim." "Mükemmel randevu diye bir şey yoktur."

"Her insanın mükemmel bir randevusu vardır. Bahse girerim seninkini bulabilirim."

"Bu bahse girerken dikkatli ol Jessie," dedi Niamh. "Kadınlarla biraz fazla tecrübesi var."

İçki almak için arkasını döndüğünde Austin'in gözlerindeki ışıltı söndü.

"Damarion'un kadınlarla çok fazla deneyimi vardı ve onun Romantizm canlı bir penis resmiydi, yani..." Sırıtarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. Niamh'a bu hikâyeyi anlatmıştım ve bana tekrar anlattırmadan önce on dakika boyunca gülmüştü. Damarion kadar sağır bir adamın bile bu gösterinin işe yarayacağını düşündüğüne inanamamıştı. Bay Tom inanılmaz derecede aşağılanmıştı.

Niamh cebini karıştırarak, "Yüz sterlinle sınıfta kalırsın, Austin Steele," dedi.

"O artık *alfa*," diye düzeltti Koca Ayak.

"Neden defolup gitmiyorsun, seni kurtçuk. *Sinir* bozucusun." "Bahse girmeyelim dediğini sanıyordum?"

Kızgınlıkla sordum.

"Evet. Ama sonra beni düşündürdün. İkinci en iyiye razı olmuyorsun, değil mi? Kadınlara sandığının yarısı kadar bile ilgi gösterdiğini sanmıyorum. Yüz sterlin."

"Damarion'la yürümedikten sonra onunla çalışmanın ne kadar garip olduğunu gördüğünüzü sanmıyorum," diye cevap verdim. "Austin ve ben şu anda sihirli bir şekilde birbirimize yapışmış durumdayız - biriyle çıkmak en iyi ihtimalle garip olur, en kötü ihtimalle de işleri berbat eder. Asla olmaz. Bir kas gösterisi için iş ilişkimizi tehlikeye atamam. Onun yardımına ihtiyacım var- işler garipleşmez."

"*Randevu* demek istemedim. Arkadaş randevusu demek istemiştin," dedi Austin, gözleri yine parlıyordu, içlerinde bir meydan okuma yanıyordu. Omuz silkti. "Zararsız bir eğlence olacak. Ama yine de mükemmel olacak. Bahse girerim."

"Tamam, ama... hayır. Bahis yok. Böyle bir şey olmayacak. Bir arkadaş randevusunu bile felakete çeviririm."

"Mükemmel bir randevu felaketle sonuçlanmaz." Austin'in göğüs kasları tekrar ortaya çıktı ve gözüme çarptı. Bakışlarımı kaçırdım ve gülümseyen yüzüne kaşlarımı çattım. "Hadi ama. Benimle dışarı çık, Jess. Kazandıklarınla sana güzel bir şeyler alırım."

O alaycı mavi gözler dikkatimi çekti ve onu korudu. İçimdeki ateş canlandı ve bir arkadaş için olmayacak şekilde bembeyaz yandı. Kabul etmek istememiştin ve kesinlikle bunu böyle boğucu bir fısıltıyla yapmak istememiştin. "Tamam."

İçimde hissettiğim aynı ateş onun aç gözlerinde alevlendi.

Aklım başıma gelmeden ve her şeyden vazgeçmeden önce, etrafımızdaki bar sessizleşti. İçimdeki uyarı alevlendi; yırtıcı bir hayvan aramıza girmişti.

Niamh nefesini bırakarak, "İsa, Meryem ve Yusuf," dedi.

Basajaun kapının hemen içinde duruyordu, içeri girmek için eğilmek ve neredeyse sürünmek zorunda kalmıştı, bahse girerim. Neyse ki barın gerçekten yüksek tavanları vardı.

Yıpranmış kırmızı bir beyzbol şapkası kafasında eğri büğrü duruyordu, çok küçüktü. İki örgü çenesinden göğsüne doğru uzanıyor, sakalını da içine alıyordu.

Omuzlarına kenarları yıpranmış küçük bir kot yelek yapışmış, beline de flanel bir sweatshirt bağlanmıştı.

"Bu çocuk uyum sağlamaya mı çalışıyor yoksa başka bir şey mi?" Niamh sordu, konuşan tek kişi oydu.

Cedric basajaun'un hemen yanında duruyordu, elleri gevşekti ve kanatları çırpınıyordu. Bu akşamki korumam, belli ki bu iri ve biraz da dengesiz yaratıktan duyduğu korkunun onu alt etmesine izin vermiyordu. Barın dışını koruyan iki gargoyl'un bir şey olması ihtimaline karşı kapının yanında pozisyon aldıklarını tahmin ettim.

"Alfa," dedi basajaun. "Bölgenizin gizli alanlarında seyahat etmek için izin istiyorum. Karşılığında ben de size kendi topraklarımda aynı nezaketi göstereceğim. Bir takas. Kabul ediyor musun?"

Austin doğruldu, vücudu tekrar gerildi, ancak bu sefer bir gösteri değildi. "Bir takas. Katılıyorum."

Basajaun diz çöktü ve başını eğdi. Austin de onun karşılığında başını eğdi.

"Merhaba Jessie," dedi basajaun yüksek sesle fısıldayarak, doğrulurken ve bana küçük bir el sallarken. "Benim, dağdan gelen basajaun. Beni hatırladın mı?"

Gözlerim kesinlikle yuvarlaklaşmıştı, bunu hissedebiliyordum. Zar zor başımı sallayabildim.

Taş gibi aptal, kesinlikle.

"Alfa'nın izniyle, ticaretimizin ödülleri toplamak için buradayım. Kırık ayak bileği, hatırladın mı?"

Tekrar başımı salladım, Ivy House'un çiçeklerini benim ona aynı çiçekleri getirmemden farklı düşünmesine şükrettim. Bay Tom'un zekâsı konusunda son derece haklı olduğundan şüphelenmeye başlamıştım ve bu benim için sorun değildi.

"Ivy House toprakları benim bölgemin bir parçası değil," dedi Austin, sesi sertti. Bu muhtemelen onun çok tehlikeli yaratıklar arasındaki profesyonel yüzüydü. Bunun için mutluydum. Yanlışlıkla belirsiz bir Basajaun kuralını çiğneyip kafama çivi yemek istemiyordum.

"Eğer sizin için de uygunsa, ticarete devam etmek isterim. Ne olur ne olmaz diye dolaşmak istiyorum."

Austin başını salladı. "Eğer yardım edebilirsen, görünme."

"Evet, elbette." Basajaun, sanki gizli kalmanın anahtarı buymuş gibi eşofmanının bir parçasını çıkardı. O ve Bay Tom belli ki aynı casusluk okuluna gitmişler. Bana dedi ki, "Buluşup bir casusluk yapmalıyız."

birkaç yürüyüşçü. Bunun hakkında konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun? Onları küçük bir sihirle itebilirsin ve ben de bir anlığına beni görmelerine izin verebilirim." Elini sallayarak uzaklaştı. "Sen meşgulsün ve ben de çiçeklerime geç kaldım. Bunu başka bir zaman konuşuruz."

Basajaun'un ardından tüm barda ölüm sessizliği hakim oldu. Ağızlar açık, gözler faltaşı gibi açılmıştı ve birileri bayılmıştı.

"Adımı nereden biliyor?" Sessizliğin içinde sordum. "Ve o kıyafetleri kimden çaldı?"

"Orayı görüyor musun?" Niamh Koca Ayak'a baktı. "Tüylü olması *gerekiyor* ve vahşi doğada yaşadığı için kokmasına izin var. Sen sadece dalga . Faydaları olmadan kılları ve kokusu var. Şimdi kendini aptal gibi hissetmiyor musun? Belki de arada bir yıkanmalısın."

"Sana kim nasıl tahammül edebilir?" diye homurdandı.

"Bilmiyorlar. Bu yüzden benim yanıma oturmuyorlar. Onunkine denk bir beynin olduğu kesin, hakkını vereyim." Niamh şarabından bir yudum aldı. "Otuzbirci."

"Onun kasabadaki varlığını nasıl saklayacağız?" Austin yanından geçerken mırıldandı.

Gülümsedim ve başımı salladım. Tanrım, hayatım tuhaftı ama etrafımdaki insanlar başarıyı önemsiyor ve işleri ilginç kılıyordu. İyi ya da kötü, tehlikeli ya da güvenli, tuhaf ya da normal, kendi yolumu seçiyordum ve bunun zamanı gelmişti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Niamh bana bir içki daha ısmarlamasın diye tuvalete gidiyormuş gibi yapıp barın arka kapısından kaçtıktan sonra Edgar'ın çığlıkları arasında eve döndüm.

Gargoylelar hemen etrafımı sardılar ve eve girmeme izin vermediler.

"Sorun yok, içeride sadece Bay Tom, Ulric ve Edgar var," dedim ve .

Bu üçü evin arka tarafında, mutfağın yanında durmuş, Bay Tom Edgar'ı sustururken Ulric endişeyle onlara bakıyordu.

"Ne oldu?" Onlara doğru koşarak sordum. "Ne oldu?"

"Soyulduk!" Edgar çığlık attı. "Gitmişler. Hepsi gitmiş!"

"Ne gitti?" Elimi onun kemikli omzuna koymayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Ulric'e doğru sallandım. "Oops. Özür dilerim, bana aldırmayın. Basajaun bara geldi ve benimle eski dostlarmışız gibi konuştu, sonra herkes şaşırdı ve bana içki ısmarladı, çılgıncaydı. Neyse, üzgünüm Edgar, bu senin gösterin. Neden ağlıyorsun? Vampirlerin ağlayabildiğini bile bilmiyordum."

"Neden yapamıyorsunuz ki?" Ulric sırtarak sordu, eli omzumdaydı ve beni sabitliyordu.

"Şşş, ben iyiyim." Elini çektim ve olay yerine yeni gelmiş olan Jasper'ın içine daldım. Hâlâ evde yaşıyordu ve hâlâ onu tanımak istiyordum ama o kadar sessizdi ki onu sürekli unuttuyordum. Eğer Bay Tom beyaz gürültü ise, Jasper bir gün ortaya çıkan, suya hiç ihtiyaç duymayan ve manzaranın bir parçası olmaktan memnun görünen bir saksı bitkisiydi. Sukulentin gargoyile eşdeğeri. "Bilmiyorum, gözlerinden su falan akmadığı için mi? Belki de duyguları yoktur?"

Ulric, hıçkırarak ağlayan Edgar'a odaklanmaya geri dönerek, "Çok fazla duygusu var," diye fısıldadı.

"Düpedüz histerik. Bunun anlamı nedir, Edgar?" Bay Edgar. Tom talep etti.

"Size söylüyorum, soyulduk." Edgar, Bay Tom'u yakasından tutup histerisinin nedenini kontrol etmek üzere dışarı çıkması için arka kapıya doğru sürüklemeye başladı.

"Bırak beni, vampir! Bu yeni ütülenmiş bir takım elbise." Bay Tom onun elinden kurtulmaya çalıştı.

Dışarıda, feryat eden bir vampirin ardından, nihayet neyin çalındığını gördük.

Evin bir ucundan diğer ucuna kadar tüm arka bahçe Edgar'ın ödüllü çiçeklerinden temizlenmişti. Yapraklar, kayıpların kanı gibi yere dökülmüştü. Basajaun'un dişleri arasında sonlarını bulmuş olan ezilmiş bedenlerinin kokusu hâlâ havada asılı duruyordu.

Edgar'a gelmekte olan şey bir uyarıda bulunmam gerektiği geç de olsa aklıma geldi. Neyse ki dışarıda değildi ve yarattığı durdurmaya çalışmadı.

"Tanrı aşkına, onlar sadece çiçek." Bay Tom alay etti.

Edgar kendini tam boyuna getirdi, dişleri ay ışığında parlıyordu. "Bu ne cüret!"

"Kusura bakma dostum," dedim, bu sefer dayanamayıp Edgar'ın omzunu okşadım. Neredeyse anında pişman oldum. Kendini sicimle birbirine bağlanmış ve üzerine kauçuk bir örtü serilmiş bir grup sopa gibi hissediyordu. Yaş konusunda karar verirken kesinlikle Edgar için bir istisna yapmalıydım. "Hadi gidip örtülerine bakalım, sana her şeyi açıklayacağım. Tamir etmene yardım edeceğim, tamam mı? Hatta eve de birkaç tane altlık koyarım."

"Hayır, kesinlikle yapmayacaksınız." Bay Tom peşimizden geldi. "Bu gösteriye boyun eğmeyin hanımefendi, bu sadece onu cesaretlendirir."

Bizi takip ederken Ulric'in "Artık benim hayatım bu," dediğini duydum. "Umarım annem hiç ziyaret etmez, çünkü bu kısmı nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Buna katılmak zorundaydım. Annemle babamın da ziyarete gelmemelerini içtenlikle umuyordum. Bu tam bir karmaşa olurdu.

Sabahın ilk ışıklarına kadar yatak odama ulaşamadım. Bay Tom kısa bir süre sonra elinde dumanı tüten bir fincan çayla beni takip etti.

"Buyurun, hanımefendi." Çay tepsisini yere bıraktı, dış kenarda siyah bir zarf duruyordu. "Edgar'ı teselli etmeniz çok hoştu ama gerçekten, kendinizi çok fazla sıkıntıya sokmamalısınız. O vampir çoktan Froot Loops'u bıraktı. En iyisi onun çılgınlıklarına fazla bulaşmamak."

Konuşmayı seven biriydi.

Yorgun bir şekilde arkama yaslandım, az önceki vızıltı geçip gitmişti. "En sevdiği hobisini elinden alacağım konusunda onu uyarmalıydım. Zavallı adam her şeye yeniden başlamak zorunda kalacak. Bu nedir?" Zarfı işaret ettim.

"Bu size bir saat önce geldi." Bay Tom tabağa birkaç dilim peynir koymadan önce bunu uzattı.

Kapağı ilginç bir kırmızı mühürle kapatılmıştı ama tasarımını tam olarak seçemiyordum. İç kısımda krem rengi bir kart bekliyordu ve çok hoş, narin bir elle yazılmıştı:

Sevgili Jacinta,

Kanatlarınızı aldığınız için tebrikler. Ne büyük bir zafer! Kendim görmek için sabırsızlanıyorum.

Maalesef kutup ayısı alfanızı hafife almışım, yoksa çoktan bu zevki tatmış olabilirdim. Ne kadar da . Birinin beni şaşırtabildiğine çok sevindiğimi . Uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı.

Ancak sizi temin ederim ki bu bir daha olmayacak. Görüşene kadar, seni sevgiyle hatırlayacağım.
- Elliot Graves

Bay Tom'a verip yatmak için üstümü değiştireyim diye onu göndermeden önce uzun bir süre baktım. Yani Elliot Graves, Bay Sihirli Mafya Patronu, kontratı gönderen kişiydi. Bu, onun birkaç ay önce Ivy House'un dışında beni bekleyen siyahlı adam olduğu anlamına gelmiyordu ama kesinlikle öyle olduğunu gösteriyordu.

Hayat daha da ilginçleşmek üzereydi.

. ~ . ~ . ~ .

Jessie'nin ailesi ziyarete geldiğinde neler olacağını görmek ister misiniz? Üçüncü kitap Büyülü Orta Yaş İstilasası için hemen ön sipariş verin!

[Büyülü Orta Yaş İstilasası Ön Sipariş](#)

Bir sonraki sürümle ilgili güncellemeleri almak ister misiniz? Yeni sürümlerden İLK siz haberdar olmak için [kaydolun](#). Ayrıca sadece bültene özel bonus içeriği ÜCRETSİZ alın. [Kaydolmak için buraya tıklayın](#).

OceanofPDF.com

ALSOBYK.F.BRENE

Seviye Atlama

Büyülü Orta Yaş Çılgınlığı
Büyülü Orta Yaş Buluşması
Büyülü Orta Yaş İstilas (Çok Yakında)

San Francisco'nun Yarı

Tanrıları Günah ve Çikolata

Günah ve Büyü
Günah ve
Kurtuluş Günah
ve Ruh
Günah ve Yıldırım
Günah ve
Teslimiyet

İblis Günleri, Vampir Geceleri Ateşte

Doğan Dünya
Ateşte Büyümüş
Ateşte Kaynaşmış
Doğal Cadı Doğal
Büyücü Doğal Çift-
Büyücü
Tuzağa Düşmüş
Savaşçı Fae Savaşçı
Fae Prensesi

Savaşçı Günlükleri

Seçilmiş Av
Gölge Topraklar
İstilas
Kuşatma Ele
Geçirildi

Karanlık Serisi

Karanlığa Doğru
Jiletin Ucundaki
Elementlere Göğüs
Germek
Şeytanlar
Konsey
Gölge Gözcüsü
Jonas
Charles
Jameson

Tek Başına
McKinley'in Köşkünün Sırrı

Cenneti Bulmak
Mükemmelliğin
Kaderi Bağlılığın
Kaderi

Döngüde kalmak ister misiniz?

Yeni sürümlerden İLK siz haberdar olmak için [kaydolun](#). Ayrıca sadece bültene özel bonus içeriği ÜCRETSİZ alın. [Kaydolmak için buraya tıklayın.](#)

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

K.F. Breene, *Wall Street Journal*, *USA Today*, *Washington Post*, *Amazon En Çok Satanlar* ve Kindle Store'da 1 numarada yer alan paranormal romantizm, şehir fantezisi ve fantastik romanların çok satan yazarıdır. Üç milyondan fazla kitabı satılan yazar, sihir ve geceleri yaşananlar hakkında hikâyeler kaleme almadığı zamanlarda şarabını yudumluyor ve saçmalıklar planlıyor. Kocas, iki çocuğu, tuhaf köpeğı ve iş dışı koşu bandıyla Kuzey Kaliforniya'da yaşıyor.

Haberleri asla kaçırmayın! [Buradan](#) kaydolun!

Onunla kişisel olarak sohbet etmek için okuyucu grubuna katılın: [_ Kitap Grubu](#) Paylaşımlarını Instagram'da bulabilirsiniz: #kfbreene

İletişim bilgileri:

www.kfbreene.com

kfbreene@gmail.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.